

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-Jinozeme_02-Reka_
Modreho_ohne_2.pdb

PDB Name: Williams Tad-JZ02-Reka MO2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.11.2008
Modification Date: 10.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JINOZEMĚ
KNIHA DRUHÁ
Řeka Modrého ohně
Svazek 2
Tad Williams
Radomír Suchánek
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT BRNO o 1999

OTHERLAND
Book Two
RIVER OF BLUE FIRE
Volume Two

© Copyright by Tad Williams - 1998
By arrangement with DAW BOOKS, INC., New York
All rights reserved
© Cover by Michael Whelan
/ via Thomas Schlück Agency - 1999
© Translation by Šárka Bartesová - 1999
© Edition by Radomír Suchánek - NÁVRAT - 1999

ISBN 80-7174-251-1

Tuto knihu věnuji s láskou svému otci
Josephu Hillu Evansovi.
Jak už jsem jednou řekl, můj otec nečte fikci. Stále si tedy ještě
nevšiml, že tahle věc je věnovaná právě jemu.
Toto je část druhé - uvidíme, kolik jich ještě bude muset být,
než na to přijde.

Kapitola 17
V Továrně

INTERNET/HUDBA: Strašná Zvířena se rozpadá
(vizuál: klip z "1Way4U2B")

HLAS: Dvojčata Saskia a Martinus Benchlowovi, zakládající členové skupiny Moje Rodina a Další Strašná Zvířena a
autoři největšího hitu posledního desetiletí "1Way4U2B", už několik let vážně nezaútočili na přední přčky hitparád a
proto se rozhodli, že budou ve své hudební dráze pokračovat každý sám.

(vizuál: M. B. a manažer na Gimme Awards po večírku)

M. BENCHLOW: "Saskia je skvělá, ale já potřebuji jít jinou cestou, nechci být tak komerční. Že v tom hrály svou roli
peníze? Už mě to vážně unavuje. Já fakt miluju jazz a celou jeho historii. Zním každou notu, jakou kdy Neil Armstrong
zahrál. A na tom chci začít stavět. Ona má své vlastní představy o své hvězdné dráze, přesto jsme sourozenci a stále
budeme..."

BYLO TĚŽKÉ INTELIGENTNĚ UVAŽOVAT, KDYŽ SE před ní odehrávala taková scéna - cizinec Azador ležel na zemi mezi zbytky polámaného tiktaka a dívka Emily cvrkala jako ptáček a zahrnovala ho evidentně nechtěnými polibky - a Renie navíc neměla čas, aby to celé sledovala. Mrtvolky z armády Nového Smaragdového města, malé létající opičky a muži se zelenými vousy, se povalovaly všude v chodbách, kde se nacházely Strašákovy komnaty. A s každým dalším okamžikem několik set metrů od ní umírali další jeho věrní obránci. Všichni se zoufale snažili udržet chřastící tiktaky stranou. - Nebezpečí bylo čím dál větší. Přesto nemohla jednoduše ignorovat, co právě slyšela.

"Ty... ty jsi s ní měl sex?"

Azador se zamačkal a na okamžik přestal zápasit s neodbytnou dívkou. "Možná. A co je ti do toho?"

"Ona je ale přece Loutka, nebo ne?" I když při pohledu na Emily, šťastnou jako malé štěně, se tomu těžko dalo věřit.

"Ano?" Azador vstal. "No a? A co že tobě tak záleží na sexuálních zvyklostech - nebo, promiň mi tu neotesanost, na masturbačních zvyklostech - jiných lidí? Máš snad chuť se mnou probírat svůj sexuální život?"

"Ale... ale ona je jen... program. Jak jsi to mohl udělat? Jak jsi ji mohl zneužít?"

Azador potřásl hlavou a trochu se vzpamatoval, zatímco ho dívka stále držela za nohu a líbala mu koleno. "Nemůžeš to mít oběma způsoby. Ona je program? Nebo jsem skutečně zneužil živou ženu?"

Renie se obrátila na !Xabbua pro podporu, ale pavián už jí nevěnoval pozornost. "Slyším, že se sem blíží další stroje."

Ukázal přes dlážděnou podlahu. "Jdou odtamtud."

"Musíme odsud vypadnout předním vchodem." Azador se bezúspěšně snažil zbavit dívčina sevření. "Zatraceně!"

Zvedl ruku.

"Jestli ji uhodíš," obořila se na něj Renie, "zabiju tě."

Azador na ni chvíli mlčky hleděl. "Tak ze mě tu malou děvku nějak sundej. A rychle, než nás tu zabijou..."

Renie popadla protestující Emily. Dívka křičela: "Ale naše miminko...!"

"Se nikdy nenarodí, jestli sebou nehodíme." Najednou ji něco napadlo. "Co to říkal ten hrozný plechový muž? Vy jste našli Dorotku? Nebylo to tak nějak? To bylo ono, o čem mluvili... o dítěti?"

Azador neměl o diskutování zájem. Měl naspěch do další chodby, která se nacházela v pravém úhlu od chodby, ze které !Xabbu slyšel přicházet roboty. Renie polkla hlasitou nadávku a rozběhla se za ním. !Xabbu běžel po čtyřech těsně u její nohy. Emily nepotřebovala pobízet, aby za tím vousatým chlápkem běžela.

To jsi jen tak řekla, děvče, že ho zabiješ, pomyslela si Renie. Jenže on je mnohem silnější než ty a navíc ty u sebe nemáš žádnou zbraň. V duchu si gratulovala, že nesebrala některému z mrtvých mužů pušku, i když podle toho, co předtím viděla u druhého východu, si byla téměř jistá, že by v té pušce nejspíš stejně nezůstaly už žádné náboje.

Azador běžel dost rychle a nebylo snadné s ním udržet krok. A navíc byla Renie stále ještě bolavá po mnoha kalamitách v Kunoharově světě i po peripetiích v této šílené verzi země Oz. - Vedl je spleť bludištěm chodeb a několikrát zamířil i do takových, které na první pohled vypadaly jako slepé, ale které se ukázaly mít na konci skryté dveře. Renie znovu napadlo, jak je možné, že to tady Azador tak dobře zná. A o tom malém triku, kdy změnil zeď v prázdné místo, ani nemluvě, vzpomněla si.

Co je to, sakra, za chlapíka?

Strašákův palác, nekonečné funkcionalistické doupě z betonových zdí a linoleových podlah, by docela dobře zapadal do urbanistického rázu Durbanu nebo do nějakého jiného města třetího světa. Určitě byl kdysi obývaný, dokonce to tu vypadalo, že to tu kdysi pěkně žilo - všude se povalovaly starodávné tisky a potrhané stohy papírů, takže každou chvíli hrozilo, že někdo z nich uklouzne. A navíc v místě, kudy právě probíhali, bylo tolik pracovních stolů a židlí, až z toho šla hlava kolem, i když jen asi polovina nábytku vypadala, že byla vytvořená pro lidi jejich velikosti, všechen ostatní nábytek byl totiž pro mnohem menší postavy - ale teď byla budova stejně liduprázdná jako Včelín po mravenčím nájezdu.

Entropie, říkala si. Není to snad to správné slovo? Jako kdyby to tu zaplnili věcmi a pak to nechali opotřebovat a spadnout. Ale ona zatím byla jen ve třech simulacích, takže bylo poněkud předčasné dělat nějaké závěry.

Azador se zastavil před širokými dvojkřídlými dveřmi a zapřel se do nich. Dveře se sice nepatrně otevřely, ale zdálo se, jako by jim něco na druhé straně stálo v cestě. Renie se k němu přidala a společně znovu zabrali. Dokonce i Emily přispěchala na pomoc a celou dobu přitom obdivně hleděla na svého milovaného, jako kdyby svou silou rozdělával Rudé moře. Což se málem vyplnilo, protože když se dveře konečně otevřely, nahnulo se dovnitř něco červeného. Renie si na krátký okamžik vyděšeně pomyslela, že to je krev, ale bylo to suché a šustilo to, a když to nabrala do ruky, zjistila, že to jsou...

"...konfety?"

Začali se brodit vrstvou drobných papírových puntíků, přelézali nábytek až k velkému psacímu stolu na vzdálené straně místnosti. Když přelézali těžký nábytek, houpal se jim před obličejí transparent s nápisem: "Budeš nám chybět, Jellie Jambová! Hezký odchod do penze!"

"Tady se pořádaly recepce." Azador se kolem sebe rozhlédl a znalecky si změřil hromady stolů, naskládaných u dvou přístupových dveří do místnosti. "Někdo se to tady zřejmě snažil zabarikádovat."

"Tak to odvedli pěkně mizernou práci," namítla Renie.

"Mnoho obránců už nezbývá," prohlásil Azador. Když Renie zamířila ke dveřím, které jako jediné nebyly zatarasené, Azador vykřikl: "Ne, nedělej to!"

Renie mu vztekle odsekla: "A kdo si myslíš, že jsi, abys mi rozkazoval?"

"Nic ti nenařizuju, já jen, že se dalo čekat, že půjdeme právě tudy. Takže když ty dveře nechali volné, mohla by tam na nás číhat past."

Přestože toho muže neměla ráda, teď se upřímně zastyděla. "Máš pravdu. Omlouvám se."

"Já půjdu," navrhl !Xabbu, když přistoupili ke dveřím. "Jsem malý a rychlý."

Renie potřásla hlavou. "Ne, dokud ty dveře neotevřeme. Azadore, neznáš nějaký způsob, jak se podívat na druhou stranu, abychom nemuseli těmito dveřmi? Co třeba ta metoda, co jsi použil v cele?" Chvilku si mlčky prohlížel stěny a pak potřásl hlavou. "Ne, tady to nepůjde. Tohle není - jak je to slovo? - rychlý kód. Někdo tu vytvořil speciální. Kdysi to tu muselo být moc hezké."

Renie se rozhlédla po velké místnosti se zelenkavou omítkou a v duchu o tom pochybovala. Pak se obrátila na veselý transparent a řekla. "Počkat!" Strhla ze stěny kus těžkého papíru a pak opatrně přistoupila ke dveřím a uvázala jeden jeho konec za kliku. Když podala druhý konec Azadorovi, sama ze země zvedla židli - tohle místo možná skutečně mohlo kdysi být honosným sálem - a ze strany se postavila ke dveřím. Natáhla se a opatrně vzala za kliku, pak Azador kusem papíru prudce trhl a dveře se otevřely.

Nic nevybuchlo. Žádný jedovatý plyn se na ně nevyvalil, ani se na ně nesesypaly ostré broky. !Xabbu se opatrně přiblížil ke dveřím. Čenich měl blízko u země a hlavu na stranu, jako když králík pozoruje blížícího se hada. Renie se tiše pomodlila, aby se jejímu malému příteli nic nestalo.

Když pavián zjistil, že se zatím nic hrozného nestalo, udělal několik kroků ven a zmizel z dohledu. Renie zadržela dech. V dalším okamžiku byl zpátky a chlupy na zádech měl naježené. "Honem pojďte!"

Místnost byla prázdná, jenom uprostřed ležela hromada starých hadrů, ze které vyčnívaly různé hadice a trubičky. Renie už se !Xabbua chystala zeptat, co ho tak rozrušilo, když vtom se hromada hadrů zvedla a Renie uviděla hlavu. Emily vykřikla a uskočila zpátky ke dveřím.

"...pomoc..." zamumlalo to a slaboučký chraplavý hlas utichl ještě dřív, než stačil něco dodat.

"Dobrý bože, to je Strašák." Renie udělala několik kroků k němu, pak zaváhala. Copak je právě tahle věc nechtěla předtím zabít? Ale na druhou stranu jim mohl prozradit, jak se odsud dostat. Jinak by se museli spoléhat jen na Azadora, a taková myšlenka se jí zamlouvala čím dál méně. "Co můžeme udělat?" zeptala se té pomačkané věci na podlaze.

Zvedl jeden prst a ukázal na jedny z bezpočtu dveří na jinak prázdné zdi. Renie jen doufala, že má ještě tolik rozumu, aby dokázal poznat, které dveře jsou ty správné.

"Slyším plechové muže," prohlásil !Xabbu. "Jsou už hodně blízko."

Renie zvedla Strašáka a snažila se přitom nezaplést mezi hadice a trubičky. Král Kansasu se v její náruči chabě zachvěl - což byl mimořádně nepříjemný pocit, připomínající klubko svíjejících se hadů.

Kam se poděla krása filmu o zemi Oz, pomyslela si Renie.

Dveře se otevřely poměrně snadno, tam našli schodiště vedoucí vzhůru. Emily měla ve tváři směsici posvátné hrůzy a znechucení, ale přesto se vmohla na to, že uchopila pár trubic a jednu Strašákovu nohu, která mu upadla, když ho Renie rychle zvedala. Pak zamířila za Renie, Azadorem a !Xabbuem.

Na vrcholu schodiště bylo něco, co vypadalo jako kotelna. Těsně pod stropem ze zdi čnely nejrůznější trubky. Táhl se po všech stěnách až k zemi, tam všechny ústily do jednoho místa, kde obtáčely skříňku z imitace dřeva s obrazovkou na přední části. Před skříňkou stálo křeslo. Vypadalo, jako by ho někdo našel v pilotní kabině nějakého starodávného letounu.

Strašák hlavou a třesoucí se rukou ukázal na hadici, co visela stranou ode všech ostatních, její nástavec byl asi metr nad podlahou. Posbíral zbytek svých sil, aby se nadechl. Renie se naklonila blíž a zaslechla, jak šeptá.

"...do prsou..."

Podívala se na nástavec, pak na pomačkanou flanelovou košili, vyfouklou hlavu a tenké ruce. Zasunula nástavec hadice do jeho téměř prázdného těla mezi dvěma knoflíky jeho košile, jako by se chystala na nějaké středověké mučení, a pak ho přidržela. Strašák ukázal rukou na kolečko v rohu. Když s ním Azador zatočil, ozvalo se v pokoji hlasité zasyčení.

Nejprve se začalo jeho tělo nafukovat, pak se pomalu naplnila i jeho hlava. Nohy se mu narovnaly, rozmotaly se a za chvilku už zase vypadaly jako vuřty. - Nakonec si král Kansasu vytrhl hadici dlouhými rukama bez kloubů z těla a obrátil se na Renie a ostatní. Uvolnil prsty z otvoru na prsou a upustil trochu vzduchu, až se konečně už opět podobal svému starému já. Pak si vytáhl ze své utržené nohy trochu slámy a otvor ucpal.

"Mám takovou duši, o jaké se vám ani nezdá," řekl na vysvětlenou a jeho hlas byl vysoký a napjatý. "Můžu ji naplnit vzduchem." Chtěl spiklenecky mrknout, ale jeho hlava byla tak nateklá, že sotva hýbal víčky. "Tohle sice dlouho fungovat nebude, ale snad to vydrží aspoň do té doby, než zařídím, aby se žádnému z těch bastardů nepodařilo zabrat Smaragdové město - ledaže by jeden z nich chtěl počkat, až to tu rozbiju na kusy a proměním to v prach."

"O čem to tu mluvíte?" zeptala se Renie a přistoupila blíž. Měla chuť mu slaměnou zátku zase vytrhnout z těla. "Vy máte v plánu to tu celé spálit? A co my?"

Strašák mávl rukou. Úsměv na opuchlé tváři byl ještě křečovitější a jeho hlas neobyčejně pisklavý. "To by ode mě nebylo moc milé potom, co jste mě zachránili, že ne? Dobrá tedy, nejdřív vás pustím ven. Tahle kombinéza farmáře Johna není moc dobrá na to, aby izolovala vzduch, jestli víte, co tím myslím."

"My ale vůbec nevíme, jak se odsud dostat," řekla Renie. "Je tady... je tady někde místo, kudy se dá přejít někam jinam? Jako na řece?"

"Brána?" Strašákův úsměv se ještě více rozšířil. "Vy ani nevíte, jak se tomu říká? Vy opravdu nejste odsud."

"Já vím, co je to brána," zamračil se Azador. "A také vím, že jedna taková je přímo v tvém paláci."

"Paláci!" vypískl Strašák a praštil se rukama do kolen. Kolem něj se zaprášilo. "To je dobré. To jsi měl vidět mou chatu ve skutečném Smaragdovém městě - to byl palác! Ale tohle - bože, vypadá to tu jako nějaká vojenská základna. Postavili jsme to za pár babek, když jsme celou věc budovali."

"Ale... je tady ta brána?" naléhala Renie.

"Byla tu. Nebo tu možná ještě je, ale to byste si museli poradit s dalšími nejméně dvěma stovkami těch plechových

oblud! Brána je v mém trůnním sále za obrazovkou. Ale tam už je teď Plecháč - sebrali mi už skoro všechno. Proč si myslíte, že jsem své ubohé tělo odtáhl až sem?" Zvedl několik hadic a smutně s nimi zachrastil. "Nemohu uvěřit tomu, že po tak dlouhé době je najednou konec."

"Slyším cvakání, plechová mužů se blíží," ozval se !Xabbu. "Jsou ve velkém pokoji za námi."

"Sem se nedostanu," prohlásil klidně Strašák. "Jakmile se dveře jednou zavřou, trvá jim několik dní, než je rozrazí."

"Tak jak se dostaneme ven?" zeptala se Renie.

Strašák měl stále ještě krk příliš napuštěný, a tak musel otočit celé tělo, aby na ni viděl. "Budu o tom muset chvíli přemýšlet. A vy chcete tu bránu, je tak?" Jednou rukou si podepřel bradu a vztyčeným ukazováčkem se dotkl spánku.

"Zatraceně!" vykřikl z rohu místnosti Azador. "Sundejte tu ženskou ze mě!"

Renie se otočila a uviděla, jak Emily ustoupila a jak se jí chvějí rty. Zdálo se, že konečně pochopila, že její pozornost není vítaná. Renie se postavila mezi ně. "Drž se blízko mě," řekla dívka.

"Ale on byl můj zvláštní henry," ozvala se třesoucím se hlasem Emily. "Říkal mi roztomilý malý puding."

"Jo?" Renie po Azadorovi vrhla znechucený pohled. "No, tak já ti teď povím pár novinek z RL - chlapi mají někdy plnou hlavu sraček."

Předmět jejího popisu obrátil oči v sloup a složil ruce na prsou.

Strašák najednou zatleskal: "Aha! Ovšem! Můžete jít přes Továrnu. Tam je také brána, protéká tamtudy Řeka."

"Továrna?" ozval se Azador. "To je přece místo, kde je Plecháč nejsilnější!"

"To jo, ale své vlastní pozemky nehlídá tak přísně, sleduje to hlavně tady! Kde se dohrává hra." Král Kansasu se začínal opět upouštět. V jeho opuchlé tváři se objevilo znepokojení. "Ale nemůžete dovolit, aby chytil tohle děvče. Jestli dostane Dorotku, tak je po hře."

"Takže tohle celé je jen hra?" zeptala se Renie. "Kolem umírají a trpí lidé a ona je to jen hra?"

Strašák už měl co dělat, aby udržel hlavu vzhůru. "Jen? Copak ses dočista zbláznila? Za poslední dva roky jsem tuhle simulaci skoro vůbec neopustil - jen párkrát jsem si byl v RL vyměnit tekutiny a filtry. O tom to celé je. Ztratil jsem nejméně patnáct procent své svalové hmoty, pro boha živého, myslím tomu říkáte atrofie! Vložil jsem do téhle simulace všechno, co jsem měl, a chránil ji i tehdy, když se tady objevili z nějakého jiného simového světa ti - ať už to byl kdo chtěl - bastardi a vyšachovali mé partnery. A já se teď chystám celé tohle místo i sebe podpálit jen proto, aby to tu nakonec nepadlo do rukou Plecháčovi a jeho nenasytým kamarádům. To znamená, že mi bude trvat celé týdny, než najdu cestu zpátky, a ty mi tady říkáš, že to je jen hra?" Otřel si čelo. "Ty jsi z nás dvou ten, kdo se úplně pomátl."

"Byl jste někdy v poslední době venku? Offline?"

Přimhouřil oči a pátravě na ni pohlédl. "Už asi dva dny ne. Ale myslím, že si teď udělám malou dovolenou. Ať už se mi to líbí nebo ne. Proč se ptáš?"

Renie pokrčila rameny. "Jen tak." Ale v duchu si pomyslela: Tak to tě čeká překvapení, kamaráde, pak si ale uvědomila, jak je zlomyslná. Život této osoby je možná ohrožen - stále ještě nepřišli na to, co znamenají ta náhle změněná pravidla. Jinově. "Ne, to není pravda," řekla po chvíli. "Vlastně se neptám jen tak. Myslíme si totiž, že se s celou sítí něco děje. Lidé začínají mít... mají tu velmi podivné potíže. Nemohou se dostat offline. A navíc... věci, které se jim tu stávají, zřejmě ovlivňují i jejich skutečná těla." Nebyla schopná mu v tak krátké době vysvětlit příčinu svých obav, ale musela se alespoň pokusit ho varovat. - "Myslím, že kdybych byla na vašem místě, pokusila bych se nejprve dostat offline obvyklým způsobem, než bych spáchala virtuální sebevraždu."

Strašák vykulil obě oči v předstíraném zděšení, ale její slova vážně vyděsila Azadora. "Ach, díky, moje milá. Až se mi podaří vpadnout do tvého světa, také bych ti moc rád dal pár rad, které nepotřebuješ." Obrátil se k Azadorovi, jako by právě došel k závěru, že jediné s ním se mu vyplatí mluvit. "Nad touto místností je vzduchová šachta, je to támhle za tou mřížkou. Dostanete se tamtudy buď na střešku, nebo do sklepa, jak budete chtít, ale řekl bych, že větrem se asi unést chtít nebudete, že. Rozumíme si?"

Azador přikývl.

"Až budete venku, můžete se zkusit dostat přes město k řece a dorazit do Továrny právě tudy. Anebo si dělejte, co se vám zachce. Každopádně byste už měli jít, protože já nehodlám čekat věčně. Asi patnáct minut potom, co uvidím záda posledního z vás zmizet v té šachtě, proměním tohle místo na jednu jedinou velkou rachejtle. Déle počkat už nemůžu. Začínám se rozpadat."

!Xabbu přistoupil k nafouklému muži, který se rychle vyfukoval, a zeptal se: "Copak do sebe nemůžete vdechnout víc vzduchu?"

"Nemyslím si, že by švy na tomhle těle vydržely další plnicí injekci, a kdyby praskly dřív, než udělám to, co mám v úmyslu, je po všem. Tak sebou hoďte a nezdržujte, jasný?!"

"Řekněte mi ještě jednu věc," nedal se odbýt !Xabbu. "Co je to Dorotka, jak jste před chvílí říkal? Tvrdil jste, že musíme tu dívku ochránit."

"Je to součást způsobu, jakým byl tento simový svět postavený." Strašákův hlas už opět slábl. "Postapokalyptický. Nukleární válka. Ti, kdo přežili, už se nemohou reprodukovat. Většina tetiček emily a strýčků henry je sterilní. Proto ten mýtus o děvčátku, které se narodí jedné emily. Dorotka, už chápeš?" Upřel své zapadlé oči na !Xabbua, který evidentně stále nic nechápal. "Ale no tak," vykřikl Strašák. "Klidte se mi z očí." Rozsvítil obrazovku a na ní se objevilo Nové Smaragdové město, čelící krutému útoku. Většina budov už byla zbořená, některé domy hořely a tiktakově se proháněli prázdnými ulicemi jako dvounohé tanky.

Když se nejdřív !Xabbu a pak i ostatní vmáčkli do ventilačního otvoru, Strašák zvedl paže nad hlavu: "Viděl jsem věci, jakým byste vy, lidi, nikdy nevěřili," prohlásil vysokým hlasem. Zdálo se, jako by mluvil sám se sebou nebo s obrazovkou. "Válečné lodě v ohni na břehu oceánu. Viděl jsem magické záblesky a třpyt blízko paláce. Všechny ty okamžiky se ztratí v čase jako slzy v dešti." Sklonil hlavu a na okamžik bylo slyšet jen pískání ucházejícího vzduchu.

"Čas... zemřít..."

Renie to zkusila ještě jednou. Zastavila se těsně před šachtou a obrátila se na Strašáka. "Já si to nevymyslím, Strašáku, nebo ať už jste kdokoli. Myslím, že lidé na něco online umírají. Opravdu umírají. S touto sítí není něco v pořádku." Vycpaný muž otevřel na stěně tajná dvířka a za nimi se objevil skrytý ovládací panel. Namáhavě pohyboval prsty a pokoušel se v přesném pořadí tlačítka stisknout. "Bože," povzdechl si. "Ty doopravdy víš, jak pokazit opravdu skvělou řeč."

"Ale je to důležité!"

Zavřel oči a přitiskl si ruce na místo, kde měli normální lidé uši. "Mluví tady někdo? Protože já nic neslyším..."

Renie si povzdechla a vydala se za ostatními.

* * *

O několik minut později se konečně vyšplhali na lepenkou pokrytou střechu. Venku byl ještě den, ale všude bylo poměrně šero. Na obloze se proháněly temné mraky a horký vlhký vzduch byl cítit elektřinou - Renie vytušila, že zatímco byli uvnitř, venku řádilo další tornádo. Mezi prsy jí na břicho stékal proužek potu.

Řeka se zdála být poměrně daleko od Továrny, tedy od místa, kde stály průmyslové roury, nádrže a řada nízkých budov. Potom, co se mezi sebou chvíli dohadovali, došli k závěru, že se k Továrně vypraví po železnici, tedy tou nejkratší cestou, aby na Plecháčově území strávili co možná nejméně času. Odtamtud se pokusí co nejrychleji dostat k řece. Přestože všude viděli malé skupinky henryů, které tiktakové hnali ke Strašákovu betonovému paláci, prostranství přímo pod nimi bylo zatím prázdné, a tak po okapu slezli rychle na zem a rozběhli se postranní cestou na hlavní železniční trasu, kde našli několik zapomenutých vagonů.

Právě se ukrývali za jedním vysokým kolem a snažili se popadnout dech - tedy !Xabbu už byl v pořádku, jen ostatní ještě zhluboka oddechovali - když se najednou ozvala strašlivá rána a země se jim otrásla pod nohama. Dokonce i těžký vůz nadskočil, a Renie na okamžik napadlo, že se převrátí a všechny je tu rozmačká.

Když se země opět přestala třást, podlezi vůz, aby se podívali, co se stalo. Vnitřní část Strašákova paláce byla naprosto zničená a všechno ostatní se skrývalo v hustém oblaku kouře a prachu. Na jejich hlavy se začaly sypat drobné úlomky jako temný déšť.

"Dobrý bože," vydechla Renie. "On to udělal. On se vyhodil do vzduchu."

"No a?" odsekl Azador. "Jen idioti ztrácejí čas hrami. A my hned vyrazíme, dokud se Strašákův nepřítel bude snažit přijít na to, co se vlastně stalo." Na důkaz jeho slov se skutečně všichni tiktakové rozběhli ke zničenému paláci a svítili si malými lampami. "Protáhneme se Továrnou dřív, než si toho Plecháč všimne."

"A jak ty vůbec o té Továrně víš?" zeptala se Renie. "A vůbec - jak to, že toho tolik víš o celém tomhle simovém světě?"

Azador pokrčil rameny. "Prostě to vím." Zamračil se. "A dost otázek. Kdybych byl na tvém místě, choval bych se ke mně hezky. Kdo tě dostal z té cely? Kdo zná tajemství paláce? Azador." Vytáhl cigaretu a začal hledat zapalovač.

"Na to není čas." Renie ukázala na oblohu. "Podívej se na ty mraky, každou chvíli může začít řádit tornádo a já bych nerada, aby nás zastihlo na otevřeném místě."

Azador se ušklíbl, ale dal si cigaretu za ucho. "Dobře. Povedeš nás."

Jako by to pro mě byla odměna, pomyslela si Renie. Mockrát díky, pane Azadore.

* * *

Přejít obrovské kolejiště trvalo celou hodinu. Otevřený prostor byl obzvlášť nebezpečný a několikrát se museli rychle schovat, aby si jich nevšimla některá skupinka řádících gangů mechanických mužů. Když obloha ještě víc potemněla, rozsvítily se všude oranžové lampy, takže se mohli poměrně dobře ukrývat za poničenými lokomotivami a nákladními vagony. Renie nechápala, proč Strašák plýtvá časem a energií na to, aby tu zavedl elektřinu, i když to tu bylo tak nepředstavitelně levné. Dokázala pochopit stavbu země Oz - ale železnice v Kansasu?

Mezi bohatými a těmi ostatními je jeden zásadní rozdíl. Tihle lidé z Jinozemě si mohli dovolit vyhazovat peníze na cokoli, co se jim zrodilo v jejich fantazii. Na rozdíl od obyčejných lidí si oni mohli dovolit být šílení.

Uprchlíci se znovu zastavili za jedním nákladním vagonem, aby nabrali dech. Mračno způsobené Strašákovým výbuchem se zatím rozšířilo po celém obzoru, i když se dalo těžko poznat, kde končila mračna prachu a kde začínala černá obloha. Přestože se stále stmívalo, vzduch byl o poznání teplejší než před půl hodinou.

Když jim nehrozilo, že by je zahlédly oči některého zvěda, Azador si konečně v úkrytu za vozem zapálil a labužnický vyfukoval kouř. Dával si dobrý pozor, aby nemluvil nebo se nepodíval na Emily 22813, která se krčila v koutku a sledovala každíčký jeho pohyb s výrazem zoufalství v očích.

"On ví věci," řekl tiše !Xabbu Renie. "I když ho nemáš ráda, měli bychom se pokusit zjistit, jestli by nám mohl pomoci najít naše přátele. Myslím si, že když jsme se rozdělili, příliš nám to nepomohlo a jen jsme se tím vystavili ještě většímu nebezpečí."

Renie sledovala, jak se Emily opatrně plíží k Azadorovi. Ruku měla sevřenou v pěst, až měla bílé klouby. Nejdřív si Renie myslela, že se ho dívka chystá uhodit (což jí ani trochu nedělalo starosti, pokud by to na ně nestrhlo zbytečnou pozornost), ale Emily jen natáhla ruku před Azadora. V dlani se jí něco zalesklo.

"Vidíš?" zeptala se ho prosebným hlasem. "Zachránila jsem to. Říkal jsi, abych to neztratila, a já jsem to neztratila."

"Ovšem," vydechla Renie a zírala na malý zlatý objekt. "Já jsem na to dočista zapomněla. To jí dal on, kdo jiný? A o tom ona mluvila." Renie vstala. "Kde jsi to vzal, Azadore?"

Nepodíval se ani na jednu z nich. "Vzal co?"

"Ten drahokam. Odkud ho máš?"

Obrátil se k ní a vyfoukl kouř nosem. "Kdo jsi? Kdo jsi, ty šílená ženská? Nemusím odpovídat na tvé otázky! A můžu si jít, kam budu chtít, a dělat, co se mi líbí. Já jsem Rom a my své příběhy gádžům nevyprávíme."

"Rom?" Renie zapátrala v paměti. "Myslíš Cikán?"

Azador zavřel a odvrátil se. Renie se proklínala, že je tak netrpělivá. !Xabbu měl pravdu - nemohli si dovolit riskovat. Ten muž toho hodně věděl. Omluva se jí sice přičila v hrdle, ale věděla, že to musí udělat. "Azadore, omlouvám se, že se tě tak vyptávám. Ale jsme tu úplně cizinci a nevíme, co dělat. Nevíme toho tolik, co ty."

"To je pravda," zamumlal.

"Tak nám zkus pomoci! Máš pravdu, nemusíš nám nic říkat, ale my tvou pomoc potřebujeme. Tohle místo - celá tahle síť Jinozemě - víš, co se to tu děje?"

Pohlédl na ni koutkem oka a pak si dlouze potáhl z cigarety. "To se stane vždycky, když si bohatí idioti hrají."

"Ale to už není pravda. Ten systém... se mění... nějak." Uvažovala, kolik mu toho ještě může říct bez toho, aby prozradila příliš mnoho z jejich situace - nemohli si myslet, že k tomu klenotu přišel poctivou cestou. "Slyšel jsi, co jsem řekla Strašákovi. Víš, že jsi to slyšel. Položím ti tedy teď stejnou otázku. Zkusil ses dostat offline?"

Obrátil se tváří k ní. Emily se opět stáhla dozadu a přitiskla se ke stěně vozu, jako by ji mohlo spálit, kdyby se dostala mezi ty dva. "Slyšel jsem, co jsi předtím říkala," ozval se po chvíli. "A ano, pokoušel jsem se o to."

"A...?"

Pokrčil rameny a setřásl si vlasy z tváře. "A bylo to přesně, jak jsi řekla. Nemohl jsem odsud odejít. Ale mně to nevadí," dodal klidně. "Nikam nepospíchám."

"Vidíš?" řekla a posadila se s nohama křížem na zem. "Musíme se podělit o informace, které máme."

Azador váhal, potom se jeho tvář zachmuřila, jako by se zavíraly dveře. "Ne. Ne tak zhurta. V každém případě nemůžeme ztrácet čas nějakým klábosením. Možná až se dostaneme na nějaké jiné místo."

Takže on měl v plánu jít s nimi. Renie si však nebyla jistá, jak se kvůli tomu cítí. Možná si Azador svá tajemství schovává proto, aby ho tu nenechali.

"Dobře," řekla po chvíli a vstala. "Tak jdeme."

* * *

Vnější okraje železnice začínaly být čím dál více propletené hadicemi, nádržemi a elektrickými kabely, když se okolí - zpočátku jen nenápadně - postupně přeměňovalo na Továrnu.

Roury, které se táhly mezi železnicí od nádrží s vodou a palivem a od odpadních jímek, se stávaly postupně součástí krajiny. - Velké trubky byly čím dál mohutnější a systémy vodovodních vývodů a rozvodů byly stále komplexnější, až postupně masivní hadice a trubice docela vystřídaly vlaky. Vypadalo to tu nyní jako ztělesnění strachů a tužeb.

Barevné nebe, které se rozpínalo nad kolejemi Smaragdového města jako mokrá pokrývka, bylo zpočátku rozděleno jen několika rozvěšenými kabely a všudypřítomnými hadicemi, těch však stále přibývalo, a jak infrastruktura nad jejich hlavami houstla, viděli v tenkých štěrbinách mezi zaprášenými rozvody už jen nepatrný pohyb mračen. Dokonce i kdysi rozbahněná a nyní sluncem vysušená země se s každým jejich krokem zdála být mnohem vhodnější pro něco, čemu tu říkali Továrna. Zpočátku je čekal drsný betonový povrch, jenže ten pak ustoupil velkým kalužím páchnoucí vody s duhovými olejovými skvrnami. Jediná spojitost mezi tím, odkud právě odešli a kam měli namířeno, byla v tom, že původní obloha sice zmizela, ale nahradila ji stejně zachmuřená umělá v podobě spleťtých systémů Továrny - dunivé temné bubláni v rourách, ze zrezivělých nýtů a spárů vytékala voda a na místech, kde se z kabelů oloupala izolace, se tu a tam vytvořily veliké elektrické oblouky, které napodobovaly křečovitě záchvaty modrých blesků.

Pohybovat se v jeskyních, které byly vytvořeny ze špinavých kabelů a zrezivělého železa, bylo stejné jako nechat se pozřít něčím velmi nepříjemným. Vlastně to bylo úplně stejné, uvažovala Renie, jako celá jejich zkušenost s touto sítí. Problémy, které doufali, že vyřeší, tragédie se Stephenem, kterou chtěli pomstít, to vše se ještě nedávno zdálo mít poměrně jasné řešení, ale místo toho byla ona společně s ostatními zavlčena hlouběji a hlouběji do her a idiosynkratických posedlostí tvůrců Jinozemě, až nakonec bylo těžké vůbec určit, co je skutečné, a co víc - co je důležité.

Les vertikálních válců a umělého nebe horizontálních trubic alespoň poskytl mnoho míst k úkrytu, což bylo jejich štěstí: protože, jak zjistili nedlouho potom, co vstoupili do Továrny, nebyli tu jedinými obyvateli.

Jakmile se ocitli pod spleť hadic, překvapivě narazili jen na velmi málo tiktaků - velcí, neohrabaní, mechanici muži nejspíš podle všeho nebyli ti nejvhodnější na manévrování v tak komplikovaném prostředí - ale jak zjistili, Továrna byla domovem mnoha jiných umělých tvorů, kteří také vypadali více či méně jako lidé, ale byli o poznání menší a jednodušší. Mnoho z nich vypadalo jako nějaké prastaré hračky, jako pouhé levné plechovky s několika pérky a kolečky, rozdělené vertikálně na dvě poloviny kovovými drátky. - Díky jednoduchým rysům tváří, které měli nakreslené ostrými barvami, vypadali ještě více nepříjemní - a bezduší než tiktakové.

Když se všichni společně ukryli za spleť vertikálních hadic, Renie sledovala, jak kolem jejich úkrytu probzučela jedna plechová hračka - měla nehybné oči a místo úst jen tenkou čáru - a nemohla se ubránit, aby se odporem neotřásla. Nebyly to ty věci samotné, co ji tak vyvádělo z míry, ale spíš myšlenka na to, co asi mohl být ten Plecháč za člověka, když se ve virtuálním světě obklopil takovými prázdnými a zbytečnými objekty.

Bylo tu také několik henryů a emily. Všichni měli oholené hlavy a na sobě montérky, zamazané od olejových skvrn. Renie vytušila, že to nejspíš budou zajatci ze Strašákovy říše. Většina z nich nesla těžká břemena, některá však byla tak těžká, že Renie nechápala, že je vůbec mohli unést. Ale dokonce i ti, kteří nenesli nic, se dívali pod nohy. Klopýtali mezi kalužemi špinavé vody a bez toho, aby zvedli hlavy, obcházeli nejrůznější překážky, jako kdyby tu chodili už tak často, že pro ně zrak přestal být důležitý.

"Kam teď půjdeme?" zeptala se septem Renie a její hlas byl přes hlasité šplíchání vody na černý asfalt sotva slyšitelný. - Stáli hluboko ve stínu několika betonových sloupů, z nichž každý byl tak široký a velký jako urostlý strom. Vlákňité katakomby Továrny se monotónně táhly na všechny strany. "Potřebujeme najít řeku."

Azador se zamračil. "To bude... tudy." Ukázal jedním směrem, ale neznělo to ani trochu věrohodně.

!Xabbu se postavil na zadní nohy a číchal kolem sebe. "Můj nos mi neříká nic," pravil. "Je to všude stejné - nejodpornější z městských smradů. Ale mám dojem, že z téhle strany přichází o něco chladnější vzduch." Ukázal tenkou chlupatou paží asi devadesát stupňů od místa, kam před okamžikem ukazoval Azador.

Renie přimhouřila oči a pátravě se na Azadora podívala. Důvěřovala !Xabbuovým instinktům, a navíc tento Cikán, pokud jím skutečně byl, je mohl kdykoliv opustit - mohl se jednoduše rozhodnout, že si půjde svým vlastním směrem. Mohli si dovolit ho ale nechat jít a vzdát se tak toho, co mohl on vědět a co jim mohl říct? Pokud jim v cele jen předváděl své triky, pak by bývala řekla ano, ale on také něco věděl o Sellarsově kameni.

"Oukej," řekla Azadorovi. "Ty nás povedeš." Doufala, že to !Xabbu pochopí.

Zatím slunce venku už zapadlo anebo bouřkové mraky zhoustly tak, že přes ně už sluneční paprsky vůbec nepronikly, protože se v Továrně mezitím setmělo. Pod spleťtými hadicemi a zkroucenými kabely ožily zelenožluté žárovky, jejichž světlo tu a tam podpořily namodralé elektrické záblesky. Z dálky se začínaly ozývat steny a výkřiky, jako kdyby s přicházejícím šerem Továrna ožívala.

Renie toto místo nenáviděla. Neustále si musela připomínat, že to není nic víc než pouhá řada komplikovaných číselných kódů, ale příliš to nepomáhalo, protože nevěděla, jestli by ona a !Xabbu přežili onlinovou smrt. Jediné, co věděla s naprostou jistotou, bylo, že odsud chce odejít za každou cenu.

* * *

Nacházeli se na jednom z několika málo velkých, otevřených míst, odkud jako katakomby vybíhaly temné tunely z kabelů, když ze tmy přímo před nimi najednou vystoupila postava. Renie, které předtím na okamžik přestalo bít srdce, se srdeční rytmus opět vrátil do normálu, jakmile zjistila, že to je jen jeden Henry s kovovým kanystrem na rameni. Než však stačili rychle zmizet v jedné z temných chodeb, muž zvedl hlavu a spatřil je. - Vykulil oči, ale Renie udělala krok dopředu a položila si prst na rty.

"Neboj se," řekla. "Nechceme ti ublížit."

Muž oči vytřeštil ještě o něco víc. Muž zaklonil hlavu a polkl, až mu ohryzek na hrdle poskočil, pak otevřel pusku a hluboko v jeho hrdle se objevil jakýsi druh tlampače. Renie si s hrůzou všimla, že to, co předtím považovala za vousy, jsou ve skutečnosti dráty, kterými měl propíchané tváře. Ze zesilovače se ozval ostrý mechanický zvuk sirény, byl tak hlasitý, že si Renie i ostatní museli před tím rámusem zakrýt uši a o několik kroků bezděky ustoupili. Henry jen bezmocně stál, vibroval hlasitým zvukem a z hrdla mu dál vycházelo pískání sirény.

Mohli jen utéct. Všude kolem se začaly ozývat další alarmy, jejich tóny byly o něco nižší, ale přesto stále strašlivě hlasité. Před nimi zatočila za roh jedna Emily, viděla je, jak se řítí proti ní, a také začala nelidsky křičet jako ostatní. O několik okamžiků později se na konci chodby objevili dva plechoví muži a také jejich hlasy se proměnily v hysterické klaksony.

Pronásledují nás, prozrazují, kde se nacházíme, pomyslela si Renie. Emily klopýtala. Renie ji popadla a táhla ji s sebou za Azadorem do postranní uličky. Všichni míří k tomu, který zní nejhlasitěji, aby nás obklíčili.

Do cesty jim vstoupil další člověk. Bylo to tak náhlé, že Renie neměla dost času zjistit, jestli to byl muž, nebo žena.

Když však ta bytost odhodila těžkou tašku a otevřela ústa, aby také začala křičet, Azador se na ni vrhl a ramenem ji srazil k zemi. Když se rozběhli kolem, bytost se po nich bezmocně natahovala a její siréna měla přerušovaný zvuk.

My jen utíkáme, pomyslela si. Neběžíme nikam konkrétně. Tohle nás zabije. "!Xabbu!" vykřikla. "Doved' nás k řece!"

Její přítel neodpověděl, poskakoval však před nimi, ocas měl zvednutý a běžel po všech čtyřech. Zamířil do temných uliček a zpomalil jen tehdy, aby se ujistil, že jsou ostatní stále za ním, pak opět přidal do kroku.

Alarm už se ozýval ze všech stran, i když se je ti, co obývali Továrnu, nesnažili zastavit ani jim neustoupili z cesty, aby do nich nestrčili. Všichni jen křičeli čím dál hlasitěji, když Renie společně s ostatními probíhali kolem nich, aby svým hlasem označili jejich směr útěku. Ten zvuk je přiváděl k šílenství.

A teď už za každým rohem viděli další a další tváře, strašidelné pohledy lidí, prázdné, děsivé grimasy plechových tvorů a dokonce i temné pohledy několika tiktaků. Nebude dlouho trvat a děsivá masa plechu a živé tkáně jim odřízne ústupovou cestu docela.

Emily uklouzla v olejové kaluži a spadla. Podařilo se jí stáhnout k zemi i Renie. Jak se obě snažily rychle vstát, !Xabbu hystericky poskakoval na místě a věřil na všechny strany.

"Nic necítím, ale myslím, že je to támhle." !Xabbu strčil hlavu do jedné úzké cesty, zhluboka se nadechl a zavřel oči, přestože kolem nich vzrůstal děsivý chaos. Pak udělal prsty ve vzduchu několik pohybů, jako by se snažil něco chytit, a nakonec opět otevřel oči. "Je to támhle," řekl. "Mám pocit, že to bude ono."

Nerovná cesta se rychle zaplňovala plechovými muži, kteří se k nim blížili jako náměsíčníci. "Snaží se postavit mezi nás a vodu," řekla Renie a hrdlo se jí stáhlo strachy.

Azador na ni pohlédl, pak se podíval na !Xabbua a odplivl si na zem. "Pojďte," zavrčel. Vymrštil se a pěstí udeřil do první řady kovových bytostí. Ty se rázem svalily a ta, která dostala plný zásah jeho pěstí, se rozsypala na hromádku koleček a pérek. Renie pevně držela Emily za ruku a snažila se dívku dostat za Azadorova široká záda.

Děsivý křik tuctů mechanických hrdel byl nyní silnější než burácení tryskového motoru. Renie cítila, jak se jí snažily popadnout tvrdé drsné ruce. Vztekla se kolem sebe oháněla a odstrkovala je. Emily vedle ní na okamžik padla na kolena, ale Renie se dál probíjela zmatkem různých tvarů. Jednou rukou nahmatala dívčinu tenkou ruku a trhnutím ji opět postavila na nohy. Emily se bez váhání začala také ohánět kolem sebe otevřenými dlaněmi, odstrkovala plechové bytosti a křičela z plných plic, i když to Renie v tom zmatku neslyšela.

Renie se probíjela dopředu, ruce a paže měla od krve a cítila v nich nesnesitelnou bolest. Před ní se objevila další smaltovaná tvář a hlasitě bzučela. Renie to kopla doprostřed kovového těla a převrátila tu bytost na zem. Za ní pak už nebylo nic než Azador a temnota.

Mladý muž se k ní obrátil a zakrvácenou třesoucí se rukou na ni mávl. Chodba před nimi byla prázdná a temná. - Probíli

se tedy skrz.

"Dobrý bože," vydechla Renie. "Ty... jsi... jsi...?" Zaslechla za sebou cvakání a otočila se. Plechové bytosti, které ještě držely pohromadě, se kývaly jako převrácení brouci, snažily se vstát a pustit se za nimi. Renie se sevřel žaludek.

"Kde je !Xabbu?"

"Pospěšte si!"

Renie se otočila a uviděla známou opičí postavičku, která se najednou jako posvátný duch vynořila v chodbě před nimi. "Už jsme skoro u řeky!" zavolal.

Rozběhli se za ním. Za několik okamžiků se klaustrofobická chodba otevřela a roury a vedení se najednou rýsovaly o desítky metrů výš. Před sebou spatřili širokou temnou řeku. Nakládací molo bylo prázdné. Renie si pomyslela, že se nejspíš všichni lidé i umělé obyvatelé tohoto místa soustředili v davu, kterým se právě probíli. Slyšela ty, co přežili, těsně za sebou, stále hlasitě kvíleli a po polámaných končetinách se pokoušeli pokračovat v pronásledování.

"Je tady někde nějaká brána?" zeptala se, ztěžka popadajíc dech.

"Nebud' bláhová," zavrčel Azador. "Nebudeme žít tak dlouho, abychom to zjistili."

"Pak tedy potřebujeme loď."

U břehu byly ukotvené dvě nákladní lodě, jedna měla své síť rozvěšené a napůl nevyložené. Byly v nich bedny plné lidského jídla a mazadel pro stroje. Renie a ostatní se rozběhli k doku ve snaze najít pro sebe nějaké vhodnější plavidlo a skutečně ho vzápětí našli. Byl to malý remorkér, vlastně spíš taková malá bárka s gumovými pneumatikami pověšenými na bocích proti nárazům. - Rychle se vyšplhali na palubu. Renie našla dlouhý klacek, který použila, aby stáhla provaz z kolíku. Azadorovi se podařilo nastartovat motor a všichni čtyři zamířili na hladinu temné řeky. Právě v tom okamžiku dorazili na břeh kvílející lidé a mechanické kreatury, ale jejich strašlivé hlasy už slábly v dálce. Jejich loď zatím zamířila doprostřed řeky.

Azador se chopil kormidla. Byl vážný a tichý a ruce měl zakrvácenější víc než tvář. Emily se zhroutila na přidi a hlasitě naříkala. !Xabbu pomohl své přítelkyni odnést dívku do kabiny a uložit ji na matraci, která sloužila jako ubohá kapitánova postel.

Když jí Renie tiše šeptala slova na uklidnění, slova, která sotva slyšela, protože jí v uších stále znělo strašlivé kvílení sirén, ozvalo se vedle nich ostré prasknutí. To, o čem si předtím Renie myslela, že to je zrcadlo, se najednou proměnilo v rozzářenou obrazovku a na ní se zjevila Plecháčova tvář.

"Tak," pravil vesele, "vy jste stále ještě naživu - a dokonce i naše nastávající maminka? Skvělé, skvělé. Takže náš malý uzlíček radosti je v pořádku? Výborně! Pak tedy předpokládám, že je řada na mně. Vydejte Dorotku!" Otvor jeho pusy se začal otvírat a zavírat, když se Plecháč rozesmál svým strašlivým praskavým smíchem. "Dobré, co? Pochopitelně nepředpokládám, že byste se skutečně vzdali a pokazili tím celou hru..."

Renie popadla dlouhý klacek, ohnala se a rozbila obrazovku na tisíce malých úlomků, pak vyčerpaně klesla na zem a snažila se potlačit slzy.

Kapitola 18

Závoj iluze

INTERNET/BIOGRAFIE: "Muž ve Stínech"

(vizuál: zpomalené záběry záznamu Anforda, promlouvajícího ke shromážděným)

HLAS: Hlavním aktérem v této biografii je Rex Anford, také známý pod jménem "Velitel v nepřítomnosti" nebo "Šedý muž". Biografie popisuje jeho dětství v jednom malém městě, jeho postup v novém Průmyslovém Senátu na místo zástupce pro ANVAS, přes General Equipment a další nízkoprofilové mocné korporace, až nakonec dosáhl volebního vítězství a stal se prezidentem Spojených států. Diskutuje se tu také o kontroverzním problému, jakým je jeho zdraví, a odborníci analyzují jeho záznamy ve snaze určit případnou diagnózu, pokud nějaké zdravotní problémy má...

UPROSTŘED OSLNIVÉHO ZLATÉHO SVĚTLA SE OBJEVILA záplava barev - černá, jasné červená a nejtmaší neonová modrá, přecházející do ultrafialové. Všechny ty barvy jako by vstupovaly do jeho těla v podobě vibrací. Pak byl Paul najednou na druhé straně a zjistil, že stále křečovitě svírá muže, který ho unesl. Snažil se bránit, když vtom si všiml, že jeho protivník nebojuje, ale jen ho pasivně drží. Opřel ruce o mužova prsa a odstrčil ho. Štíhlý tmavý muž klopýtl dozadu, pak zamával rukama, aby získal rovnováhu. Země pod cizincovými nohama se táhla jen několik yardů za něj a potom prudce klesala do strmé, trávou zarostlé rokle. Hluboko dole si úzkým kaňonem razila cestu řeka, která pěníla v peřejích a pak se stáčela a mizela z dohledu. Paul se přesto nemohl ubránit, aby neobdivoval nádherný výhled na vodu a kopce a vysoké stromy a nebe tak jasné, že celý svět málem zářil. Pak svou pozornost opět soustředil na muže, který ho ukradl z jeho Anglie po marťanské invazi - z jakési pokřivené verze jeho domova, která se navzdory té hrůze zatím nejvíc blížila tomu, co ztratil.

"A teď," začal cizinec a nepatrně se usmál, "pochopitelně vám dlužím vysvět..." Vytřeštil oči a o několik kroků ustoupil, když se na něj Paul vrhl.

Paul ho však neuhodil, místo toho muže popadl a spolu se svalili z prudkého svahu a kutáleli se dolů. Paul věděl, že by se mohli zřítit z prudkého srázu a dopadnout na dno hlubokého údolí, ale v té chvíli mu to bylo jedno. Potom, co byl pronásledován a z nějakých neznámých důvodů hledán, se mu podařilo chytit jednoho ze svých mučitelů a on byl rozhodnutý toho muže vzít s sebou, i kdyby ho to mělo stát život.

Nebyl to však sráz. Prudce narazili na úpatí dalšího kopce, až si málem zlomili páteř, ale mezi nimi a dnem údolí stále ještě zbývalo několik dalších svahů. Náraz je od sebe oddělil a oba na krátký okamžik zůstali ležet tam, kam dopadli, a

lapali po dechu. První se pohnul Paul, převrátil se na břicho a začal se plazit ke svému nepříteli, který se, jakmile ho uviděl, pokusil rychle postavit na nohy.

"Co to děláte?" Cizinec před Paulem ustoupil. "Snažíte se nás oba zabít?"

Paul si poprvé za celou tu dobu všiml, že cizinec už na sobě neměl otrhané šaty edwardiánského střihu, jaké měl předtím. Nějak, snad působením nějaké magie, na sobě měl lesklou vestu a široké kalhoty. Připomínalo to arabskou módu z pohádek Tisíce a jedné noci. Paul se podíval na sebe a zjistil, že i on je oblečený podobně. Měl na sobě široké hedvábné kalhoty a na nohou špičaté měkké střevíce. Neměl však chuť se zabývat tím, co to mohlo znamenat.

"Zabít nás oba? Ne," vydechl a narovnal se. "Já se snažím zabít jen tebe." Žebra ho po tvrdém pádu pekelně bolela a nohy se mu třáslly. Přesto věděl, že pokud to bude nutné, bude bojovat až do konce. Při tom pomýšlení se ho zmocnil příjemně teplý pocit - příjemný pocit někoho, kdo nikdy nebyl dobrý při školních hrách, kdo se vyhýbal rvačkám a kdo si najednou uvědomil, že přece jen není zbabělec.

Ano, budu bojovat, pomyslel si Paul a sám na sebe a na celou svou situaci se najednou díval docela jinak. Nikdy se nevzdám.

"Tak přestaňte, chlape," řekl cizinec a zvedl ruce. "Já nejsem váš nepřítel. Snažil jsem se vám jen prokázat službu, ale počínal jsem si velmi neohrabaně."

"Službu?" Paul si setřel pot z čela a postoupil o krok dopředu, nesnažil se však znovu útočit. "Vždyť jsi mě unesl. Lhal jsi mi a pak jsi mě hodil skrz ten... ten..." Mávl rukou a ukázal na stráž nad nimi a na místo, kde se před tím poprvé objevili, "...ať je to co chce. Co je to tedy za službu?"

"Jak jsem začal," řekl muž, "dlužím vám omluvu, takže tady je: Je mi to opravdu moc líto. Uhodíte mě tedy ještě jednou, nebo si to konečně necháte vysvětlit?"

Paul se na něj pátravě zadíval. Po pravdě neměl chuť se s cizincem znovu začít prát. Přestože byl tento muž velmi stíhlý, zdálo se být neobyčejně odolný a houževnatý jako pletený kožený bič. Navíc on, na rozdíl od Paula, nevypadal ani trochu zraněný. "Tak vysvětluj."

Cizinec se posadil na zem a zkrčil nohy. "Viděl jsem vás v tržnici. Zdálo se mi, jako byste tam nepatřil, tak jsem vás sledoval. A pak jsem zahlédl vaše společníky. Oni ale nebyli tím, kým se zdáli být. Jenže jsem měl pocit, že vy jste si toho nevšiml."

"Nebyli tím, čím se zdáli být? To už jsi říkal. Co to znamená?"

"To nedokážu přesně říct." Cizinec se znovu usmál, byl to tak zářivý a upřímný úsměv, že si Paul pomyslel, že by mu neměl věřit už z principu. - "Vypadali jako průměrní Angličané, takoví, co přesně zapadali do tamního prostředí. Ale něco v nich, nějaký neviditelný stín mi prozradil, že by to mohly být lovíci šelmy. Můj pán Šiva mi vnukl myšlenku, že nejsou tím, čím se zdají být, a že jste v nebezpečí." Zvedl ruce dlaněmi vzhůru. "A tak jsem si dal za úkol vás dostat od nich pryč."

Paul si vzpomněl na okamžik, kdy pocítil strašlivý strach. Pankieovi skutečně připomínali bytosti, které ho honily, přestože se jim ani v nejmenším nepodobali. Jeho nedůvěra k cizinci nepatrně povolila. "Tak proč jsi mě jednoduše nevaroval? Co jsou ty věci, skrz které se dostáváme z místa na místo?"

Cizinec se na něj podivně podíval. "Brány? Portály, dveře, tak se jim dá říkat. Jak jim říkáte vy?"

Teď se pro změnu zamračil Paul. "Já jim neříkám nijak. Já ani nevím, co to je."

Cizinec na něj mlčky dlouho hleděl a jeho temně hnědé oči byly plné napětí. "Musíme si promluvit víc. Ale nejprve bychom se měli dostat jinou bránou z tohoto místa, protože tohle je země mých nejzarytějších nepřátel a já tu nemohu zůstat moc dlouho." Vstal a ukázal rukou ke vzdálené vodě. "Půjдете se mnou? Dole bude loďka, nasedneme do ní a promluvíme si na řece."

Pokud mu ten muž chtěl ublížit, šel na to skutečně velmi opatrně. Paul se rozhodl, že zůstane ve střehu, ale dá tomu muži šanci. Možná by mu přece jen mohl prozradit nějaké důležité informace. Cokoli, co pomůže alespoň zčásti rozptýlit těžké mraky ignorance a zmatku, které ho obklopovaly už tak dlouho, stojí za to riziko.

"Dobrá," řekl. "Když budeš upřímně odpovídat na mé otázky."

"Odpovím na to, na co mohu odpovědět. Existují však tajemství, která mi byla svěřena do opatrování, a ta přirozeně nemohu prozradit nikomu, ani za cenu ztráty své duše."

Paul neměl tušení, co tím chce ten muž říct. "Tak tedy kdo jsi?" zeptal se.

"Jsem Nandi," řekl cizinec, spojil dlaně, zvedl ruce před prsa a mírně se uklonil. "Nandi Paradivash k vašim službám. Omlouvám se, že k našemu seznámení došlo za tak dramatických okolností. A vy jste...?"

"Paul," řekl bez přemýšlení, pak se ale v duchu pokáral, že použil své pravé jméno. Snažil se rychle si vymyslet nějaké nové, ale dokázal si jen vzpomenout na šílence, se kterým prožil dobrodružství v palácích a pouštích na Marsu. Doufal, že ho Nandi nikdy nepotkal. "Paul Brumond. A mám ještě jednu otázku. Kde to, k čertu, jsme?"

Zdálo se, že Nandimu jeho jméno nepřípadalo nijak podezřelě. "Jsem překvapený," pravil. "Jste přece Angličan, že ano? Takže byste jistě měl z anglické školy znát katechismus."

Paul potřásl hlavou. "No a co?"

"Aha. 'Kde kvete spousta voňavých stromů,' začal zvolna cizinec, 'a kde lesy staré jako hory obklopují sluncem zalité stráně plné zeleně.' Už chápete? To jsou ty lesy, to jsou ty stromy, copak je necítíte? A zanedlouho dorazíme k řece Alph a budeme cestovat jeskyněmi, jaké si obyčejný smrtelník ani nedokáže představit..."

Paul měl pocit, jako by něco pošimralo jeho vzpomínky. "Řeka Alph...?"

"Ano." Nandi přikývl a znovu se usmál. "Vítejte, pane Paule Brumonde... v Xanadu."

* * *

Kopce byly porostlé divokými rostlinami, které vytvářely exploze žluté a bílé a světle modré, a vánek přinášel ze všech stran exotické vůně. Když zamířili ze svahu dolů k řece, Paul si uvědomil, že se musí skutečně velmi soustředit na to,

aby zůstal ve střehu. Bylo to už tak dlouho, co byl naposledy na tak krásném místě, pokud se tomu vůbec něco kdy vyrovnalo, a on se alespoň na chvíli cítil téměř v bezpečí. Jeho obranné reflexy, napjaté jako struny, se na chvíli trochu uvolnily.

"Je to tu skutečně velmi krásné," řekl Nandi, jako by četl jeho myšlenky. "Ti, co to tu vytvořili, odvedli skutečně dobrou práci, i když to ani trochu není jako v Orientu. Je to spíš znázornění představy - anglické představy o tom, jak by měl vypadat asijský ráj, abych byl úplně přesný."

Paul si nejprve myslel, že výraz "ti, co to tu vytvořili", byl jedním z dalších náboženských obrátů, jako když ten muž mluvil o svém bohu Šivovi, ale po chvíli si uvědomil, co vlastně slyšel. "Ti... kdo vytvořili tohle místo?"

Nandi právě sledoval zeleného ptáčka nad jejich hlavami. "Ano. Návrháři a inženýři."

"Inženýři? Lidé?"

Cizinec se překvapeně otočil. "Na co se to ptáte, Paule?"

Zaváhal. Měl strašlivou chuť všechno vychrlit, povědět mu o svém strachu a pocitu bezmoci, ale pak to překonal pocit nutnosti udržet své tajemství, které mu jako jediné sloužilo jako brnění - i když to bylo velmi tenké brnění. "Prostě... prostě mi řekni, co to je. Co je to za místo."

"Myslíte tuhle simulaci? Nebo celou síť?"

Paulovi se podlomila kolena. Zavrával a musel si sednout. "Simulace? Tohle je simulace?" Zvedl ruce a zadíval se na ně, pak zvedl hlavu a zadíval se na údolí. "Ale to není možné! ... je to tak skutečné!"

"Vy jste to nevěděli?" zeptal se Nandi. "Jak je to možné?"

Paul potřásl bezmocně hlavou. Simulace. Někdo ho napojil a potom to zamaskoval. Ale takhle dokonalé simulace přece neexistovaly. To prostě nebylo možné. Zavřel oči a byl si téměř jistý, že až je otevře, všechno bude pryč a on se ocitne zpátky v obřím domě nebo ve strašidelném hradě. Dokonce i takové šílenosti dávaly větší smysl než tohle. "To není možné."

Nandi přistoupil těsně k němu a v jeho tváři se odráželo znepokojení i překvapení. "Vy jste tedy nevěděl, že jste v simulaci? Musíte mi říct, jak jste se sem dostal. Je to mnohem důležitější, než si myslíte, Paule."

"Já nevím, jak jsem se sem dostal - a vůbec... nejsem Brummond. Lhal jsem." Už mu na utajení ani trochu nezáleželo.

"Jmenuji se Paul Jonas."

Jeho společník potřásl hlavou. To jméno mu nic neříkalo. "A vy nevíte, jak jste se sem dostal?"

A tak mu Paul vyprávěl všechno, co si pamatoval - světy zdánlivě bez konce, nezodpovězené otázky, děsivá černota zahalující jeho bezprostřední minulost. Bylo to jako poslouchat vyprávění někoho jiného. Když skončil, Nandi sklonil hlavu, opřel si bradu o prsa a zavřel oči, jako kdyby si z nějakého zvrhlého důvodu na okamžik zdříml. Když pak oči znovu otevřel, zdálo se být velmi neklidný.

"A celou tu dobu vás, Paule Jonasi, pronásledují v simulacích mého nepřítele. To musí něco znamenat, ale já si nedokážu představit, co by to jen mohlo být." Vstal. "Pojdte. Musíme si pospíšet k řece. Čím déle tu budeme, tím větší nám hrozí nebezpečí."

"Tvůj nepřítel - už jsi to jednou říkal." Paul vykročil za hubeným mužem směrem k řece. "Kdo je ten nepřítel? Chceš říct, že mu tohle místo patří?"

"Neměli bychom tady o něm mluvit. Tady ne." Nandi Paradivash si přiložil prst na rty. "Ve starých příbězích se praví, že vyslovit jméno démona znamená přivolat ho, a to by mohlo platit i pro nás. Kdo ví, jaké jméno nebo slovo může spustit pátracího agenta?"

"Můžeme si promluvit na řece? Já... já se musím dozvědět víc."

"Promluvíme si, ale dávejte velmi dobrý pozor na to, jaká slova volíte." Udiveně potřásl hlavou. "Mělo mě napadnout, že Ten, Kdo Tančí Tanec by na mě nepoložil svou ruku a neukázal mi cizince, kdyby k tomu neměl vážný důvod."

Několik okamžiků iluze, a já málem zapomněl na kouř z pohřebiště, který jsem cítil ve svém nose, když jsem se Mu naučil sloužit."

* * *

Krása Xanadu zapůsobila na Paula ještě víc, když konečně sešli až k řece. Když teď věděl to, co věděl, nedokázal nic ignorovat: tuhleto nádhernou voňavou rostlinu, támhleten strom, trávu šustící pod jeho nohama - a to všechno nebylo skutečné. Bylo to uměle vytvořené. Ale na celém světě přece nemohla tak bezchybná simulace existovat. Nepovažoval sice sám sebe za velkého experta, ale nebyl také úplně hlupák. Viděl už několik "fotorealistických" virtuálních prostředí, na která byly reklamy po celé síti, a dokonce mu jeho přítel Niles několikrát dovolil, aby si vyzkoušel jedno z lepších vládních zařízení na simulace. Byla to večere na ambasádě, kde člověk mohl na celý život získat politický vliv, nebo ho naopak ztratit. Na Paula to tehdy udělalo neobyčejný dojem - všechny ty Loutky dokázaly znamenitě konverzovat, a dokonce i malé objekty, jako například stříbrné předměty, přesvědčivě cinkaly, když jste je upustili na talíř - ale to všechno bylo nyní celé míle, ne - celé světelné roky vzdálené!

"Lidé v této... simulaci," začal. "Ti také nejsou skuteční?"

"Někteří z nich," odpověděl Nandi. "Tohle místo bylo postavené pro bohaté a mocné, aby si tu mohli hrát, a oni a jejich přátelé tady vystupují jako bozi v lidských podobách. Ale většina lidí, jak jim říkáte, jsou ve skutečnosti jenom Loutky. Věci bez duše. Stroje."

Paul si najednou vzpomněl na slova profesora Bagwaltera, se kterým se potkal v marťanské simulaci, a konečně pochopil. Ten muž byl také součástí simulace - byl Občan - a chtěl vědět, jestli je Paul také Občan. Ale jestli to byla pravda, pak ta okřídlená žena Vaala...?

"Já jsem jediná osoba, se kterou ses tu setkal, která ztratila paměť?"

Nandi se mírně pousmál. Řeka už byla těsně před nimi a ponořené balvany vytvářely na zvlněné nefritové hladině bílá krajková víčka. "Nejen to, vy jste jediná osoba, o které jsem kdy slyšel, která neví, že se ocitla ve virtuálním prostředí."

Vedl Paula dál k malé písčité pláži. Malé přístaviště, které vypadalo, jako by bylo vytvořeno z jediného kusu bílého kamene, se ukrývalo v zátocě. Na jedné jeho straně byla uvázaná malá, ale elegantní loďka. Pohupovala se na vlnách a vypadala jako pes, čekající na svého pána, až ho půjde vyvenčit.

Nandi mávl na Paula, aby se usadil na přidi. "Prosím," řekl. "Já budu na zádi, jako když se Kršna stal Ardžunovým vozatajem - Znáte Bhagavadgítu?"

"Mám jeden výtisk," řekl Paul. "Doma, ať už to je kdekoliv." Nedodal však, že to byl dárek od jedné jeho přítelkyně, který mu věnovala těsně před tím, než se jí zmocnilo to, co Paul nazýval náboženskou mánií. Setkal se s ní pak ještě jednou o několik měsíců později. Seděla tehdy v podzemce, hrála na bubínek a recitovala nějaké verše. Na očích měla brýle a její smysly byly dočista zakalené v nějaké poučné mantře.

"Výborně," usmál se Nandi. Odvázal loďku od břehu a zamířil na řeku. "Pak budete chápat, že vás srovnávám s Ardžunou, statečným mužem - velkým hrdinou - hledajícím radu a moudrost."

"Obávám se, že jsem to nečetl příliš pozorně." Vlastně to nečetl vůbec, a jediné, co si z celé knihy pamatoval, bylo to, že Kršna byl bůh. A jestliže se tedy Nandi považoval za Něj, pak se podle Paulova názoru poněkud přeceňoval. Poslouchej se, pomyslel si, začínáš se chovat jako tvoje babička.

Kolem nich míjela překrásná, dokonalá krajina. - Daleko před nimi se nad místem, kde se řeka stáčela, vznášela vysoko nad vodou vodní pára a hrála všemi barvami duhy. Paul se snažil vzpomenout si na jednu slavnou báseň, ale nedostal se dál než k: "V Xanadu zřídil Kublajchán Chrám potěšení..."

"Teď už se mnou můžeš mluvit?" zeptal se. "Zvuk vody by měl zabránit tomu, aby nás někdo slyšel."

Nandi se vyhnul ostré skále a jejímu bílému klínu pěny. "Není to jen zvuk, čeho se musíme bát. Každé slovo, které tu vyslovíte, se překládá přes několik druhů virtuálních motorů, a tím pádem také zanechává stopy. Lidé, které hledáme, jsou pány tohoto místa tak, jako je Trimurti pánem skutečného světa, a oni vládnou svým říším do posledního zrnka prachu, do posledního kousku subatomárních sil. A to je důvod, proč je chyba těchto lidí tak velká - chtějí ze sebe udělat bohy."

"Stále říkáš 'oni' nebo 'ti lidé'. Ale kdo je to?"

"Skupina mužů - a také několika žen - kteří sami sebe prohlásili za nepřátele všeho. Říkají si Bratrstvo Grálu a zneužívají tak starý mýtický příběh ke svým účelům. Dalo by se říct, že ten příběh vlastně ukradli. Postavili tohle místo, žijí tady a chovají se jako nejstarší dcery a synové Nebes. Jenže ne každé místo v této síti je tak příjemné jako tohle. Ne, některá z nich jsou dokonce ještě mnohem horší, než si vůbec dokážete představit. Simulace otroctví, krutosti, sexuálních orgií, také to všechno vytvořili oni."

"Ale kdo jsi ty? Chci říct, jak je možné, že ses do toho také zapletl?"

Nandi se na něj podíval a chvíli uvažoval. "Mohu vám říct jen toto: Bratrstvo se dotklo věcí, ublížilo věcem, které tito lidé dosud nechápou. A proto vznikla skupina, která se postavila proti nim. Říkáme si Kruh." Pozvedl ruku, palcem a ukazovákem vytvořil kruh a podíval se skrz něj. Celý efekt byl téměř komický. "Kde jsme my, tam je také bezpečí, tedy alespoň tolik bezpečí, kolik ho jen dokážeme poskytnout. A je zřejmé, že vy jste nepřítelem našich nepřátel."

"Proč?" Strach, který se celou dobu snažil potlačit, se opět vrátil. "Proč by mělo lidem záležet právě na mně? Já jsem nikdo! Pracuju přece pro muzeum umění, pro boha živého!"

Jak se řeka zužovala, loď začala zrychlovat a nad jejich hlavami se nyní tyčily skalní převisy. Ve stínu smuteční vrby stála na skále opuštěná čajovna a pohlížela na vodu pod sebou jako překrásný klenot, odhozený nějakým obrem. Je to příliš krásné, pomyslel si Paul a bojoval se vzrůstající panikou. Poprvé za celou dobu si uvědomil, že toto místo skutečně nemůže být opravdové.

"Nevím, čím jste upoutal jejich pozornost," připustil Nandi. "Má to nejspíš něco společného s obdobím, na které si nevzpomínáte. Ale ti, kdo vás pronásledují několika simulacemi, jsou bezpochyby agenti největšího a nejmocnějšího člena Bratrstva, protože mnoho simulací patří právě jemu. Stejně jako tahle."

"To vše patří jedné osobě? Mars, Alenka v říši divů, to vše?"

"Bohatství mu tedy rozhodně neschází." Nandiho úsměv byl najednou trpký. "Postavil celé desítky takových míst."

"Jak se ten člověk jmenuje?"

Muž potřásl hlavou. "Tady ne. Až dorazíme na nějaké jiné místo, řeknu vám to, ale nemá smysl tu vyslovovat jména, která jsou nepochybně na prvním místě v seznamu a která by jeho agenti začali okamžitě prověřovat, protože jediné ti, kdo stojí mimo systém, mohou rozumět tomu, že toto místo má lidského stvořitele." Nandi se rychle ohlédl, když ucítil nad hlavou nějaký pohyb, ale byl to jen ovčák, který po skalnatém hřebenu hnal své stádo ovcí. Muž se nepodíval dolů, ale několik z jeho ovcí to udělalo. Paul si uvědomil, že to kromě něj a jeho společníka byla první osoba, kterou tady v Xanadu spatřil.

"Agenti," řekl nahlas. "Takže ti dva... ty dvě věci, co mě pronásledují z jedné simulace do druhé, jsou agenti? Té osoby z Bratrstva?" Zamačkal se. "A ty si myslíš, že ti Pankieovi byli také agenti? Jenže oni na mě nepůsobili tak jako ti dva před nimi. Navíc jsem vedle nich strávil celou noc a nic se mi nestalo."

"Já nevím, co by to mohlo znamenat." Nandi se soustředil na to, aby se jejich loď vyhnula ostrým kamenům, kterých tu stále přibývalo. Když se před nimi opět objevila hladká hladina, pokračoval: "Studujeme ty lidi, ale víme toho o nich stále příliš málo - koneckonců se celou dobu zarputile snaží a utrácí spoustu peněz za to, aby se o jejich práci nikdo nedozvěděl. Na té ženě a muži bylo něco podivného. Cítil jsem dotek svého boha." Řekl to s takovou lehkostí, jako by mluvil o tom, že se mu podařilo najít místo k parkování. "Když nevěříte v bohy - když nevěříte ve svého boha - pak sám sebe zatracujete."

Nandi se opět věnoval řízení lodi. Paul se posadil na vyleštěnou lavičku a sledoval zelené kopce a ostré skály, jak se míhají kolem břehu. Bylo těžké najít místo, kde by se o tom všem dalo v klidu přemýšlet. Ve filmu by to byla velmi pochybná zápleтка a pro jeho skutečný a jediný život nebyla přijatelná už vůbec. Ale zároveň to celé dávalo strašlivý

smysl: jakmile totiž přijal fakt, že existuje tak dokonalá simulace, dostal odpověď na celou řadu otázek.

V jistém ohledu dokonce cítil i zklamání, když si uvědomil, že ve skutečnosti nebyl svědkem začátku historie v době ledové, ale jen jakési kódované verze, kterou někdo vytvořil. - Přesto Lidé, ať už ve skutečnosti byli kdokoliv, nejen že Paulovi připadali opravdoví, ale i kdyby byli pouhé Loutky, zdáli se být neuvěřitelně samostatní, plně soustředění na svůj umělý svět se všemi svými obavami, vítězstvími i zvyklostmi. Možná, pomyslel si, i vymyšlení lidé pro sebe potřebovali nějaký příběh - něco, co by dávalo smysl.

Ale pokud to všechno byl jen komplikovaný kód, tak co ta žena, která na něj promluvila ústy toho nemocného neandertálského dítěte? Okřídlená žena, která vcházela do jeho snů? Prosila ho, aby ji našel...

Bylo toho příliš, aby si to všechno najednou stačil přebrat.

"Když jsou ti lidé tak mocní," začal, "tak co budeš ty a ti tvoji lidé z Kruhu dělat? A vůbec, proč vám na tom tak záleží, že si tady banda bastardů pořádá ve své vlastní virtuální síti orgie?"

"Kdyby to bylo jenom tohle, Paule Jonasi." Nandi vytáhl pádlo z vody, aby se k němu mohl otočit tváří. "Nemohu vám říct všechno, co by odpovědělo na vaše otázky, ale musíte mi věřit, když vám řeknu, že by ti lidé mohli ohrozit úplně všechno. Všechno. A i kdybyste o mé víře pochyboval, je tady ještě ta skutečnost, že ti lidé ublížili a zabili mnoho jiných, aby tuhle věc mohli postavit. A bez váhání zabijí další, dokud bude nutné to celé držet v tajnosti. - Vlastně bych řekl, podle toho, co jste mi prozradil, že se pokoušejí zabít i vás - nebo vám dokonce udělat ještě něco horšího."

Znovu se ho zmocnil strach a naskočila mu husí kůže. Musel potlačit nesmírnou chuť začít křičet, že to k němu není fér. Co tak strašného těm lidem udělal, že se ho chtějí zbavit? Nakonec se ale přece jen ovládl. "Ještě jsi mi neřekl, co s tím máš v plánu dělat."

"Ani to nemohu říct," řekl Nandi. "A to nejen proto, abych zachoval tajemství. Vy máte svých problémů dost, Paule. - Neměl byste na svá bedra brát další břemeno tím, že budete vědět to, co víme my. To je totiž jedna z věcí, o kterou se pokusí, když vás chytí. Přinutí vás přiznat vše, co víte."

"Mluvíš, jako kdyby to byla válka."

Nandi se tentokrát neusmál. "To je válka." Po chvilce ticha dodal: "Ale přestože si o sobě myslí, že jsou bozi, jsou jenom obyčejní lidé. Chybují. Už několik chyb dokonce nadělali a dopustí se dalších, bez ohledu na to, v jaké formě se tu objevují, a bez ohledu na to, kolik životů si tu vytvořili. Je to přesně tak, jak to řekl Kršna Ardžunovi: 'Netruchli pro život a smrt jedinců, protože to je nevyhnutelné. Těla přicházejí a odcházejí, ale život, který to vše řídí, je nesmrtelný a nezničitelný. Nezabijí a nedá se zahubit.' - To je beze zbytku pravda, Paule. Kršna mluvil o tom, čemu vy říkáte duše nebo podstata. Takže tihle kriminálníci z Grálu, snažící se napodobovat bohy, jsou jen lapení v mnoha verzích té samé velké pravdy jako stín vytvářený jasným světlem. Víte, nemohou zapřít to, čím ve skutečnosti jsou, a je docela jedno, kolikrát změní kůži."

"Tomu nerozumím."

"Podívejte se na toho muže, na našeho úhlavního nepřítele. Vy sám jste už byl v mnoha jeho simulacích, v jeho vysněných světech, které si pro sebe vytvořil. Co měly společného?"

Paula něco podobného už nedávno také napadlo, a tak zapátral v paměti. "No... zdají se mi být velmi staré. Ty nápady, myslím."

"Přesně tak." Vozataj měl ze svého Ardžuny radost. "To je proto, že je to velmi starý člověk a touží tedy po věcech ze svého mládí. Ted' vám něco povím. Narodil se ve Francii - ten muž, kterého nechci jmenovat - ale na studia byl poslán do Anglie. To bylo v době světové války, jeho rodiče ho chtěli držet stranou od válečné vřavy, která v té době trhala Francii na kusy. A tak se osamělé dítě ocitlo v cizí zemi. Snažil se být stejný jako ostatní, a proto jsou také věci z jeho dětství drobnými útržky Anglie, které se tak urputně snažil zvládnout - Lewis Carroll, H. G. Wells, komiksové časopisy o cestách na jiné planety..."

"Počkat." Paul se naklonil dopředu. "Ty chceš říct, že ten muž zažil druhou světovou válku?"

Nandiho jeho otázka pobavila. "No, vlastně jsem mluvil o první světové válce."

"Ale to by znamenalo... to není možné. Nikdo přece není tak starý."

"Ale je. On." Úsměv rázem zmizel. "Jeho snaha uchovat si život se změnila na jeho vlastní náboženství. Pečlivě oprašuje své vzpomínky - a dokonce z nich udělal mýty tohoto svého náboženství. Nemůže se o ně ale ve skutečnosti s nikým dělit, protože dětství, ze kterého ve zdejších virtuálních prostředí udělal svou svatyni, si nikdo jiný nepamatuje. - Kdyby to nebyl tak nepředstavitelně zlý člověk, bylo by téměř možné k němu cítit lítost."

Loďka se najednou prudce zvedla a Paul musel na okamžik přestat přemýšlet, aby se mohl přidržet lavičky a nepřepadl přes palubu, než se loďka opět uklidnila.

"Řeka je tady mnohem nebezpečnější, protože už jsme blízko jeskyní," řekl Nandi a zuřivě pádloval. "Až budeme na nějakém bezpečném místě, povíme si toho víc."

"Jaké jeskyně...?" zeptal se Paul a pak překvapeně vyjekl, když se loď opět divoce zhoupla. Projela těsně mezi dvěma ostrými kameny a pak pokračovala dál dalšími divokými přejeji.

Dalších několik minut se musel přidržovat oběma rukama, zatímco se Nandi vyhýbal jedné překážce za druhou. Řeka mířila do hor. Skalní stěny tu stoupaly kolmo vzhůru, takže obloha byla vidět jen nepatrnou škvírkou, a když urazili ještě čtvrt míle, nebyla vidět už vůbec.

"Neuvidíme Chrám potěšení," zavolal Nandi přes hukot vody. "Je tady ještě jeden přítok, který teče před přední bránou, ale řekl bych, že asi nemáte chuť se tu zdržovat, abyste tu obdivoval šikovnost našeho nepřítele nebo se seznamoval s jeho náhončími."

"Cože?"

"Támhle!" ukázal Nandi. "Vidíte to?"

Mlha, které se Paul podíval před několika okamžiky, nyní pokrývala říční hladinu všude před nimi, vznášela se ve

vzduchu a vytvářela třpytivý mrak. A za tou mlhou pak ve vzdálenosti asi půl míle uviděl za skalním převisem část lesa z bílých a zlatých minaretů, které se podobaly cimbuří hradu snů, ve kterém už jednou byl, když tenkrát vylezl na obří strom. Bylo téměř nemožné neobdivovat pečlivost umění, které se na tomto místě nacházelo. Jestli to celé skutečně bylo dílo lidských rukou, jak říkal Nandi, pak to tedy byly neobyčejně zručné ruce.

"Žijí tam lidé?" zeptal se. "Myslím skuteční lidé?"

"Malý moment," zvolal jeho společník přes burácející vodu. Zatočili a Paul uviděl velký zející otvor v čele skalní stěny, polykající vodu. Měl čas jen na překvapený výkřik a pak s nimi loďka klesla a sklouzla řvoucím korytem do mrazivé temnoty.

Dlouho neviděl vůbec nic, takže mu nezbylo nic jiného než se držet dřevěné lavičky a doufat, že se neuhodí o tvrdou skálu nebo že je nestrhne divoký proud. Loď se kymácela ze strany na stranu bez jakéhokoliv varování a Paul na žádnou ze svých otázek nedostal odpověď. Černota kolem byla neproniknutelná a Paulovi se začínaly v hlavě honit strašlivé myšlenky, že mohl Nandi přepadnout přes okraj a že se řítí touto hroznou nicotou docela sám.

Pak se loď opět vyhoupla nad vodu a Paul měl dojem, že prudce klesá. Křičel hrůzou a měl dojem, že to celé trvalo nejméně deset sekund, i když to nejspíš netrvalo ani jednu. Když loď dopadla na hladinu, kolem se rozstříkly tisíce kapek ledové vody a vlny se opět uklidnily. Paul tiskl borty, dokud nepoznal, že loďka míří do klidnějších vod.

Zlověstné hučení přejeji za nimi začínalo slábnout.

"Někdy je to docela zábavné mít tělo," ozval se uprostřed temnoty Nandiho hlas. "Dokonce i virtuální tělo."

"Mně... mně se to moc nelíbilo," odpověděl Paul. "K-kde to vlastně jsme?"

"V jeskyních, jaké člověk nikdy neviděl, jak se říká v jedné básni. Ale počkejte. Ještě něco uvidíte."

"Uvidím?" Paul začal drkotat zuby a nebylo to jen ze strachu: teplo slunečních paprsků sem proniknout nedokázalo.

Vlastně tu bylo velmi, velmi chladno. "Jak můžeme něco vidět?"

Někde za ním se ozvalo podivné vrzání, pak se uprostřed pustiny objevilo světlo. Byl to Nandi, který odněkud vyčaroval lucernu, rozsvítil ji a pověsil ji na záď lodi, aby své světlo šířila co nejdál.

"Ach," řekl Paul. "Ach..."

Černá řeka se opět značně rozšířila. Tekla nyní klidně a rovně a vypadala jako sametový ubrus. Klidnou hladinu rušilo jen několik drobných vln z vodopádu, co zůstal daleko za nimi. Řeka protékala obrovským ledovým tunelem, jehož strop se rýsoval ve výšce asi padesáti metrů. Ale nebyla to jenom ledová jeskyně, byla to jakási krystalická abstrakce nekonečných variací.

Od země až ke stropu se jako průsvitné svíce tyčily obrovské sloupy. Vypadaly, jako by tu vznikaly celá staletí z drobných krůpějí stékající vody. Na břehu ležely kameny s plochami lesklými jako broušené diamanty, některé byly větší než domy. - Paul by snadno uvěřil, že je sem nanosili nějakí obři. Všechno bylo pokryté drobnou třpytivou jinovatkou, připomínající ty nejjemnější pavoucí sítě. Přes řeku se táhly lesklé ledové mosty a na místech, kde se led odloupl ze stěn tunelu, spadaly k vodě příkré ledové svahy. Dokonce i teď, jak se Paul a Nandi dívali před sebe, praskl jeden kousek ledu, rozdrobil se na malé úlomky, skutálel se ze svahu a zřítíl se do řeky Alph. Když se k ledové kře přiblížili, Paul zjistil, že ten kus ledu poskakující ve vodě u zamrzlého břehu byl velký téměř jako polovina domu v Islingtonu, kde měl svůj byt.

"Celé... celé to je úžasné," řekl.

Nandi slyšel, jak se mu chvěje hlas. "Myslím, že pod lavičkou jsou nějaké příkrývky."

Paul našel dvě. Vypadaly velmi draze, nádherně se leskly a byla na nich vyšitá jakási zvířata, hrající na hudební nástroje. Nabídl jednu Nandimu, ale ten se jen usmál a potřásl zamítavě hlavou. "Já necítím ani teplo, ani chlad," řekl.

"Na místě, kde jsem předtím žil, jsem si zvykl na různé vlivy počasí."

"Já si moc nepamatuju báseň o Kublajchánovi," přiznal se Paul. "Kam ty jeskyně vedou?"

"Pokračují stále dál. Ale řeka protéká napříč a ústí do moře. Ale my dorazíme k bráně dlouho předtím."

"Já nechápu, jak tu tak může fungovat." Na okamžik jeho pozornost upoutal kus ledu velký jako londýnský taxík, který se odloupl ze stropu a z výšky se zřítíl do vody asi sto metrů před nimi. O několik sekund později se jejich malé plavidlo prudce rozhoupalo. "Ty brány - proč jsou zrovna ve vodě?"

"Je to z ješitnosti. Přirozené jsou tu i jiné brány. Ve většině simulací jsou jich celé tucty, ale jsou pečlivě ukryté - jedině ti, kteří mají do simulace od majitelů povolený přístup, dostanou zařízení, díky kterému mohou ostatní brány najít. Ale lidé, co postavili tuto obří síť, si přáli, aby tu byla jedna věc, kterou by měla všechna místa společnou. Proto tedy každou simulaci protéká Řeka."

"Jaká řeka?"

"Na každém místě je jiná - v některých případech to dokonce ani řeka není, jen třeba část oceánu nebo kanál nebo něco ještě podivnějšího. Ale vždy je to součástí větší Reky. Myslím, že by bylo možné, pokud by na to pochopitelně byl dostatek času - tedy víc času, než kolik ho už prožil náš úhlavní nepřítel - projet celou řeku až na místo, kde se hlava toho obrovského hada zakusuje do vlastního ocasu, tedy kde se řeka opět spojuje, a tam byste se znovu ocitl na místě, kde jste předtím začal."

"Takže v každé řece je pokaždé nějaká brána, v každé simulaci." Paul si omotal příkrývku kolem těla a hned se cítil o poznání lépe. Každé zrunko informace pro něj bylo jako potrava pro vyhladovělého muže.

"Nejméně dvě - na každé straně simulace je jedna."

"Ale jsou tady i jiné brány - například ta uprostřed bludiště v Hampton Courtu."

Nandi přikývl. "Ano. Strávil jsem tam několik dní a za tu dobu jsem viděl jednoho či dva lidi, jak vešli do bludiště a už z něj nikdy nevyšli. Nejspíš to byli členové Bratrstva nebo jejich zaměstnanci. A tak jsem se na to podíval blíž. Všechny brány, dokonce i ty na řece, dovolují některým privilegiovaným uživatelům jít tam, kam chtějí jít, a na rozdíl od bran na začátku a konci řeky, ty ostatní nevedou do jiných míst v síti podle nějakého pořádku. Každopádně skoro všechny

brány mají takové nastavení, že vás zavedou na místo, které patří stejnému majiteli. Naštěstí vám teď mohou říct, že brána, ke které právě míříme, nás vyvede z říše tohoto muže."

"Jak to tak všechno víš?" Paula se znovu zmocnilo znepokojení - ještě se toho musel tolik dozvědět, než najde odpověď na tu nejdůležitější otázku.

"My z Kruhu studujeme tyto lidi a jejich práci už velmi dlouhou dobu. A přestože já sám jsem do sítě vstoupil teprve nedávno, nejsem první, kdo tady byl." Nandi natáhl ruce, jako by Paulovi něco nabízel. "Muži a ženy umírali, aby zjistili věci, které vám tu vykládám."

Paul si bezděčně sáhl prsty na krk. "Jestli jsem skutečně v simulaci, pak bych měl být schopen se odpojit. Proč tedy nemohu najít neurokanylu? Proč tu zatracenou věc nemohu vytáhnout?"

Jeho společník se tvářil vážně. "Já nevím, jak jste se sem dostal ani proč jste se sem dostal, Paule Jonasi. Nevím ani, co vás tady drží. Ale v tomto okamžiku odsud nemohu odejít ani já, a nedokážu vám říct, proč to tak je. Neovlivňuje to jen mě - v každém případě jsem věděl, že odsud nebudu moci odejít, dokud nesplním úkol, kvůli kterému jsem sem přišel - ale zřejmě ta věc ovlivňuje i další lidi. A právě tohle je důvod, proč jsme se rozhodli se těm lidem postavit. Víím, že to je to nejhorší klíče," řekl a ušklíbl se, "ale Bratrstvo Grálu se zapletlo do věci, kterým nerozumím."

Těsně před nimi se opět odloupl kus ledu a spadl do vody. Na hladině se pohupovaly ledové kry a Nandi se musel soustředit, aby se jim s loďkou vyhnul. Paul se schoulil pod svou příkrývkou a snažil se potlačit vzdálený, ale přesto tísnivý pocit, že čas se krátí - že jsou věci, na které by se měl zeptat, jinak bude později litovat, že si na ně nevzpomněl. Pomyslel na tu ženu, na tu jedinou věc, která mu tady dávala nějaký smysl uprostřed tohoto šílenství. Jak do toho celého ale právě ona zapadá?

Ale mám tomu muži říct všechno? Úplně všechno? Co když pro ty lidi z Grálu pracuje i on? Co když si se mnou jen hraje? Podíval se na Nandiho ostře řezanou tvář a uvědomil si, že z pouhého pohledu do tváře kohokoliv toho nikdy mnoho nevyčte. Nebo co když je to šílenec? Ano, tohle možná skutečně je simulace, ale skutečně jsou všechny ty řeči o lidech z Grálu součástí nějaké šílené konspirace? Jak se ujistím, že on taky není jen pouhá Loutka? Možná to je součást celé hry.

Paul si přitáhl pokrývku k tělu. Takové úvahy byly k ničemu. Před několika dny byl ztracený v mlze. Teď měl konečně kolem sebe klidné prostředí, kde se mohl soustředit na své myšlenky a další rozhodnutí. Mohl pochybovat o komkoliv a o čemkoliv, ale to, co mu Nandi Paradivash řekl, skutečně dávalo smysl: jestliže on, Paul Jonas, není sám blázen, potom jediné takový druh simulací dává jistý smysl tomu, co za poslední dobu prožil. Ale simulace takového úrovně, nerozpoznatelné od reality, musely být něčím naprosto novým. Jedině lidé s mocí, o jaké Nandi mluvil, si mohli dovolit takto dokonalé prostředí.

"Co ti lidé chtějí?" zeptal se najednou. "Ti lidé z Grálu, co chtějí? Něco takového přece muselo stát biliony. Možná dokonce triliony."

"Říkal jsem vám, že si tu hrají na bohy." Nandi se natáhl dlouhým pádlem k jedné plovoucí kře a odstrčil ji stranou.

"Přeji si žít věčně ve světě, který si vytvořili."

"Věčně? A jak to chtějí udělat? Ty, já, my oba přece máme někde svá skutečná těla, že ano? Bez těla se přece nedá žít a je docela jedno, co si tvůj mozek myslí, že dělá. Takže k čemu to celé je? Je to jen neuvěřitelně nákladná hra. Takoví lidé už nic nepotřebují, snad jen víc času."

"Kdybych znal všechny odpovědi na to, co jste právě řekl, vůbec bych tu nemusel být." Odstrčil další kru a pokračoval v pádlování.

Paul odložil pokrývku a naklonil se dopředu. "Takže ty neznáš odpovědi? Co tady tedy děláš? Já jsem ti toho řekl už docela dost. Co mi teď řekneš ty?"

Nandi dlouhou dobu mlčel a jen vytrvale pádloval a pádlo bylo to jediné, co bylo v obrovské jeskyni slyšet.

"Byl jsem vědec," řekl nakonec. "Chemik. Nebyl jsem příliš důležitý. Mým hlavním úkolem bylo řídit vědecký tým jedné velké továrny na výrobu umělých vláken v Benáres. Je to město známé spíš pod názvem Varánasí. Slyšel jste o tom někdy?"

"Varánasí? To... je nějaké důležité město v Indii. Stala se tam nějaká nehoda, že je to tak? Únik chemikálií?"

"Benáres bylo a je nejposvátnější město. Existovalo vždy. Byl to klenot na břehu Gangy. Ale když jsem byl ještě vědec, nic mi to neříkalo. Měl jsem svou práci, měl jsem přátele ze zaměstnání, ze školy, proháněl jsem se po ulicích, tedy po těch skutečných ve Varánasí i těch virtuálních v síti. Měl jsem spoustu žen, bral jsem drogy a dělal všechny ty věci, kterými může mladý, bohatý člověk zaměstnávat svou mysl i tělo. Pak došlo k té nehodě.

Stalo se to v jedné vládní laboratoři, ale mohlo k tomu klidně dojít kdekoliv jinde. Na vládní poměry to byla poměrně malá laboratoř, byla dokonce menší než moje zařízení ve společnosti. Tak malá."

Paul do nastalého ticha promluvil: - "Tak to byla ta nehoda, o které jsem slyšel?"

"Ano. Stala se velká, obrovská chyba. Ale byla to jen malá věc, která se stala v malé laboratoři. Došlo k selhání izolace jednoho viru. V laboratoři s takovými věcmi pracovali poměrně často tak jako my ostatní. - Všechny potenciálně smrtelné viry byly pečlivě zkoumány a upravovány, aby nemohly po několika přenosech imitovat. Jako studie to bylo zajímavé, ale nic víc. Jenže v tomto případě byl zvolen nesprávný postup při vývoji tohoto virového kmene, možná dokonce došlo k záměrné sabotáži nebo si virus sám vytvořil odolnost vůči užívaným protilátkám. To nikdo neví. Zkrátka selhalo odstředivací zařízení a prasklo víko. Během několika minut byli všichni v laboratoři mrtví. Ke kontaminaci však došlo proto, že jedna žena z přední kanceláře přežila o něco déle a podařilo se jí dostat se až k plotu, za kterým byla rušná městská ulice. Automatický alarm v laboratoři pravděpodobně zachránil životy milionů lidí. Jenže i tak zemřelo během prvního měsíce dvě stě tisíc lidí, z nich velká většina během prvních několika dní, než se podařilo vytvořit účinnou protilátku. Kromě toho vojáci postříleli řadu dalších lidí, kteří se pokusili utéct z karantény."

"Ano, bože, viděl jsem to. Běželo to v síti. Bylo to... bylo to strašné." Paul si byl vědom neadekvátnosti své reakce, ale

nevěděl, co jiného by měl říct.

"Také já jsem žil v postižené oblasti, která byla kvůli karanténě uzavřena. Virus požíral jednu ulici za druhou. Moje matka a otec žili dva bloky ode mě - jen dva bloky - a já tam za nimi nesměl. Zemřeli tak, že jim maso spadlo od kostí. Byli spáleni společně se stovkami dalších ve společné jámě. Blok, kde jsem žil já, se na měsíc proměnil v džungli. Lidé, kteří vědí, že během několika hodin zemřou..." Nandi potřásl hlavou. V jeho očích bylo něco strašlivého, když se zadíval daleko za hranici světla z lucerny. "Viděl jsem hrozné věci. Děti, které se nemohly samy bránit..." Zarazil se, hledal slova, a když opět promluvil, jeho hlas byl zastřený a hrubý. "Nemohu o tom mluvit. Ani teď ne. Já sám jsem dělal strašné věci, choval jsem se nenasytně, šíleně. Dělal jsem ty věci ze strachu, z hladu, z pudu sebezáchovy, tak jsem si to alespoň zdůvodňoval. Ale můj nejhorší zločin spočíval v tom, že jsem se jen díval na to, co dělali ostatní, a ani jsem se je nesnažil zastavit. To alespoň za svůj největší zločin považuji."

Světlo lampy se nepatrně změnilo a jak dopadalo na mužovu tvář, byly jeho rysy ještě ostřejší. Paul si všiml ve stropě jeskyně několika puklin. - Dovnitř nyní pronikalo pár paprsků světla, jako pátrací reflektory. Vytvářely tenké světelné sloupky, utápějící se v temné hladině řeky Alph.

"Já jsem odmítl náboženství svých rodičů už dávno předtím," pokračoval najednou Nandi. "Necítil jsem potřebu věřit na takové pověry - byl jsem přece vědec, výkvět jedenadvacátého století. Přežil jsem karanténu díky tomu, že jsem se nacházel v podivném stavu, že jsem úplně odhodil svůj rozum. Ale když byla karanténa zrušena a já se procházel mezi hromadami mrtvých těl, která čekala, až přijedou vládní jednotky, aby je někam odvezly, rozum se mi opět vrátil. Začal jsem uvažovat o tom, že jsem v tom, jak jsem si zařídil život, možná udělal velkou chybu. Jak jsem pokračoval dál opuštěnými ulicemi mezi kouřem ze spálených domů a trosek, mezi zbytky po ohni a výbuších - během karantény se totiž některé části změnily na válečné zóny - mé srdce začalo cítit, že materiální svět utrpěl ránu, jakou žádná věda nemohla vyléčit. - Vlastně jsem cítil, že věda je jako milosrdná lež, vyslovená před umírajícím člověkem."

Pak jsem došel do bloku, kde žili moji rodiče, a našel tam jámu, kam naházeli těla a kde je spálili. Někdo mi řekl, co se tam stalo, a já byl na nějakou dobu opět ztracen, opět jsem se nacházel v temnotě. - Spustil jsem se do jámy a mezi popelem mrtvých se rozplakal. - V nose mě pálil zápach ohořelých kostí a spáleného tuku a celé tělo jsem měl černé od mastnoty a sazí z těch nebohých zuhelnatělých těl. A tehdy jsem poprvé ucítil boží ruku, když se mě dotkla."

Paul si uvědomil, že zadržuje dech. Vydechl a pára jeho dechu se mu chvilku vznášela nad hlavou, než se rozplynula.

"Svět má Máju se závoji, kterým se říká iluze, jako materiální podstatu - ta iluze dovoluje duším pokračovat v jejich tanci dobra a zla a roztáčet tak kolo reinkarnace. Ale to je jen materiální podstata světa. Šiva, on je tancem, on je začátkem všeho. A tak tomu vždycky bylo, je a bude. Jak se říká: On je začátkem veškeré materiální podstaty, někdy se mu říká 'Strašlivý' a 'Ničitel', on tančí v temnotě a demonstrovuje svých pět činů stvoření, ochranu, ničení, ztělesnění a uvolnění, on v sobě skrývá život i smrt všech věcí. A z toho důvodu jeho služebníci žijí na kremační půdě a srdce těchto služebníků jsou jako sama půda - zničená a osamělá. Tam se duše a její myšlenky a skutky spálí a nezůstane nic než sám Tanečník."

Jeho tvář se zdála být najednou jiná, Paulovi připadala tvrdá a ostrá jako kamenný nůž. - V očích se mu lesklo chladné světlo a Paul se najednou cítil poněkud nejistě.

"A v tom okamžiku, kdy jsem ležel v popelu mrtvých, jsem se odevzdal bohu Šivovi. A díky tomu jsem našel vědu, které se žádné lidské snažení nemůže nikdy vyrovnat. Všechno tohle se děje proto, že je to boží vůle. Všechno je to součást Tance. Takže přestože mám za úkol bojovat s Bratrstvem Grálu, vím, že se jim nikdy nepodaří vyhrát a překonat Nebesa. Už tomu rozumíte, Paule Jonasi?"

Paul byl tak překvapený, že se na okamžik nezmohl na odpověď. Nedokázal říct, zda právě teď vyslechl něco důležitého nebo zda to bylo jen blábolení šíleného náboženského maniaka, muže, kterého k šílenství dohnala nesmírná tragédie.

"Myslím, že ne," odpověděl po chvíli. "Asi ne."

"Asi právě přemýšlíte, co je to tady s vámi za šílence, že?" Nandi se usmál. Byl to unavený úsměv. V rostoucím světle už nevypadal tak strašidelně. "V té jámě, kde byli zpopelněni moji rodiče, jsem zjistil, co je můj největší zločin. Mým hříchem bylo, že jsem věřil, že mohu dobýt celý vesmír. O mnoho let později, když jsem se vrátil na jinou kremační půdu, abych se připravil na službu Šivovi - abych se stal aghórou, jak tomu říkáme - abych se mohl ujmout tohoto úkolu, jsem pochopil, že i ty děti v karanténě, tak strašlivě mučené a vražděné přímo před mýma očima, byly součástí božího těla. Dokonce i jejich vražedci byli součástí boha a vykonávali tedy boží dílo."

Paulovi se z toho začínala točit hlava. "Já tomu stále vůbec nerozumím, ale kdybych tomu rozuměl, asi bych s tím nemohl souhlasit. Jestli je vražda dílem božím, proč bys bojoval s lidmi z Bratrstva?"

"Poněvadž to je můj úkol, Paule Jonasi. A díky mým skutkům a mé odolnosti budou boží přání viditelná. Také Bratrstvo Grálu vykonává boží vůli tak jako já, i když tomu jeho členové nevěří a myslí si, že dělají pravý opak. A já se vsadím, že totéž platí i pro vás."

Před malou chvilkou si Paul ještě připadal hrozně při pomyšlení, že je lovenou zvěří, a proto odmítl nápad, že by mohl být nějak důležitý. Ale nyní, když slyšel, jak se ten muž přirovnával k dalšímu čepu v nebeském soukolí, začal o sobě uvažovat docela jinak. Probudila se v něm jakási hrdost, něco, co nedokázal mít nerad nebo co by mohl od sebe oddělit, ho přimělo jeho původní názor změnit. "A všichni ostatní jsou jako ty?" zeptal se po chvíli. "Myslím lidi z Kruhu? Oni také vyznávají Šivu?"

Poprvé za celou dobu se Nandi dal do smíchu. "Ach ty má dobroto, to ne. Tedy spíš bych měl říct: Ach nebesa, to ne. Všichni máme různou víru a různý výcvik. Všichni však věříme ve Věčnost a všichni sdílíme ochotu sloužit své věci a obětovat jí naše životy."

Paul si nemohl pomoci, aby se sám také neusmál. "Ekumenici. Moje babička vždy říkala, že jste to největší nebezpečí na světě."

"Pardon?"

"Ale nic. Trocha rodinného humoru." Paul zvedl hlavu. Led na stěnách jeskyně byl čím dál tenčí a vzduch se začínal oteplovat. Odložil tedy pokrývku a protáhl se. "Tak co bude dál? Chci říct, co bude s námi? Kam půjdeme?"

"Do další simulace," odpověděl jeho společník a dál neúnavně pádloval. Jeho paže se pohybovaly jako stroj. "Tam vám povím jméno muže, který je mým nepřítelem, a jak se zdá, také vašim. - A pak si půjdu zase po svém."

"Co tím chceš říct?"

Nandiho tvář opět ztvrdla, jako by zamkl dveře sdílnosti. "Se mnou cestovat nemůžete, Paule. Měl jsem se s vámi setkat, tím jsem si jistý, ale nebylo předurčeno, abychom spolu cestovali příliš dlouho. Vy máte svou vlastní roli, kterou musíte hrát, ať už je to cokoliv. A já mám svou. Na místo, kam mám já namířeno, mohou jen lidé z Kruhu. Je mi líto."

Šok z toho, co právě řekl, byl silný a překvapivě bolestivý. Po tak strašné době osamění konečně našel někoho, kdo mu dělal společnost, i když ho zatím nemohl nazvat svým přítelem, každopádně se nemohl vyrovnat s tím, že kontakt s někým živým a skutečným bude co nevidět přerušen. "Ale... ale kam půjdu já? Copak budu cestovat v těchto simulacích navěky?" Cítil, jak se mu do očí nahrnuly slzy, a zlostně zamrkal. "Jsem tak unavený. Já jen chci jít domů. Prosím, pomoz mi. Jak se mám dostat domů?"

Nandiho výraz ani trochu nezjihl. Jen pustil pádlo a dotkl se Paulova ramene. "Vy svou cestu najdete, je to boží vůle."

"Mně je boží vůle ukradená! Je mi ukradené i Bratrstvo Grálu nebo ten tvůj Kruh. Na ničem mi nezáleží! Já sem nepatřím."

"Ale patříte. Já sice nevím proč, ale vím, že sem patříte." Nandi mu stiskl rameno a pak ho pustil.

Paul se odvrátil, nechtěl už před tím mužem dávat najevo své potřeby a přání. Místo toho se zadíval na klidnou hladinu řeky. - V dálce ledové stěny zářily. Ledový povrch odražel zlaté světlo. "To je ta brána?" zeptal se.

"Ne, to je jen slunce. Ale už to k bráně není daleko."

Paul si odkášlal a pak, aniž by odtrhl pohled od temné vody a blížícího se denního světla, řekl: "Neřekl jsem ti o jedné ženě, která se mi zjevuje ve snech."

"Ve snech, které se vám tu zdají? Tady v síti?"

"Ano. A nejméně v jedné simulaci jsem ji dokonce viděl."

Vyprávěl Nandimu vše, na co si dokázal vzpomenout, slova se mu drala na jazyk, vyprávěl mu o všem, od své nejstarší vzpomínky až po tu nejsoučasnější. Popsal mu, jak se s ní setkal v simulaci Marsu. Zopakoval, co mu řekla ústy nemocného dítěte v době ledové. "Ale nic z toho nedává smysl," dokončil své vyprávění. "Jdi do poutníkova domu a osvobod' tkadlenu - co by to jen mohlo znamenat?"

Nandi dlouhou dobu mlčel a přemýšlel. Světla stále přibývalo a stalaktity vrhaly kolem sebe dlouhé stíny. Pak se snědý muž začal podruhé hlasitě smát.

"Co je na tom k smíchu?"

"Myslím, že to je proto, že my Indové už tak strašně dlouho závidíme britskost, kterou k nám přivezli naši kolonizátoři, ale kterou jsme si nikdy nemohli sami opravdu užít. A najednou zjišťuji, že mi moje univerzita ve Varánasí dala lepší základy klasického vzdělání, než by se mi dostalo v Anglii samotné."

"O čem to mluvíš?" Paul se pokusil potlačit vzrůstající zlost, ale moc mu to nešlo, protože se ten muž smál, jak se zdálo, právě jemu. I když to bylo velmi patetické, pro tuto chvíli to pro Paula bylo to jediné, co měl.

"Myslím, že hledáte Ithaku, můj příteli Paule. Poutníkův dům je na Ithace."

Východ z jeskyně už byl přímo před nimi a jasné sluneční světlo proměnilo hladinu řeky ve zlatou fólii. Paul se na něj pátravě podíval. "Ithaka...?"

"Má ty dobrotu, člověče, copak jste nikdy nečetl Homéra? Anglický učební systém je ještě horší, než jsem si myslel."

Zdálo se, že se Nandi opravdu výborně baví. Dál spokojeně pádloval a zamířil s jejich lodí mezi balvany přímo k otvoru z jeskyně do jasného dne. Jasná záře Paula v prvním okamžiku úplně oslepila. O několik chvil později, když si jeho oči konečně zvykly na ten jas, uviděl v dálce temnou plochu oceánu a po obou stranách řeky se táhly nekonečné zalesněné pláně. Také si všiml, že barva vody není v pořádku. Něco se mu na ní nezdálo. Pak přiletěl první šíp.

Paul ohromeně vydechl, když se hrot šípu zabodl do boku lodi jenom malý kousek od jeho ruky. Mohl to být pro jeho zmatené smysly úplně nový a zajímavý objekt, kdyby se vzápětí odkudsi neobjevil další šíp a nezabodl se do dřeva.

Nandi za ním hlasitě vykřikl.

Paul se otočil. Do řeky Alph se ze strany vléval malý potůček, který se sem propletl mezi hustým porostem borovic. Nejspíš to byl ten přítok, o kterém předtím Nandi mluvil. A právě odtamtud se k nim blížily dvě lodě. Byly od nich asi sto metrů, ale rychle se přibližovaly díky osmi veslařům na palubě. - Střelci stáli na přídi přední lodi, měli na sobě pestrobarevné hedvábné oblečení, které se ve slunečním jasu zářivě lesklo. Jeden z nich napnul tětivu luku a pustil ji. V dalším okamžiku něco prosvíštělo těsně kolem Paulovy hlavy.

Nandi se krčil na dřevěné lavičce a ze stehna mu trčel zabodnutý šíp. Volné bílé kalhoty už měl nasáklé krví. - "Jak se zdá, chán přece jen byl ve své rezidenci," řekl. Tvář měl bledou, ale jeho hlas byl stále silný. "Tihle jdou po mně, ne po tobě."

Paul se přikrčil, jak jen to bylo možné bez toho, aby se schoval za Nandiho. - Obě pronásledovatelské lodě mezitím opustily menší přítok a pustily se po řece přímo za nimi. Kolem prosvíštěly další šípy. Všechny však minuly svůj cíl hlavně díky tomu, že tu byl hlavní proud dost silný a všechna tři plavidla se divoce kymácela. "Jaký v tom je rozdíl, po kom jdou?" zeptal se Paul. "Stejně nás zabijí oba! Jak daleko je to k bráně?"

Nandi zatnul zuby tak silně, až mu na krku naběhly žíly, a pak ulomil zabodnutý šíp těsně nad kůží. "Je to příliš daleko. Nedojedeme tam dřív, než nás stačí zastřelit jako králíky. Ale když na lodi nebudu já, možná by to pro tebe mohlo dopadnout přece jen jinak." S hlavou skloněnou se přiblížil k okraji lodky.

"O čem to mluvíš?"

"Věděl jsem, že se budeme muset rozdělit, ale netušil jsem, že to bude tak brzy," odpověděl Nandi. "Místo, které

hledáte, není ve vedlejší simulaci, není ani nikde blízko, ale vy si tam s trochou štěstí cestu najdete. Místo, jež musíte najít, je Ithaka. Jsem si tím skoro jistý." - Naklonil se přes okraj, zachytil se okraje zábradlí a přehoupal nohy do vody. Malá loďka se naklonila na bok.

"Nandi, co to děláš?" Paul se ho pokusil vtáhnout zpátky, ale hubený muž ho rozhodně odstrčil.

"Nechci spáchat sebevraždu, Paule Jonasi. Chanovi vojáci se budou muset hodně snažit, aby mě chytili. Vy zůstaňte ve vodě. Proud vás přenesne na druhou stranu." Kolem proletělo několik dalších střel. "Váš nepřítel se jmenuje Felix Jongleur - nikdy ho nepodceňujte!"

Pustil se a po zádech padl do řeky. Roztáhl ruce, aby kolem sebe víc rozstříkl vodu. Když se opět vynořil nad hladinu, Paul už byl o dvacet metrů dál po proudu a mohl se jen bezmocně dívat, jak Nandi Paradivash doplaval na břeh a odkulhal se mezi stromy.

Veslaři na první lodi začali pádlovat proti proudu na místě, kde před tím Nandi zmizel, pak zamířili na břeh, aby mohli vojáci vystoupit a pustit se za ním. Druhá loď však nezpomalila. Střelci na její palubě, kteří až dosud sledovali počínání svých společníků na druhém plavidle, nyní měli konečně šanci ukázat své umění. Paul si lehl na břicho a cítil, jak se všude kolem něj do dřeva zabodávají ostré hroty šípů.

Ještě se stačil podívat na jasnou modrou oblohu nad hlavou, tak azurovou, zářivou a krásnou, pak něco způsobilo, že se mu naježily chloupky na zádech a na rukách a on konečně opustil Xanadu.

Kapitola 19

Denní práce

INTERNET/ZPRÁVY: Pilker žádá novou legislativu

(vizuál: Pilker před budovou Kapitolu)

HLAS: Reverend Daniel Pilker, hlavní představitel fundamentalistické křesťanské skupiny zvané Nové Království, se soudí se Spojenými státy a žádá vznik nového úřadu pro legislativu.

PILKER: "Máme sněmovnu reprezentantů, průmyslový senát. Máme každý druh nějaké speciální zájmové skupiny, která o sobě dokáže dát dostatečně vědět. Ale kde jsou zástupci bohabojných Američanů? Dokud nebude také náboženský senát, který může vytvářet a interpretovat zákon v souladu s boží vůlí, bude velká část Američanů ve své vlastní zemi diskriminovaná..."

PŘÍMĚSTSKÉ ČÁSTI POSTUPNĚ MIZELY A NAHRADILY je okolní kopce a na nich města, kam lidé dojíždějí za prací, hned vedle nedokončených konstrukcí, v bílém ráně prázdných jako exponáty v muzeu. Když však vyšlo slunce a začalo šplhat na oblohu, stínů ubývalo, jako kdyby jasné světlo na nebi mohlo vysát temnotu.

"Takže my bychom tam nemohli jednoduše zavolat?"

"Potřebuju to místo vidět, Stane. Prostě to tak je. Je to jedna z těch věcí."

"Tak mi to vysvětlí ještě jednou - Polly Merapanui přišla ze severu. Potloukala se po ulicích v Kogarahu, zabita byla pod dálničním nadjezdem v Sydney. Tak proč tedy musíme jet do Modrých hor, které s tím nemají vůbec nic společného?"

"Protože tam žila." Calliope předjela nákladní vůz plný šterku, který se pohyboval tak rychle, jak se dalo čekat. "Žila tam skoro celý rok potom, co se tam přestěhovala z Darwinu. Víš to, protože to je ve složce."

"Já se to jen snažím pochopit." Našpulil rty a díval se, jak se za bočním okýnkem míhá další zaprášené město. "A opravdu jsme tam nemohli jen zavolat? Chci jen říct, že nemám zrovna největší radost věnovat se vyšetřování, právě když mám jeden ze vzácných dní volna, Skourosová."

"Jako kdyby na světě nic důležitějšího nebylo. Kromě toho její macecha nemá přípojku. Nedá se tam dovolat."

"To jsou teda věci."

"Nebud' snob, Stane Chane."

"Jen se snažím zahnat dlouhou chvíli."

Calliope otevřela postranní okénko. Horko už nebylo tak hrozné a v dálce dokonce čechral žlutou travu mírný vánek.

"Musím prostě někde začít, Stane. Potřebuju... já nevím, potřebuju získat alespoň nějaký pocit, něco."

"Tyhle lidi ji ale neviděli nejím dva roky předtím, než zemřela. A jestliže její matinka nemá do své chatrčky ani přípojku, pak jí nejspíš její zlatíčko ani netelefonovalo, co říkáš?"

"Jsi ten nejím přesvědčivý uživatel slangu, jakýho jsem kdy slyšela. Ne, to máš pravdu, neviděli ji ani o ní neslyšeli až na dva vzkazy na účet volaného na místo, kde její matka pracovala. Ale ti lidé ji znali, což se o nikom z těch, které jsme vyslyšeli v Kogarahu, říct nedalo."

"Napadlo tě někdy vůbec, že se možná zbytečně příliš snažíš na tom nepravém případě?"

Calliope zlostně zafuněla. "Celou tu dobu, Stane. - Ztraceně. Chci ještě něco zkusit, a když na nic nepříjdu, zabalíme to. Oukej?"

"Oukej. Už tam budeme?"

"Drž hubu."

* * *

Kopce postupně přešly v hory. Rostlin na strmých svazích ubývalo a drsných kamenů, mezi nimiž se objevovaly pokroucené blahovičníky a stále zelené stromy, naopak přibývalo. Calliope ubrala plyn a zařadila se za veliký nákladní vůz plný cementu, funící do kopce jako chodící hračka, lapená v rohu dětského pokoje.

"...Podívej, Stane, já jen říkám, že někdo neudělal to, co provedl ten chlap - kameny v očních jamkách a všechny ty řezné rány - pokud v sobě nemá skutečnou zášť nebo to není čítankový sadista. A takoví typci se obvykle nezastaví u

jedné oběti, když jim to projde. Takže buď je někdo v její minulosti, koho musíme najít, anebo tady máme neznámého masového vraha. Nikdo v Kogarahu neví o někom, kdo by k ní cítil zášť, dokonce ani žádný z jejích bývalých milenců. Ani kontrola IPnetu nám nic neprokázala." Dopila obsah umělohmotné láhve a odhodila ji za sebe na zadní sedačku. "Takže co vlastně hledáme? Někoho, kdo ji sledoval odtamtud do velkého města, pozoroval ji celé dva roky & pak ji ubodal k smrti? Vzpamatuj se, Skourosová."

"Já vím, že to nedává moc velký smysl. Ztraceně, nebyla tohle náhodou odbočka na Cootalee?"

"Zapadla do ulic, fetovala tam a tam taky přišla o kejhák."

"Proboha, Stane, přestaň konečně mluvit jako polda. Nesnáším to."

"A jak chceš, abych mluvil?" Na chvíli zmlkl, zatímco se ona otočila - bezpochyby proti silničním předpisům - přes dvě plné čáry a zamířila na tu správnou odbočku. - "Calliope Skourosová, zlomila jsi mi srdce. Jsem do tebe blázen. Prosím, dovol mi, abych tě odvedl od těch vraždících bláznů...!"

"No, to by tedy byl páreček. Řecká lesba a čínsko-australskej buzerantskej chlapeček."

Vycenil na ni neobyčejně bílé zuby a zářivě se na ni usmál. - "Chci, abys věděla, že rozhodně a někdo by mohl říct, že i nadšeně nejsem buzerantskej chlapeček."

"Jako by v tom byl nějaký rozdíl, Chane." Pak se na něj znepokojeně podívala. "Dělal sis srandu, že jo? Nesnažil ses balit svého nedostupného pracovního partnera, že ne?"

"Jasně, dělal jsem si srandu."

"No výborně."

Chvilku řídila mlčky a čekala, až se objeví Cootalee, které již sice bylo ohlášeno, ale zatím nebylo nikde vidět. Pak si začala pohrávat se systémem vozu, ale po chvíli rádio zase ztlumila. "Oukej, tahle je už hodně stará," řekla.

* * *

"Adam a Eva a Štípnimě se šli vykoupat k řece."

"Adam a Eva spadli do vody a utopili se - který z nich tří se zachránil?"

"Už tam budeme?"

"No tak, Stanley, který?"

"Který co?"

"Který z těch tří se zachránil?"

"Z kterých tří?"

"Chováš se jako spratek, že jo? Přece Adam, Eva a Štípnimě."

"Já bych řekl... Adam."

"Ne! Štípnimě! Au! Bože, ty jsi ale blbec, Chane."

"Zrovna jsi minula odbočku na Cootalee."

"Myslím, že by bylo fěr ti říct," řekla o patnáct sekund později, když zamířila na docela jinou odbočku, "že zasnoubení absolutně nepřipadá v úvahu."

* * *

"Ona už tu není?"

Žena, která vyhlédla z malého karavanu, se tvářila jako někdo, koho právě nařkli z něčeho, co neudělal. "Už jsem vám to říkala. Odešla asi před měsícem."

"Kam?" Calliope se podívala na Stana Chana, který si zrovna s velkou nedůvěrou prohlížel několik cihel pod karavanem, jako kdyby to byly inženýrské sítě firmy konkurující Pantheonu. Žena na oplátku znechuceně pozorovala Stana Chana, jako by čekala, že ty cihly co chvíli popadne a někam s nimi uteče.

"Jak to mám vědět? Já jsem tu starou couru neznala, ale ten její mizernej pes mě celý noci budil. Dobře že vypadla."

"Viš," řekl o několik minut později Stan, když pomalu vyjížděli z tábořiště, "to je teda honorace."

"Doufám, že o ní bude něco vědět alespoň její zaměstnavatel," řekla zasmušile Calliope. "Jinak se začneš tvářit důležitě, protože dojde na tvoje slova ohledně cesty sem. Poprvé ve tvém životě."

Adresa ze složky Polly Merapanui o místě, kde její macecha pracovala, patřila ke starodávnému domu na konci Cootalee. Přes celý dvůr se tyčil obrovský blahovičník a jeho mohutné větve vrhaly na zem dlouhé stíny. Kousek opodál po sobě dvě tmavé děti stříkaly vodu z hadice a kolem nich radostně běhal a štěkal hnědý pes.

Když zaklepali na dveře, přišla jim otevřít domorodá žena se silnými brýlemi a zástěrou. Jak si prohlížela identifikační kartu, kterou jí Calliope ukázala, otírala si do špinavé zástěry ruce. Pak řekla: "Pojďte dál. Zavolám manžela."

Muž, který se vynořil ze zadního pokoje, si zrovna zapínal knoflíky u košile. Měl husté kudrnaté vlasy ostříhané v mladistvém stylu. Díky hustým vousům vypadal spíš jako učitel z vlámské školy. "Dobrý den, já jsem reverend Dennis Bulurame. Co pro vás mohu udělat?"

"Máme tuhle adresu uvedenou jako místo zaměstnání Lily Ponegarraové, které se také říká Lily Merapanui. Chtěli jsme si s ní promluvit."

"Aha. Ale já se obávám, že ona tady není. I když je pravda, že pro mě pracovala. Tedy přesněji pro církev. Pojďte, prosím, do mé pracovny. Cestou si vezměte židli, abyste měli na čem sedět."

Studovna reverenda Bulurameho byla ve skutečnosti malá místnost, ve které byl jenom pracovní stůl a nepříliš drahá obrazovka a hromada plakátů s pozvánkami na nejrůznější církevní události - výprodeje, koncerty a karnevaly. "Lily pro nás v kostele uklízela a někdy pomáhala i tady."

"Řekl jste to v minulém čase," zdůraznila Calliope.

"No, ona už tu není. Odjela z města. Seznámila se s nějakým mužem, tak proto odjela." Potřásl hlavou a smutně se usmál. "Tak jako tak ji tu nic nedrželo. Nehledě na to, že prací v kostele by asi těžko někdy zbohatla."

"A nevíte, náhodou, kam odjela? Znáte toho muže?"

"Billy, Bobby. Nebo tak nějak. To je všechno, co vím - asi jsem vám moc nepomohl, co? Neřekla mi, kam odjíždí, jenom že spolu jedou pryč. Omlouvala se, že mi nedala dva týdny dopředu vědět. Udělala snad něco?"

Stan Chan si prohlížel jeden plakát. Musel však ustoupit stranou, aby mohla dovnitř projít reverendova žena s táckem s limonádou a třemi skleničkami. "Ne, jen jsme se jí chtěli zeptat na její dceru."

"Cože...?" Chvilku mu to trvalo. "Polly. Po tak dlouhé době?" Bulurame potřásl hlavou. "Strašné. Málem jsem na to zapomněl. Je to hrozné, že se mi něco takového může stát. Lily z toho byla úplně zničená. To děvče bylo všechno, co měla."

"Ještě ho nechtyli, že ne?" zeptala se paní Bulurameová. "Toho strašného ďábelského muže, co ji zabil."

"Už jste někoho zatkl?" Reverend se naklonil dopředu. "Proto jste tedy tady? Připravujete soudní přelíčení?"

"Ne. Obávám se, že ne." Calliope se napila limonády, ve které klidně mohlo být trochu víc cukru. Přestala se šklebit a zeptala se: "A vy jste Polly znali?"

"No, moc ne. Občas jsem ji potkával na ulici nebo v obchodě, ale to pro nás ještě Lily nepracovala. Vlastně jsme ji přijali až po té vraždě. Napadlo mě, že by kostelu prospělo, kdyby tam čas od času někdo uklidil, jestli chápete, co tím chci říct. Chtěl jsem, aby měla co dělat. Navíc neměla ani moc peněz. Bylo tu pár lidí, kteří zúročili peníze z druhé vládní osídlovací dotace, ale lidé jako Lily... no, zkrátka jim ty peníze nějak proklouzly mezi prsty." Bylo víc než zřejmé, že reverend a jeho žena patřili k těm rozumnějším a získané peníze investovali do nákupu domu a nezbytného domácího počítačového systému.

Calliope si v duchu povzddechla. Byla si jistá, že se od tohoto se sebou spokojeného muže příliš mnoho nových informací nedozví. Přinutila se tedy položit reverendovi i zbývající otázky, které měla připravené, zatímco Stan Chan popíjel limonádu a tvářil se, že nejzajímavější věci na celém světě je plakát s reklamou na pečivo. Výsledek byl přesně tak ubohý, jaký očekávala. Bulurame nevěděl zloha nic o případných chlapcích Lilyiny dcery a nedokázal jí ani říct, jestli se ve městě ještě zdržuje některý z bývalých milenců macechy, kteří by mohli vědět alespoň něco o jejich rodinné historii.

"Lily nechodila moc ven," vysvětloval reverend. "To je důvod, proč ten muž - no, zkrátka si nemyslím, že to byl vztah, založený na duševním souznění, jestli chápete, co tím myslím. Ona totiž Lily nebyla moc chytrá - Pán Bůh mi to odpusť - ale nechala se hrozně snadno ovlivnit."

Calliope mu poděkovala za čas, který jim věnoval. Ani nevstal. Když je jeho manželka vyprovázela ke dveřím a Stan se oškleboval nad představou, jak bude muset znovu projít kolem těch rozdováděných dětí s hadicí, Calliope se najednou otočila.

"Říkala jste, ten strašný ďábelský muž, paní Bulurameová. Co přesně jste tím myslela?"

Reverendova žena vyvalila hnědé oči, jako by ji Calliope právě položila nějakou nestydatou otázku typu: Dáváte přednost skákání s padákem úplně nahá? "No! Víte, je... je to jako v tom příběhu, že ano?"

"Příběhu?"

"Slyšela jsem ho, když jsem byla ještě malé děvče, od své babičky. O tom Woolagaroovi. Ďábelský muž s krokodýlíma zubama. Někdo ho vyrobil ze dřeva, ale oči mu udělal z kamenných oblázků, jako se to stalo nebohé Polly."

* * *

O hodinu a půl později všechna jejich vodítka skončila ve stejné slepé zaprášené uličce, v jaké Calliope nechala jejich služební vůz. Nasedli a vyjeli z Cootalee.

"Woolagaroo," řekla. "Ty víš něco o původním domorodém folklóru, Stane?"

"No jasně. Byla to důležitá součást mého policejního výcviku, Skourosová. Každý den jsme strávili několik hodin čtením o Banipovi a o tom, jak se klokan naučil skákat. No a když nám potom ještě zbyla troška času, šli jsme trénovat na střelnici střelbu z pistole. Fungovalo to u vás také tak?"

"Ach bože, buď už zticha. Považuji tedy tvou odpověď za ne." Zesílila hudbu. Právě hráli moderní kousek od někoho, jehož jméno si neustále nebyla schopná zapamatovat. Hudba se linula celým autem. Byla hořkosladká a litostivá, jako by ji hrál někdo vedle japonské ozdobné nádržky. Stan Chan zavřel oči a sklopil si sedačku.

Woolagaroo. Calliope si v duchu to slovo stále opakovala. Ďábelský. Kameny místo očí, jako je to v tom starém příběhu.

Pochopitelně to nic neznamenal. Ale přesto to bylo lepší než nemít vůbec nic.

* * *

"Jelikož jste právní zástupce, pane Ramsey, pak byste měl lépe než kdokoliv jiný chápat, že neposkytujeme žádná čísla domů popřípadě soukromé informace o našich zaměstnancích. To je neslýchané. Není to prostě možné." I když ho odmítala, úsměv ženy z oddělení pro styk s veřejností se ani na okamžik nezměnil. Vlastně s animovaným plakátem strýčka Rolničky za ní a oknem s živým přenosem právě probíhající show byla její tvář s profesionálním úsměvem tím jediným objektem na obrazovce Catura Ramseye, co se vůbec nehýbal.

"Nežádám vás o její domácí kód, slečno Dreibachová. Ale rád bych s ní prodiskutoval něco důležitého. Jenže ona neodpověděla na žádný z mých vzkazů, které jsem jí poslal jinými kanály."

"To je její právo, nemyslíte, pane Ramsey?" Její úsměv na okamžik ztratil trochu ze své ztuhlosti, jako by ji to přece jen trochu zajímalo. "Pokud se jedná o nějakou právníckou záležitost, nebylo by lepší, kdybyste se obrátil přímo na naše právní oddělení?"

V živé show byl strýček Rolnička právě pozřen obří velrybou nebo něčím, co tak rozhodně vypadalo, pokud by kytovci byli z cihel. Ramsey poslední týden show pozorně sledoval, takže věděl, že ten tvor není nikdo jiný než Cihlová velryba. - Melodramatická hrůza strýčka Rolničky rozhodně nebyla příjemná podívaná. Co si vůbec o tom myslely samy děti? "Možná jsem se nevyjádřil dost přesně," řekl a odtrhl pohled od miniaturní show. "Olga Pirovská nic neprovedla. Moji klienti nemají žádnou stížnost ani na strýčka Rolničku, ani na společnost Obolos Entertainment. Jen si

chceme s paní Pirovskou promluvit o něčem velmi důležitém. A já vás jen žádám o pomoc, protože ona neodpovídá na moje vzkazy."

Slečna Dreibachová si uhladila lesklé vlasy. V její tváři byla vidět úleva, ale přesvědčená tak docela nebyla. "To ráda slyším, pane Ramsey. Obolos je největší společnost, zabývající se zábavou pro děti, jak asi víte, a my rozhodně nemáme zájem nechat síti šířit nějaké pověsti o právních problémech našich zaměstnanců. Jenže ani tak vám nemohu nijak pomoci. Nemohu nutit naše spolupracovníky, aby odpověděli na vzkaz, když nechťejí."

"Podívejte, mohla byste snad něco vymyslet? Mohl by jí někdo vzkaz předat osobně? Ujistit paní Pirovskou, že by mohla pomoci mým klientům ohledně nesmírně důležitých záležitostí. A navíc by jí to nic nestálo, jen pár minut po telefonu."

"No..." Žena z oddělení pro styk s veřejností zahnila mračna svých pochybností a nyní se tvářila, jako by skutečně přemýšlela o potenciální možnosti se z toho vyvléct. "Nerada bych, abyste si myslel, že se tady nesnažíme lidem pomáhat, zvláště když je tohle to 'Nejšťastnější místo v síti'. Myslím, že bych vás mohla alespoň přepojit na vedoucí pořadu. Možná by vám mohla... ejda, on je to tento týden on!" Ve tváři se jí objevil výraz: Ach, já hloupá, který jí rázem vzal deset bodů z jejího IQ a přidal jí zhruba stejný počet let. "Možná by on mohl váš vzkaz Olze, promiňte... paní Pirovské předat."

"Děkuji. To by bylo skvělé, slečno Dreibachová. Ani vám nemohu říct, jak velmi jsem vám vděčný."

Když konzultovala svůj diář, na okamžik zmlkla. Strýček Rolníčka za ní zatím dělal hvězdy, otáčel se pořád dokola. Stále se točil dokola a dokola.

* * *

Hovor přišel několik minut před desátou, právě v okamžiku, kdy se zrovna rozhodoval, jestli by už neměl jít domů.

Povzděchl si a posadil se zpátky ke stolu. "Přijmout."

Volající měl zapnutý pouze zvuk, obraz byl tmavý. Ten hlas měl velmi nepatrný akcent, kterého si nikdy v show strýčka Rolníčky nevšiml. "Haló? Chtěla bych mluvit s někým, kdo se jmenuje Ramsey."

"Decatur Ramsey, paní Pirovská. To jsem já. Mockrát vám děkuji, že jste odpověděla na můj vzkaz. Opravdu si nesmírně vážím toho, že jste si udělala chvilku, i když máte bezpochyby mnoho práce..."

"Co chcete?"

Žádné formality. Ředitel pořadu předtím naznačil, že je poněkud zvláštní povaha. "Já jsem právní zástupce - doufám, že vám to řekli. Rád bych vám za své klienty položil několik otázek."

"Co je to za lidi?"

"Obávám se, že nejsem oprávněn vám právě toto zatím sdělit."

"Já jsem nikomu nic neudělala."

"Ne, nikdo nic takového ani netvrdí, paní Pirovská." Bože, pomyslel si, tahle žena není jen zvláštní, ona je vážně vyděšená. "Prosím, jen si vyslechněte ty otázky. Když na ně nebudete chtít odpovědět, jediné, co můžete udělat, je říct mi to. Nevykládejte si to nijak zle, ale když budete ochotná na ně odpovědět, velmi byste tak mohla pomoci mým klientům. Právě procházejí nesmírně těžkým obdobím a musí řešit velmi obtížný problém. Jsou velmi zoufalí."

"Jak jim mohu pomoci? Vždyť já ani nevím, kdo ti lidé jsou."

Zhluboka se nadechl a pomodlil se k bohu složených záloh, aby mu dal trpělivost. "Jen mi dovolu, abych vám položil první otázku. Víte něco o Tandagorovu syndromu?"

Následovalo ticho. "Pokračujte," řekla nakonec.

"Pokračujte?"

"Řekněte mi všechny otázky a já se pak rozhodnu, jestli vám na ně odpovím."

Catur Ramsey byl zcela přesvědčený, že narazil na jakousi podivínku - takovou, co věří, že má vláda někde schované zelené mužiky nebo že jí zpravodajské služby vysílají do mozku nějaké podprahové příkazy - ale vzhledem k tomu, že případ jeho klientů byl také velmi podivný, měl alespoň malou šanci, že by se mu přece jen mohlo podařit s tím trochu pohnout.

"Nemohu vám říct ostatní otázky, dokud nebudu znát vaši odpověď na tu první," vysvětlil jí. "Předpokládáme, že by další byly typu: Znáte někoho, kdo tímto syndromem trpí. Pokud ne, proč se zajímáte právě o toto vzácné onemocnění? Chápete, paní Pirovská? Něco podobného. Ale nejprve potřebuji vaši odpověď."

Tentokrát bylo ticho ještě o něco delší. - Už si začínal myslet, že tiše přerušila spojení, když se ho najednou zničehonic zeptala: "Jak... jak víte, že jsem se zajímala o Tandagorův syndrom?" Její hlas byl jen o něco hlasitější než šepot.

Můj bože, pomyslel si. Já jsem tu ubohou ženu vyděsil k smrti.

"To není žádné tajemství, madam... tedy paní Pirovská. Já sám sháním informace právě o tomto onemocnění. Je to pro mě klienty. Kontaktoval jsem celou řadu lidí, kteří se na toto onemocnění ptali v lékařské síti nebo o něm napsali nějaký článek nebo měli některého člena rodiny s příznaky právě této nemoci. V každém případě nejste první osobou, kterou jsem v této věci kontaktoval." Rozhodně jste ale jedna z těch nejzajímavějších, dodal v duchu, protože vy sama pracujete přímo v síti a ještě k tomu s dětmi. Kromě toho jsem měl ztracené potíže se s vámi spojit.

"Mívám ty hrozné bolesti hlavy," řekla, ale pak rychle dodala: "Dobrý bože, vy si asi budete myslet, že jsem blázen. Nebo že mám nějaký mozkový nádor nebo něco takového. Jenže nic takového. Doktoři tvrdí, že jsem v pořádku." Na okamžik zmlkla. "Možná si budete myslet, že jsem ještě větší blázen, ale já s vámi o tom nemohu hovořit po telefonu." Nervózně se zasmála. "Všiml jste si, že lidé už dneska málem nepoužívají slovo 'telefon'? Myslím, že to znamená, že stárnu."

Ramsey se snažil si rychle uspořádat myšlenky. "Vy nechcete mluvit po... po telefonu? Je to tak?"

"Mohli byste mě navštívit?"

"Tím si nejsem vůbec jistý, paní Pirovská. Kde jste? Někde blízko Toronta, že?" Našel si o ní v síti jeden krátký článek,

kteřý vyšel zhruba před pěti lety. Byl to jenom bezvýznamný článek o její osobě.

"Já bydlím..." opět se zarazila a opět následovalo dlouhé ticho. "Ach ne. Jestli jste viděl mé jméno, když jste pátral po té Tandagorově věci, pak to znamená... pak to znamená, že to může zjistit i kdokoliv jiný." - Její hlas ke konci věty zeslábl, jako by odstoupila od mikrofonu. "Ach, bože," zamumlala. "Musím přerušit spojení. Nemohu mluvit."

"Paní Pirovská, prosím..." začal, ale spojení se přerušilo. Dlouhou chvíli mlčky hleděl na temnou obrazovku, než se rozhodl znovu přes ni přetáhnout tapetu. Uvažoval, jestli by stálo za to si vzít pár dní volna a rozjet se do Kanady, a napadlo ho, co by asi dělal, kdyby se ta žena ukázala být tak nestabilní, jak zněla.

* * *

Jaleel Fredericks byl přesně ten člověk, který působil dojmem, že jste ho právě vyrušili od něčeho velmi důležitého - a to dokonce i tehdy, kdybyste mu volal, abyste mu řekl, že jeho dům je v plamenech. Pokaždé by se tvářil, že ho obtěžujete ve chvíli, kdy si jeho pozornost zaslouží něco mnohem závažnějšího.

"Odpusťte mi, Ramseyi, ale jsem velmi unavený," řekl. "Tak jako tak jste mi chtěl říct, že vlastně vůbec nic nemáte, že je to tak?"

"V zásadě ano." Nebyla dobrá strategie Frederickse popudit, ale člověk si také nemohl nechat všechno líbit. Přece jen nebyl zlý člověk, jak Ramsey nedávno zjistil, ale byl zvyklý lidi stavět do takové pozice, jaká mu vyhovovala. "Ale musíte nejdříve vysekat křoví, než začnete stavět srub."

"Jistě." Zamračil se, když jeho manželka mimo dohled obrazovky něco pronesla. "Kvůli tomu nevolá." - Fredericks obrátil svou pozornost zpátky na právního zástupce. "Moje žena říká, že se snažila získat povolení pro ty záznamy, které jste chtěl, ale bude to trvat nejspíš ještě několik dní. A ptá se, jestli jste dostal ty Saminy věci, které vám poslala." "Žádný problém. A ano, ty soubory jsem dostal, ale ještě jsem neměl čas se na ně podívat. Na začátku příštího týdne vám znovu zavolám, abych vám řekl, kam jsem ve svém pátrání pokročil."

Když čekal, až u Gardinerů někdo přijme hovor, sledoval z okna své kanceláře řadu aut na estakádě tři patra pod ním. Deštěm značený asfalt se ve světle předních světel vozů jasně leskl. Věděl, že měl Fredericksovy požádat o svolení k jeho plánovanému výletu do Toronta, ale představa, jak Jaleelovi Fredericksovi vysvětluje, že má v plánu jet za strýčkem Rolníčkou, mu nepřipadala příliš lákavá. Sám neměl tušení, kde se v něm vzal ten pocit, že by tam mohl zjistit něco přínosného.

Jeho volání ještě neprošlo ani zpolovice domácími filtry pro přijaté hovory, když to Conrad Gardiner zvedl. - Byl asi stejně starý jako Ramsey, možná dokonce o něco mladší, ale vypadal, že má těsně před penzí. Jeho tvář byla samá vráska.

"Co pro vás můžeme udělat, pane Ramseyi?"

"Jen by mě něco zajímalo. Máte stále ještě ten problém s agentem vašeho syna a s těmi mizejícími soubory?"

"Ano. Měli jsme tu dvě firmy, aby se na to podívaly, ale výsledek nemáme žádný." Pomalu potřásl hlavou. "Nechce se mi věřit, že by z našeho systému odesílal ty soubory nějaký... program. Umělé zařízení, které provádí svá vlastní rozhodnutí." Zasmál se, ale nebyl to veselý smích. "No, žijeme koneckonců v jedenadvacátém století, že ano?"

"Jak se jmenoval?"

"Kdo? Myslíte Orlandův agent? Já nevím. Bylo to něco, něco PsUI - Pseudo-Umělá-Inteligence, víte? Je to už trochu zastaralé, ale bylo to dost drahé, když jsme to kupovali. Myslím, že bych se mohl podívat."

"No - víte, měl jsem na mysli, jestli tomu Orlando dal nějaké vlastní jméno. Někakou přezdívku? Lidé, zvláště děti, to často dělají."

"Bože, vy snad žertujete." Gardinera jeho otázka vyvedla z míry. "To si opravdu nevzpomínám. Vivien?"

Jeho žena vešla do obývacího pokoje, ale Ramsey ji na obrazovce sotva viděl. Sundávala si kabát, nejspíš se právě vrátila z nemocnice. Její manžel jí položil stejnou otázku - a ona řekla něco, co Ramsey neslyšel.

"Brouk Beezle," řekl Gardiner. "To je ono, já to zapomněl. Má ho už dlouho, od té doby, co byl ještě malý." Stáhl rty a na okamžik se odvrátil od obrazovky. Když se opět uklidnil, zeptal se: "Proč to vlastně potřebujete vědět?"

"Jen mě něco napadlo," řekl Ramsey. "Takový nápad. Povím vám o tom někdy jindy."

Přerušil spojení, opřel se do křesla a uvažoval. Dál sledoval vozy, jak se posunují po dálnici pod jeho kanceláří. Než dorazil domů, byla půlnoc. Už potřetí tento týden, a to byl teprve čtvrtek.

* * *

Bylo to skoro ještě horší, když teď věděl, že to je sen.

Takové vize, které se před ním občas vynořovaly v bezkrevné temnotě, k němu nyní přicházely pokaždé, když se chystal usnout - ty stejné unavené obrazy, stejné recyklované study a hrůzy. Mohly se rozpadnout na kusy a opět se spojit v podivných kombinacích, ale byly to stále tytéž vize, které ho navštěvovaly už tolik let, některé z nich dokonce už celé století.

Dokonce i duchové Felixe Jongleura stárli.

Před ním stáli tři starší chlapi a blokovali mu cestu ke schodišti, k jediné únikové cestě. Oldfield měl límec své bílé košile zvednutý nahoru a v ruce držel cigaretu. Patto a Halsall, kteří čekali, až na ně přijde řada, sledovali Oldfieldův pohled. Všichni tři se na něj dívali jako čarodějnice z Macbetha.

"Na co čumíš, troubo?" zeptal se Oldfield.

"Malej hajzle," dodal Halsall. "Ufňukanej žabí bastarde."

"Juggles se chce přidat do party," prohlásil Patto a ušklíbl se. "Dal by si od tebe práška, Oley."

Celé to bylo tak průhledné - historie a fantazie se smíchala do nedůvěryhodné směsice. Část Jongleurova starého mozku, stojící v kritické vzdálenosti od toho snu, si byla vědoma toho, že schodiště není ze staré Cranleigh School, ale domu v Limoux, kde prožil své dětství. A navíc stařec věděl, že Pattova tvář se ani trochu nepodobá skutečnému Pattovi, takže místo toho, aby vypadal jako kluk, kterého Jongleur znal před devadesáti lety ve škole, odkud pocházely

jeho nedokonalé vzpomínky, podobal se mnohem více muži z přelomu tohoto století, jak si ho pamatoval z pozdější doby (a jehož firmu také úplně zničil).

Ale co se týkalo opakování jeho nesmírného ponížení, v tom se jeho sny ani trochu neměnily.

Angličtí chlapi se na něj vrhli jako šakalové na antilopu. Halsall mu zkroutil paže za záda, zatímco mu Oldfield sáhl do rozkroku a kroutil, dokud nezačal křičet bolestí a nepotáhl si z ukradené cigarety. Znovu to cítil, tu strašlivou pachut' v ústech, s každým vdechnutím měl pocit, jako by mu v hrdle hořel oheň. Dávil se a málem začal zvracet.

"Parley-voo, Jugglesi." Pátto mu zkroutil ucho. "Parley-voo, ty malej francouzskéj špione."

Ale místo aby ho jako vždy zkopali, tentokrát ho popadli za lokty, obrátili ho ke konci chodby v druhém patře a strkali ho k oknu.

To sem ale nepatří! pomyslel si a najednou v něm ten starý sen vyvolal obrovskou vlnu paniky. To ne! Ne okno!

Ale přesto se dál k oknu blížil a v pažích cítil nepříjemnou bolest. Okno se před ním zvětšovalo. Bylo kulaté a nebyly na něm žádné mříže, které by ho zastavily před pádem do neproniknutelné, jedovatě temné propasti. A jeho snové já vědělo, že mezi ním a touto propastí je jen tenké sklo.

Věděl, že nikdy, nikdy nechtěl vědět, co je na druhé straně.

Tohle mi nemůžou udělat, pomyslel si vyděšeně. Oni si myslí, že jsem malý chlapec, ale já jsem starý! Oni nemůžou...

Ze sna hlasitě křičel, snažil se jim vysvětlit, že je příliš slabý, ale Oldfield a ostatní se jen smáli a dál ho strkali k oknu.

Ječel hrůzou, když rukama narazil do tvrdé skleněné tabulky. Ale místo toho, aby se sklo rozbilo, byl to on, jeho chatrné slabé staré tělo, co se rozletělo na tisíce malých kousků.

Sny, pravda, vzpomínky, to vše se rozbilo a smíchalo dohromady...

...Všechny ty střepy vyletěly ven do slunečního světla jako sprška vody a každý kousek se točil jako samostatná planeta, jako oblak pestrých barev ve vesmíru, který ztratil svou rovnováhu, a nyní se nesmírnou rychlostí rozpíná.

Výkřiky se rozléhaly, jako tomu bylo vždycky, ale tentokrát to byly jeho výkřiky.

* * *

Probudil se uprostřed temnoty, nebylo tu dokonce ani virtuální světlo lampy, které ho v Abydosu vždycky uklidňovalo. Na malý okamžik se ocitl ve svém skutečném těle. Kolem něj nebylo vůbec nic a on se rychle opět napojil na svůj systém. Slepá, bezmocná bytost, slimák omotaný gázou, vznášející se v temné nádrži - otřásl se při pomýšlení, že by musel existovat tak, jak ve skutečnosti existoval. Takto měl kolem sebe jako brnění alespoň všechny ty technické vymoženosti.

Jakmile byl zpět v systému, nejstarší muž na světě se nevydal do svého okázalého na zakázku vyrobeného Egypta, ale místo toho si vybral mnohem jednodušší virtuální svět, kde nebylo nic než tlumené modré světlo. Jongleur se v něm usadil, nechal kolem sebe plynout tiché zvuky a snažil se utišit hrozný strach, který ho svíral.

Mladí nemohli nikdy pochopit hrůzu toho být starý. A právě to byl nejspíš způsob přírody, jak je ochránit před tímto zbytečným a škodlivým vědomím stejně, jako když atmosféra kolem země vytváří modrou oblohu, aby chránila lidstvo před neustálým pohledem na holý nezáměr hvězd. Stáří znamenalo prohru, omezení a blížící se konec - a to byl jen začátek, protože každý další prožitý okamžik byl jen krokem blíž k nicotě, blíž ke Smrti.

Felixi Jongleurovi se celé jeho dětství zdálo o beztvárně průsvitné postavě. Tak si představoval Smrt, o které mu kdysi jeho otec řekl, že "čeká na každého". Ale když ho jeho rodiče poslali do té strašné školy v Anglii, pak konečně zjistil, jak Smrt opravdu vypadá. Jedné noci, kdy listoval ve starém časopise, který jeden z jeho starších spolužáků nechal v nočním stolku, našel v něm zajímavou ilustraci - "umělecké zobrazení, stálo na titulku, záhadného Mr. Jinga," - a on najednou věděl, že tohle je tvář toho, co ho pronásleduje ve snech mnohem víc než i ti nejkrutější starší chlapi ze školy v Cranleigh, kteří tu na něj občas číhali. Muž na obrázku byl vysoký, na sobě měl dlouhý tmavý plášť a na hlavě vysoký staromódní klobouk. Ale byly to jeho oči, jeho děsivé uhrančivé oči a jeho mrazivý úsměv, co způsobilo, že se mladému Felixovi zběsile rozbušilo srdce a že v té tváři poznal Smrt. - Článek, vysvětlující koho vlastně umělcův obrázek představuje, byl celý okousaný od krys, a tak to pro něj zůstalo navždycky záhadou. Zbyl mu jen ten obrázek, ale i to stačilo. Ty oči od té doby Felixe Jongleura pronásledovaly. A během následujících dlouhých desetiletí až dosud žil pod upřeným pohledem těch pobavených, děsivých očí bez duše.

Čekaly. On čekal. Vlastně to čekalo. Stejně jako trpělivý žralok pod unaveným plavcem uprostřed moře, i Mistr Jingo čekal a nepotřeboval dělat nic jiného.

Jongleur zápasil s morbiditou, která se občas zmocňovala jeho osamělé mysli jako příležitostný parazit. Bylo by mnohem snazší, kdyby mohl člověk věřit v něco jiného než sám v sebe - v něco milujícího a milého, co by převážilo ten ohavně trpělivý pohled. Jako to udělaly sestry jeho matky. Byly si jisté, že na ně čeká Nebe - nějaké místo, podle všeho naprosto identické s Limoux, jen s tím rozdílem, že tam dobré katolické staré panny nemusely snášet bolavé klouby a ukřičené děti - představovalo pro ně bezpečí dokonce i na jejich smrtelné posteli. Vzdávaly se svých životů s neobyčejným klidem a dokonce i s jistým nadšeným očekáváním.

Ale on o tom věděl své. První krutou lekci dostal od svého otce, když viděl jeho smutnou unavenou tvář. A pak ho čekaly další lekce v džungli anglické státní školy. Za modrou oblohou nebylo Nebe, ale jen černota a pustý vesmír. Za každým jedincem nebylo nic, čemu by se dalo věřit a na co by se dalo spolehnout. Temnota čekala. Vezme si vás, kdy se jí to bude hodit, a nikdo nepohne ani prstem, aby vás zachránil. Můžete křičet, až si pomyslíte, že vám z toho pukne srdce, a někdo jen přiloží polštář na vaši tvář, aby utišil váš nářek. Bolest bude pokračovat. A nedočkáte se pomoci. A Smrt? Smrt se svým vysokým kloboukem a hypnotickým pohledem byla tím nejkrutějším šikanérem ze všech. Když vás nepopadla zezadu dokonale nepřipravené, když jste se jí dokázal nějakým způsobem vyhnout a stát se silným, prostě stála ve stínu a čekala, dokud vás tíha času nesrazí k zemi. Pak, když jste byli staří, slabí a bezmocní, popadla vás bezohledně jako hladový vlk.

A tohle nemohli mladí ve své bezbřehé hlouposti pochopit. Pro ně byla Smrt jen nakresleným vlkem, něčím

zlomyslným. Neviděli a nemohli vědět, jaké to bude, až přijde den, kdy se ta stvůra stane realitou - kdy je sláma, dřevo ani cihlové zdi před ní neochrání. Jongleur se otřásl. Nedalo se říct, že by jeho zesláblý systém cosi cítil, ale něco mu hlásil. Jeho jedinou útěchou bylo, že i když on sám už byl velmi starý, viděl celé tři generace mladých dojít k tomuto hroznému pochopení a odejít s křikem ze svých domovů do noci, zatímco on se stále tomu děsivému zubatému úsměvu vyhýbal. Genová terapie, vitaminové infuze, nízký stupeň radiace a všechny ty dostupné triky (pokud jste neměli Jongleurovo bohatství a přehráli dalších nápadů) mohly Smrt jen nepatrně oddálit. Někteří - ti šťastnější a bohatší - dokázali žít i přes sto dvacet let, ale byly to v porovnání s ním stále jen děti. Jak všichni odcházeli, stejně jako se jeho vlastní vnuci a pra-pra-pravnuci rodili, stárli a umírali jeden po druhém, on sám stále trpělivost Mistra Jinga podváděl. A z boží nebo jiné vůle to bude dělat navždy!

* * *

Felix Jongleur už po dobu více než dvě dlouhé generace snášel děsivé sny. Nyní věděl i bez toho, aby se musel dívat na chronometr, bez toho, aby si musel opatřovat jakékoliv další informace, že kolem jeho pevnosti v Mexickém zálivu zbývá do východu slunce už necelá hodina. Několik malých rybářských lodí, kterým povolil přístup do Lake Borgne, jeho soukromého vodního příkopu, začne napínat plachty a chystat své sítě. Policejní hlídka v Baton Rouge bude ve své kanceláři pokyvvat hlavami před rozsvícenými monitory a bude doufat, že jim ranní směna přinese něco k jídlu. Padesát kilometrů na západ od Jongleurovy pevnosti, v New Orleans, bude alespoň půl tuctu turistů ležet v městské stoce ve Vieux Carré bez svých kreditních karet, klíčků od vozu a sebeúcty... pokud budou mít štěstí. Někteří méně šťastní jedinci se probudí zdrogovaní a bez ruky s narychlo ovázaným zápěstím, aby zloději nemohli být v případě dopadení obžalováni z vraždy (většina půjčoven aut se už vzdala zařízení na čtení otisků dlaní, ale pár jich přece jen bylo). A někteří z turistů pohozených ve stoce nebudou mít dost štěstí, aby se vůbec probudili.

Noc pomalu končila.

Felix Jongleur na sebe měl zlost. Už tak bylo dost zlé, že se celou noc budil a usínal bez toho, aby si to vůbec uvědomil - rozhodně si tedy nepamatoval, když usínal - nejhorší však bylo, že se k ránu vzbudil s tlukoucím srdcem jako vystrašené dítě, a to jen proto, že se mu zdálo pár únavných nesmyslných snů...

Musí něco dělat, rozhodl se. To bude to jediné řešení; nejlepší bude, když tomu muži s vysokým kloboukem naplne do obličeje.

Jeho první impulz byl vrátit se zpátky do Abydosu-Co-Byl, ze svého božského trůnu zkontrolovat poslední informace, nechat se obskakovat svými knězi. Ale ta noční můra, a zvláště její neobvykle spřažené prvky, ho znepokojovala. - Jeho domov mu najednou už nepřipadal tak bezpečný jako předtím, a přestože tento rozlehlý dům, který jeho fyzické tělo nikdy neopustilo, byl strážný lépe než vojenská základna, stále cítil nutkání se rozhlížet kolem sebe, jako by se chtěl ujistit, že všechno je tak, jak má být.

Jongleurova věž, ukotvená sedmi podzemními patry (sto vertikálních stop fibramického válce, který byl doslova našroubován do bahna delty), se navíc ještě tyčila do výšky dalších deseti pater nad vodní hladinou a její vrchol se ztrácel v mlžném oparu nad Lake Borgne. Ale vysoká věž byla jen částí ohromného komplexu, který pokrýval celý umělý ostrov. Sestrojená masa kamene o rozloze asi padesáti čtverečních kilometrů, ostrov, obývaný necelými dvěma tisícovkami lidí - co do počtu obyvatel to bylo malé město, ale bylo mnohem vlivnější než všechny světové metropole dohromady. Jongleur byl jen o málo menším bohem ve skutečném světě, než tomu bylo v jeho virtuálním Egyptě: Jediným slovem mohl probudit celou řadu videoobrazů, které zachycovaly každý roh jeho říše. Po celé věži a v okolních budovách se všechny obrazovky na malou chvíli proměnily v jednosměrná zrcadla a slova a čísla na bezpečnostních kamerách kolem něj začala létat jako třpytivé jiskry.

Začal venku a postupně se propracovával dovnitř. Obvodové kamery na východní straně komplexu mu přinesly první záběry na východ slunce. Nad zálivem se začínala objevovat rudá záře, i když mandarinková světla na těžních věžích byla stále jasnější. Strážci ve dvou pozorovacích věžích hráli karty a někteří na sobě dokonce ani neměli uniformy, ale jednotky ve všech šesti věžích byly vzhůru a ve střehu, takže byl Jongleur spokojený. V duchu si jen poznamenal, aby řekl velitelům, že musí dodržovat disciplínu. Zbytek obránců jeho říše - tedy alespoň těch lidských - spal na svých palandách, stojících v nekonečných řadách. Jejich kasárna a cvičiště zabírala téměř polovinu celého ostrova, na kterém se tyčila i Jongleurova věž.

Přesunul se tedy při své inspekční prohlídce dovnitř samotné věže. Díky bezpečnostním kamerám postupně nahlédl do každého pokoje a do každé chodby. Pohyboval se tu jako nějaký duch mezi zrcadly. Kanceláře byly většinou prázdné, jen na několika místech bylo pár zaměstnanců, kteří přijímali žádosti a prosívali informace ze sítě, aby bylo vše připravené pro ranní směnu. Několik ošetřovatelů, kterým zanedlouho končila služba, místní muži a ženy, kteří neměli ani tušení, jak podrobně byli prověřeni, než byli na tuto práci najati, čekali na loď, aby je odvezla do jejich ubytoven na vzdálené straně ostrova.

Jeho vedoucí pracovníci se ještě nedostavili a jejich kanceláře byly až na pár světél na elektronických displejích stále ještě ponořené do temnoty. Nad kancelářemi vedoucích pracovníků se nacházela první apartmá, která byla vyhrazena převážně pro vysoké úředníky, když sem občas zavítali. Pár z těchto vzácných a všemi obdivovaných obývacích prostor však bylo přiděleno těm nejšťastnějším lidem, se kterými Jongleur kdy vůbec spolupracoval.

Jongleurovo mobilní oko objevilo prezidenta jedné z jeho větších poboček na Ukrajině, jak sedí v koupacím plášti na balkoně jednoho z apartmá a dívá se na záliv. Jongleur uvažoval, jestli je tak brzy vzhůru proto, že ho probudil řev tryskového letadla, ale pak si vzpomněl, že s ním má později ten den smlouvenou schůzku. Pochopitelně se to uskuteční s pomocí obrazovek. - Ukrajinský úředník, jeden z nejmnocnějších a nejbohatších lidí ve své zemi, se pravděpodobně bude divit, proč, když vážil tak dlouhou cestu, se se svým zaměstnavatelem nesetkává osobně.

Ten muž by měl děkovat své šťastné hvězdě, že nebude muset vidět svého pána tváří v tvář, pomyslel si Jongleur. Jistě by si ten Ukrajinec rázem přestal myslet, že je jeho zaměstnavatel excentrický blázen, posedlý vlastní bezpečností.

Místo toho by zjistil nepříjemnou pravdu - že je jejich zakladatel a lídr monstrem, držené pohromadě jen tlakovými obvazy a infuzemi. Hostující vyšší úředník se nikdy nesměl dozvědět, že má jeho zaměstnavatel propíchnuté uši a oči a elektrody napojené přímo na oční a ušní nervy, že jeho svaly se podobají spíš roztékajícímu se rosolu a že každým okamžikem hrozí, že se mu odloupnou od kostí, které jsou už tak zkroucené a křehké, že sotva drží pohromadě.

Jongleur se však dlouho nezabýval známou děsivostí svého fyzického stavu. Místo toho pokračoval ve své inspekci dál do nižších pater věže, až do své nejvnitřnější svatyně. Procházel další apartmá a tu a tam nahlédl i do pokojů svých strážců a techniků. Pak prohlédl i místnosti s hardwarem, kde se nacházelo to nejdražší zařízení, a nakonec zašel i do pokoje, který se ukrýval za trojmi vzdychotěsnými dveřmi a byl bedlivě střežený dvěma skupinami strážců. Právě tam se nacházely vypodložené nádrže. Jeho vlastní životodárná nádrž, černá kapsle z plastoceli, ležela jako posvátný sarkofág uprostřed místnosti. - Od něj se na všechny strany táhly svazky náhradních a znásobených kabelů a hadiček. V oválném pokoji byly však kromě jeho černé kapsle ještě i dvě menší - ty patřily Finneymu a Muddovi - a potom ještě jedna důležitá, ta stála blízko té jeho a byla i stejně velká a matná.

Na druhou nádrž se však nechtěl dívat příliš dlouho.

A ani nechtěl dál pokračovat ve své inspekční prohlídce. Nejvyšší patro bylo jako vždy zbavené pozorovacích kamer. Bylo to hlavně kvůli němu. Vládce Lake Borgne se už dávno předtím rozhodl, že se nebude chtít dívat do pokojů, nacházejících se v nejvyšším patře věže. Také věděl, že kdyby měl tu možnost se tam čas od času zajít podívat, nemohl by v klidu odpočívat. Připadalo by mu to stejné, jako když se jazyk nemůže udržet a neustále se dotýká bolavého zubu. Kdyby to tak nezařídil, neustále by se tím mučil. A tak celý bezpečnostní systém nechal přeprogramovat a tuto část věže zamkl kódem, který neměl k dispozici. Pokud tedy výslovně nepožádal svého šéfa bezpečnosti, aby to opět přeprogramoval - a on s touhou tak učinit už musel nejméně tisíckrát bojovat - zůstávala tato část jeho sídla pro něj stejně temná jako mezihvězdný prostor.

Když se ujistil, že je jeho království bezpečné a zajištěné, neměl už chuť se zdržovat v blízkosti toho, co se ukrývalo ve čtvrté nádrži, déle, než bylo nezbytně nutné. A tak vstoupil do svých virtuálních říší a pokračoval v prohlídce tam.

Na západní frontě blízko Ypres stále zuřila bitva o Amiens. Muž, pro kterého zákopy představovaly vězení, byl nyní pryč, ale vojáci, co tu byli už předtím, než se tu vězeň objevil, bojovali a umírali dál. Až tato poslední verze bitvy skončí, mrtvolky opět ožijou jako v parodii na Soudný den. Roztrhaná těla se opět obnoví, granáty se znovu poskládají a promění se ve vražedné nástroje a celá bitva začne znovu.

Na Marsu zatím raxští válečníci z Vysoké pouště útočí na citadelu Tuktubim. Soombarové dočasně uzavřeli mírovou dohodu s Hurley Brummondem, aby také on mohl zapojit legii svých pozemšťanů do boje za obranu města. Vypadalo to jako ohromná zábava.

Staré Chicago slavilo konec prohibice formou veřejného opijení, což znamenalo, že se v této části jeho světa příběh chýlil ke konci. Atlantis vystoupila z hlubin svého vodního hrobu a všechno začínalo znovu. - Ve světě za zrcadlem mezitím začínal další cyklus, černé a bílé figurky stály na polích metaforické šachovnice.

Jongleur přeskakoval z jednoho svého světa do druhého a namátkově si vybíral úhly pohledu. V jednom z nich právě španělská Armada nějak přežila vichřici nad kanálem La Manche a vojáci postupovali po proudu Temže, aby díky své početní převaze dobyli a vyplnili Londýn. Jongleur si v duchu poznamenal, že se tam bude muset vrátit s tělem, aby si to ověřil, protože když k tomuto vzácnému úkazu došlo naposledy, přišel o tu podívanou.

Také další invaze do Anglie - tentokrát verze H. G. Wells se Marťany - se chýlila ke svému konci. Připadalo mu to tam depresivně pomalé, a tak ho napadlo, že by tento simový svět měl trochu upravit a zrychlit děj.

Když se probíral dalšími simulacemi, došel k závěru, že by si vlastně pozornost zasloužily všechny jeho říše. Rozhodně by si zasloužily víc pozornosti, než kolik jim v poslední době věnoval. Xanadu bylo opuštěné. - Zvláště zahrady Chrámu Potěšení se zdály být velmi zanedbané. Narnie byla pod sněhem, jak tomu bylo už celé měsíce, a žádný alegorický lev nebyl nikde v dohledu, aby zimu skončil. - Ve světě hobitů, který postavil výhradně pro svého pra-prasynovce, řádila válka, což bylo v pořádku, ale technologie se zdála být mnohem pokročilejší, než si matně vzpomínal, že by měla být. Samopaly a trysková letadla se zdály být přece jen trochu příliš.

V ostatních simulacích však byly další, mnohem nepatrnější nesrovnalosti. Přesto ho velmi znepokojovaly. Asgardané spíš popijeli, než bojovali, a i když nebylo nic neobvyklého vidět výbušné norské povahy postupně propadat melancholii, dokonce i Bifrost vypadal zaprášený a neudržovaný. Jinde ve starověkém Římě byl poslední císař z julsco-claudijské dynastie svržen velitelem pretoriánské gardy jménem Tigellinus, což mohlo být poměrně zajímavé, kdyby novému vládci nechyběly některé části obličeje. Vládce Říma se svým hrůzným zjevem - bez očí a bez nosu - byl vyražen na všechny mince, ale co bylo ještě bizarnější, nikdo v celé říši si toho vůbec nevšiml ani nepozoroval, že něco není v pořádku.

Jongleur čím dál rychleji přeskakoval z jedné virtuální říše do druhé a v každé z nich našel něco, co ho zneklidnilo: Dodge City, Země hraček, Arden, Gomora a mnoho dalších světů se zdálo být jaksi v nepořádku, jako kdyby někdo v každém virtuálním světě na chvilku pozměnil jeho gravitaci.

Stařec měl radost z toho, že ho jeho noční můra probudila, a tím ho přiměla k prohlídce. Tyto světy nebyly pouze místem na jeho hraní - byly to symboly jeho božství, byl to jeho Ráj, kde spočine ve své božské nesmrtelnosti. Nedovolil tedy, aby se mu tady věci zvrhly.

Právě když prolétal posledním ze svých umělých světů, což byl poměrně nezajímavý svět založený na sérii anglických komiksů z éry jeho dospívání, zahlédl tu tvář, kterou tak dlouho doufal, že uvidí, které se bál, že by ji mohl uvidět.

Tu tvář zahlédl jen na kratičký okamžik v davu mezi formálně oblečenými lidmi. Byl to jen mžik, ale zasáhlo ho to jako střela. Cítil, jak mu jeho staré srdce začalo prudce bít. Bylo to stejné, jako když se dnes ráno probudil. Vlastně cítil, jak se jeho skutečné tělo zachvělo v postroji a jak se kolem něj zčeřila hustá kapalina, ve které bylo tělo udržováno. Zíral před sebe a na chvíli zapomněl, že si může navléknout tělo, objevit se na scéně a začít ho sledovat. Ale to krátké

zaváhání stačilo k tomu, aby ta tvář zmizela.

Vrhl se do simulace a popadl první sim, který se mu nabídl, ale ten, kterého hledal už tak dlouho, jako by vycítil, že se k němu blíží. Proběhl velký pokoj, zamířil ke dveřím a vzápětí zmizel v davu na ulici. Tam se mu ztratil. Jongleur se rozběhl za ním, ale hned mu bylo jasné, že mu v cestě stojí příliš mnoho lidí a že se tu nabízí příliš mnoho únikových cest. Pronásledování tedy bylo zbytečné.

* * *

Bertie Wooster, Tuppy Glossop a další členové Bzučivého klubu byli víc než překvapení, když se uprostřed jejich každoroční charitativní večeře objevil sedm stop vysoký lední medvěd. Později se o tomto podivném jevu rozpoutala ohnivá debata a objednávký u baru dvakrát vzrostly. Několik zástupců slabšího pohlaví (a nutno říct, že také jeden či dva zástupci silnějšího pohlaví) zašli tak daleko, že omdleli. Ale dokonce i ti, kteří celou událost sledovali s vyřeštěnými očima a v jejichž sklenkách se skotskou se rozcinkaly kousky ledu, aniž by se dokázali z nich napít, se tvářili vyděšeně, když se bílé monstrum prohnalo kolem nich a srazilo půlku kapely (jeden nebohý hráč na klarinet přitom byl těžce raněn). Jejich hrůza se však ani trochu nezmenšila, když polární medvěd vyběhl na Princ Albert Road, tam padl na kolena a začal plakat.

Kapitola 20

Neviditelná řeka

INTERNET/UMĚNÍ: Explosivní slib věrnosti

(vizuál: trosky První banky ve Philadelphii)

HLAS: Guerilový umělec známý jen jako "Bigger X" se přihlásil k bombě, která minulý měsíc zabila tři lidi a dvacet šest jich zranila v První philadelphské bance.

(vizuál: záznam - rozbité okno, pytle na mrtvolý s květinovým potiskem)

Kontroverzní Bigger X, který začínal vytvářením speciálních maleb na těla, která ukradl v márnici, pak začal děsit lidi na Floridě i v Torontu otráveným zbožím. Nyní se přihlásil ke třem různým vražedným útokům. Ve své zprávě, kterou poslal "artOWNartWONartNOW" (pozn. překl: umění VLASTNÍ, umění VÍTĚZNÉ, umění SOUČASNÉ), prohlásil, že jeho dílo je slibem věrnosti takovým pionýrům nuceného zapojení, jakými jsou Manky Negsco a TT Jensen...

"KÓD DELPHI. OTEVŘÍT SOUBOR.

Tady je Martina Desroubinsová. Pokračuji v psaní svého deníku. Od mého posledního záznamu před dvěma dny se toho mnoho stalo.

První a možná nejdůležitější věcí bylo, že jsme se dostali do nové simulace. Počkám s popisem tohoto nového místa, dokud neřeknu, jak jsme opustili to staré.

Druhou věcí je to, že se mi podařilo zjistit něco nového o tomto virtuálním světě. A každý kousek nové informace může mít zásadní význam.

Dostala jsem se do stadia, kdy jsem schopná „číst“ fyzické informace našeho prostředí stejně, jako dokážu dešifrovat směrovky v sítích skutečného světa. Proto se tady mohu pohybovat stejně snadno jako moji vidící společníci - vlastně by se dalo říct, že celá řada mých nových schopností značně převyšuje ty jejich. Z toho důvodu považuji sebe za toho nejlepšího, kdo by se měl ujmout úkolu pochopit mašinerii za těmito světy. Jak už jsem řekla, nemyslím si, že bychom měli příliš velké šance na přežití, natož abychom měli úspěch, ale jak získáváme další informace, mám dojem, že naše šance jsou přece jen o něco větší.

Tolik toho musím říct! Lituji, že jsem si neudělala čas už dávno, abych mohla tato slova šeptat do naslouchající temnoty.

V předcházející simulaci se naše malá skupinka - tedy Quan Li, T4b, Sladký William, Florimel a já - vydala za Fredericksem a Orlandem. Měli jsme bezpochyby vyrazit mnohem dříve, ale když nám zmizeli, začínalo se stmívat a jen blázen by se vydal za tmy do neznámého terénu - zvláště do takového, kde se dalo docela snadno narazit na pavouka velikosti autobusu.

Muži - budu je tak nazývat pro zjednodušení svého vyprávění - si chtěli postavit další stejný vor, na kterém nám uplavali naši dva společníci, ale Florimel se důrazně ohradila, že to, co bychom získali rychlou plavbou po řece, bychom na druhou stranu ztratili stavbou voru. Je zřejmé, že Florimel je zvyklá organizovat - jistým způsobem je jako Renie, ale chybí jí její otevřenost a ochota uznat vlastní chybu. Mám pocit, že ji my ostatní stále rozčilujeme. Je to stejné, jako když někdo musí hrát hru se slabým partnerem. Je však velmi chytrá, o tom není pochyb. Trvala na tom, že bychom se měli vypravit po břehu řeky tak daleko, kam jen to půjde. Jedině tak, pokud se Orlandovi a Fredericksovi přece jen podařilo dostat nějak na břeh, neproplujeme bezmocně kolem nich.

Quan Li souhlasila s Florimel, a vzhledem k tomu, že nás bylo pět, měla jsem rozhodující hlas a ten jsem přidala nakonec k jejich plánu. A tak jsme se všichni vydali podél břehu, přestože se ranní slunce ještě ukrývalo za stromy na druhé straně řeky. Já jsem slunce přirozeně neviděla, ale cítila jsem jeho teplé paprsky na své tváři - dokonce i v simulovaném světě je slunce zdrojem mnoha věcí.

První část naší cesty proběhla poměrně klidně, až na občasné ostré výměny názorů mezi Sladkým Williamem a Florimel, kterým se Quan Li snažila celkem marně zabránit. Florimel trvala na tom, že pokud se nám ty dva nepodaří najít, měli bychom chytit některého člena Grálu - chytit ho v některé simulaci - a pak pod pohrůzkou násilí z něj dostat informace o síti a dokonce ho i přinutit, aby nám pomohl dostat se z tohoto vězení. William byl přesvědčený, že tím bychom si jenom způsobili další potíže - tvrdil, že je vysoce pravděpodobné, že by se nám to nepodařilo, protože o síle této sítě

víme jen velmi málo, a navíc bychom tím riskovali, že by se na nás sesypali i ostatní členové Bratrstva. Quan Li i Sladký William, jak se zdálo, stáli za tím, abychom na sebe upoutali co nejméně pozornosti. Florimel se taková přehnaná opatrnost ani trochu nelíbila.

T4b mlčel, jako by se ho to netýkalo. Jen se soustředil na to, aby své ostnaté tvrdé tělo přenesl přes kamínky a zrnka písku, které ve zdejšíh světe představovaly pro nás všechny ukrutné překážky. Nemohu říct, že bych mu měla za zlé, že se této diskuse nezúčastnil.

Těsně před polednem, potom co jsme řeku sledovali přes několik širokých meandrů, jsem najednou pocítila něco zvláštního a ne až úplně neznámého. Uvědomila jsem si, že jsem tyto podivné vibrace cítila, když jsme předtím museli na břeh kvůli nenasytým rybám. Tehdy jsem byla téměř šílená, protože jsem nemohla snášet náhlou sílu inputů, takže jsem si nemohla hned vzpomenout, k čemu ten pocit přiřadit.

Když to chvění ještě o něco zesílilo, moji společníci začali jeden přes druhého vykřikovat, že nad řekou se vznáší bílá postava. Já ale necítím nic tak obyčejného, jako je barva, a ty vibrace mě skutečně mátlý natolik, že jsem ten přízrak nad vodou skoro vůbec nevnímala.

Quan Li řekla: „Je to člověk! Ten, co nás dovedl k T4b, když ho vyplivla ryba!“ William na toho muže zakřičel něco v tom smyslu, aby se přestal chovat jako krvácející Ježíš, pro boha živého, a vylezl na břeh. Já tomu všemu však nevěnovala pozornost, protože jsem se snažila pochopit smysl toho bizarního inputu. Na rozdíl od řady organizovaných informací, které charakterizovaly moji znalost simů ostatních společníků, cizinec byl výrazný tím, že žádné informace neobsahoval - jako černá díra, která dává na vědomí svou přítomnost tím, že nevysílá žádné signály. Když jsme se setkali s mužem, který se ukázal být jedním z pánů Jinozemě, došla jsem k závěru, že to, co jsem cítila, nebo spíš necítila, byla práce nějakého velmi sofistikovaného zařízení - něco, co negovalo znaky uživatelské virtuální existence stejně, jako vysoce výkonné zvukové tlumiče dokážou ztlumit hluk tím, že vysílají obrácené, tlumivé tóny. Otázkou stále zůstávalo, proč by někdo - a zvláště pak pán simulace tak komplexní, jako byla tato - potřeboval tak neobyčejně nákladnou kamufláž. - Možná tyto vládci virtuálního světa ne vždycky zůstávají jen ve svém vlastním království. Možná si občas chtějí vyrazit do sousedství a procházet se v zahradách a harémech nikým nepoznaní. Zatímco jsem se já snažila přijít na kloub tomu, proč ten muž nevysílá žádné signály, cizinec bleskově prohlásil: „Jsem Kunohara. A vy jste hosté v mém království. Není sice příliš zdvořilé nepředstavit se svému hostiteli, než se rozhodnete potulovat po jeho zemi, ale možná pocházíte z místa, kde je zdvořilost naprosto neznámým pojmem.“ Bylo to pro mě velmi zvláštní, protože jeho hlas jako by přicházel odnikud, jako starodávná filmová hudba. Pro ostatní byla tou nejzvláštnější věcí jeho pozice. Vznášel se těsně nad vodou.

Jak se dalo očekávat, Quan Li se rychle za ostatní omluvila za nedostatek dobrých způsobů. Ostatní mlčeli - dokonce i William, který se díky své předchozí poznámce projevil jako největší ignorant. Kunohara, jak mi ostatní později řekli, vypadal jako malý Asiat. Přenesl se přes řeku a nakonec se těsně před námi postavil na pevnou zem. Pronesl několik záhadných poznámek, a jak se zdálo, měl z toho dětinskou radost. Já jsem se však nesoustředila na to, co říká, ale spíš na to, kdo je - tedy přesněji kým se zdál být. Pokud právě on byl jedním z našich nepřátel v tomto virtuálním světě, chtěla jsem o něm zjistit co nejvíc, ale ze všeho nejvíc jsem chtěla zjistit, jak manipuluje s prostředím, protože veškerá kontrola Jinozemě nám až dosud byla skrytá. Možná používal zařízení na ochranu svých znaků právě na to, aby takové zjištění ostatním znemožnil. V každém případě jsem toho zjistila jenom velmi málo.

Brzy se zdálo být zřejmé, že na rozdíl od nás, kteří jsme o Kunoharovi nevěděli zřehla nic, on věděl leccos o nás. Věděl, že jsme uprchli z Ataskovy simulace - William, jenž sám sebe prohlásil za našeho zástupce, mu to potvrdil - věděl i o našich dalších společnících, přestože tvrdil, že neví, kde by teď mohli být. „Věci se mění,“ řekl, a jak se zdálo, měl dojem, že se tím všechno vysvětluje. „Většina bran je na náhodných místech.“ Pak nám prozradil něco, co jsem se pokusila si zapamatovat přesně doslova.

Řekl: „Grál a Kruh stojí proti sobě. Ale oba mají kruhový tvar. Oba uzavřely své systémy a udělají totéž s tímto novým vesmírem. Ale existuje jedno místo, kde se ty dva kruhy překrývají. A v tom místě je moudrost.“

Sladký William se s neobvyklou zdrženlivostí zeptal, co tím chtěl říct. Zнала jsem název „Kruh“, ale bez přístupu do svého obvyklého zdroje informací jsem mohla jen pátrat ve své vlastní přetížené paměti, ale bezvýsledně - a až do této chvíle jsem na nic nepřišla.

Kunohara se vyžíval ve své roli záhadného mága. „Nemohu vám říct co,“ řekl Williamovi. „Ale mohu vám říct kde. Na vrcholu Černé hory je místo, kde se ty dva kruhy téměř dotýkají.“

Florimel se zlostně ujala slova a zeptala se, proč si s námi hraje. Kunohara, který pro mě stále nebyl ničím víc než pouhým hlasem, řekl: „A nejsou to snad právě hry, které učí děti přemýšlet?“ Po těch slovech zmizel.

Nastala ohnivá debata, ale já jsem se jí neúčastnila. Snažila jsem se zapamatovat si jeho slova a přemýšlela jsem o jeho hlase. Doufala jsem, že se mi podaří najít nějaké informace, které jini najít nemohou. Já jen věřím, že skutečně byl tím, kým říkal, že je - majitel světa, ve kterém jsme se nacházeli. Pakliže tomu tak skutečně bylo, musel znát plány Bratrstva Grálu. Možná byl jedním z nich. Ale jestli je tedy jedním z našich nepřátel a ví, že stojíme proti Bratrstvu - a pokud jím není, tak proč by se obtěžoval se s námi vůbec bavit? - potom otázka zůstává... proč proti nám nic neudělal?

Nedává mi to žádný smysl. Jsou to velmi zvláštní lidé. Je pravda, že velmi bohatí lidé, jak kdysi řekl jeden americký spisovatel, nejsou jako vy či já.

Když byl Kunohara pryč, pokračovali jsme dál po řece. Jak jsme šli, William najednou docela správně prohlásil - i když si neodpustil jedovatý tón - že Florimel měla příležitost zajmout jednoho z pánů Jinozemě, a neudělala to. Nepraštila ho, ale já jsem měla dojem, že k tomu daleko nemá.

Uteklo celé odpoledne a slunce začalo zapadat. Povídala jsem si s Quan Li o Hongkongu a její osmileté vnučce Jing. Mluvila o tom, jak dívčina náhlá nemoc způsobila bolest celé její rodině. Její syn, který pracoval jako dopravce surovin, si vzal roční dovolenou, aby mohl být s dívčinou matkou v nemocnici, a Quan Li se bojí, že už se mu nikdy nepodaří

jeho obchod znovu obnovit. Ona sama, podle svých slov, málem z toho, co se přihodilo její vnučce, zešílela a její přesvědčení, že by nemoc měla své kořeny v síti, byla zpočátku ostatními členy rodiny považována za přirozený strach starých lidí z nových technologií, ale později došli k závěru, že by se mohlo jednat o nebezpečnou posedlost.

Zeptala jsem se jí, jak je možné, že může zůstat online tak dlouhou dobu, a ona se mi přiznala, že vybrala všechny svoje úspory - čímž jen utvrdila v očích jejího syna a snachy, že je blázen - a přihlásila se do 'Ponorného paláce', což byl jistý druh virtuálních lázní na kraji 'Central District', a zaplatila si tam dlouhodobý pobyt. Pak řekla hlasem prozrazujícím hořký úsměv, že ten čas navíc v Jinozemí nejspíš vyčerpá i zbytek jejího důchodu.

William a Florimel už se zase hádali. Tentokrát o to, co řekl Kunohara - William tvrdil, že to byly 'nesmysly', které nás měly znást anebo možná dokonce svést na jinou stopu. Byl přesvědčený, že se Kunohara bavil na náš účet - v důsledku toho pak oba přestali mluvit. Já jsem se pokusila rozvést hovor s T4b, kterého jsem znala ze všech nejméně, ale nepodařilo se mi to. Nezdál se mi být rozzlobený, spíš jaksi vzdálený. Připadal mi jako voják po jedné hrozné bitvě, čekající na další. Když jsem se ho začala opatrně vyptávat, neustále zarputile opakoval to, co už řekl, že jeden jeho přítel měl stejnou nemoc jako bratr Renie a vnučka Quan Li. Když jsem se ho zeptala, jak se dozvěděl o Ataskově světě, byl velmi neochotný na to odpovědět. Odmítal dokonce i říct, kde žil ve skutečném světě. Jen se zmínil, že to je někde v Americe. Přestože jsem se z rozhovoru s ním nic moc nedozvěděla, nechalo to ve mně dojem, že je poměrně chytrý a dovede se dobře pohybovat v síti. Kromě toho mi připadalo, že na rozdíl od nás ostatních na něj Bratrstvo Grálu udělalo neobyčejný dojem, a zvláště pak 'způsob', jakým vybudovali tak dokonalé místo, což bezpochyby spotřebovalo spoustu peněz a vyžádalo si využití moci.

Co se týkalo divoké přírody kolem nás, celý den jsme měli poměrně štěstí. Narazili jsme na nějakého brodivého ptáka, který byl velký jako věžák. Stál na dvou tenkých nohách, ale unikli jsme mu tak, že jsme se vrhli do jakési přirozené jeskyně v říčním břehu, kde jsme čekali tak dlouho, dokud ho to nepřestalo bavit a on se neodšoural pryč. Později jsme pak ještě potkali nějakého velkého brouka a museli před ním vylézt na kopec. Bylo to stejné, jako když na úzké horské cestě potkáte kamion a musíte před ním ustoupit, aby mohl projet. Brouk si nás však ani v nejmenším nevšímal, ale měli jsme tak málo místa, že jsem se mohla rukou dotknout jeho tvrdých hladkých krovek, když se kolem nás protáhl. V tom okamžiku jsem si nemohla pomoci, abych neobdivovala detailnost celého tohoto světa.

Později odpoledne jsem začala cítit, že se řeka mění. To, co předtím vypadalo jako chaos informací, se začalo spojit se zvukem vody, takže to připomínalo práci stovek hudebních skladatelů, improvizujících ve stejném okamžiku. Po chvíli však z tohoto zvuku začal vystupovat jakýsi vzor. Dá se to jenom velmi těžko vysvětlit. To, co předtím znělo jako náhodný shluk tónů, začalo vykazovat jistou pravidelnost, jisté přesné vzory, jako když se uprostřed obyčejného kamene najednou objeví drúzy křišťálu. Tehdy jsem poprvé pocítila blízkost nějaké mnohem větší a komplexnější struktury.

Pověděla jsem o svých pocitech ostatním, ale těm se zdálo, že řeka je stále stejná. To se ale za několik minut změnilo. Florimel byla první, kdo si všiml, že se hladina vody začíná podivně třpytit. Zpočátku to bylo jen nepatrné, připomínalo to luminiscentní řasy, které se objevují v brázdě za lodí, jen s tím rozdílem, že tyto byly ve vodě všude. Zanedlouho si té záře všimli i ostatní. Nedala se přehlédnout. A jak jsem to cítila já? Měla jsem pocit, jako by se tu prostor nějak stácel a ohýbal. Prostor, který jsem před sebou cítila už tak dlouho, jako by tu končil, jako bychom se dostali do bodu, kde se to, co stálo před námi, rozdělovalo do dvou dimenzí. Stále mám dojem, že jsem cítila něco, co by se dalo nazvat jako metaforický bod zmizení, něco, co používají umělci, aby vytvořili dojem ještě další dimenze, přestože za tím bodem už žádný prostor nebyl. Ostatní mi řekli, že břehy i řeka pokračují dál až k obzoru, jen modrá záře, která teď byla tak silná, že se jim podle jejich slov odrážela i v tvářích, končila po několika yardech.

Když jsme dorazili na kraj toho prostoru, cítila jsem, že se něco podivného stalo. V jednom okamžiku jsme kráčeli po kamenitém břehu s Florimel v čele. V dalším okamžiku šla najednou opačným směrem a vzápětí minula Quan Li, která předtím šla těsně za ní.

Moji společníci byli ohromení, ale všichni postupně následovali Florimel skrz tuto podivnou neviditelnou bránu. Nikdo však necítil přechod, nebyl tu žádný bod, ve kterém by mohli říct, že teď se právě otáčejí. Bylo to stejné, jako kdyby se ocitli na staré videopáse mezi dvěma záběry - šli, šli, šli a najednou se vraceli.

Já byla překvapená méně než ostatní. Cítila jsem Florimel - tedy její informace - jak zmizela a v dalším okamžiku se opět objevila v obrácené formě. Jak se zdálo, byla jsem jenom já díky svým citlivým vjemům schopná zaregistrovat ten malý zlomek sekundy, kdy se tento podivný efekt strašidelného domu udal. Ale nebyl v tom rozdíl. Bez ohledu na to, kolikrát jsme to zkoušeli, jakou rychlostí jsme procházeli, nedokázali jsme jít dál po břehu řeky. Myslím si, že to musel být nějaký trik designérů, aby limitovali potřebu po vstupních a výstupních bodech. Nemohla jsem si pomoci, aby mě nenapadlo, jestli nelidské Loutky měly v tomto bodě nějakou prefabrikovanou paměť o tom, co se děje na vzdálené straně bariéry, kterou vlastně nikdy necítili.

To a další spekulace, nemluvě o hádkách, trvaly asi hodinu. Poté jsme došli k závěru, že pokud budeme chtít simulaci opustit, bude se to muset stát na řece samotné. Ale na to jsme si museli postavit loď, a to nám bude chvíli trvat, takže nebudeme schopni odejít dříve než následující den, protože slunce už mezitím zapadlo za západní obzor. Kromě toho jsme se také museli rozhodnout, jestli budeme věřit Kunoharově tvrzení, že brány do jiných světů jsou náhodné. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak čas nebyl tím hlavním faktorem, protože šance, že Renie, Orlanda a ostatní najdeme na druhé straně simulace, byla tak jako tak velmi malá.

Nakonec jsme se rozhodli, že to nemůžeme riskovat. Florimel se dobrovolně ujala toho, že nás povede mělkou vodou na kraji řeky. Sladký William z toho neměl příliš velkou radost a prohlásil, že voda na druhé straně může být mnohem silnější a divočejší a možná se v ní dokonce i utopíme. Pak ještě dodal, že si nemůžeme být jistí, jestli na druhé straně brány vůbec je nějaká voda a ne kyselina sírová, kyanid nebo něco ještě mnohem horšího.

Já jsem s ním souhlasila a také jsem se v tom smyslu vyjádřila. Také jsem řekla, že abychom měli vůbec nějakou šanci

naše ztracené společníky najít, musíme jednat velice rychle. Co jsem si však nechala pro sebe, bylo to, že jsem neměla nejmenší chuť strávit na tomto místě další hroznou noc. Poprvé za celou tu dobu se mi podařilo zahlédnout pod povrchem tohoto nového světa, jak tomu Kunohara říkal, známky jistých struktur, a já jsem cítila, že se můj předchozí pocit naprosté bezmoci pomalu vytrácí. Chtěla jsem pokračovat dál. Chtěla jsem se dozvědět víc.

Ostatní tři souhlasili se mnou, a tak nakonec i Sladký William neochotně souhlasil s výhradou, že půjde společně s Florimel, pro případ, že by se naskytly nebezpečné okolnosti, aby si mohli vzájemně pomoci.

Našli jsme místo, kde byl břeh nejnižší - bylo těžké najít na této straně kus břehu, kde by to nebylo tak prudké - a s pomocí vysoké trávy, které jsme se přidržovali, jsme slezli až sáh k povrchu řeky.

Voda nám nesahala ani po kolena, ale proud byl neobyčejně silný, a kromě toho tu voda působila velmi zvláštním živým dojmem, jako by byla plná vibrujících nabitých částic. Quan Li mi řekla, že vizuální efekt byl ohromující, že si připadá, jako by kráčeli uprostřed 'ohňostroje'. Pro mě už to tak příjemné nebylo, protože koncentrace energie mi nebezpečně připomínala devastující sílu inputů, kterou jsem zažila, když jsem poprvé vstoupila do Jinozemě. Držela jsem se Quan Li za loket, abych udržela rovnováhu, když jsme se pomalu brodili směrem k rovnějšímu místu na hladině vlnící se řeky, kde jsme tušili konec této simulace. William a Florimel tam dorazili jako první a prošli skrz - v okamžiku byli pryč, poznala jsem to podle toho, když jsem přestala vnímat jejich charakteristické znaky. Quan Li a já jsme prošli těsně za nimi.

První věc, kterou jsem pocítila na druhé straně bezprostředně potom, co jsme se tam ocitli, byl obrovský prostor přímo přede mnou. Kromě řeky, která stále silně proudila všude kolem nás, jsem se ocitla tváří v tvář také nekonečné prázdnotě, což byla v porovnání s informacemi o hustě naplněném světě Kunohary ta nejvýraznější změna. Vzápětí jsem také ucítila, že Florimel stojí na kraji té velké prázdnoty a William je asi dva kroky za ní. K mému překvapení udělala Florimel pár kroků na stranu směrem doprostřed řeky, jako by chtěla mít lepší výhled. Silný proud se jí opřel o nohy, ona zoufale zamávala rukama a pak ji proud strhl s sebou.

Quan Li vedle mě vykřikla překvapením a hrůzou. Sladký William se beznadějně snažil udržet na místě, kde dosud stál.

Cítila jsem, že se Florimel vzdaluje po proudu řeky, cítila jsem, jak se zoufale snaží bojovat s proudem, a tak mě ohromilo, když jsem uslyšela Williamův roztřesený hlas, jak říká: „Podívejte se! Ona letí! Co se to tu, sakra, děje?“

Jak jsme to celé sledovali, Florimel se pokusila získat nad svými pohyby kontrolu a přiblížit se k tomu, co jsem já stále vnímala jako řeku, ale co, jak se zdálo, nikdo z ostatních neviděl. Podařilo se jí dostat z proudu a ocitnout se v tom, co mi připadalo jako obrovská nicota. Její postup se téměř okamžitě zpomalil. Začala padat, nejprve pomalu, ale postupně zrychlovala.

William vykřikl: „Mávej rukama, Flossie!“ I když mi to připadalo jako velmi krutá rada, ukázala se víc než účinná. Když Florimel roztáhla paže, opět se vznesla o něco výš, jako by měla neviditelná křídla. K našemu překvapení začala poletovat jako pták, opisovala široké spirály ve vzduchu přímo před námi. Když uplynulo několik minut, zamířila k nám a zůstala viset ve vzduchu těsně nad námi. Jen čas od času pohnula pažemi, aby se udržela nad hladinou.

„Je to nádhera!“ zvolala. „Zkuste to taky. Uvidíte, že se také udržíte ve vzduchu!“

Nyní jsem ucítila, že to, co mi připadalo jako prázdňový prostor, mělo své vlastní informace, ale byly o poznání méně statické než svět, ze kterého jsme právě odešli. Vyžadovalo to provést jistou... rekalibraci - lepší slovo se mi pro to nepodařilo najít - a když mi ostatní popsali svět kolem nás, konečně jsem si sestavila úplný obraz. Stáli jsme na jakési vyvýšenině a pod námi se rýsovalo kamenité údolí, jehož dno se ukrývalo v temném stínu. Buď tu bylo těsně po soumraku, jako ve světě Kunohary, odkud jsme právě odešli, nebo se blížilo ráno. V každém případě se nad vrcholky hor, které lemovaly údolí, vyjímal modrošedá obloha. Před námi jsme na dně kaňonu tušili ještě další malé útvary, ale byly tak vzdálené, že i pro mé citlivé smysly zůstaly zatím ukryté.

Řeka se proměnila v horizontální proud rychlého vzduchu, který ostatní sice neviděli, ale já jsem to vnímala jako silný proud procházející přímo kaňonem.

Po krátké diskusi jsem i já se Sladkým Williamem vykročila ze strže. Přesně jak říkala Florimel: Když jsme roztáhli paže a představili si, že jsou to křídla, mohli jsme se celkem snadno přizpůsobit silnému proudu vzduchu. Ve vzdušné řece bylo mnoho různých proudů a vánků, které nám pomáhaly stoupat, eventuálně klesat. Přemluvit k témuž Quan Li a T4b bylo však velmi obtížné. Zvláště T4b přemýšlel o svém těžkém brnění. Přestože nebylo o nic skutečnější než údolí nebo vzdušný proud, mohlo by ho klidně stáhnout dolů.

„No, na to jsi měl myslet předtím, než ses navlékl jako pracovní ponk, teď bys alespoň neměl tyhle potíže, že jo?“ řekl William.

Nakonec se nám přece jen podařilo ty dva přimět, aby se vrhli do nebezpečného vzduchu za námi. T4b se rukama držel mě a Florimel, dokud si nebyl jistý, že to bude fungovat. Díky tomu se jeho odhad málem vyplnil, protože když nám křečovitě svíral jednu ruku, nemohly jsme já ani Florimel plachtit ve vzduchu. Začali jsme všichni klesat a museli jsme se tedy pustit. T4b začal prudce padat, ale po sto metrech volného pádu se přece jen přiměl roztáhnout paže a začal s nimi mávat jako divoká husa. K jeho nesmírné úlevě se ukázalo, že je schopen létat stejně jako my ostatní, a tak za necelou čtvrt hodinku už jsme všichni opisovali velké kruhy a připadali si jako andělé v oblacích ráje.

Zdálo se, že zvláště Williamovi se to velmi líbí. „Ztraceně,“ řekl. „Konečně to tu na tomhle divném místě za něco stojí! Je to skvělý!“

Měla jsem pocit, že bych měla navrhnout, abychom se pokusili naše nové prostředí trochu prozkoumat, protože by se mohlo stát, že se místní podmínky rapidně změní. Mohlo by docela klidně dojít k ‚větrným záplavám‘, tvrdila jsem, kdy se řeka může vylít ze svých břehů a srazit nás tak na dno údolí a rozdrtit nás o ostré kameny. Ostatní souhlasili, a tak jsme začali jako velmi neobvyklí ptáci klesat.

Neměli jsme žádná křídla, ať už neviditelná či jiná, ale naše paže v tomto prostředí fungovaly docela stejně, jako bychom křídla skutečně měli. Přesto se nám nepodařilo pochopit víc informací, než kolik nám jich dovozovaly naše

fyzické rozměry, a tak jsem došla alespoň k takovému závěru, že naše nové prostředí je víc fantazií než vědeckou extrapolací - i kdybychom byli na místě s velmi nízkou gravitací, nikdy bychom nebyli schopni takových pohybů mezi vzdušnými proudy a také bychom nikdy nemohli tak rychle klesat, kdykoliv jsme přestali mávat pažemi. - Tento simový svět se ani v nejmenším nesnažil chovat realisticky. Bylo to jako sen, ve kterém člověk létá.

Vlastně jsem dokonale ocenila to, co bych nazvala poetikou tohoto místa, a najednou jsem s Williamem sdílela stejný názor, že je v této nákladné síti konečně něco, co stojí za to. Ve zdejší světě však nebyl jen vzduch a kameny. Viděli jsme tu i neobvyklé stromy nevšedních barev - jejich listy byly temně fialové, jasně žluté nebo světle modré - které vyrůstaly z prasklin na strmých stěnách kaňonu, některé kmeny byly dokonce téměř vodorovné, jiné se podivně uprostřed ohýbaly a pokračovaly dál rovnoběžně s kamenným povrchem stěn. Jiné byly tak široké a se spoustou větví, že by se na nich mohlo pohodlně usadit i několik lidí najednou - a jak jsme se později dozvěděli, také tomu tak skutečně bylo. Byl tu ale i jiný druh flóry. Rostliny velké jako talíře - i ty vyrůstaly z prasklin ve stěnách. Na některých místech se po kamenech plazily popínavé rostliny a některé jejich výhonky visely nad řekou a svíjely se ve vzdušných proudech jako chaluhy v oceánu. Dokonce tu byly i kulaté chomáče volně rostoucí zeleně, které se vznášely ve vzduchu jako pampeliščí chmýří bez toho, aby měly nějaký kontakt s pevnou půdou.

Vlastně tato podivná vzdušná řeka se příliš nelišila od obyčejného vodního toku. Například létající rostliny se zdály být mnohem četnější na okraji řeky - povalovaly se po jejích 'březích', jako tomu obvykle kolem řek bývá. Také tu poletovala řada ptáků a různého hmyzu. Zdálo se, že větrná řeka je zdrojem života a potravy. V prvních okamžicích zdejšího pobytu jsem litovala, že nemáme dost času, abych mohla tuto zvláštní ekologii podrobněji prostudovat. Brzy začalo být zřejmé, že jsme sem dorazili nad ránem, protože netrvalo dlouho a nad obzor se vyhoupllo slunce a ozářilo vrcholky hor. Jak se vzduch postupně ohříval, začalo se objevovat víc a víc podivných tvorů a zanedlouho jsme byli obklopeni mračnem hmyzu a ptáků a dalších mnohem divnějších zvířat. Některá z nich velmi připomínala létající veverky, ale jiná se nedala přirovnat k žádnému známému zvířeti. Jeden z tvorů zde byl neobyčejně hojný. - Jeho tělo připomínalo svým tvarem jakousi dlouhou chlupatou loďku. Měl malé černé oči a podivně ploutvovité nohy. Quan Li mu říkala 'převozník'.

Letěli jsme po proudu řeky několik hodin. Kaňon se zdál být stále stejný, jen tu a tam jsme přeletěli nad několika vodopády - nebyly však ze vzduchu jako řeka, byla to skutečná voda, stékající po skalních převisích. Ve stěnách jsme objevili také několik velkých otvorů a já začala přemýšlet, jací větší tvorové v nich žijí - a jestli jsou stejně neškodní jako ptáci a 'převozníci'. Moje smysly se ještě nedokázaly tak dobře vyrovnat s tímto novým prostředím, a tak jsem uprostřed toho chaosu informací a větrných proudů nedokázala identifikovat žádné znaky bytostí, které nás z jeskyní možná pozorovaly. I když jsem díky svým smyslům dokázala vnímat mnohem lépe než ostatní moji společníci - například jsem viděla řeku, kterou oni neviděli - měla jsem také jednu velkou nevýhodu. Musela jsem se učit úplně novou sadu informací. To je něco, na co se budu muset dobře připravit, pokud přejdeme do dalších simulací. Zvláště v prvních hodinách jsem si připadala jako netopýr, který se náhle ocitl na slavnostní přehlídce v ulicích plných létajících konfet.

Ostatní se museli spoléhat jen na své přirozené smysly. Když v sobě objevili schopnost létat, zdálo se, že se skutečně výborně baví. Zvláště William z toho byl nadšený jako malé dítě a byl to právě on, kdo pro zdejší simulaci vymyslel jméno 'Aerodromie'. Na chvíli jsme všichni zapomněli na vážné potíže, které máme, a přestali myslet na naše ztracené společníky. Vlastně to bylo tak, že první půlden našeho pobytu připomínal něco jako prázdniny.

Když bylo už pozdě odpoledne, narazili jsme na první lidské obyvatele Aerodromie. Uviděli jsme je na jednom vodorovném stromě blízko velkého vodopádu. Vypadalo to, že se nespíš jedná o celý kmen, který měl asi tucet členů. Někteří se koupali ve vodě, někteří plnili kožené vaky, které si přivazovali na široké opasky. Jak jsme se k nim blížili, znehybněli, a kdyby nebylo mých vidících společníků, bývala bych si jich ani nevšimla, protože voda z vodopádu dokonale zmátla moje smysly.

Florimel navrhla, abychom se k nim přibližovali pomalu a dali tak najevo, že nemáme žádné nepřátelské úmysly. Lidé, kteří, jak mi ostatní řekli, měli tmavou pleť a ostře řezané rysy tváře jako nilsko-hamitské rasy na Zemi, nás pozorně sledovali a uprostřed drobného oparu z vodopádu vypadali jako skupinka moudrých sov. Některé ženy k sobě začaly přivolávat své děti a několik mužů dokonce zvedlo tenké oštěpy, jak jsme se k nim přibližovali. - Nikdo z nich však neprojevil touhu po zbrklém násilí. Později jsme se dozvěděli, že ty oštěpy jsou ve skutečnosti harpuny. Každá z nich měla na jednom konci uvázaný dvacet až třicetimetrový vlasec z lidských vlasů, a jak se zdálo, právě ta šňůra měla větší cenu než samotná harpuna. Přestože úroveň zdejší civilizace se dala odhadovat na něco mezi pozdější dobou kamennou a dobou bronzovou, zanedlouho začalo být víc než zřejmé, že tito lidé nemají žádné kovy.

Jeden z mužů, šlachovitý člověk s prošedivělými vousy, seskočil z větve a rozletěl se za námi s takovou ladností, že jsme si všichni rázem uvědomili, jak málo toho o létání víme. Roztáhl paže, a když byl přímo před námi, zatočil se jako motýl a docela srozumitelnou angličtinou se nás zeptal, kdo jsme.

'Jsme cestovatelé,' odpověděla Florimel, čímž si od Williama vysloužila zamračený pohled, kterým jí dával najevo, jaký má názor na to, že převzala iniciativu. Nemohla jsem se ubránit pomyšlení na to, jak dlouho asi bude trvat jejich neustálé soupeření o to, kdo se ujme velení. Doufala jsem, že se to už brzy rozhodne. 'Nechceme nikomu ublížit,' prohlásila. 'Tohle místo je pro nás úplně nové.'

Náčelník nebo vůdce či kdo to vlastně byl se s její odpovědí zdál být spokojený. Následovala krátká debata. Florimel se ho zeptala, zda tady nepotkal některého z našich společníků, a popsala mu ty čtyři, o které jsme na naší cestě přišli. On jen zavrtěl hlavou a řekl, že tady nejméně už 'tucet sluncí' žádné cizince neviděl. Navíc žádný by tak jako tak neodpovídal jejímu popisu. - Potom nás pozval, abychom se seznámili s jeho lidmi. My jsme přirozeně souhlasili. Naši hostitelé, jak jsme se vzápětí dozvěděli, si říkali Lidé ze Středu vzduchu, což byl spíš nadnesený než teritoriální popis, protože všechno pod mračny a nad hlubinou kaňonu se dalo považovat za Střed vzduchu. V každém případě

tato skupina patřila do rodiny lidí, kterým říkali kmen od Rudé skály, i když také byli skupinou létajících lovců. A já jsem znovu měla dojem, že bych potřebovala měsíce, snad i roky, abych ty věci dobře pochopila.

Nabídlí nám jídlo a pití, a zatímco jsme popíjeli čerstvou chladnou vodu a uždibovali kousky něčeho, o čem byl William přesvědčený, že to je sušený „převozník“, měli jsme příležitost prozkoumat tyto lidi trochu podrobněji. Jejich oblečení bylo vyrobené z kůže - zřejmě z kůže zvířat, která ulovili - ale měli na nich knoflíky a komplikované výšivky, takže nebyli zase až tak primitivní.

Když jsme se najedli, celá rodina seskákala ze stromu blízko vodopádu a vzlétla. Vydali jsme se za nimi. Brzy jsme zjistili, že pro nás našli místo blízko dětí a starců. Bylo těžké cítit, že námi pohrdají. Když jsme sledovali, jak ladně dospělí poletují, uvědomili jsme si, jak uboze vedle nich asi vypadáme.

Pohybovali jsme se ve velkých spirálách dolů na dno kaňonu a pak pokračovali dál po proudu malé říčky vedle větrné řeky. Trvalo to asi hodinu. Nakonec jsme dorazili na rezavě zbarvený skalní převis, který se podle všeho stal inspirací pro název tohoto kmene, tam jsme našli velký tábor - zřejmě domov celého kmene od Rudé skály. Byly tu jeskyně na spaní a několik dalších věcí, jako například velké pánve na vaření, které s sebou kmen nemohl nosit. Udivilo mě, jak málo věcí tito lidé mají, ale jak jsem sledovala jednoho muže, který ostřil špičku svého oštěpu tím, že rychle letěl dolů podél skály a oštěp držel pevně před sebou, pochopila jsem, že jim jejich prostředí nejspíš poskytuje mnoho z věcí, o něž před mnoha lety museli naši vlastní předci tvrdě usilovat.

V době, kdy nás sem naši hostitelé přivedli, bylo v táboře již mnoho dalších rodin. Sešli se tu na noc. Dohromady jich tu muselo být dobře přes pět set. Naše rodina se s některými dalšími rodinami obřadně pozdravila a pak si její členové začali povídat se svými nejbližšími sousedy. Připadalo mi to jako záběry z jednoho z těch skalnatých ostrovů uprostřed moře, kde hnízdí spousta různých druhů ptáků. Na první pohled se to jeví jako nesmírný chaos, ale při podrobném zkoumání se ukáže, že tam je vše velmi dobře organizované.

Když se slunce začalo schylovat za obzor na druhé straně údolí, každá rodina rozdělala ohniště, začala chystat jídlo a vyprávět si mezi sebou. Naše rodina se usadila na kmenech a širokých větvích několika stromů, které rostly kolmo ke skalní stěně, takže připomínaly natažené ruce. Zdálo se, že je to jejich obvyklé teritorium v táboře.

Když se všichni usadili a zapálili oheň na široké kamenné desce, zasazené v kmeni jednoho z největších stromů, začala jedna žena zpívat píseň o dítěti jménem „Dva modré vánky“. Byla to písnička o tom, že dítě uteklo z domu a proměnilo se v obláček a jeho matka hořce naříkala. Potom začal jeden z mladíků tančit a všem ostatním to připadalo nesmírně směšné. Jen mně se to zdálo velmi hezké. V duchu jsem viděla štíhlého mrštného muže, který se pohyboval jako rtuť na naklánějící se skleněné tabulce. Začalo mi z toho být těžko u srdce.

Když večerní obloha ztratila svou modrou barvu a nad našimi hlavami se rozzářily hvězdy, náš hostitel „Oheň ve větru“ začal vyprávět dlouhý příběh o muži, který se šel najíst těch létajících rostlin - zdejší lidé jim říkali „Keř ve větru“, což bylo spíš praktické než poetické jméno pro takovou rostlinu - a vítr ho vzal s sebou. Zažil mnoho různých dobrodružství v zemích, které byly ještě fantastičtější než toto fantastické místo. Viděl lidi s třemi hlavami, prošel i zemí, kde ptáci měli oči na svých křídlech. Jedlik chaluh dokonce také navštívil Zemi rovných skal - to byl zřejmě výraz pro nížinu, možná ten název byl součástí nějaké rasové paměti nebo to jednoduše byl ten nejhrůznější geografický výraz, jaký dokázali vymyslet. Nakonec si ten muž našel překrásnou ženu a měl mnoho „opeřenců“, slovo, kterému jsem vůbec nerozuměla, které však podle všeho mělo být výrazem pro bohatství. Nakonec byl ten muž tak traumatizován svými zážitky, že spolkl velký kámen, aby ho nemohl vítr odnést, a od té doby nemohl létat a musel žít jen na zemi na okraji skalního převisu.

Nevěděla jsem, jestli to měl být šťastný nebo smutný konec. Možná od každého trochu.

A opět jsme jedli. Tentokrát jsme dostali čerstvé maso a ovoce. Od všeho jsme tedy trochu snědli, abychom se zachovali zdvořile. Těžko se dalo posoudit, jaký vliv na nás jídlo v tomto virtuálním prostředí mohlo mít. Každopádně bylo zřejmé, že na naše skutečná těla to nemělo žádný vliv, ale mnoho z našich systémů se zdálo být ovlivněno tím, co nás tady drželo, takže jsme nemohli vědět, jak kompletní je naše spojení mysli a těla. Získáme snad nějakou energii tím, že tady budeme jíst, jako to bylo v jedné starodávné hře, kde se každý hráč musel snažit, aby zásoby jeho sil neklesly pod určitou hranici? To se dalo jen opravdu velmi těžko říct. Sladký William si čas od času posteskl, že se mu stýská po potěšení z jídla. Také T4b měl stejné pocity, vyjadřoval je však o poznání jednodušeji. Na každý pád nikdo z nás si nevšiml, že bychom tím nějak fyzicky utrpěli.

Když skončil příběh, Oheň ve větru nám ukázal svou jeskyni, kde nás jeho ženy - nebo možná sestry - uložily.

Moji společníci téměř okamžitě usnuli, ale já jsem spát nemohla, uvažovala jsem o všem možném, probírala se otázkami, na které jsem stále nenacházela odpovědi. Například bylo víc než jasné, že se zpátky vrátit nemůžeme, protože proti proudu vzdušné řeky se jít nedalo, takže jsme byli odkázáni jen k tomu, abychom hledali další bránu. Zajímalo by mě, jestli i to je součástí plánu Jinozemě - jestli je proud řeky určený k tomu, aby své návštěvníky provedl postupně celou sítí.

To mě však vede k úvahám o tom, jak velká tato síť může být. Kolik tady vlastně je různých simulací a pochopitelně jak velké jsou naše šance najít znovu Renie a ostatní, když si nemůžeme vytvořit žádný plán a musíme se pohybovat jen náhodně.

Později se mi zdál sen o tom, že jsem zpátky ve ztemnělém institutu Pestalozzi a hledám své rodiče, zatímco něco hledá mě. Něco, co jsem já nechtěla, aby mě našlo. Probudila jsem se a na čele jsem měla studený pot. Když jsem nemohla opět usnout, napadlo mě, že by bylo dobré pokračovat ve svém deníku...

Venku je najednou hluk. Také ostatní se začínají budit. Myslím, že bych se měla jít podívat, co se děje. Některé hlasy znějí poněkud zlostně. Budu to tedy muset dokončit později.

Kód Delphi, uzavřít soubor."

* * *

Začalo se to kdesi v koutku jeho mysli. Pravidelný rytmus, který postupně sílí a využívá hudbu ke svým vlastním účelům. Drsné vibrace, které celý kus najednou naruší. Kdyby byl v Sydney, mohl se jako obvykle vypravit na lov a ten protivný pocit by ho skoro opustil. Ale místo toho byl teď zahrabaný v Cartageně a ještě nejméně jeden celý týden bude, aby mohl navázat jednotlivé nitky projektu Nebeského boha. - Proto se neodvažoval udělat nic, co by mohlo upoutat nechtěnou pozornost.

Už tak jako tak hodně riskoval, když se zapletl s tou letuškou, jak se vlastně jmenovala. Jeden z pasažérů v letadle ze Sydney si všiml jejich tichého hovoru, a když se po síti roznesla zpráva o jejím zmizení, tento pasažér cítil povinnost zavolat příslušným úřadům. Dread byl studený jako sníh v Andách, když se u dveří jeho hotelového pokoje objevila policie, ale i když se těla letušky dávno zbavil, taková překvapení se mu ani trochu nelíbila.

Zdálo se, že policii rozhovor s mužem jménem "Deeds" uklidnil, a navíc ani v jeho příběhu, ani v jeho dokumentaci nenašli nic podezřelého. (Dreadovy falešné dokumenty byly ty nejlepší, jaké si mohl za peníze Starého Muže opatřit, což bylo pochopitelně velmi dobře - jeho falešný pas byl vlastně skutečný pas, vystavený na vymyšlené jméno s Dreadovou fotografií a otisky prstů.)

Takže se nakonec nic hrozného nestalo, ale přesto to bylo nepříjemné překvapení. Nemohl říct, že by se příliš bál zatčení - dokonce i kdyby sestry Beinha nedokázaly zatahat za ty správné nitky, Starý Muž měl své kontakty až v australské vládě, a ty byly tak mocné, že by ho v případě nutnosti pravděpodobně pustili a posadili ho do diplomatického letadla, i kdyby měl vražednou zbraň ještě stále ve své zakrvácené ruce. Ale kdyby musel takto požádat o pomoc, nutně by to vedlo k dalším otázkám, na které nechtěl nebo si nemohl dovolit odpovědět.

Policie v Cartageně soustředila své pátrání jinam, ale i tak bylo jasné, že ačkoliv měl velmi silné nutkání, rozhodně teď nebyla pro Dreda ta správná doba na lov. Tedy aspoň ne ve skutečném světě.

Už několikrát tedy vyzkoušel ty nejlepší verze, jaké mohla VR nabídnout jeho posedlosti - Svět vražd, Duck Duck Goose, Černá Mariah, to bylo jen několik hlavních atrakcí, navíc se vydal i do simulací, které byly samy o sobě ilegální, nebo do uzlů, co měly pověst, že se tam dají najít nedobrovolně napojené lidské objekty. Ale dokonce i kdyby některé jeho oběti byly skutečné, jak tomu zprávy napovídaly, samotný output byl slabý a neuspokojivý. Velká část vzrušení, jakou Dread při lovu cítil, byla právě v tom, jak to cítí - bušení srdce, stoupající hladina adrenalinu, ostré vnímání reality, kdy mu látka na rukávu připadala jako radarová mapa nějaké nové planety, nekonečné chroptivé dýchání, záblesk zoufalství v očích jeho oběti, jasný jako neon uprostřed noční oblohy, když poprvé ucítil, že sklapla past. Sít' mu mohla nabídnout jen velmi chabou imitaci něčeho takového.

Ale projekt Grál...

Ta myšlenka se mu toulala v mysli už od chvíle, kdy na projekt poprvé narazil, od té doby, kdy si uvědomil, že v této síti jsou nejspíš celé stovky, možná dokonce tisíce zemí, které jsou stejně realistické jako Egypt Starého Muže, a navíc jsou mnohem méně regulovány. Opětovně to vyplavalo na povrch krátce po jeho konfrontaci s Dulcinee Anwinovou - Dread si musel přiznat, že měl nesmírnou radost z toho, jak tu samolibou couru vyděsil - teď ho to však skutečně vzalo. Jedna věc byla jistá, nejenže se ty bytosti v Jinozemi chovaly, jako by byly živé, ony si totiž skutečně myslely, že živé jsou. A díky tomu se mu ta myšlenka zamlouvala čím dál víc. Chápal, jak se asi jeho domorodí předci cítili, když překročili ve svých kánoích oceán a poprvé vstoupili na půdu Austrálie. Celý kontinent do té doby nepoznal hrozbu lidského lovce! Tvorové, kteří netušili, proč by se měli bát člověka, proč by měli utíkat před jeho kamenem, před jeho kyjem či oštěpem. A nyní Dread našel celý takový svět - necelý vesmír.

Sebejistý, pyšný, líný, mrtvý, připomněl mu vnitřní hlas. Byla by chyba nechat se strhnout do folie du grandeur - zvláště když klíč k celé operaci může být jednoho dne přímo na dosah jeho ruky, pokud bude hrát správně. Ale to bude ještě chvíli trvat - Starý Muž se nedá snadno ošidit nebo podvést. A Dread teď právě cítil tak strašnou potřebu...! Otevřel spojení do jinozemského simu, uzavřel smyčkový kód Dulcie a natáhl si na sebe tělo jako dokonale padnoucí oblek. Pod sebou cítil chladný kámen jeskyně a slyšel dýchání ostatních cestovatelů. Všichni pravidelně a pomalu oddechovali. Natáhl prsty a přidržel si je před očima. Neviděl však, jak se hýbou, byla příliš velká tma.

Zvedl se a čekal, až si byl jist svou rovnováhou a tím, že dokáže překročit svého nejbližšího souseda. Mezi ním a vchodem do jeskyně ležel náčelník - nemohl si vzpomenout, jak se jmenoval - a jeho nejbližší členové rodiny. Jak se zdálo, i oni tvrdě spali. Přesto Dreadovi trvalo téměř čtvrt hodiny, než urazil asi sto yardů. Musel se pohybovat tak tiše, jako když roste tráva.

Když dorazil k otvoru z jeskyně, zůstal stát dlouho v jejím úkrytu a sledoval okolní prostředí. Musel si být jistý, že nikdo z ostatních rodin není vzhůru a nepotluče se tady kolem. Malý srpek měsíce mezitím zmizel za vrcholky hor, také ohniště už dávno vychladla a nad celým místem viselo tak těžké ticho, že bylo slyšet i šustot křídel nočních ptáků. Tiše se vydal na kraj nejbližší skalní vyvýšeniny, pak skočil do prázdnoty. Počítal do dvaceti a nechal se unášet volným pádem, než roztáhl paže a ucítil, jak ho vzduch vynášá opět nahoru.

Zvonky, pomyslel si. Chci zvonky. A tekoucí vodu.

V hlavě mu začalo znít tiché cinkání kovu narážejícího o kov. Pár minut se vznášel a dovolil tomu zvuku, aby ho uklidnil a aby se mohl soustředit. Pak zamířil zpátky k lidem Středního vzduchu.

Je to skutečně obdivuhodné místo, pomyslel si. Byl rád, že se o ně nemusel většinu dne dělit s Dulcie, protože její další služba začíná až zítra ráno. Připadal si jako malé dítě, to létání, ten svět kolem - i když jako dítě, kterým skutečně kdysi byl, nikdy nezažil okamžik skutečné čisté radosti. Tedy rozhodně ne do té doby, než poprvé zabil. Ale tady nyní cítil, jak kolem něj proudí vzduch, a měl dojem, jako by ze sebe setřásl všechno pozemské. Jako dokonalý stroj, zdroj temného světla a sladké hudby.

Jsem černý anděl, pomyslel si a usmál se. V hlavě mu dál zněly tiché zvonky.

Viděl ji, když sem přiletěli. Světlovlasá žena s dětskou tváří, starající se v kotlině velkého stromu o své mladší sourozence - možná za svůj zjev vděčila nějaké mutaci, byla albínka nebo nějaký genetický omyl. Mnohem důležitější

než její neobyčejný vzhled však byl její věk. Byla příliš mladá, aby se dokázala ovládat, ale dost stará na to, aby byla sexuálně přitažlivá. Dread vůbec neměl zájem lovit malé děti, a ti, kteří to dělali, mu byli odporní, jako kdyby selhali v nějakém testu osobní bezúhonnosti. Stejně tak pohrdal i těmi, kteří předstírali, že praktikují jeho speciální umění, ale dělali to jen ve VR na simulovaných obětech - nemuseli se tedy bát zákonů, čelit represáliím. Je nikdo nehledal tak jako jeho. Honili ho jako smečka ochočených mastifů, co se snaží ulovit lovce v zájmu obyčejného dona. Změnil zvuk zvonků v něco výraznějšího. Byl to motiv hrdinského osamělého predátora. Ne, ti, kdo předstírali, že jsou zabijáci, to nedělali správně. Byly to rozbité stroje, ale on sám byl téměř dokonalý.

* * *

Jeho tichá, ale dramatická hudba hrála poměrně dlouho, než konečně našel jeskyni, kde žila a spala její rodina. Sice dával na konci večera nenápadný, ale dobrý pozor, kam se všichni rozcházejí, ale poznávací značky - vybral si k tomu podivně tvarovaný skalní převis a na něm kmen připomínající námořnický uzel - se daly v noční tmě bez svitu měsíce jen velmi těžko najít. Zmocnilo se ho nesmírné vzrušení z lovu a to ho samo o sobě přesvědčilo, že to musí vyjít. To mu také pomáhalo soustředit se na svůj úkol, dokud nenajde to, co hledá.

Spala mezi dvěma dětmi. Poznal ji jen podle slabého lesku jejích světlých vlasů. Postavil se nad ni jako pavouk na kraji sítě a mírně se kolébal, až získal rovnováhu pro jediný povolený útok. Když byl připravený, vrhl se rukama na ni. Jednou rukou jí stiskl hrtan, druhou ji uchopil, aby ji mohl zvednout a zároveň aby jí sevřel ruce, když se s trhnutím probudila. Jeho simové tělo bylo dost silné, takže díky silnému sevření hrdla nevydala ani hlásku. Udělal tři dlouhé kroky a byl z jeskyně venku. Po dívce zůstalo jen prázdné chladnoucí místo mezi dvěma dětmi. Ty však spaly a o ničem nevěděly.

Snažila se mu nějak vykroutit, a tak přitiskl prsty na její krční tepny a přerušil přítok krve do mozku. Jakmile znehybněla, hodil si ji přes rameno a vyrazil - jako většina jejích Udí i ona byla neobyčejně lehká, jako kdyby měla duté kosti. To ho přimělo k několika zajímavým úvahám. Přestal se soustředit a málem ve tmě upadl. Rozběhl se k velkému převisu, kterého si všiml už předtím. Byl to ostrý zubatý kámen, čnějící ze skalní stěny nad údolím. Trochu mu připomínal zlomený most, který vyčníval daleko do údolí, dál než sahaly vrcholky i těch největších, vodorovně rostoucích stromů. Zastavil se, aby se připravil. Toto byla ta nejtěžší část, a jestli se zmýlí, může následovat celá řada nepříjemností.

Dread si dívku na rameni trochu posunul, pak přidal k hudbě trochu bicích a připravil se na další scénu. Připadalo mu, jako by se i obloha zvědavě sklonila a v očekávání ho pozorovala.

Hvězda, pomyslel si. Já. Nemožná šance. Zadní světlo. Silueta hrdiny. Kamera v jeho mysli to vše sledovala, jeho pózu, jeho chytrost, jeho odvahu. Žádní kaskadéři. Jen on sám.

Rozběhl se přes skalní vyvýšeninu. Střídavě napínal své virtuální svaly, až dosáhl sprinterské rychlosti. Kámen se před ním táhl jako temný prst uprostřed ještě temnější temnoty. Dalo se těžko říct, kde končí. Čekat příliš dlouho by znamenalo zkázu. Skočil příliš brzy - totéž.

Skočil.

Odhadl to správně a vrhl se ze skály na jejím samém okraji. Jak padal, roztáhl paže a musel se snažit, aby s dívkou přes rameno udržel rovnováhu, přesto stále cítil, jak klesá. Jedna osoba nemohla létat stejně snadno s váhou dvou, i když byla jeho zajatkyně tak lehká. Za okamžik ji bude muset pustit, jinak ho ta tíha stáhne také dolů. Nevyšlo to.

Cítil, jak vítr sílí. V dalším okamžiku ho to otočilo na stranu a vzápětí padal po hlavě dolů. Musel přitáhnout paže a pevně držet tu dívku. Dorazil k větrné řece.

Dreadova hudba začala vítězoslavně jásat. Řeka ho uchopila do svých pevných spárů a začala ho unášet dál od kmene Rudé skály.

* * *

Když se začala hýbat, zamířil do mírnějšího proudu řeky, až opět ucítil jejich váhu. Pak, když měl pocit, že je správná chvíle, dívku pustil a vydal se za ní.

Také v tom byl jeho odhad správný. Její reflexy ji zachránily ještě dřív, než znovu plně nabyla vědomí. Jak se zmateně vznášela ve vzduchu, dezorientovaná a vyděšená, snažila se pochopit, kde je a co se s ní vlastně stalo. Začal kolem ní ve tmě kroužit a mluvit na ni.

Hrdlo měla tak pohmožděné, že nemohla mluvit, mohla tedy jenom poslouchat jeho vyprávění, co se dál bude dít. Když ji zachvátila panická hrůza, otočila se a pokusila se před ním uniknout vzhůru kaňonem. Dread jí dal jen malý náskok.

Rádný lov byla jedna věc, ale on věděl, že by nebyl dobrý nápad, kdyby jí dal možnost ho porazit a dostat se zpátky ke svým lidem. Koneckonců i když byla pohmožděná a vyděšená a zmatená, stále byla lepší letec než on.

Ukázalo se, že to byl jedinečný lov. Kdyby pokračovala dál rovně, možná by se jí přece jen podařilo mu utéct. Jenže ona ve tmě nevěděla, kdo nebo co on je. Přesně jak tušil, rozhodla se pro úhybnou taktiku, snažila se najít nějaké místo, kde by se mohla ukrýt, a pokaždé, když ji našel, zběsile se snažila najít nové. Několikrát se k ní těsně přiblížil, aby slyšel její sípavý vyděšený dech, a právě v těch okamžicích si skutečně připadal jako temný anděl, jako nástroj mrazivé stránky bytí, chystající se splnit úkol, který ze všech smrtelníků mohl pochopit jen on sám.

Světlovlasá dívka byla už velmi unavená, její pohyby byly čím dál zmatenější a nejistější, ale Dread dobře věděl, že se stále blíží zpět do tábora. Udržel své vzrušení na uzdě asi hodinu, prodlužoval předeheru a chvílkami dokonce přestával vnímat i hudbu ve své hlavě. Před očima se mu zjevovaly různé vidiny, byla to jakási obrácená virtualita jeho nejsurrealističtějších a nejděsivějších myšlenek, promítající se ven do poddajné temnoty. Rozbité panenky. Prasnice, požírající své mladé, pavouci bojující na život a na smrt na dně skleněné láhve, podřezané ovce, dřevěné figurky žen rozbité a ohořelé - obrazy jeho představ se točily kolem jeho hlavy jako svatozář, šílené vize připomínající mračna hořících much.

Psí lidé, ječící muži, požírači dětí. Vzpomínal si na nejasné příběhy jeho alkoholické matky. Měníci se tváře, chlupy, šupiny a peří, vyrůstající z kůže lidí, kteří předstírali, že jsou úplně normální, ale zůstávali stát příliš dlouho u ohniště.

Čas Snů, místo, kde neskutečné je vždy skutečné, kde se noční můry doslova stávají skutkem, kde lovci mohou mít takovou podobu, jakou si jen vyberou. Kde může být malý Johnny tím, kým chce být, a každý mu musí sloužit nebo před ním vyděšeně utíkat už navždy. Čas Snů.

Vznesl se nad svou unavenou plačící kořist a dokonale si vybavil to, po čem tak dlouho toužil. Když se na chvíli zastavil a chystal se k ní přiblížit, proniklo jeho mysli oslepující světlo, byla to myšlenka, která se ani nedala vyslovit a která začala nabývat svůj správný tvar až později, když se po zabíjení konečně trochu uklidnil.

Toto je Čas Snů, tento vesmír je sen, který se stal skutečností.

A já budu stát přímo uprostřed a sprádat sny a všichni se přede mnou budou sklánět. Já budu král Snů. A budu požírat své snílky.

A když se tato myšlenka rozzářila přímo před ním jako jasná hvězda, vrhl se dolů černým větrem, a uchvátil tělo a vzrušující krev a rval je do sebe, horké jako oheň a chladné jako led, byl jako temný polibek věčnosti.

* * *

Potom, co skončil, měl tolik rozumu, aby ukryl tělo. Tedy alespoň to, co z něj zbylo. Jedině tak mohl uchovat své tajemství. Nechal si jen její nůž. Byl to kousek vulkanického skla s čepelí ostrou jako břitva. Nenechal si ho ze sentimentu - nebyl žádným úchylným sběračem věcí - spíš mu to radil instinkt. Ať už to bylo ve virtuálním světě nebo ne, chtěl mít ten nůž po ruce.

Zastavil se u vodopádu, aby se vykoupal a smyl stopy svého činu. Nechal na sebe dlouho padat studenou vodu a čekal, až se mu opět vrátí zdravý rozum, ale jak se rozletěl zpátky a vítr mu osušoval tělo, stále ho ohromovala zatím sice ještě nejasná, ale přesto neodolatelná myšlenka, která ho napadla už předtím. Když dorazil do jeskyně, kde ostatní jeho společníci stále ještě tvrdě spali, na malou chvíli ztratil koncentraci, a jak se snažil vrátit na místo, kde předtím spal, neopatrně do někoho strčil. Když se ozvalo hlasité zamumlání, ztuhl a prsty se mu zkroutily jako pařáty. Byl připravený bojovat na smrt - ani v tomto vymyšleném světě nebude žádná síť ani žádná klec, nic nezkaží tento dokonalý lov - ale jeho vyrušený společník jenom tiše něco zamumlal a opět usnul.

Dread však už usnout nemohl. V hlavě mu neustále zářilo oslepující světlo. Opustil tedy své simové tělo, zapojil autopilota a zavolal Dulcie, aby převzala službu o něco dříve, než bylo domluvené.

Měl toho mnoho na přemýšlení. Našel svůj Čas Snů, skutečný Čas Snů. Nebylo to jen opilecké mumlání jeho matky.

Musel toho mnoho zvážit. Nepotřeboval spánek, a kromě toho měl pocit, že už snad nikdy neusne.

* * *

"Kód Delphi. Otevřít soubor.

Stalo se něco vážného. Jeden z příslušníků kmene od Rudé skály - ne však člen naší rodiny - zmizel. Oheň ve větru nám to přišel říct, a přestože se na nás díval poněkud podezíravě, choval se natolik zdvořile, aby nikoho z nás neobvinil.

Ztratila se mladá žena jménem Září jako sníh. Zmizela během noci, a jak se zdálo, vstala a odešla od své rodiny.

Nebylo třeba říkat, i když nám to vlastně Oheň ve větru řekl, že podezření padalo na nás. Měli jsme štěstí v tom, že se něco takového občas stávalo - mladé ženy utíkaly se svými vyvolenými z jiných kmenů nebo byly uneseny, a někdy se dokonce také stávalo, že lidi potkalo během noci neštěstí nebo byli napadeni nějakým predátorem, když si šli v noci zalétat. Jenže i tak se to stávalo velmi zřídka, a proto byli lidé velmi rozčileni.

Kromě toho, že i mě to vyvedlo z míry a bylo mi jich skutečně líto, měla jsem zvláštní pocit, že v noci skutečně někdo z naší skupiny vstal a opustil jeskyni.

Myslím jsem už říkala, že dlouho potom, co jsme se uložili ke spánku, jsem sama nemohla zamhouřit oko. Když jsem tedy konečně i já začala dřímát, měla jsem dojem, jako by někdo vstal. O několik minut, možná dokonce hodin později jsem opět slyšela jakýsi pohyb a pak někdo ze spaní zamumlal. Znělo to jako Quan Li, ale to pochopitelně nemuselo nic znamenat. Každopádně mi to připadalo, jako kdyby do ní někdo jiný strčil. Ale mohla to být i reakce na nějaký sen.

Přesto o tom budu muset pečlivě přemýšlet, protože mám pocit, že by to mohlo být důležité. Když náčelník odešel, začali jsme mezi sebou diskutovat. Nikdo ze zbývajících čtyř členů naší skupiny se však nezmínil, že by v noci vstával. Kromě toho jsem neměla pocit, že by některý z nich lhal. Možná se mi to jen zdálo. Ale celá ta věc mě znepokojila.

Kromě toho pochybuji, že by se mi teď dostalo odpovědi na mé otázky, které jsem zdejšími lidmi chtěla položit, protože Oheň ve větru a jeho rodina měli nyní naprosto jiné starosti. Navíc bych na nás svým vyptáváním mohla strhnout nechtěnou pozornost.

Když se teď dívám na své společníky, všichni se krčíme nervózně uprostřed jeskyně a já cítím na vzdálené straně údolí relativně statickou informaci, rozmazanou díky ranní mlze. Kameny teď jsou nejspíš temně fialové, protože se slunce ještě nevyhouplo nad vrcholky hor.

Čeká nás dlouhá cesta, než se dostaneme z tohoto světa, a pokud se tito lidé postaví proti nám, nebudeme před nimi moci nikam utéct. Aerodromie je jejich svět, nikoliv náš. Nevíme, jak daleko po řece je další brána. A nevíme ani, kde jsou ostatní.

Myslím, že když nás poprvé napadlo vydat se do sítě Jinozemě - tedy alespoň mě, Renie a Singha - mysleli jsme si, že to bude stejné jako v jiných simulacích, že to bude místo, kde jakmile se člověk naučí pravidla, bude je moct používat. Místo toho však každá simulace představuje jiný svět a my se neustále musíme potýkat s věcmi, které tu objevíme. Navíc jsme se ani o trochu nepřiblížili k řešení problému, kvůli kterému jsme my všichni tady. Příliš jsme si asi věřili. A Jinozemě se nám za to teď mstí.

Oheň ve větru se opět vrátil do jeskyně. Teď s sebou má asi půl tuctu vyzbrojených válečníků - cítím jejich pevné oštěpy a sekýrky, jsou jiné než maso a kosti - přichází s ním také jeden rozzlobený muž. Nejspíš otec té dívky. Náčelník je znepokojený, rozzlobený i smutný - cítím jeho pocity jako řadu rozporuplných informací kolem něj. Bylo to špatné znamení.

A opět to musím přerušit. Snažím se detailně zachytit náš pobyt tady. Pokud o tom naši nepřátelé vědí, asi se budou

smát - pokud jim na nás vůbec záleží natolik, aby si nás všimli. Jsme tak malí! A já dál zachycuji své myšlenky a snažím se zapomenout na své rostoucí pochybnosti, že se odsud ještě někdy dostaneme. Pokaždé myslím na to, že možná právě teď píši svůj deník naposledy a že se tato slova budou vznášet v informačním prostoru navěky bez toho, aby si je někdo někdy přečetl.

Oheň ve větru nám ukazuje, že máme jít ven z jeskyně. Ostatní lidé Středu vzduchu už se tam shromáždili, aby to mohli sledovat. Kolem je cítit strach. Musím jít.

Kód Delphi. Ukončit soubor."

Kapitola 21

V mrazáku

INTERNET/ZPRÁVY: 44 policistů zatčeno

(vizuál: Callan, Mendez, Ojee ve vazbě)

HLAS: Čtyřicet čtyři policisti z Kalifornie byli zatčeni při jedné zásahové akci. Prokurátor Omar Hancock tvrdí, že zatčení dokázalo, že policie bere peníze od majitelů velkoskladů a dokonce i sdružení maloobchodníků, aby z ulic dostala děti, známé pod názvem "snipes".

HANCOCK: "Máme tyto policejní důstojníky nahrané. Nechceme, aby se to u nás zahrálo do autu, jako tomu bylo u případů v Texasu a v Ohio, takže tento záznam už byl rozšířen po celé síti. Tohle je plánovaná vražda - můžete tomu říkat genocida, a vrahy jsou lidé, kterým my všichni platíme za to, aby nás chránili..."

ORLANDO A FREDERICKS NEMĚLI PŘÍLIŠ MNOHO času k tomu, aby mohli o Orlandově objevu nadměru uvažovat. - Když se pokusili si představit, jaký mechanismus Bratrstvo Grálu objevilo, aby jim to umožnilo žít téměř napořád v síti a udělat z ní svůj stálý domov, náčelník Uhod' všude zastavil svou kánoi vedle nich na kusu suchého linolea a prohlásil:

"Najít zlé muže." Jeho tvář vypadala ještě temnější a hrozivá jako bouřkový mrak, ale jeho hlas byl klidný jako vždy.

"Čas najít papoose."

Želva, která většinu jejich diskuse prospala, se najednou probudila. Chvilí lovila ve svém krunýři ve snaze najít brýle, a když je konečně našla, prohlásila, že je připravená na cestu.

Orlando už si nebyl tak jistý. Fredericksova slova o tom, že riskují životy, aby zachránili pár kreslených postavíček, se mu opět vybavila a připadala mu teď ještě tíživější, když si uvědomil, že navíc zjistil něco životně důležitého o Jinozemi i o celém Bratrstvu Grálu. Takže by bylo dvojnásobně nešťastné, kdyby s Fredericksem nepřežili tak dlouho, aby o tom mohli říct Renie, !Xabbuovi a ostatním.

Ale přesto, pomyslel si, když nastupoval do loďky za kresleného Indiána, obchod je obchod a dohoda platí. Kromě toho, kdyby nepomohli náčelníkovi, těžko by se dostali pěšky přes celou Kuchyň. Přece jen to byla poměrně velká vzdálenost, a oni navíc nevěděli, na jaké překážky by mohli cestou narazit. Tak jako tak už viděli ty hrozné kleště na salát - a on neměl nejmenší chuť zjišťovat, jaké další bizarní věci tento svět skýtal.

Náčelník rychle pádloval po temné vodě a Orlando díky hladkému pohybu po hladině řeky opět málem usnul. Želva, která za svůj stoický klid vděčila nejspíš tomu, že měla bezpečný krunýř, začala slabě odfukovat.

Řeka se před nimi rozšiřovala, až připínala oceán. Vzdálený břeh byl stěží vidět, a to jenom díky několika malým ohňům, které tam hořely. Orlando si neuvědomil, že velký plát za hořícími ohni není kuchyňská stěna, ale jakýsi bílý obdélník. Stál docela blízko u okraje řeky, ale byl vyšší než ozářené pracovní desky skříněk.

"Ledová kostka," prohlásil Uhod' všude.

"A zlí muži jsou uvnitř?" zeptal se Orlando.

"Ne." Náčelník prudce potřásl hlavou. "Oni támhle." Ukázal pádlem.

Před Orlandem a ostatními se najednou vynořil ze tmy před nimi les stěžňů vyčnívajících z temné lodi s oblým trupem. Viděli to jen díky strážním ohňům Ledové kostky. Orlando tiše zaklel. Byl překvapený - a zároveň vyděšený. Náčelník začal zabírat zpětně a loďka zpomalila. Pak ji nechal tiše unášet tichou nocí. Obrovská loď byla celá temná až na několik malých světýlek v oknech - Orlando si je předtím spletl s ohni na břehu.

"Je to nějaká pirátská loď," zašeptal Fredericks a oči měl navrch hlavy.

Když se náčelník ještě o něco přiblížil k temnému plavidlu, začal se Orlando podívat nad jeho tvarem. Vysoké stěžně a stažené plachty vypadaly docela normálně - tedy alespoň na první pohled - ale trup lodi se zdál být neobvykle hladký a kromě toho na zádi viděl podivný tvar, připomínající ucho hrnce. Orlando si nevzpomínal, že by něco takového bylo součástí klasických pirátských lodí. Když se však ještě o něco přiblížili, takže Orlando už slyšel na palubě tiché mumláni, uviděl konečně kolem boků lodi rozvěšenou řadu barelů, sloužících jako závaží. Na tom nejbližším stál nápis: "KORZAR - zahuštěná hnědá omáčka." Menší písmena pod tím upozorňovala: "Udrží vašeho prvního důstojníka i posádku v bojové kondici!"

Hrůzostrašná pirátská loď tedy byla ve skutečnosti omáčník.

Když se tiše přiblížili k trupu lodi a opřeli se o bok jako malá karotka nebo kousek turínu, co vypadl z naběračky, Orlando zašeptal: "Na palubě tak velké lodi musí být nejméně stočlenná posádka. Jak tedy můžeme my čtyři...?"

Náčelník Uhod' všude však neměl zájem rozpoutat válku, jak se zdálo. Odkudsi vytáhl kus provazu, který předtím už jednou použil, když je zachraňoval ze dřezu, a vytvořil si z něj laso. Když byl hotov, přehodil je zkušeným pohybem přes jednu zádovou lucernu a pevně je zajistil. Potom začal šplhat po oblém konci omáčníku. Orlando se bezradně podíval na Frederickse, zamračil se, zasunul si široký meč za opasek a vydal se za Indiánem z krabičky od sirek.

"Myslím, že by někdo měl zůstat v kánoi, co myslíte vy?" zašeptala želva. "Hodně štěstí, kluci, nebo zlomte vaz - nebo

co bych to vlastně měla říct někomu, kdo se chystá na palubu pirátské lodi."

Orlando slyšel, jak Fredericks odpovídá něco, co ani v nejmenším nepřipomínalo "hodně štěstí", a pak cítil, jak se za ním lano napnulo, když po něm jeho přítel začal šplhat.

Ani jeden z nich se však po laně nedokázal pohybovat stejně mrštně jako kreslený Indián. Když konečně dorazili k zábradlí na zádi lodi a přehoupili se přes okraj, Uhoď všude už se dávno krčil ve stínu v přední části zádové nástavby a nasazoval šíp na tětívu. Fredericks se znovu kysele zatvářil, pak vytáhl luk, který mu náčelník dal, a učinil totéž co on. Orlando se dotkl zlehka svého meče a v duchu doufal, že ho nebude muset použít. Přestože tento simový svět byl naprosto neskutečný, přestože tu tančila zelenina a myši zpívaly, působilo to tu mnohem nebezpečnějším dojmem než všechna Thargorova dobrodružství v Middle Country... a nejspíš také bylo.

Většina světél a hlasů se soustředila na hlavní palubě. S Indiánem v čele se tak tiše, jak jen ukazovala nejlepší klišé, posunovali k okraji zadní nástavby, odkud by se mohli podívat dolů.

"Jak jsme daleko, bocmane?" zeptal se někdo na vzdálené straně lodi. Byl to hlas poněkud teatrální a sytý.

Bosý muž v pruhované košili se obrátil od zábradlí na hlavní palubě a od jiného námořníka a vykřikl: "Dvě stě, asi tak přibližně, kapitáne." Oba námořníci měli podobně nepřitažlivý vzhled, stejně špinavé pruhované košile, stejně málo zubů a v očích jim oběma jiskřila zloba.

"Měl bych sestoupit z přední paluby," řekl další hlas. V příštím okamžiku se ze tmy nahoře vynořila silueta a seskočila na palubu jen několik kroků od místa, kde se všichni tři ukrývali. Kapitánovy kroky zněly podivně nepravidelně, a když dorazil na hlavní palubu, Orlando si všiml, že kapitán má místo jedné vlastní nohy dřevěnou.

Vlastně toho měl kapitán umělého víc než pouze nohu. Jeho levé zápěstí bylo zakončené železným hákem a druhou paží měl upravenou ještě podivněji. Když pirátský vůdce zvedl k oku dalekohled, Orlando si všiml, že tubu drží jakýmsi kovovým klepetem, a nemohl se ubránit vzpomínce na hladové kleště na salát. Přesto všechny tyto drobné tělesné úpravy nebyly ničím v porovnání s kapitánovými hustými ebenovými kníry, které se mu vyjímaly pod dlouhým zahnutým nosem, stáčely se podél sinálých tváří, až mu spočinuly, stočené jako unavené zmije, na okraji bílého límce. Potom, co se kapitán pozorně podíval dalekohledem před sebe, obrátil se ke svým mužům, kteří stáli kolem hlavního stěžně a nedočkavě ho sledovali. "Konečně jsme se dočkali naší hodiny, vy zatracení parchanti, vy špíno," prohlásil. "Vztyčte naši pirátskou vlajku a pak nabijte Hromnici - nebudeme plýtvat časem s menšími děly."

Po těch slovech vyskočili dva mladší korzáři - avšak o nic méně špinaví a hrozní - a jali se vztyčovat pirátskou vlajku. Hrstka dalších mužů se rozběhla po palubě, aby přitáhla ke střelné velké dělo - jeho kola byla velká jako jídelní stoly a na první pohled vypadalo, že by dokázalo vystřelit i statného hrocha. - Zatímco vymetali hlaveň kartáčem dvakrát delším, než byl voják, který se s ním oháněl, a pak dovnitř sypali celý pytel střelného prachu, pirátská loď se přiblížila k pobřeží. Ledová kostka se tyčila nad nimi jako vysoká bílá skála.

Kapitán si odhrnul svůj dlouhý černý kabát a odhalil krvavě rudou podšívku. Dokulhal k zábradlí a zvedl k ústům své podivuhodné ruce: "Ahoj, Ledová kostko!" Jeho hlas se nesl po vodní hladině. "Tady je Dobyvačný John Více, kapitán Černého omáčnicku. Přišli jsme si pro tvé zlato. Když nám otevřeš svou velkou bránu, slibuji, že se nedotkneme dětí a žen a nezabijeme ani žádného muže, který se vzdá boje."

Ledová kostka však tiše stála.

"Jsme na dostřel, kapitáne," zavolal bocman.

"Připravte čluny a posádku." Dobyvačný John se odbelhal blíž ke kanonu, pak zaujal pózu, naznačující klidnou rezignaci, a řekl: "Přineste mi zápalku."

Orlando cítil, jak Uhoď všude vedle něj ztuhl. Z podpalubí se vynořil jeden z pirátů a v náruči držel zavinovačku s malou červenou hlavičkou uprostřed. Sotva mezi látkou byla vidět. Ze zavinovičky se ozýval nárek, a přestože to byl velmi tichý pláč, Orlandovi se na okamžik zastavilo srdce.

"Všichni na svých místech, kapitáne," zvolal bocman.

Několik členů posádky začalo radostně tančit se založenými rukama a v chlupatých pěstích svírali šavle.

"Strašní, strašní, strašní jsme..."

Zpívali hrozně falešně, ale o to radostněji.

"Horší už nikdo nebude,
děláme jen špinavou práci,
(nepleteme si ji s legrací).

Hrozní, hrozní, hrozní jsme,
horší než kdy kdo bude,
strašlivé skutky nosí nám radost,
my jsme ti, co neznají hrdost."

Kapitán se spokojeně usmál a potom kývl svým hákem. Námořník s plačícím uzlíkem přispěchal až těsně k němu a předal uzlík do klepetu Dobyvačného Johna. - Křik v uzlíku nabral na intenzitě.

"No, podíváme se, jestli Hromnice dokáže rozpustit tuhle ledově pevnou bránu, co říkáte, moje mořská prasata?"

Kapitán odhodil pokrývku na stranu a vytáhl svíjející se, třesoucí se miminko-sirku, jakousi miniaturní verzi Uhoď všude a jeho ženy. Bylo víc než zřejmé, že má v úmyslu škrtnout jeho malou sírovou hlavičkou o drsný povrch, ale než to stačil udělat, Orlandovi cosi proletělo kolem ucha a zabodlo se to do kapitánova černého rukávu. Na malý okamžik

všichni muži na palubě vyděšeně znehybněli. Pirátský kapitán sice indiánského chlapce nepustil, ale trochu ho sklonil, aby se mohl podívat na šíp, zabodnutý ve své ruce.

"Mám dojem, že na mě nějaká záhadná bytost střílí ze zádi ostré šípy," prohlásil po chvilce. "Honem se tam některý z vás, vy špinavci, běžte podívat a zabijte ho." Když se asi půltucet neholených zjizvených pirátů rozběhlo směrem k nim, Orlando a Fredericks vyskočili na nohy a zmocnilo se jich chladné očekávání. Dobyvačný John zatím vzal malého indiánského chlapce a škrtl s ním o povrch mohutného kanonu tak, že jeho malá hlavička zajiskřila a pak se vzňala. Když začalo děťátko plakat, kapitán ho zvedl a zapálil doutnák.

Uhod' všude vykřikl zlostí a bolestí a vrhl se na hlavní palubu. Přistál na skupince zmatených pirátů a rozmetl je na všechny strany jako kuželky. V okamžiku dorazil ke kapitánovi a vytrhl mu své hořící dítě z kovového klepeta. - Ponořil chlapcovu hlavu do vědra, které sloužilo na ochlazování kanonu, pak si ho přitiskl pevně na prsa. Chlapec hlasitě nařikal a celý se třásl.

Orlando se odvrátil od toho dramatu v okamžiku, kdy k němu doběhla skupinka pirátů a začala se divoce ohánět svými šavlemi. Během následujících pěti sekund se stalo několik věcí.

Thargorovy reflexy byly nyní sice o něco pomalejší, ale stále byly hodně rychlé. Orlando se sehnul pod úderem šavle a uskočil na stranu. Divoce se rozmáchl mečem, zasáhl prvního piráta do zad a shodil ho ze střechy. V tom okamžiku jiný bukanýr za ním spadl dolů po schůdcích a z břicha mu trčel Fredericksův šíp.

Náčelník Uhod' všude vzal své mokré nařikající dítě do náruče, přeskočil zábradlí a zmizel ve vodě. Dobyvačný John to sledoval s temným pobavením a koncem háku na ruce si kroutil černý knír.

Doutnák kanonu dál jasně hořel a malý plamínek zmizel uvnitř, potom se vznítil střelný prach a v dalším okamžiku se ozvala rána, která jako by oznamovala začátek soudného dne. Kanon vychrlil oheň a jeho těžká kola sebou trhla a zhoupala se na pevných řetězech, kterými bylo dělo zajištěné. Celá loď se rozkývala, v důsledku čehož Orlando i Fredericks i všichni piráti na palubě upadli na zem.

Masivní dělová koule zasvítěla nad vodou a pak narazila do obrovského držadla na bráně Ledové krabice, které urazila a zohýbala dveře.

Několik okamžiků potom, co se tohle všechno odehrálo, utichala ozvěna výbuchu a pak se kolem rozhostilo ticho. Pak se mohutné dveře Ledové krabice, vysoké jako hora, pomalu otevřely.

* * *

Orlando si uvědomil, že nejsou v příliš dobré pozici. Přestože dobrá polovina posádky Dobyvačného Johna naskákala do člunů v evidentní snaze dorazit na břeh a zaútočit na zívající Ledovou kostku, zbývající se soustředili na to, aby zabili Orlanda a Frederickse. První půltucet pirátů už byl dávno poražen, avšak další nejméně tucet se šplhal nahoru. Všichni muži v rukách svírali nejrůznější ostré předměty.

Náčelník Uhod' všude zmizel ve vodě, aby zachránil svého raněného syna, a už ho ani trochu nezajímali ani kartounovští korzáři, ani nikdo jiný. Želvou strážená kánoe nebyla přes zábradlí Černého omáčnicku vidět, a i kdyby se jim přece jen podařilo probít se mezi těmito ohavnými bukanýry, pirátská loď už byla příliš blízko u břehu, a tak nebyla příliš velká naděje, že by byla kánoe stále ještě přivázaná k jejímu boku.

Potřebujeme nový plán, pomyslel si Orlando. Vlastně by se nám hodil jakýkoliv plán.

Jeden z posledních vyloďovacích člunů se ještě pohupoval na provazech a skupinka klejících karikatur mořských kriminálníků se jej pokoušela spustit na hladinu. Orlando odrazil tvrdý výpad prvního z nových pirátů, kteří se teď hrnuli do schůdků, a zařval na Frederickse: "Pojď za mnou!"

Jeho společník, kterému buď došly šípy, nebo neměl dost místa, aby napnul tětivu, používal svůj luk jako neohrabaný štít a bránil se šavlí, kterou sebral jednomu z útočících pirátů. "Kam?"

"K člunům!" Orlando se na okamžik zastavil, aby získal rovnováhu, a rychle si připomněl, že přestože má větší sílu než jeho skutečné ubohé tělo, stále mu chybí Thargorova mrštnost a nadlidské svaly. Popadl jedno uvolněné lano a zhoupal se na něm nad hlavami útočníků. Pak dopadl na hlavní palubu. Všude byl příliš velký zmatek na to, aby se mohl ohlédnout, jestli se Fredericks skutečně rozběhl za ním. Rozběhl se tedy k vyloďovacímu člunu a podařilo se mu shodit jednoho piráta přes palubu ještě dřív, než si ho ten muž všiml. Ze tří zbývajících mužů se dva snažili narovnat rozhoupaný člun, takže se Orlando vrhl na toho třetího. Vzápětí se kousek za ním objevil Fredericks a společně velmi rychle zneškodnili Orlandoova protivníka. Zbývající dva u sebe měli jen nože. Když zvažili své možnosti, vyskočili ze člunu a dali se na útěk k přídi lodi. Jak se ukázalo, kreslení piráti nebyli tak nebojácní, jak na první pohled vypadali, ale přesto jich bylo stále dost na to, aby byli velice nebezpeční.

"U všech ďasů!" zařval Dobyvačný John z přední paluby. Jeho dlouhý plášť se mu ve větru vlnil. "Oni utíkají! Copak v téhle bandě ničemu není jediný, který by je dokázal porazit? To to budu muset udělat sám?"

Orlando a Fredericks se postavili každý na jeden konec člunu, pak napočítali do tří a jedním rázem svými meči přetřeli lana, kterými byl člun připevněn k zábradlí. Lana se, stejně jako téměř všechno ostatní v této simulaci, nechovala jako jejich ekvivalent ve skutečném světě, takže jakmile se jich dotkli ostrými svými meči, ozvalo se uspokojivé prasknutí a lana se přetřela. Člun se zřítíl tucet stop a pak s hlasitým šplouchnutím narazil dnem na hladinu řeky.

Orlando se hned nedokázal rozhodnout, jestli bude nejlepší zamířit s člunem za ostatními piráty ke břehu a přistát na úpatí Ledové kostky, nebo jestli by se raději měli vypravit doprostřed řeky. Fredericks ukázal na skupinu pirátů, kteří mezitím začali přesunovat těžký kanon ke střelně na druhé straně lodi.

"Vydáme se za ostatními - přece by nestřílel na vlastní muže," prohlásil Orlando. Chopili se tedy vesel a zamířili co možná nejrychleji ke břehu, aby co nejdříve dohonili ostatní čluny. O pár okamžiků později, když byli od břehu ještě nejméně sto yardů daleko, těsně nad jejich hlavami přeletělo něco černého a zasáhlo to člun přímo před nimi. Piráti a kusy pirátů se rozletěli na všechny strany.

"Zase vedle," prohlásil s nadějí v hlase Fredericks.

Sklonili hlavy a veslovali dál. Kanon střílel znovu a znovu. Koule padaly do vody a zvedaly kolem nich vysoké vlny. Jakmile uviděli, že se dno začíná zvedat, vyskočili z loďky a na břeh doplávali.

Když vystoupili z řeky, vědomi si toho, že mají kanon Dobyvačného Johna v zádech a před sebou invazní síly, zaslechli najednou zvuk trumpet a křik. Obránci Ledové kostky se hrnuli ven z rozbitých dveří na pláž vstříc bukanýrům. Orlando pocítil jistou směsicí úlevy a ohromení, protože nečekal, že uvidí tak podivnou obrannou armádu.

Předvoj, jistým způsobem doslova kanonfutr, tvořila švadrona zeleninových vojáků, pravý opak oslavujících rajcat a řepy, které viděli již předtím. Dýně mnoha tvarů a barev mávaly chřestovými oštěpy. Nabručeně vypadající sladké brambory podporovala řada mohutných baklažánů, zamračených fialových plodů, děsivých jako divocí sloni. Velitelem tohoto bojovného salátu byla pohledná karotka, mávající kolem sebe mečem a vykřikující sice slabým, ale o to dramatičtější hlasem: "Za boha a Svatý salátovník!"

Když se první řada zeleniny srazila s piráty, začali se z Ledové kostky vrhat ještě neobvyklejší obránci. Většina z nich vyskakovala rovnou ze svých nálepek a obalů. Pyšní Skoti v sukních s dudami přehozenými přes ramena a s meči za opasky ostře vykračovali a udávali rytmus dalším, například švadroně klaunů (i jejich společníkům, cvičeným útočným pudlům v oblečcích) a hordě dětí se zářivými očima a rudými líčky, které ječely jedno přes druhé a mávaly kolem sebe naostřenými lžicemi. Také tady byly salámy oblečené jako gondoliéři, kteří drželi svá bidla jako bojové hole, bručící medvědi ze sklenic od medu, krávy z krabic od mléka nejrůznějších velikostí, jejichž skleněná křehkost byla kompenzována ostrými průhlednými rohy a kopyty. Byl tu i jeden velbloud a několik džinů na létajících koberecích, a několik dalších bojovníků, které Orlando v šeru a v dálce nerozeznával, doplňovalo oddílů obránců. Bylo tady dokonce i několik zamoučených a nervózních kvakerských žen, které snad zastupovaly bojové pozorovatele, aby zajistily, že bojovníci dodržují válečná pravidla, určená jakousi kuchyňskou dohodou.

Orlandova radost z obránců lednice však rychle vyprchala, jakmile si uvědomil, že obyvatelé Ledové kostky považují je dva za víc než piráty - on a Fredericks málem přišli o hlavu, když se po nich ohnal jeden z gondoliérů svým bidlem, a hned jim bylo jasné, že prozpěvování malých párků v pruhovaných obalech "O sole mio" není píseň na uvítanou, ale spíš válečný pokřik. Rozhodli se, že se raději stáhnou na okraj bitevního pole, když vtom se za nimi ozvala ohlušující rána a v linoleu se objevil veliký kráter. Dobyvačný John poslal další svou střelu z Černého omáčku.

Těsně vedle skříňky jen kousek od Ledové kostky našli stinné místo. Bylo dost daleko od nebezpečného boje, a tak se tam usadili a v pohodlí z poměrně bezpečné vzdálenosti vše pozorovali.

Orlandovi od samého začátku připadalo velmi těžké pochopit kuchyňskou logiku a válečná taktika kreslených postav mu připadala stejně nesmyslná. Některé věci byly neobyčejně podivné: například hrb na zádech velblouda - když mu ho jeden pirát urazil pádlem, hrb jednoduše vylezl úplně někde jinde na velbloudově těle. Zato sladká brambora, zasažená tímž dřevěným pádlem, se rázem proměnila na stovky malých sladkých brambůrek. Když byl salámový gondoliér "zabit" šavlí, rozpadl se na úhledná kolečka. Ale piráti, kteří byli podle všeho z husté šňávy, zůstávali stále poměrně v pevném tvaru, i když se namočili. Vlastně se zdálo, že tady žádný řád vůbec neplatí, což Orlando (který rád znal pravidla) nesmírně rozčilovalo. Lidé - pokud se jim tak vůbec dalo říkat - se různě natahovali, nafukovali nebo rozpadali na kusy, ale o smrti se v tom pravém slova smyslu nedalo vůbec mluvit, každopádně nezůstávali nikdy nehybně ležet, jak by to mělo být - dokonce také piráti, které probodli nebo přesekli na palubě lodi, se někam odpotáceli. Orlando si byl téměř jistý, že všichni soupeři budou do zítřka zase opět ve svém původním tvaru, ať už to "zítra" mělo nastat, kdy chtělo.

To by bylo dokonale přijatelné a dokonce i poměrně zajímavé, jenže Orlando a Fredericks na rozdíl od svých nepřátel neměli tu schopnost se natahovat či nafukovat či jinak přizpůsobovat podivnostem a nebezpečím tohoto místa.

Orlando dost silně pochyboval o tom, že by přežil, kdyby ho některý pirát nakrájel svou šavlí, jako se to stalo jednomu lilku. A kdyby on nebo Fredericks zemřeli v tomto nebo v kterémkoliv jiném světě... tak co?

To byla otázka, na kterou bude muset najít odpověď, rozhodl Orlando, ale pevně doufal, že na to nepřijde tím horším způsobem.

* * *

Noc v Kuchyni se chýlila ke konci, ale bitva stále pokračovala. Obránci zpočátku pomalu ustupovali až k samému okraji Ledové kostky a na její bílý email stříkaly kousky rozsekané zeleniny, až do chvíle, kdy položil život poslední baklažán. Pak nastal zvrat a obránci začali tlačit bukanýry zpátky ke břehu. Jakmile měli piráti vodu až po kolena, museli začít bojovat na život a na smrt. Několik dlouhých hodin nedokázala žádná z bojujících stran pro sebe získat rozhodující výhodu. Útok střídal protiútok a válčící jednotky se přesunovaly sem a tam, dokud nebyli všichni bojovníci buď nemohoucí, nebo alespoň tak mrtví, jak to jen bylo v kresleném světě možné. Dveře ledové kostky čelily náporu dělových koulí tak dlouho, až začaly připomínat měsíční mapu. Pak ale Dobyvačný John spotřeboval všechnu svou munici a děla konečně utichla. Teď se tedy několik posledních obránců snažilo vypořádat s hrstkou zbývajících pirátů a museli se přitom brodit sem a tam rozdrčenými ostatky svých hrdinských kamarádů.

"Jak se odsud dostaneme, až to celé skončí, Orlando?" zeptal se Fredericks. "Bez toho Indiána... Budeme muset jít až na konec řeky pěšky?"

Orlando potřásl hlavou. "Jak to mám vědět? Myslím, že ano. Ledaže by odsud vedly ještě nějaké jiné cesty. Copak ta želva neříkala, že uvnitř Ledové kostky žijí lidé, kteří znají odpovědi na otázky? „Spáči“ nebo tak nějak."

Fredericks se na něj káravě podíval. "Ne, Orlando. Pravděpodobně ne. Nepůjdeme dovnitř té hrozné věci hledat kreslená monstra. Na to hned zapomeň."

"Ale takhle to tu funguje, Frederico. Jen musíš přijít na to, jaká jsou ta pravidla. Když chceš nějaké informace, musíš za ně zaplatit. No tak. Jestli se odsud dá dostat i jinak a jestli se ukáže, že to je jenom kousek od nás, nebyl bys ochotný podstoupit tu trochu rizika, abys to zjistil, místo chodit až na samý konec řeky, jak jsi před chvílí řekl?"

"Trochu rizika. To je tedy pecka. Vždycky musí být po tvém, Orlando. A já to vždycky odnesu. Ty tvoje dokonale

skvělý nápad. Jestli chceš vlézt do té hrozné věci, tak si jdi, ale mě tam za nic na světě nedostaneš."

"Myslím si, že nemáš pravdu," ozval se najednou třetí hlas.

Dobyvačný John Vice obešel skříňku a ocitl se přímo před nimi. Paži, kde ho zasáhl šíp Uhod' všude, měl ovázanou širokým pruhem látky. Po krvi však nebyla nikde ani stopa. Místo železného klepeta měl nyní k zápěstí připevněnou bambitku, kterou na ně mířil. "Víte, vlastně jsem díky vám dvěma přišel o větší část své posádky. Budu tedy potřebovat každý pár rukou, abych mohl vynosit zlato z Ledové kostky." Naklonil se k nim a teatrálně mávl rukou. Když byl tak blízko, bylo víc než zřejmé, že nevypadá ani trochu jako skutečná osoba - ostré úhly jeho obličeje byly příliš předimenzované a tvář byla nepřírozně hladká, jako tvář nějaké dětské loutky.

"Takže piráti vyhráli?" zeptal se zklamaně Orlando. V duchu však zuřil, že se nechal přistihnout nepřipravený. Kapitán by se nikdy nedostal ani do vzdálenosti padesáti yardů od skutečného Thargora, aby si toho nevšiml.

"Myslím, že něčemu takovému se říká Pyrrhovo vítězství." Dobyvačný John ukázal železným hákem na ztichlé bitevní pole plné zbytků útočníků a obránců. Nic se tam nehýbalo. "To však ale také znamená, že zbylo i méně těch, se kterými bych se musel rozdělit o svůj zasloužený lup." Pobídl je bambitkou. "Tak vstávejte. A ty taky, chlape," řekl Orlando, "jestli máš něco teplejšího na sebe, než je tenhle akrobatický kostým, radil bych ti, aby sis to oblékl. Bylo mi řečeno, že uvnitř je poměrně chladno."

Když se brodili bitevním polem, Orlando objevil vestu - Dobyvačný John ji říkal "weskit" - a kalhoty do půli lýtek, které jejich pirátský majitel už dávno nepotřeboval, protože, jak se zdálo, byl zasažen kulkou z burizonu tak silně, že ho to vyhodilo z jeho oblečení. Kapitán Vice kráčel asi metr za nimi a dodržoval stále stejnou vzdálenost, aby je neztratil z dohledu a zároveň aby se k nim nepřiblížil tak, že by na něj mohli zaútočit a odzbrojit ho. Došli až na konec kuchyňské podlahy a vyškrábali se do první police Ledové kostky. Už tam se ukázalo, že kapitánova slova byla pravdivá: Vzduch za dveřmi byl skutečně velmi chladný, a přestože měl Orlando teplé oblečení, začal se třást zimou ještě dřív, než dovnitř vlezli.

Spodní police byla stejně plná nejrůznějších příbytků, jako tomu bylo i v ostatních částech Kuchyně, ale všechny krabičky, skleničky a nádoby nejrůznějších velikostí byly prázdné - vypadalo to tady jako zamrzlé město duchů. Když zamířili na hlavní ulici mezi krabičkami, ucítili vzduch proudící dovnitř otevřenými dveřmi, který zvedl odhozený ubrousek. - Vylezli na nejvyšší krabici s nápisem "Koráb pouště - čerstvé datle", tragikomický konec jejího hrbatého obyvatele Orlando také viděl, když do něj jeden z pirátů zabodl hrst slámeč a on se rozbil. Z víka této krabice se jim pak podařilo vylézt na další polici.

Ta vypadala stejně jako ta první. Před nimi stála řada krabiček na vajíčka. Byly otevřené a všechny do jedné prázdné. Hrdinní vojáci se vymrštili ze svých domovů doprostřed lítého boje a vrhli se na protivníky v okamžiku, kdy se zdálo, že obrana selže a piráti proniknou dovnitř Ledové kostky. Několik obětí této sebevražedné mise stále ještě leželo před dveřmi lednice, kde jim chybělo jen několik palců k cíli, obaleno zasychajícím žlutkem.

Vylezli ještě o dvě police výš, ale cestou neviděli nikoho živého. Cesta jim trvala více než hodinu. Několikrát museli jako na trampolíně skákat na celofánu nataženém na nejrůznějších miskách a dokonce vyšplhat na uvolněné držadlo zásuvky s masem a sýrem. Když se ocitli na nejvyšší polici, snažení Dobyvačného Johna konečně přineslo své ovoce. Na modrém porcelánovém talíři ležel papírový sáček a v něm byly dětské halloweenové dobroty - želatinové bonbony v barvě zářivých drahokamů, pepermintové tyčinky, v papíru zabalené karamely... a hromádka zářivě zlatých dukátů. John radostně vykřikl a rozběhl se blíž, jeho tvář zářila nenasytností a vítězstvím.

"Vždyť je to jen čokoláda!" zašeptal Fredericks. "Zlaté dukáty pro děti!"

"Jsem boháč!" křičel nadšeně kapitán. "Ach, sladká bohyně Fortuno, poklad... a je celý můj! Koupím si dvě lodě - tři! Pořídím si ty nejstrašlivější žoldáky, jací jen pod dřezem a za odpadkovým košem žijí, a budeme ničit. Stanu se vládcem celé Kuchyně!" Železným hákem uchopil bambitku a klepetem místo druhé ruky vzal jeden z blýskavých předmětů, který byl v daných proporcích zhruba velký jako poklop kanálu. Potom bambitkou pohrozil Orlando a Fredericksovi, aby zůstali stát tam, kde jsou, a odbelhal se na kraj police, aby si svůj poklad mohl ve světle Žárovky lépe prohlédnout. "Vždy jsem věděl, že na mě čeká zlatý poklad," skřehotal. Mával mincí ve vzduchu, pak ji pevně sevřel a přitiskl si ji na prsa, jako by měl strach, že čokoládě narostou křídla a uletí mu. "Věděl jsem to! Copak to ten prorok neřekl mé matce správně, když tvrdil, že zemřu jako nejbohatší a nejobávanější muž v celé Kuchyni?"

Když na okamžik zmlkl v tichém vytržení, ozvalo se do náhlého ticha nepatrné klepnutí, jako když narazíte kloubem prstu o stůl. Dobyvačný John se rozhlédl na všechny strany, aby našel zdroj toho hluku, pak se podíval dolů.

Uprostřed zlaté mince trčel opeřený dřík šípů. Na kapitánově tváři se objevilo překvapení, když se otočil na Orlanda a Frederickse. Pokusil se minci zvednout a důkladně si ji prohlédnout, ale byla přibodnutá na místě. Pomalu si začal uvědomovat, co se vlastně stalo, podíval se na konec šípů a najednou pochopil, že zbraň připíchla minci k jeho prsům. Teprve pak zavravoral a zřít se z horní police. Lesklá fólie se ještě několikrát zlatě zatřpytila, než kapitán zmizel z dohledu.

Orlando a Fredericks užasle hleděli před sebe, když vtom se na kraji police, kde předtím stál kapitán, objevily dvě ruce a vzápětí se vynořila celá postava a obrátila se tváří k nim.

"Zlý muž být teď mrtvý," vysvětlil jim Uhod' všude.

Orlando přistoupil k okraji police a podíval se dolů. Dobyvačný John odsud vypadal jenom jako malá hnědá nehybná tečka na kuchyňské linoleové podlaze těsně u dveří Ledové kostky. Dlouhý černý plášť měl rozprostřený pod sebou a z té výšky vypadal jako rozplácnutá moucha.

"My... my jsme si mysleli, že jsi odešel," vykřikl Fredericks. "Je tvoje dítě v pořádku?"

"Papoose je na lodi," prohlásil náčelník, což nebyla ta správná odpověď na položenou otázku. "My teď jít!"

Orlando se otočil a zamířil zpátky dovnitř Ledové kostky. "Nejdřív se chci podívat, jestli tu skutečně jsou nějakí Spáči, jak nám vyprávěla ta želva. Mám několik otázek, které bych jim rád položil."

Indián po něm vrhl pátravý pohled, ale nahlas jen řekl: "Spáči támhle nahoře," a ukázal palcem na strop Ledové kostky. "Cože? Jsou snad na střeše?" zeptal se Fredericks.

"Tam asi bude mrazák nebo něco podobného," ozval se Orlando. "Dokážeme se tam odsud dostat?"

Náčelník je odvedl kousek stranou, kde bylo na stěně několik menších otvorů, které podle všeho sloužily k tomu, aby se s jejich pomocí dalo šplhat do jednotlivých pater. Vylezl kousek nahoru a když byl až těsně u stropu, zvedl ruku a poklepal na něco, co oni dva ze svého místa neviděli. "Tady."

S Indiánovou pomocí se Orlandovi podařilo protáhnout se kolem něj a vyšplhat na tenkou římsu, která se táhla podél dvířek do mrazáku. - Zdály se být o něco méně masivní než dveře Ledové kostky. Přikrčil se a cítil, jak z dvířek vycházejí vlny mrazu. Podíval se dolů a zmocnila se ho závrať. Napadlo ho, že to možná přece jen nebyl až tak dobrý nápad. Piráti potřebovali velký kanon, aby otevřeli dveře Ledové kostky. Jak tedy vůbec mohl doufat, že by se mu to mohlo podařit nějak otevřít jenom s Fredericksovou pomocí, když u sebe neměli ani sbíječky, ani trhavinu?

A tak se s pocitem beznaděje zapřel v rohu mezi římsou a mrazivou stěnou dveří a zasunul svůj meč do šterbiny mezi stěnou a dveřmi. Meč narazil na ledové krystaly, ale jinak nic dalšího nekladlo odpor, takže se k jeho úžasu dveře nepatrně pootevřely.

"Co máš v pácu, Gardinere?" ozval se pod ním Fredericks. - "Držíme se tady na stěně, víš, a jsme asi pět palců od okraje, což není zrovna nejpohodlnější."

Orlando si šetřil dech, aby mohl znovu zabrat. Zapřel se nohama o ledový okraj a zabral. Chvilku se nedělo nic. Jenom cítil, jak pomalounku klouže k okraji tenkého převisu. V duchu si představil, jak uklouzne a zřítí se na podlahu těsně vedle Dobyvačného Johna a skončí jako mastný flek. Pak se však ozvalo hlasité zapraskání a dveře mrazáku se otevřely. Jejich masivní okraj ho málem skutečně srazil z jeho relativně bezpečného místa. Z mrazáku se vyvalila mrazivá pára a celého ho zahalila.

"Dokázal jsem to!" zvolal a pokusil se vlézt dovnitř. Kov na kraji dveří byl tak chladný, že se k němu přilepil. Když se snažil odtrhnout, pronikla jeho dlaněmi tak hrozná bolest, že se přestal soustředit a málem spadl dolů. Přece jen se mu však podařilo získat ztracenou rovnováhu. Přidržel se okraje a čekal, až se mu trochu uklidní srdce. "Dveře jsou otevřené!" zavolal dolů na Frederickse. "Zatraceně! To je ale zima!"

"No to mě podrž, Gardinere," ozval se jeho přítel. "To je mi tedy překvapení!"

Orlando zamával rukama a rozehnal mlhu kolem sebe. Těsně za dveřmi mrazáku začínala po kotníky vysoká námraza - byla sice také velmi studená, ale nebylo to zdaleka tak hrozné jako chladný kov. Uvnitř byla tma, proudila sem jen trocha světla ze Žárovky. Orlando neviděl až na konec mrazáku, ten se skrýval v naprosté tmě. Přesto mu to zde připadalo překvapivě velké.

"Tak co? Jdeš nahoru?"

"Dobrá! Dobrá!" Fredericksova hlava se vzápětí objevila u otevřených dvířek. "Tebe nic nezastaví, že jo? Proč jednoduše nemůžeme být rádi, že jsme naživu, a raději odsud nevypadneme?"

"Protože já jsem přesvědčený, že Jinozemě má svá pravidla, stejně jako je tomu ve světě her." Orlando se vrátil k okraji, aby svému příteli podal ruku a pomohl mu dovnitř. "Sice ještě nevím, co je to za pravidla, ale vsadím se, že tu nějaká pravidla jsou. A my máme spoustu nezodpovězených otázek, že ano?"

"Ano, spoustu," připustil Fredericks. "Ale je tu jedna, na kterou, jak se mi zdá, nikdy odpověď nehleď. A to je: Proč pořád děláš nějaké potíže?"

"Kde je náčelník?"

"Myslí si, že ses dočista pomátl. Takže s námi nejde - ani nevím, jestli tam na nás vůbec čeká, Gardinere. Já ani nevím..."

"Pssst." Orlando si přitiskl prst na rty. "Ne tak nahlas - něco tady není v pořádku. Ale když už jsme tady, měli bychom se tu porozhlédnout."

Vypadalo to, že se Fredericks chystá protestovat, ale všiml si Orlandovy náhle chmurné nálady, a tak raději zmlkl. Když se přestali hýbat, mlha kolem nich se opět zvedla, takže jejich nohy zmizely v husté bílé páře a oni si připadali jako po pás v mracích. Fredericks se kolem sebe začal rozhlížet a oči se mu rozšířily údivem nad tou bílou prázdnotou. Také Orlando už to cítil. Mrazák totiž zdaleka nevypadal jako všechna ostatní místa v tomto kresleném světě. Za nezvyklým klidem jako by upoutali něčí pozornost, jako by je něco - možná sama mlha a led - se zájmem sledovalo.

Orlando zamířil hlouběji do mrazáku. Při každém jeho kroku se ozvalo hlasité křupnutí ledu a to v porovnání s předcházejícím tichem znělo neobyčejně hlasitě. Jeho přítel sice vrtěl hlavou, ale přesto se vydal za ním. Po několika krocích se světlo, které sem proudilo otevřenými dvířky, proměnilo v matnou záři v mlze za nimi. - Fredericks se neustále toužebně ohlížel přes rameno, ale Orlando se nenechal ničím odradit. Jakmile si jeho oči přivykly na zvláštní soumráčné šero, začal si všimnout detailů, které předtím neviděl. Sice ještě stále neviděl ani jednu ze stěn mrazáku a zadek se stále ztrácel v mlze a ve stínu, ale už viděl strop - hladký bílý povrch mírně zvraštělý námrazou - tam, kde předtím byly jen rozmazané šmouhy, byly ve skutečnosti jakési tvary uprostřed mlhy, rýsující se přímo před nimi. Nízké kopečky se zvedaly tu a tam ze země jako sněhem pokryté mohyly prastarých mrtvých.

Když se k jednomu z nich přiblížili, Fredericks zpomalil a bylo na něm vidět, jak váhá. Také Orlando se zmocnilo zvláštní napětí, jakýsi pocit, že sem nepatří. Zatímco byl zbytek kresleného světa postavený hlavně proto, aby pobavil svého stvořitele, mrazák se zdál být něčím docela jiným. Vypadal jako místo, které nepatřilo nikomu... něco, co tady spíš vyrostlo, než aby to bylo někým vytvořeno.

Zastavili se před ledovými hrbolky. - Pára jejich dechu kolem nich vytvářela bílé obláčky. A Orlando měl znovu nepříjemný pocit, že se ocitli na místě patřícím někomu jinému, jako by tu byli vetřelci. Nakonec se přece jen odhodlal a dlaní opatrně seřel vrstvu námrazy.

Když se objevil obal od nanuku, v prvním okamžiku to vypadalo jako nějaký komický antiklimax. Pod námrazou se

objevily zářivé barvy, ostře kontrastující s jasnou bílou všude kolem. Ale pod slovy "Lízátko Šťastného chlapce" byl obrázek dítěte, který byl tak zřetelný, že to vypadalo jako něco víc než kousek pouhého obalu. Působilo to dojmem, jako by se do papíru vtisklo skutečné tělo. Chlapec na sobě měl šortky a pruhovanou košili a zvláštní starodávnou čepici. Oči měl zavřené a ústa mírně svěšená. Orlando si nejprve pomyslel, že to je nějaký hrozný žert - že zabalili svůj výrobek do papíru s obrázkem mrtvého dítěte. Potom se najednou Šťastný chlapec pohnul. Zachvěla se mu víčka a nosní dírký a chlapec tichým nešťastným hláskem zamumlal:

"Zima... tma... Kde...?"

Orlando o krok ustoupil a vrazil do Frederickse. Aniž by si to uvědomili, vzali se za ruce a začali před zmrzlým hrbolem couvat.

"To je strašné," ozval se po chvíli Fredericks. "Pojďme odsud."

Orlando zavrtěl zamítavě hlavou, jako by se bál promluvit, aby neztratil nervy. Vzal Frederickse za ruku a vedl ho širokým obloukem kolem zmrzlého nanuku do hlubin mrazáku. Nemohl se však zbavit otřesné vzpomínky na zmrzlé spící dítě. Nakonec se ale Frederickse přece jen pustil a vrátil se k bledé tváři Šťastného chlapce. Přihladil mu zase námrazu zpátky na obličej a pak se tiše vrátil k Fredericksovi.

Zamrzlých hrboľů tu po stranách stále přibývalo, některé z nich byly dokonce ještě větší než kartónové domky ve spodních policích. Všechny však díky silné vrstvě námrazy vypadaly stejně tajuplně. Na některých místech, kde byla námraza o něco tenčí, byly za špinavými ledovými krunýři vidět další dětské tváře. Byly tu však i obrysy zvířat a mnoha jiných neidentifikovatelných tvorů. Všichni vypadali, že spí. Chladným vzduchem se nesly tiché hlasy. Orlando je zpočátku přičítal své divoké představivosti - tichý nárek po ztracených matkách, protesty proti mrazivé tmě, zvuky bez těla stejně jako meluzína v komíně.

Orlando, obklopený těmi nebohými zoufalými hlasy, si vlastně ani nebyl jistý tím, co vůbec hledá. Představa, že by jednoho z těch spáčů měl probudit, aby se ho mohl začít vyptávat, mu nepřípadala nijak lákavá. Už si začínal myslet, že Fredericks měl pravdu, že to byla hrozná chyba, že se sem vůbec vypravili, když najednou uviděl jakousi skleněnou rakev.

Ležela uprostřed kruhu ledových mohyl. Měla oválný tvar a na rozdíl od ostatních věcí v mrazáku, které byly pokryté silnou vrstvou jinovatky, tahle byla jen lehce postříbřená námrazou. Rakev tam stála, jako by je čekala - jako by to bylo právě to, co tu měli najít. Když se k podivnému oválu přiblížili, ostatní hlasy utichly. Všechny Orlandovy instinkty mu radily, že to je past, a on také cítil, jak je Fredericks vedle něj napjatý. Přesto ho ta věc velmi přitahovala. Zjistil, že nemá dostatek sil, aby se proti tomu bránil - a jak stále krácel blíž a blíž, nedokázal od toho divného předmětu odtrhnout oči. Necítil o nic větší úlevu než když předtím objevil pod námrazou obal od nanuku. Podivná rakev byla ve skutečnosti kostka másla. Ale toho starodávného, co se dávalo do krabičky se skleněným víčkem. Na jedné straně se pod námrazou ukrýval už jen sotva viditelný nápis: "Sněhurka - jemné smetanové máslo."

Také Fredericks se zdál být v hypnotickém stavu. Vůbec nic nenamítal, když se Orlando naklonil dopředu a otřel dlaní sklo. Uvnitř něco bylo, jak správně tušil - tentokrát to však nebyl obrázek, ale opravdový třírozměrný tvar. Orlando rozpustil ještě trochu námrazy, aby mohl nahlédnout dovnitř.

Měla na sobě dlouhé zelené šaty, zdobené peřím a ledovými perlami. Ruce měla složené na prsou a v dlaních svírala stonek růže. Jednotlivé lístky už dávno opadaly a ona je nyní měla rozházené na rameni, na štíhlé šiji a v tmavých vlasech. Oči měla zavřené a dlouhé řasy pokryté jinovatkou.

"Ona... ona vypadá... tak smutně," řekl Fredericks a hlas se mu zadrhl.

Orlando se nezmohl na jediné slovo. Jeho přítel měl sice pravdu, ale zdálo se mu, že pro to nevybral to správné slovo. Jako kdyby jeden tvrdil, že je slunce teplé nebo oceán mokrá. - Něco ve výrazu její alabastrové tváře z ní dělalo jakýsi památník tichého neštěstí. Dokonce i ve smrti ji svíral smutek víc než rakev z ledového skla.

Pak najednou otevřela oči - temné, tak neuvěřitelně temné, ale byly zahalené mrazem, takže to vypadalo, jako by se dívala přes zamrzlá okna. Orlandovi se rozbušilo srdce. Mezi těma očima a tím, co by měly vidět, se zdála být neuvěřitelná propast.

"Vy... jste cizinci," ozval se tichý hlas, který jako by zároveň přicházel odkud a odevšad. "Cizinci..."

Fredericks jenom zalapal po dechu, ale mlčel. Orlando se snažil promluvit. "My... my jsme..." Zarazil se, protože nemohl najít ta správná slova, kterými by to vysvětlil. "My..."

"Vy jste přepluli Černý oceán." Její tvář stejně jako její tělo zůstala nehybná a také temné duhovky zíraly dál upřeně do nicoty, ale Orlando měl pocit, jako by s tím bojovala. Jako pták uvězněný na tmavé půdě. "Ale vy jste v něčem jiní než ti ostatní." Na okamžik se kolem skleněné rakve zvedla mlha a zakryla krásku uvnitř. "Proč jste přišli? Proč jste mě probudili? Proč jste mě přivedli zpátky na tohle strašné místo?"

"Kdo jsi?" zeptal se Orlando. - "Jsi skutečná osoba? Jsi tady uvězněná?"

"Já jsem jen stín," povzddechla si. "Jsem vít v prázdném prostoru." V jejích slovech byla slyšet strašlivá únava, jako by vysvětlovala něco, na čem vlastně vůbec nezáleží. "Já jsem... královna vzduchu a temnoty. Co ode mě chcete?"

"Kde..." Fredericks se snažil ovládnout svůj hlas, aby přestal podivně pískat. "Kde jsou naši přátelé? Ztratili jsme je." Dlouhou chvíli bylo ticho a Orlando dostal strach, že opět usnula, ale pak se mlha trochu rozpptýlila a on uviděl, že ty temné oči jsou stále otevřené a zírají na něco neviditelného. "Vy všichni jste byli povoláni," řekla nakonec. "Najdete to, co hledáte, až slunce zapadne za Priamovy hradby. - Ale někdo na vás také čeká. Je blízko, a přitom je velmi daleko. Blíží se."

"Blíží? Kdo se blíží?" Orlando se naklonil blíž, jako kdyby její blízkost mohla něco vysvětlit. "A kdy přijde?"

"Už přichází." Přestože byl její hlas naprosto neosobní, Orlandem najednou projel prudký záchvěv a nemělo to nic společného s mrazem kolem nich. "On už je tady. On je Ten, Kdo Sní - a my jsme jeho noční můry. Také o vás sní."

"O čem to mluví?" zeptal se Fredericks a zatahal netrpělivě Orlanda za rukáv. "Kdo přichází? Sem?"

"Nechte mě spát," řekl ten hlas a do jeho tónu se začínala vkrádat netrpělivost, jako když dospělý z nějakého nepochopitelného důvodu začne z postele tahat spící dítě. "Nechte mě spát. Světlo je tak daleko..."

"Najdeme naše přátele za Priamovým čím?" zeptal se Orlando. "Priamovými hradbami?"

"On přichází." Její hlas pomalu slábl. "Prosim, nechte mě jít. Copak to nechápete? Ztratila jsem... své..." zbytek už byl tak slabý, že nebyl slyšet. Těžká víčka opět zakryla ty nádherné černé oči.

Jak tam stáli uprostřed ticha, kolem rakve se opět zvedla mlha. Orlando se otočil, ale bylo těžké vidět i Frederickse, přestože od něj jeho přítel stál jen na délku paže. Orlanda se na několik dlouhých okamžiků zmocnil drtivý smutek, který pro jednu nebyl jeho vlastní, a on nebyl schopen jediného slova.

"Myslím, že bychom měli jít," začal po chvíli, když vtom se světlo změnilo a věci se najednou jevily docela jinak.

"Orlando...?" Fredericksov hlas byl najednou nesmírně vzdálený. Orlando natáhl ruku a začal kolem sebe divoce tápat. Prsty se však nedotkl ničeho. Jeho přítel byl pryč.

"Fredericksi? Sam?"

Mlha kolem něj začala zářit. Podivná záře proměnila všechno kolem a svět najednou zprůhledněl, jako by byl uvězněný v kusu krystalu. Světlo, které zpočátku vypadalo jen jako o něco jasnější bílá, se proměnilo do nepopsatelné barvy, do jakéhosi odstínu nepředstavitelného spektra, kde červená neexistovala a tato barva by zapadala mezi fialovou a oranžovou. Orlanda se zmocnil strašlivý elektrizující strach, který zaháněl smysl pro nahore a dole a zatlačoval stěny i podlahu na strany, aby se samotné světlo mohlo stát prázdnou pustinou, jakousi nicotou. A on byl jedinou živoucí věcí v jejím středu a padal do nekonečného oranžovolevandulového nic.

Něco ho začalo omotávat - bylo to něco jako prázdnota a zároveň to nebyla prázdnota. Mluvílo to přímo do jeho hlavy. Orlando se stal slovy té prázdnoty a každé to slovo se proměnilo v bolestivý tvar, bolelo na to myslet, byl to jakýsi mocný nelidský sten zoufalství.

Rozzlobit, ozvalo se v jeho hlavě. Myšlenky, pocity, to vše se stalo celým vesmírem, obracelo ho to naruby, jeho syrové já proti obrovské prázdnotě. Ublížovat věcem, říkalo to, a on cítil, jak to bolí a jak by to bolelo ostatní. Osamění, řeklo to.

Kousek jeho já byl ještě stále Orlandem, a ten poslední kousek si náhle uvědomil, že existuje něco hroznějšího a děsivějšího, než je Smrt.

Černá hora. Ta slova byla zároveň i vizí. Černý vrchol, který se tyčí vysoko až ke hvězdám a rozhání noční oblohu, děsivá vysoká věc, rostoucí z neskutečna až do největšího rouhačství. Zabít všechno. Moje děti... moje děti... všechno zabít.

A pak to zmizelo, prázdnota se znovu obrátila s tichým tlesknutím, jako by v něm byly uvězněné všechny hromy světa. Kolem něj se znovu objevila mrazivá mlha. Orlando padl tváří na zamrzlou zem a slzy, které mu stékaly po tvářích, v půli cesty zamrzaly.

* * *

Po nějaké době se vedle něj znovu objevil Frederick - tak náhle a tak jasně, že si nebyl jist, zda jeho přítel předtím vůbec někde tak dramaticky odešel. - Orlando vstal. Podívali se jeden na druhého. Přestože viděli Pithlita a Thargora, tváře jejich dětských her, oba dobře věděli, aniž by museli pronést jediné slovo, že právě slyšeli stejné věci a cítili stejnou nepopsatelnou přítomnost něčeho, co nedokázali pochopit. Stejně nebylo nic, co by k tomu mohli říct nebo co by bylo potřeba říct. A tak se tiše vydali zpátky okolo zmrzlých pahorků napříč nyní ztichlým mrazákem, až konečně dorazili na místo, kde se mlha rozpouštěla.

Náčelník Uhoď všude na ně čekal u dveří. Uviděl je a jenom potřásl hlavou. Jeho velké ruce byly jemné, když jim oběma pomáhal slézt na nižší polici a odtamtud až dolů do úplně nejspodnější části Ledové kostky.

Ani jednomu z nich se nešlo příliš dobře. Náčelník je musel přidržovat celou cestu napříč bitevním polem, aby neupadli. Když byla lednice daleko za nimi, našel u jedné skříňky bezpečné místo, kde si mohli odpočinout a rozdělat oheň.

Zatímco se Orlando a Frederick tupě dívali do jasných plamenů, Indián vstal a zmizel ve tmě.

Orlandovy myšlenky byly zpočátku nicotné a bez valného významu, ale po nějaké době ze sebe konečně ten největší nápor šoku setřásl. Když se náčelník o něco později vrátil společně se želvou a se svým synem v náruči - jeho kdysi červená hlavička byla nyní ohořelá a černá, ale jinak se zdál být v pořádku - Orlando se už dokonce zmohl na slabý úsměv.

Díval se dlouho do plamenů, až ho konečně přemohl spánek, ale závěs klidu, který mu spánek přinesl, nedokázal docela zahnat tu hroznou temnotu.

Kniha třetí

BOHOVÉ A DUCHOVÉ

Pradávní básníci oživovali všechny vnímatelné předměty, přiřazovali je k bohům a duchům, nazývali je jmény a zdobili je rekvizitami lesů, řek, hor, jezer, měst, států a vším, co jejich obsáhlejší a zmnožené smysly dokázaly vnímat.

A zvláště studovali ducha každého města a země, a ty pak zařazovali pod jejich duchovní božstva.

Až se vytvořil systém, jehož někteří využili, a zotročili prostý lid tím, že se pokusili dát jim reálnou podobu či vytáhnout duchovní božstva z jejich předmětů, a tak se zrodili kněží.

Vybrali formy uctívání z poetických příběhů.

A po čase dokonce prohlásili, že bohové takové věci nařídili.

A tak lidé zapomněli na to, že všechna božstva sídlí v lidských prsou.

William Blake, Sňatek Nebes a Pekla

Kapitola 22

Naruby

INTERNET/ZÁBAVA: Ronnieové popírají neexistenci

(vizuál: DYHTRRRAR pořádá tiskovou konferenci v hotelu Luanda Hilton)

HLAS: Skupina Did You Have To Run Run Run away Ronnie? uspořádala svou první tiskovou konferenci v hotelu Hilton v Luandě v Angole, aby rozptýlila pomluvy o tom, že jsou ve skutečnosti její členky jen softwarové Loutky. Ženská skupina se stala zdrojem nejrůznějších klepů už v okamžiku, kdy se poprvé objevila v síti, a kritici se nechali slyšet, že jsou příliš "dokonalé", aby mohly být skutečné. Ribalasia Ronnie, mluvčí skupiny, přednesla veřejné prohlášení:

R. RONNIE: "Je to skutečně velká škoda, že nadaní umělci musí plýtvat svým drahocenným časem, aby dokázali, že jsou skuteční lidé..."

Ale novináři v Luandě se nedají lehce odbýt.

REPORTÉR: "Jak máme věřit, že nejste jen vybraní jedinci, kteří se podobají softwarovým Loutkám...?"

RENIE SE NAKLÁNĚLA PŘES ZÁBRADLÍ, NA NĚMŽ SE usadil !Xabbu, a sledovala temnou olejovou řeku.

Další den, pomyslela si. Další svět. Bůh mi pomoz, jsem tak unavená.

Továrna se vzdalovala, změti hadic a nosníků se proplétaly mezi sebou na břehu, aby je o něco dál vystřídaly topoly a rákosí. A blikání bezpečnostních světel po čase ustoupilo nažloutlému, bledému svitu měsíce. Kdyby ignorovala bodavou bolest od řezných ran a podlitin a postavičku malého paviána vedle sebe, možná by se přesvědčila, že je na nějakém docela normálním místě. Možná.

Hlasitě si povzddechla. "Tohle nebude fungovat, viš?"

!Xabbu se otočil a přidržel se ocasem zábradlí, aby se k ní mohl obrátit tvář. "Co tím myslíš, Renie?"

"Tohle všechno." Mávla kolem sebe. Zahrnula do svého gesta Azadora, mrzutého a tichého muže za kormidlem, Emily, která spala v kajutě neklidným spánkem, řeku i kansaskou noc. "Tohle celé. Jednoduše nás to táhne - nebo honí - z jednoho místa na druhé. Z jedné simulace do další. Nepřiblížili jsme se k našemu cíli ani o kousek a rozhodně nepředstavujeme pro ty bastardy, co ublížili mému bratrovi, absolutně žádnou hrozbu."

"Aha." !Xabbu se poškrábal na paži. "A co je tedy náš cíl? Neptám se proto, abych dělal hloupé legrácky."

"Já vím." Zamračila se a sklouzla dolů, sedla si na palubu, zády se opřela o bok lodi a hleděla před sebe na temný tichý břeh řeky. "Sellars nám řekl, abychom hledali nějakého Jonase, a to bylo naposledy, co jsme o Sellarsovi slyšeli. Jenže jak ho máme najít mezi miliony virtuálních lidí? To je zcela nemožné." Pokrčila rameny. "A kromě toho nemáme odpověď na celou řadu dalších otázek. Ten Kunohara, nebo jak se jmenoval, nám řekl, že jsou v té věci zapleteni i tví přátelé z Kruhu."

"Oni nejsou docela mí přátelé, a navíc nevíme, zda vůbec mluvil o stejné skupině lidí. Lidé z Kruhu jsou lidé, kterých si moc vážím. Je to organizace, soustřeďující muže a ženy, co pomáhají členům svých kmenů a co pomohli i mně. Nebo jsem si to aspoň myslel."

"Já vím, !Xabbu, z ničeho tě také neobviňuji. Podle toho, co říkal, se také nedalo posoudit, zda ti lidé lidem z Grálu pomáhají, nebo bojují proti nim. Jak to vlastně říkal: 'Obrácené strany těžce mince?'" Opřela se hlavou o zábradlí a snažila se to všechno vstřebat. Už jsou v tomto virtuálním světě tak dlouho! A jak je Stephenovi? Změnil se jeho zdravotní stav? A jak se má její otec a co Jeremiah? Zdálo se jí téměř nemožné, že jsou fyzicky jen několik palců od ní. To by bylo stejné jako věřit na svět duchů.

"Jestli mám hádat," začal pomalu !Xabbu, "řekl bych, že Kunohara myslel, že lidé z Grálu a lidé z Kruhu proti sobě bojují. Ale on byl přesvědčený, že ve skutečnosti mezi nimi není příliš velký rozdíl."

"To je možné." Zamračila se. "Ale mě to už unavuje jenom hádat. Chci nějaká fakta. Potřebuji informace." Buď se řeka zužuje, všimla si náhle, nebo je Azador vede ke břehu. Stromy byly najednou o poznání vyšší než před chvílí, jejich temné stíny blokovaly téměř celou noční oblohu. "Potřebujeme mapu anebo potřebujeme vědět, kde je Martina a ostatní. Anebo obojí," povzddechla si. "Zatraceně, co se stalo se Sellarsem? Přece se na nás nevykašlal?"

"Možná že se nemůže vrátit zpátky do sítě," napadlo !Xabbua. "Nebo může, aleje na tom stejně jako my, hledá nás bez toho, aby vlastně věděl, kde jsme."

"Bože, to jsou mi tedy chmurné představy." Renie vstala a ignorovala přitom protestující záda a nohy. "Potřebujeme informace, to je celé. Vždyť my ani nechápeme, jak tohle celé vlastně funguje." Otočila se. "Azadore!"

Zvedl hlavu, ale neodpověděl.

"Dobrá tedy," řekla a narovnávala se. "Jak si přeješ." Odbelhala se na záď lodě a !Xabbu poskakoval za ní. "Myslím, že je dobrá chvíle na to, abychom si promluvili," řekla mu. "Co myslíš?"

Azador si potáhl z cigarety a hodil ji přes rameno do vody. "Řeka se začíná zmenšovat. Chci říct, že se zužuje."

"To je moc hezké, ale já nechci mluvit o týhle zatracené řece. Chci mluvit o tobě a o tom, co všechno víš."

Mrazivě na ni pohlédl. Našel si někde dlouhý plášť, kterým zakryl velké trhliny ve své kombinéze a hrozné modřiny na kůži. Krev na tváři už mu pomalu zaschla a vytvořila nehezké strupy. Nemohla se ubránit vzpomínce na to, jak se vrhl mezi jejich nepřátele. Možná to je protiva, ale každopádně není žádný zbabělec. "Ty mluv," prohlásil. "Já, já nemluvim. Už je mi ze samého mluvení nanic."

"Nanic z mluvení? Co tím myslíš? Co jsi nám do této chvíle o sobě řekl? Že jsi Cikán? A za to chceš medaili? Tak nám už, sakra, pomoz! Jsme v pěkném maléru. A ty taky!"

Zvedl si límec, vytáhl další cigaretu a zasunul si ji do koutku úst. Renie byla tak rozčilená, že porušila své předsevzetí a

natáhla ruku. Azador se ušklíbl, ale přesto jí jednu cigaretu podal. Pak projevil nečekanou galantnost, když jí dokonce i zapálil.

"Tak co?" zkusila to znovu. Příliš se jí nelíbilo, že se tak rychle podvolila své závislosti. "Tak mi něco řekni - cokoliv! Kde jsi například našel ty cigarety?"

"Věci, předměty, nic necestuje z jednoho světa do druhého," řekl prostě. "Našel jsem je na stole ve Smaragdovém městě." Opět se ušklíbl. "Zboží Mrkalů je válečná kořist."

Renie jeho žertík ignorovala, pokud to byl žert. "Předměty cestují... viděla jsem to. Orlan... chci říct jeden náš přítel s sebou měl meč v jedné simulaci a v další ho měl také."

Azador mávl rukou. "To je ale součást toho člověka stejně jako oblečení. To jde všude tam, kam jde sim. A některé další věci také cestují simulacemi." Ukázal na palubu. "Jako třeba tahle loď, jenže v další simulaci se změní. Ve vedlejším světě je něco podobného... jen je to trochu jiné."

"Analogie," řekla Renie. Jako když se naše loď z Temilúnu proměnila v list.

"Ano, tak. Ale cigarety a další malé věci - třeba peníze nebo klenoty, které najdeš - ty se nedají nosit z jednoho světa do druhého."

Nepochybovala o tom, že neměl na mysli slovo "najít", ale věděla víc než dobře, že to nemá říkat nahlas. Hlavní věc je, že ho přiměla mluvit. "Jak to, že toho tolik víš? Jsi v téhle síti už tak dlouho?"

"Ano, velmi dlouho," odpověděl. "Byl jsem na mnoha místech. A poslouchám věci na Trhu."

Renie byla zmatená. "Co myslíš tím trhem?"

Poprvé za celou dobu, co spolu hovořili, se Azador zdál být nejistý, jako kdyby řekl něco víc, než by si býval přál. Ale rozhodně nebyl ten typ člověka, který by přiznal postranní úmysly. "Cikánský trh," řekl a jeho tón prozrazoval, že by se Renie měla stydět, že to neví. Chvilku čekala na nějaké další vysvětlení, ale žádného se nedočkala. I když byl v poměrně sdílné náladě, rozhodně se nedal považovat za velkého mluvku.

"Dobrá," řekla tedy po chvilce Renie. "Cikánský trh. A to je...?"

"To je místo, kde se poutníci - tedy Cikáni - scházejí, to je jasný."

"A co je to? Někaký další simový svět?" Obrátil se ke !Xabbuovi v naději, že by snad on mohl pochopit něco víc než ona. Její přítel se nakláněl přes zábradlí na zádi. Zdálo se, že neposlouchá, díval se na kolem se míhající stromy a vzdálené stříbrné V, kde se oba břehy řeky sbíhaly. Nad tím vším zářil jasně měsíc.

"A je to tady... v téhle síti?" Málem vyslovila název projekt Grál - začínala mít potíže s tím, kolik informací už pustila ven a kolik si jich zatím nechala pro sebe. Hlava a svaly ji stále ještě bolely po jejich útěku a jen bůh ví kdo nebo co se je pokusí zabít příště, takže pro ni bylo čím dál složitější pamatovat si svoje lži a vyhýbavé odpovědi, které vyžadovala jejich bezpečnost.

"Ovšem!" zamračil se zlostně. Renie však ani nic jiného nečekala. "Tohle je to nejlepší místo - právě tady ukládají bohatí lidé své největší poklady. Proč bychom se tedy měli my, poutníci, spokojit s tím druhým nejlepším?"

"Ty chceš říct, že sem ty a tví přátelé chodíte ze své vlastní vůle a děláte si tu malé večírky? Ale jak jste se dostali dovnitř? Tohle místo má takový bezpečnostní systém, který dokáže i zabít!"

Viděla v jeho tváři další zaváhání? Stín? Ale když se Azador začal smát, jeho pobavení znělo skutečně upřímně. "Před Romy neexistuje žádný bezpečnostní systém. Jsme svobodní lidé - poslední svobodní lidé. Jdeme tam, kam se nám líbí."

"Co to znamená?" Náhle ji něco napadlo. "Počkej chvilku. Pokud se všichni shodnete na nějakém místě, kde se setkáte, pak se předpokládá, že si tam také najdete cestu. Takže vy víte, jak používat brány."

Azador na ni pohlédl s hranou lhostejnosti.

"Dobrý bože, jestli to tak skutečně je, pak mi o nich musíš říct! Musíme najít naše přátele - závisejí na tom lidské životy!" Popadla ho za ruku, ale Azador ji setrásal. "Nemůžeš si to přece nechávat jen pro sebe a nechat lidi umírat - malé děti! To nemůžeš!"

"Kdo jsi?" O krok před ní ustoupil a zamračil se. "Kdo jsi, že mi tady říkáš, co mám dělat? Řekla jsi mi, že jsem prase, za to, co jsem udělal tady té hloupé Loutce," mávl rukou směrem ke kajutě, kde ležela Emily. "A pak, když ti toho řeknu dost, nařídíš mi, abych ti toho řekl ještě víc! Ano, nařídíš! Jsi blázen." Zlostně na ni pohlédl pro případ, že by se chtěla bránit.

Renie se ze všech sil snažila ovládnout svou zlost. Zlobila se stejně na sebe jako na něj. Kdy se to naučíš, děvče?

Zuřila v duchu. Kdy konečně pochopíš, že máš raději držet jazyk za zuby? Kdy?

"Vždyť já ani nevím, kdo jsi," pokračoval Azador a jeho přízvuk díky potlačovanému vzteku o něco zesílil. Pomalu si ji změřil od hlavy až k patě. "Bílá žena, předstírající, že je černá? Stará žena, předstírající, že je mladá a krásná? A jsi vůbec žena? Něco tak zvrhlého je v síti poměrně běžné, ale naštěstí ne mezi Romy." Otočil se a plivl do vody. Těsně minul !Xabbua, který na něj hleděl a výraz jeho opičí tváře byl naprosto nečitelný. "Jediné, co vím, je, že jsi gádžo. Jsi outsider, nejsi jednou z nás. A přesto mi říkáš: udělej to, udělej ono, jako kdybys měla právo na naše tajemství."

"Podívej, je mi to moc líto," začala Renie a v duchu přemýšlela, kolikrát se tomu muži bude muset ještě omlouvat místo toho, aby ho vši silou uhodila do obličeje. "Neměla jsem tak s tebou mluvit, ale..."

"Není žádné ale," řekl. "Jsem unavený a mám pocit, jako bych měl všechny kosti v těle polámané. Ty jsi velitel? Oukej. Tak si tedy řiď tuhle ohavnou loď a já si půjdu lehnout."

Pustil kormidlo, obešel kajutu a zamířil k přídi. Loď se bez kormidelníka okamžitě prudce obrátila ke břehu. Renie měla vmžiku plně ruce práce, aby loď opět narovнала, takže se nezmohla ani na to, aby za ním něco zavolala. Ať už přezíravého či smílivého.

"Příště si s ním promluvíš ty," obrátila se na !Xabbua. Byla zamračená tak, že to vypadalo, jako by se jí vráska do tváře vyryla už natrvalo. "Zdá se, že mi to s ním příliš dobře nejde."

Její přítel seskočil ze zábradlí a došel k ní, pak natáhl dlouhou paží a konejšivě ji stiskl ruku. "To není tvoje vina. On je vztekly muž. Možná ztratil svůj vlastní příběh. Tak mi to alespoň připadá."

Renie přimhouřila oči. Řeka a stromy před nimi byly tak tmavé, že se nedaly už rozpoznat od temné noci. "Možná bychom měli zastavit. Spustit kotvu, nebo co se tu má vlastně dělat. Vůbec nic nevidím."

"Myslím, že to je dobrý nápad. Měli bychom se vyspat." !Xabbu souhlasně přikývl. "Potřebuješ si odpočinout. My všichni si potřebujeme odpočinout. Na místě, jako je toto, nikdy nevíme, co se může v dalším okamžiku stát."

V hlavě se jí honilo mnoho nejrůznějších odpovědí, některé byly sarkastické, jiné vážně míněné, ale ona neměla už dost sil, aby s nimi ztrácela čas. Výpnula motor a nechala člun pohupovat se uprostřed tmy.

* * *

Renie cítila, jak se její kůže dotkly sluneční paprsky. Zasténala a převalila se na bok. Oči zatím ještě neotevřela, toužila po stínu, ale nikde už žádný nebyl. Položila si tedy dlaně přes oči, ale už vnímala horké slunce, a to se jen stěží dalo ignorovat. Svítlo přímo na ni, jako by si nějaké obrovské sadistické dítě hrálo se zvětšovacím sklíčkem.

Renie se posadila a chvilku tiše nadávala. Spalující ohnivý kotouč byl téměř nad její hlavou a jen trochu ho zakrývaly řídké mraky - na palubě už tedy stín nenajde. A navíc měla dojem, že buď se kotva uvolnila a proud zanesl loď o kus dál, nebo se krajina kolem nich přes noc změnila. Renie dosud nevěděla, co by bylo horší. Řeka se tak dramaticky zúžila, že od sebe byly její břehy už jen co by kamenem dohodil. Kromě toho se řídký porost topolů proměnil ve skutečnou změť vegetace. Ocitli se uprostřed džungle. Některé stromy sahaly do výšky několika stovek stop a kromě úzké řeky tu všude kolem nebylo nic jiného než hustá vegetace.

!Xabbu stál na zadních nohou, opíral se o zábradlí a díval se do džungle.

"Co se děje?" zeptala se ho. "Uvolnila se snad kotva?"

Obrátil se a věnoval jí podivný paviání úsměv.

"Ne. Už jsme nějakou dobu vzhůru, a tak se Azador opět chopil kormidla."

Muž, o němž byla řeč, se choulil nad dřevěným kormidlem na zádi lodi a kolem něj se vznášel oblak cigaretového kouře. Kabát už dávno někam odhodil. - Pracovní kombinézu měl převázanou v pase kouskem provazu a z její horní části už zbývalo jenom několik otrhaných proužků. Jeho sim byl velmi opálený a paže a ramena měl neobyčejně svalnaté. - Odvrátila se od něj, znechutil ji jeho velmi dobrý vzhled - takové simy si oblékali snad jenom adolescenti, i kdyby tak vypadal i v RL, o čemž však velmi silně pochybovala.

"Tak jako tak jsem moc rád, že už jsi vzhůru," dodal !Xabbu. "Ta dívka Emily je velmi nešťastná, ale nechce se mnou mluvit a Azador nechce mluvit s ní."

Renie opět zasténala a opatrně se postavila na nohy. Na okamžik se musela přidržet zábradlí, než se její bolavé svaly uklidnily. Připadalo jí ohromující utrpení tolik ran a vědět přitom, že to, co ji praštilo, nebyly ve skutečnosti ocelové pěsti a uboze obalené lidské kosti, ale jen nějaké substance, předstírající, že jimi jsou. Ne že by výsledek byl o to méně bolestivý.

Odkulhala do kajuty. Dívka seděla na posteli v rohu místnosti, jako by se bála malých tvorečků lezoucích po podlaze. Přestože měla na čele krupěje potu, držela si u těla teplou přikrývku.

"Ahoj, Emily. Jak se máš?"

Dívka se na ni podívala vystrašenými očima. "Kde je ta opice?"

"Venku. Zavolám ho, jestli chceš."

"Ne!" Emilyno odmítnutí byl spíš výkřik. Trochu se uklidnila a nervózně se zasmála. "Ne. Mám z něj hrozně zvláštní pocit. Připomíná mi Strašákovy létající opice - také byly tak malé a chlupaté a měly takové mrštné prsty. Jak to můžeš snášet?"

Renie chvilku uvažovala, že jí vysvětlí svou a !Xabbuovu situaci, ale pak to zavrhl. Pokud je ta dívka Loutka, vyprávět jí o VR nebo simech by jí stejně jen zmátlo a navíc by to vůči ní bylo nesmírně kruté. Ledaže by...

"On vlastně není tak docela opice," začala Renie a vyčarovala ve tváři uklidňující úsměv, až ji z toho rozbolela čelist.

"On je... on je zakletý. Ve skutečnosti je to člověk - velmi hodný člověk - ale něco ošklivého ho proměnilo na opici."

"Opravdu?" Emily vyvalila oči. "Ach, to je tedy smutné!"

"Ano." Renie se posadila na kraj postele a pokusila se udělat si pohodlí. Přesto ji bolel každý sval v těle. "A to je všechno, co ti vadí?"

"Ne. Ano. Ne." Jako by ji vyčerpala tak náhlá změna názoru, Emily si Renie chvilku pátravě prohlížela a pak najednou začala plakat. "Co s - se t - to s námi s - stalo?"

"S námi?" Renie natáhla ruku a pohládila dívku po rameni. Přes její tenkou košili cítila, že má kosti jako malý ptáček.

Bylo to zvláštní ocitnout se opět v situaci, kdy musela někoho uklidňovat, hrát si na náhradní matku. Těžko se mohla ubránit pomyšlení na Stephena, ale dnes rozhodně nestála o další velkou bolest. "Utekli jsme všem těm lidem, co nás pronásledují. Copak si už nevzpomínáš?"

"To jsem nemyslela. Co bude s m - mnou? A co to m - malé dě - dítěátko v mém bříšku?"

Renie jí chtěla říct něco na povzbuzení, ale nic ji nenapadlo. Co té dívce mohla nabídnout? Těhle bytosti, naprogramované do bezradného dítěte? I kdyby ona a !Xabbu uprchli z této simulace, bylo téměř jisté, že Emily by se na druhou stranu nedostala. - A i kdyby to přece jen bylo možné, mohli si dovolit ji vzít s sebou? Vyrazit na záchranu světa a vzít s sebou těhotné, hloupé dítě, které potřebuje neustálou pozornost? Takové úvahy byly nad její síly.

"Všechno bude v pořádku," řekla nakonec a v duchu se za ta slova nenáviděla.

"Ale nebude. Nebude! Protože mě můj henry už nemiluje! Ale on mě miloval! Opravdu. A dal mi tu hezkou věc a dělali jsme spolu všechny ty hry na lásku a on mi říkal, že jsem jeho puding, a teď je všechno... všechno je špatnjáštěhorší!" Podivné spojení bylo podle všeho vyjádřením toho nejhoršího, co se jí mohlo přihodit. - Jakmile to vyslovila, vrhla se tváří na postel a začala hlasitě nářikat.

Renie jí nemohla nabídnout nic víc než sympatie a přátelské pohlázení, ale po chvíli se jí přece jen podařilo dívku natolik uklidnit, že se zdála být opět zčásti při smyslech. "Ta hezká, lesklá věc, co ti dal," řekla po chvíli, když konečně nárek ustal, "řekl ti, odkud tu věc má?"

Emily měla pod očima temné kruhy a líčka celá zarudlá a z nosu jí teklo, ale přesto byla stále neobyčejně hezká. Pokud měla Renie až dosud jakékoliv pochybnosti o tom, že tvůrcové Kansasu byli muži, pak se při pohledu na Emily okamžitě rozplynuly. "Někekl mi nic, jen to, že ta věc je teď moje!" řekla a znovu se rozplakala. "Já jsem to neukradla - on mi to dal!"

"Já vím." Renie přemýšlela, jestli jí má požádat, aby jí ten kámen ještě jednou ukázala, ale nechtěla ji ještě více rozrušit. "Já vím."

Když zpocená a nešťastná Emily znovu usnula, Renie se vrátila na zadní palubu. - Cítěla, že se jí znovu zmocnila její závislost, a chtěla požádat o další cigaretu, ale pak si to rozmyslela, protože už tak jednou porušila pravidlo, které si sama určila. "Je velmi rozrušená," oznámila.

Azador koutkem oka mrkl ke kajutě. "To jsem si všiml."

"Tihle lidé možná jsou Loutky," dodala Renie, "ale oni si myslí, že jsou lidé. Chci říct, možná jsou jenom řada kódů, ale zatraceně přesvědčivých."

"Ti bohatí parchanti, ti mizerové mají pro své vlastní dobro až moc peněz. A tak si najímají ty nejlepší programátory, aby ty věci byly skoro dokonalé a vypadaly jako opravdovské."

"Ale tobě se líbilo, že je Emily jako skutečná, není to snad tak?" Slyšela, jak se jí opět do hlasu začíná vkrádat zlost, a tak se raději obrátila k zábradlí a sledovala džungli na nedalekém břehu řeky. Na vegetaci kolem nich bylo něco podivného, ale nedokázala přijít na to, co to bylo. Obrátila se zpátky na Azadora. "Copak ti jí není ani trochu líto?" Přimhouřil oči, zadíval se na řeku před sebou skrz přivřená víčka a tvářil se přitom jako nájemný vrah. "A je ti snad líto koberce, když na něj šlápneš? Tohle není osoba. Je to stroj - věc!"

"Jak to víš? Tohle místo - celá tahle síť - je přece plná skutečných lidí, a každý z nich tu má nějakou roli. Jak si můžeš být tak jistý?"

K jejímu překvapení sebou Azador cukl. Ze všech sil se snažil, aby se opět tvářil nezúčastněně, ale Renie na krátký okamžik spatřila v jeho očích něco naprosto jiného. - Azador se rychle otočil a sáhl do kapsy pro další cigaretu. Jeho reakce ji velmi překvapila, ale než se mohla pokusit tomu přijít na kloub, vyrušil ji !Xabbu svým naléhavým voláním z přídě lodi, takže se jí myšlenky rozkutálely na všechny strany.

"Renie. Pojď sem. Myslím, že to je důležité."

Její přítel poskakoval na zábradlí, a tak se rozběhla k němu. Znepokojeně si uvědomila, že jeho pohyby jsou den ze dne čím dál víc opičí než člověčí. Bylo to snad tím, že se víc sžil se svým paviáním simem, nebo ho snad ovlivnilo to, že má před sebou vidinu trvalého života ve zvířecí podobě?

"Podívej," řekl a ukázal na břeh.

Renie se podívala, ale v hlavě měla zmatek a mnoho myšlenek se současně domáhalo její pozornosti. Zadívala se do džungle, ale nic jí nepřipadalo na první pohled špatně. "Co je, !Xabbu?"

"Podívej se na ty stromy."

Zadívala se na místo, kam ukazoval. Přirozeně tu bylo mnoho stromů nejrůznějších velikostí. Mezi nimi se proplétaly popínavé rostliny, připomínající konfety po divokém večírku. Nebylo tu však nic mimořádně zajímavého, snad jen jistá pravidelnost - najednou si uvědomila, že právě to ji předtím zaujalo. Přestože stromy i popínavé rostliny vypadaly dokonale přirozeně, zdály se být spojené a rozmístěné v poněkud mechanických intervalech. Vlastně při důkladnějším pohledu tu bylo příliš mnoho pravých úhlů...

"Vypadá to tu jako naaranžované." Zadívala se do ostrého slunce a znovu pohlédla na stromy. "Připadá mi to tu jako v Továrně, jen s tím rozdílem, že je to vytvořené z rostlin."

"Ano!" !Xabbu poskakoval nahoru a dolů. "Pamatuješ si, co říkal Strašák? Že jeho nepřátelé jsou v Továrně a v Lese."

"Ach, můj bože." Renie potřásla hlavou a cítila se téměř - i když ne úplně - příliš vyčerpaná, aby se mohla bát. "Takže my jsme se dostali rovnou do království toho chlapíka? Jakže se jmenoval?"

"Lev..." odpověděl vážně !Xabbu.

Od břehu se ozvalo tiché zasyčení a pak se v pravoúhlých mezerách mezi stromy začal objevovat jakýsi tvar - celá řada tvarů, stejných od jednoho stromu k druhému. Byly naprosto identické a dokonalé. Každé další zjevení bylo odrazem toho předcházejícího. Všechna však byla tak slabá a průhledná, že byla stěží vidět, ale Renie měla pocit, že zahlédla krutý záblesk očí a velmi bledou tvář. Syčení postupně utichlo a přešlo v podivně praskavý zvuk. Pak ty postavy najednou zmizely. Armáda duchů ve stejném okamžiku odlétla.

"Co to, zatraceně, bylo?" ozval se ze zádi Azador. Vypnul motor a nechal loď volně unášet proudem.

Renie také uvažovala, co to jen, u všech ďasů, mohlo být, když vtom ucítila !Xabbuovu drobnou ruku - jeho "chlupaté, mrštné prsty", jak se vyjádřila Emily - na své paži. "Podívej se támhle," řekl a jeho šeptavý hlas byl plný údivu a znepokojení. "Jdou dolů k vodě jako stádo antilop."

Několik stovek yardů před nimi se z husté vegetace vynořila malá skupinka lidských postav a zamířila ke břehu řeky. Ještě si nevšimli lodě, a tak klidně došli až k vodě. Někteří z nich začali pít a ostatní se postavili na stráž, ostrážitě se rozhlíželi kolem sebe a kontrolovali břeh a džungli za sebou. Měli bledou pleť, byli špinaví a nazí až na několik ornamentů, které Renie připomínaly lovecké trofeje. Několika lidem visely na zadku různé zvířecí ocásky, jiní měli nad obočím připevněné parůžky nebo ke tvářím zavěšené uši.

Renie se přikrčila a mávla na Azadora, aby učinil totéž. Ukryl se tedy za kormidlem a pozorně to sledoval, jak se loď pohupovala blíž.

Loď překonala téměř dvě třetiny vzdálenosti, když si jich najednou všiml jeden z rohatých hlídačů. Chvilku na loď zíral

s otevřenou pusou a pak začal vydávat podivný štěkávkový zvuk. Ostatní nazi lidé zmateně vyskočili. Umělé ocásky se jim pohupovaly ze strany na stranu a všichni do sebe začali vzájemně strkat, jak se snažili co nejrychleji zmizet v džungli. Loď pokračovala dál, nyní byla už téměř ve stejné úrovni s místem, kde před malým okamžikem zmizeli nazi lidé. Poslední hlídač ze skupiny se zastavil na kraji džungle a sledoval, jak loď pomalu proplová kolem. Byl připravený bránit členy svého kmene, kdyby jim snad někdo chtěl zamezit v útěku. Renie se zdálo, že se jeho parohy podivně kroutí, ale myslela si, že je to jen optický klam způsobený jasným sluncem. Po chvíli však zjistila, že to, co předtím považovala za parohy, jsou ve skutečnosti ruce, které měl vsazené do hlavy těsně nad spánky, zatímco jeho paže končily ošklivými jizvami u zápěstí.

Jak proploovali kolem, prsty té strašlivé imitace paroží se opět pohnuly. Její oči se setkaly s jeho - byly celé černé, chybělo jim bělmo. Byl to strašlivě beznadějný pohled vyděšené zatracené bytosti, odsouzené k životu na hromadách odpadků před Pekelnou bránou. Pak už jen zahlédla jeho přišitý ocas a podivný muž také zmizel v temném Lese.

* * *

Dlouhý Joseph Sulaweyo stál na kraji lesa a sledoval dálnici. - Měl pocit, jako by se právě probudil z nějakého snu. Ještě v noci se to celé zdálo být tak jednoduché. Jeremiah spal a vysoký strop toho zatraceného Vosího hnízda odrážel kašičkový Josephův osamělý krok. Chtěl se jít podívat na svého syna. Chtěl se ujistit, že je Stephen v pořádku. Renie kdysi řekla, že k tomu možná Joseph svého syna dohnal, že ho vyděsil tak, že upadl do kómatu. Tak nějak to říkala. Takové bláznovství. Ale přestože zuřivě odmítal všechny ty doktorské nesmysly, její slova se mu zaryla hluboko do duše.

Stephen se už možná probral z kómatu, říkal si v duchu, když se přehraboval v několika drobnostech, které se rozhodl vzít si s sebou na cestu. A jaké by to bylo, kdyby se skutečně probudil? Jak kruté? Co když se chlapec probudí a zjistí, že celá jeho rodina je pryč? Přepočítal několik posledních bankovek z peněženky své dcery - stejně je nebude potřebovat, že, když je ponořená ve vaně, ze které čouhají kilometry drátků? - a uložil je do kapsy. Celé jako by to dávalo jakýsi úžasný smysl. Půjde se podívat za svým chlapcem. Ujistí se, že je v pořádku.

Ale teď uprostřed odpoledne, když měl kalhoty i vlasy plné drakensbergské vegetace, jevílo se mu to dočista jinak. Co když Renie vyleze z té mašiny dřív, než se stačí vrátit? Bude se zlobit - bude si myslet, že utekl jenom proto, aby si opatřil nějaké pití a tím je vystavil hroznému nebezpečí. Ale to nebyla pravda, že ne? Ne, on má zodpovědnost za svého syna. A Renie byla jenom jeho další dítě. Ona nebyla svá vlastní matka, i když si to občas myslela. Nebyla jeho žena, aby ho mohla poučovat o tom, jak se má chovat.

Dlouhý Joseph udělal několik kroků ke krajnici. Zdálo se mu, že se tady stmívá o něco dřív. Bylo pár hodin po poledni, ale slunce už mezitím zmizelo za vrcholky hor a po stránkách se proháněl chladný vítr, který hvízdal mezi stromy a zalézal Dlouhému Josephovi pod tenkou košili a studil ho na prsou. Otrhal ze sebe ostružiny a vydal se kousek dál, cestou podupával, aby se trochu zahřál.

Renie netušila, jak je chytrý - myslela si, že je starý blázen, jako si to o svých otcích ostatně myslí všechny děti. Ale on se zajede do Durbanu podívat na Stephena a zase se vrátí, dřív než se Renie dozví, že odešel. A vůbec. Co je jí do toho? Není to stejné, jako když seděla doma a čekala na něj. Renie ho přece opustila. Opustila ho stejně, jako to udělala její matka a její bratr. Všichni od něj jen čekali, že bude nečinně sedět a snášet to. - Jako kdyby neměl svůj vlastní život. Přimhouřil oči a podíval se na cestu před sebou. Pak se otočil na opačnou stranu, jako kdyby doufal, že když se bude upřeně dívat, uvidí autobus, který nějak přehlédl.

* * *

Světlo bylo téměř pryč. Joseph podupával tak dlouho, že už ani nevěděl, co je horší. Jestli jeho zmrzlé palce nebo bolest v chodidlech, která ani necítil od neustálého poskakování na silnici. Za celou dobu kolem projela jenom dvě auta a jeden nákladák. A přestože se na muže na kraji vysokohorské silnice všichni řidiči dívali více než překvapeně, nikdo z nich ani nezpomalil. Před obličejem se mu začínala srážet pára pokaždé, když vydechl. Vzápětí ji však rozehnal ostrý vítr.

Začínal uvažovat o tom, že by si měl někde v mlázi vytvořit lůžko a uchýlit se stranou od mrazivého větru, když vtom se za zatáčkou v kopci za ním najednou objevil malý nákladní vůz. Jeho světla byla uprostřed šera překvapivě ostrá.

Joseph si bez dalšího uvažování stoupl doprostřed silnice a začal mávat rukama nad hlavou. Okamžik se zdálo, že ho řidič neuvidí včas - Dlouhý Joseph si na okamžik představil, jak jeho mrtvé tělo leží na kraji cesty jako tělo nějakého toulavého psa - ale potom řidič stočil nákladák ke krajnici a zastavil. Pod jeho koly zaskřípala škvára. Řidič byl obtloustlý muž v oblýskané vestě. - Vyskočil z kabiny a hned se na Dlouhého Josepha obořil: "Co si myslíš, že tady vyvádíš, ty šílený troubo?"

Joseph se zamračil, když uslyšel afrikánský přízvuk, ale byla příliš velká zima na to, aby mohl být vybíravý. "Potřebuju svézt."

Řidič se na něj pátravě podíval, pak se rozhlédl kolem sebe a bylo zřejmé, že uvažuje, jestli tu někde v houští nečíhají Josephovi komplicové, chystající se ukrást mu jeho nákladák nebo provést ještě něco mnohem horšího. "Jo? Kde máš auto?"

Dlouhý Joseph na okamžik zazmatkoval, když si uvědomil, že si nepřipravil žádnou historku, kterou by vysvětlil, kde se vzal uprostřed opuštěných hor. To vládní místo přece musel uchovat v tajnosti, že?

Řidiče jeho mlčení znepokojilo, a tak zamířil zpátky ke svému vozu. "Tak jak ses sem dostal?"

Joseph si najednou vzpomněl na nehodu ze svého mládí jak na požehnání speciálně doručené přímo od Boha. "Vezl mě jeden známý," začal. "Ale vletěli jsme si do vlasů. Tedy, abys tomu rozuměl, pohádali jsme se. A on mě vyhodil z auta." "Jo?" Řidič byl stále ještě na pochybách. "A kvůli čemu jste se pohádali?"

"Řekl jsem mu, že ragby je hovno hra."

Druhý muž se dal do smíchu, až se zajíkal. "Zatraceně! No, já myslím, že ty jsi taky pěkný hovno, ale to není důvod,

abych tě tu nechal zmřznout. Nastup si. Takže ty nejsi žádný vrah na útěku?"

Dlouhý Joseph se rozběhl k vozu a dýchal si do dlaní. "Ne. Ale jednou jsem málem zabil svého švagra, když mi naboural auto." No, vlastně to byl Dlouhý Joseph, kdo naboural auto manžela své sestry, ale takhle to znělo lépe. "Tak to jsi fajn, kámo. Já jsem taky jednou málem zabil svého sváru. A možná to ještě udělám."

* * *

Řidič se jmenoval Antonín Haaksbergen, a přestože byl afrikánský mizera, a proto byl podle Sulaweyových pravidel zákonitě zlomyslný a nedůvěryhodný, Dlouhý Joseph si musel přiznat, že není až tak úplně nejhorší. Za prvé měl jeho malý nákladák velmi dobré vytápění. A za druhé mu nekladl příliš mnoho všetečných otázek. Ale ten nejdůležitější důkaz jeho dobroty přišel hned potom, co zahrnuli za další zatáčku, když se muž zeptal: "Chceš se napít, kámo?"

Bylo to, jako by někdo roztáhl závěs a pustil do temné místnosti slunce. "Nemáš trochu vína?"

"Nejsi ani trochu vybíravý, co? Ne, ale když na mě budeš hodný, dám ti červeného fantíka."

Joseph se zamračil a zmocnilo se ho podezření, jestli nevyměnil jednoho buzika za jiného. "Červený fantík?"

Haaksbergen sáhl do přihrádky za sedačkou a vytáhl plechovku piva Červený slon. Podal ji Dlouhému Josephovi a pro sebe si vytáhl další. Otevřel ji a postavil ji na držátko na palubní desce. "Celou cestu jsem byl v pohodě a teď mám dokonce i společnost, takže to musíme oslavit, co!"

Joseph přikývl a už měl plechovku u úst. Studené pivo mu protékalo hrdlem jako déšť dopadající na vyprahlou poušť.

"Líbí se ti můj nákladák?" zeptal se Haaksbergen a napil se piva. "Je moc hezkej, co? Motor šlape na vodík - je to moc dobrý a navíc levný palivo, ale myslím, že kdyby nám vypadla jedna z těch malých blbostí, mohlo by to vybuchnout a vzít nás to na věčnost s sebou. No jo, takovej už je život, co...?"

Dobřej bože, chlape, ty už jsi to vypil?"

* * *

Zbytek cesty proběhl v teple a příjemném alkoholovém opojení. Světla měst, kterých na úpatí hor stále přibývalo, se vznášela za oknem jako zářivé tropické rybičky. Než dojeli do Howicku, Dlouhý Joseph a Antonín ("Moje matka byla Italka, co s tím nadělaš?") byli skoro nejlepší přátelé.

Dokonce i Haaksbergenovy občasně poznámky typu: "vy černí" nebo "tvoji lidi" nebo jeho výtky ohledně Josephova přílišného pití (zlikvidoval mu skoro celou zásobu piva) byly jen drobnými chybičkami na kráse nově objeveného bratrství. Nakonec ho Antonín vysadil před železniční stanicí uprostřed noci, Dlouhý Joseph mu vesele zamával a nákladák pokračoval dál po hlavní silnici.

Když přepočítal všechny své peníze, bylo mu jasné, že po železnici se do Durbanu určitě nedostane. V každém případě teď stejně nikam nespěchal. Našel si na nádraží opuštěnou lavičku, stočil se do klubíčka a usnul. Dokonce i jeho sny byly v té chvíli rozmazané, jako by se díval pod vodu.

O něco později ho rozhodně, i když nijak hrubě, probudil člen nádražní hlídky, a když mu Joseph nemohl ukázat platnou jízdenku, vykázal ho před nádražní budovu mezi ostatní pobudy a spáče. Část svých peněz Joseph hned utratil v obchodě s čtyřiadvacetihodinovým provozem, kde si koupil láhev Mountain Rose. Potřeboval ji zčásti proto, aby zahlal nepříjemnou pachut' po pivu, které předcházející noci vypil, a zčásti proto, aby mohl začít myslet.

Jeho přemýšlení však skončilo na lavičce v parku. Když se probudil, slunce už stálo hodně vysoko a svět byl nepříjemně jasný. Chvilku jen seděl a díval se po kolemjdoucích, z nichž si ho ani jeden nevšiml, pak si setřel z brady slinu, která se mu tam nějak objevila, a došel k závěru, že by se měl hnout z místa. Byl by velice nerad, kdyby Renie vylezla z té vany a začala štkat, až by zjistila, že tam není.

Vrátil se k malému zamřížovanému okénku na straně obchodu s alkoholem, které vypadalo jako kulometné hnízdo, a prostrčil mřížkou několik bankovek za další láhev Mountain Rose. Teď mu tedy zbylo jen tolik peněz, aby si koupil jízdenku na autobus, na kterou by ujel jen několik málo kilometrů - což byla příliš malá vzdálenost, aby mu to vůbec nějak pomohlo. Napil se vína a pak s neobyčejným sebezapřením láhev opět zašpuntoval a zastrčil ji do kapsy. Po chvíli vyrazil zpátky k dálnici.

Jeho třetí a poslední jízda toho dne byla na korbě nákladního vozu. Seděl vmáčknutý mezi bednami plnými skleníkového ovoce a díval se, jak se blíží k Durbanu. Vysoké kvádrovité budovy lemovaly pobřeží Natalu. Teď už by si mohl koupit jízdenku na autobus, aby se dostal tam, kam měl namířeno. Chvilku si pohrával s myšlenkou, že by se mohl vrátit do provizorní ubytovny, kde spolu s Renie strávili několik dní před jejich odjezdem, a podívat se po pár starých kamarádech. Jistě by tam byl alespoň Walter nebo někdo jiný, kdo by se odhodlal s ním zajít do nemocnice, ale Renie se vyjádřila docela přesně, když tvrdila, že ubytovna pro ně už není bezpečná. To poslední, po čem toužil, bylo dostat se do maléru, aby mu pak Renie mohla vyčítat, že je starý blázen, jak si o něm tak jako tak vždycky myslela. Myšlenka, že by to mohl být malér, který by nepřežil ani tak dlouho, aby si vůbec někdy mohl ještě vyslechnout nadávky své dcery, ho napadla až o něco později.

* * *

Během posledních dvou hodin asi tucetkrát přešel mezi autobusovou zastávkou a vchodem do Durbanské všeobecné nemocnice. Když vystoupil z autobusu před nemocnicí, vzpomněl si, že Renie mluvila o jakési karanténě, a skutečně měla pravdu, za celou dobu, co budovu sledoval, dovnitř nevešel nikdo kromě sester a doktorů. U dveří dokonce stáli strážci, členové nemocniční ochranky v protipožárních černých oblecích. Byli to takoví ti svalovci, co by se s nimi neodvážil prát ani ten největší opilecký blázen. A i když si jeho umíněné dítě myslelo, že je opilec, Dlouhý Joseph nebyl žádný blázen.

Cestou vypil asi polovinu obsahu láhve, ale druhá půlka stále ještě šplouchala v bezpečí jeho kapsy, což byl podle něj důkaz jeho zdravého úsudku a silné vůle. Na ulici před budovou byli kromě něj ten večer i další lidé, takže si mohl být jistý, že nevypadá podezřele. Ale kromě toho si v hlavě vytvořil podivný blok, který mu bránil učinit cokoliv dalšího. Jak se může jít podívat za svým synem, když má nemocnice karanténu? A když za ním nemůže jít, tak co má jiného

dělat? Vrátit se zpátky, podívat se do očí tomu buzíkovi Jeremiahovi a přiznat se, že udělal chybu? Nebo ještě něco horšího - má se vrátit a najít Renie vzhůru, aby mu mohla klást všetečné otázky, když on by jí ani nemohl říct, jak se má její bratr?

Odšoural se od autobusové zastávky k několika stromům stojícím na kopečku, kousek od vchodu do nemocnice. Zastavil se, v ruce sevřel láhev s vínem a čekal, až ho něco napadne. Blok v jeho hlavě však byl stále stejně pevný a tvrdý jako ti muži v helmách před budovou. Jeden z nich se otočil jeho směrem, hledí jeho helmy se zalesklo jako oči nějakého obřího hmyzu, a tak Dlouhý Joseph raději ustoupil za stromy.

To by mu tak ještě scházelo, že? Aby si ho některý z těch kulturistických bastardů všiml a rozhodl se dát tomu starému negrovi lekci. Žádný zákon na celém světě nemohl tyhle soukromé špicly zastavit před tím, aby vám nezlomili obě nohy - a to byla ta potíž s touhle zemí.

Právě si našel o něco bezpečnější místo ve stínu stromů, když mu někdo zezadu přitiskl ruku na ústa a Dlouhý Joseph zjistil, že mu ten někdo na záda přitiskl něco tvrdého a chladného.

Hlas za ním chraplavě zašeptal: "Ani muk, rozumíš?"

Dlouhý Joseph vyvalil oči a zoufale si přál, aby na něj teď viděl alespoň jeden z členů nemocniční ochranky, ale byl příliš daleko a navíc kolem byl temný stín. Tvrdá věc v jeho zádech se nepatrně pohnula.

"Za tebou je auto. Ted' se pomalu otočíme a půjdeme k němu. A ty pak nasedneš dovnitř, protože jestli uděláš nějakou pitomost, postarám se, aby tě tady sbírali po kouskách."

Dlouhý Joseph Sulaweyo cítil, jak se mu podlamují kolena. Ten člověk ho pomalu otočil, takže se teď nacházel na druhé straně skupinky stromů. Před ním čekal černý sedan. Zadní dveře byly otevřené a uvnitř to vypadalo jako v temném hrobě. Vůz se ukrýval v nevysokém mlázi, takže nebyl od nemocnice vidět.

"Ted' sundám dlaň z tvý pusy," řekl ten hlas. "Ale jestli se jen hlasitě nadechneš, budeš mrtvej."

Stále ještě neviděl svého vězňatele, jen cítil za zády jakousi neurčitou temnou postavu. Ze všech sil se snažil vymyslet, co má dělat, vzpomínal na všechny ty kýčovitě hrdiny, jaké viděl v síti. Odvážně vykopli zbraň z ruky útočníka nebo ho zneškodnili dobře cílenou ranou kung-fu, na okamžik ho dokonce napadlo, že by mohl začít křičet a dát se na útěk a modlit se, že první rána mine jeho tělo. Přesto ale věděl, že nic z toho neudělá. Ta věc, přitisknutá k jeho páteři, mu připadala jako chladný nos nějakého krvelačného zvířete, čenichajícího po své další kořisti. On byl jeho kořist, jeho si to zvíře chytlo. Člověk před Smrtí asi neuteče, že?

Dveře vozu už byly těsně před ním. Sklonil se a nastoupil dovnitř. Kdosi mu přetáhl přes hlavu tmavou kuklu.

Moje děti si nezaslouží tak hloupého a ničemného tátu, jako jsem já, pomyslel si, když se auto rozjelo. O několik sekund se jeho zlost proměnila v nevýslovný strach. Měl pocit, že začne zvracet, že se v té kukle udusí vlastními zvratky.

Zatraceně, co jsem to za blázná! nařikal v duchu. Moje ubohé děti! Já jsem je obě zabil!

* * *

Renie pomalu vstala a snažila se potlačit chuť znovu zvracet. - Když naposledy zvracela v hmyzím světě, nevyšlo z jejího těla vůbec nic, takže by mohlo být poměrně zajímavé zvážit, proč tedy v této simulaci zvrací proud jakési čiré tekutiny. Renie však neměla nejmenší touhu přemýšlet právě teď o dávení. Už jenom vzpomínka na ty ubohé zmrzačené tvory, kvůli nimž začala zvracet, byla stále ještě dostatečně živá na to, aby začala zvracet znovu.

"Co je to s tímhle místem?" zasténala a otfela si bradu. "Copak se zdejší lidé už dočista pomátli? Dobrý bože, a já si myslela, že Žlutý pokoj je to nejhorší! Copak jsou tvůrci tohoto světa do jednoho nějaký šílení sadisti?"

Azador znovu nastartoval motor a vyrazil dál po řece. "Byly to přece jenom Loutky."

"To tvrdíš ty!" Jen díky tomu, že se cítila hrozně slabá a zoufalá, nerozpoutala další hádku.

"Já chápu, co tím Renie myslí." - !Xabbu vyskočil na zábradlí, a i když se loď na hladině pohupovala, znamenitě udržel balanc. "A je jich opravdu tak mnoho... jak je to slovo, Renie? Myslím těch sadistických lidí, pánů tohoto místa?"

"Jsou to bohatý parchanti," prohlásil Azador. "Dělají, co se jim zlíbí."

"Těžko se mi věří té... ošklivosti." Renie se několikrát zhluboka nadechla a konečně se začala cítit alespoň trochu normálně. "Kdo by s něčím takovým chtěl žít? Kdo by to chtěl udělat? Chci říct, že člověk, který se skrýval za simem Strašáka, byl možná také pěkný mizera, ale nezdál se mi být tak hrozný. Jen si myslím, že pokud to celé pro něj byla jen hra..."

"Strašák s tímhle nemá nic společného," oznámil prostě Azador. "On už o toto místo přišel před dlouhou dobou. Už na ně nemá žádný vliv. To, co jste viděli, myslím ty lidi, co měli uřezané části těla a přišité někam jinam, jako by byli hadrové panenky, to byla práce Dvojčat."

"Dvojčat? Jakých dvojčat?" Renie se snažila, aby její hlas zněl zdvořile, protože se s Azadorem už mnohokrát dopustila zásadní chyby.

"Jsou to dva muži, kteří v síti postavili mnoho jiných míst. Možná to jsou vládci těch míst, možná to jsou jen miláckové těch vládců. Každopádně jsou v mnoha simulacích, a jakmile tam přijdou, vždycky to tam obrátí vzhůru nohama a nadělají tam pěknou paseku." Ukázal do džungle, která stále víc připomínala klaustrofobickou Továrnu, jenom s tím rozdílem, že místo hadic a trubek tady byly popínavé liány a stromy. "Už jsem je párkrát viděl, a viděl jsem i to, co dělají. Když chytí některého z nás, cestovatelů, nevyhodí nás jednoduše ze své simulace. Když můžou, nechají nás zapojené a mučí nás." Odplivl si. "Nevím, co je to ve skutečnosti za lidi, ale jsou to démoni."

"A oni jsou... dvojčata?" Renie jeho vyprávění fascinovalo. Před ní se otevřely další dveře tajuplné Jinozemě.

Azador obrátil oči v sloup. "To je jenom takový vtip, protože oni se v síti pohybují pořád spolu. A protože jeden je vždycky tlustý a druhý hubený, ať se objeví kdekoliv a ať na sebe vezmou jakoukoliv podobu. Ale jsou to Dvojčata a vždycky je snadno poznáš."

"A ty nevíš, jestli jsou skuteční, nebo ne?" Renie měla pocit, že si Azador zatím neuvědomil, že s ní komunikuje - To bylo ten den už podruhé! - a že čas na získání odpovědi se krátí. "Jak by to bylo možné, když mohou být hned v

několika simových světech?"

Cikán potřásl hlavou. "Já nevím. Jediné, co vím, je, že jsou na mnoha místech a že to vždycky jsou pěkný bastardi.

Tady jsou například Plecháč a Lev."

Takže někteří majitelé tohoto vesmíru jsou lidé jako Kunohara, pomyslela si Renie, spokojení se svým vlastním dvorkem. Zatímco jiní nezůstávají ve své vlastní simulaci a mnohem raději ničí simulace svých sousedů. Znamenalo to snad, že lidé z Grálu mezi sebou bojují? To by jistý smysl dávalo - bohatí se snaží zbavit jeden druhého, aby na ně zbylo víc něčeho, čeho je i tak dost pro všechny. Bylo by docela příjemné to nechat celé na nich, kdyby si Renie byla jistá tím, že by jeden nepřítel pro ně byl snadnějším cílem než mnoho nepřátel. Kromě toho byli ona a !Xabbu stále jen pouhými bezbrannými pěšáky uprostřed válečné zóny.

"Mohl bys nám toho o těch Dvojčatech říct víc, nebo o dalších lidech, kterým patří tahle simulace?" zeptala se.

Azador pokrčil rameny. "Na povídání je příliš horko a já už jsem unavený jen z toho, že na ty lidi vůbec musím myslet.

Já jsem Rom - my si jdeme tam, kam chceme, je nám jedno, čí zemi na své cestě překročíme." Sehnul se na zem pro svůj kabát a začal v kapse šátrat po krabičce s cigaretami.

S tím horkem měl pravdu - bylo právě poledne a stromy už dávno nevrhaly své stíny na hladinu řeky. Renie si vzpomněla na Emily, která ještě stále spala v kajutě bez oken, pak se ale zarazila. Ta dívka je přece Loutka, že ano? A tohle je koneckonců simulace, kam patří. Možná má Azador pravdu - možná ty mechanické lidi, ty kusy zakódovaných informací, bere příliš vážně.

Náhla myšlenka vzápětí vyvolala další, bylo to něco, na co dávno zapomněla. "Azadore, jak si můžeš být tak jistý, že je Emily Loutka?"

Zatvářil se překvapeně, ale předstíral, že jí nerozuměl. "Cože?"

"Už jsem se tě na to jednou ptala, ale neodpověděl jsi mi. Říkal jsi, že je jedno, co děláš, protože ona je jen Loutka. Jak to víš?"

"A proč je to pro tebe tak důležité?" zavrčel. Nezněl však příliš přesvědčivě. Renie poprvé za celou tu dobu napadlo, že nepředstírá zlobu, protože by nechtěl odpovídat na otázky, ale protože něco důležitého tají.

"Jsem jenom zvědavá," řekla tak klidně, jak jen dokázala. "Já o těchhle věcech nic nevím. Nejsem tady tak dlouho jako ty a neviděla jsem tolik věcí, co ty."

"Já nejsem malé děcko, aby sis mohla myslet, že na mě takovými řečmi zapůsobíš. To jsou levné triky," odsekl Azador.

"A jestli si tady chceš hrát na šéfa a péct se na sluníčku, tak si můžeš klidně řídit i tuhle zatracenou loď." Přestal prohledávat kapsy, pustil kormidlo a vydal se do podpalubí.

Dříve než Renie stačila cokoliv říct, !Xabbu zamával rukou, aby upoutal její pozornost. "Něco není v pořádku," řekl a seskočil ze zábradlí na palubu.

Renie se zarazila. Chvějící se horký opar mezi větvemi stromů začínal houstnout a vytvářet uprostřed vzduchu drobné obrazce. Byly to tisíce odrazů té samé věci. Tentokrát se však zdál být obraz o poznání jasnější. - Byl to masivní pahýl s velkou žlutou hlavou a zaprášenou hustou hřívou a s prasečima očkami, které se ztrácely v hlubokých vráskách. Hlava měla otevřenou tlamu, zívala a cenila přitom velké polámané zuby. Ozvalo se hlasité chrčení, znělo jako špatný zvuk rádia. Renie rozpoznala jen několik slov: "...outsideři... Les... strašný osud..." A jako ve strašidelném muzeu se ta hrozná tvář ještě chvilku kroutila, mmlala a vrčela a pak se opět vypařila a znovu po ní zbylo jen prázdné tmavé místo mezi větvemi.

"Zřejmě se ten poplach kvůli nám šíří," řekla vážně Renie. "Myslím, že právě to nám ta hlava chtěla říct. Těžko říct, ale mám dojem, že se celé tohle místo nějak rozpadá." Anebo se dvě místa, tedy Továrna a Les, začínaly spojovat dohromady. Smaragdové město se brzy stane minulostí - živě si vybavila, jak se zničené stavby, pole a prach, které kdysi bývaly Strašákovou říší a posledním obleženým útočištěm krásného dětského příběhu, postupně stávají další obdobou většího stroje, který postupně umírá, ale přesto je stále plný zlovolného života. Stane se snad totéž časem i ostatním světům v Jinozemí? Přestože byl tento obrovský vesmír, plný nejrůznějších simulací, baštou jejich nepřátel, taková představa se jí nelíbila a deprimovala ji.

"Tím si nejsem jistý," prohlásil !Xabbu a naklonil se přes zábradlí.

"Že se to tu rozpadá? Děláš si legraci?" Renie stále ještě cítila v ústech hořkou chuť žaludečních šťáv. Opět nesnesitelně zatoužila po cigaretě. K čemu to její abstinování vlastně je? Možná by si měla ještě užít všeho, co půjde, dokud může. Právě se chystala zajít za Azadorem, ale potom si všimla, že jeho kabát zůstal ležet na palubě. Ano, bylo to nezdvořilé, ale ať jde ten sobecký parchant k čertu.

Když se sehnula ke kabátu, aby prohledala kapsy, zeptala se !Xabbua: "Copak jsi neviděl to zjevení nebo co to bylo? Připadá mi to, jako by generátor, co pohání celý simový svět, jaksi zpomaloval."

"To jsem tím nemyslel, Renie." - !Xabbu se na okamžik otočil a hnědýma opičíma očima ji sledoval, jak prohledává kapsy. "Já si nejsem jistý, že to vysílání, jak tomu říkáš, je to, co jsem cítil přicházet před několika okamžiky..."

Renie konečně našla krabičku cigaret a v dalším okamžiku její prsty sevřely něco tvrdého - Azadorův zapalovač. Byl neobyčejně těžký, ale docela dobře se držel. Na stříbrných stranách měl komplikované zdobení a působil dojmem, že je to jedna z těch věcí, co se v rodinách dědí po celá staletí. Když škrtla, objevil se malý bílý plamínek hořící plazmy, vznášející se v neviditelném magnetickém poli nad zapalovačem. To tedy znamenalo, že přestože vypadal velice staře, byl to velmi moderní zapalovač - právě takové byly v RL velmi populární mezi mladými burzovními makléři nebo úspěšnými prodáváči drog.

Renie taková okázalost zaujala a začala si zapalovač lépe prohlížet. Našla na jediné nezdobené straně vyrytý malý monogram. Zdobené písmeno Y. Uvažovala, jestli to mohlo být začáteční písmeno jména jejich společníka, a pokud ano, pak zda bylo jméno Azador křestní jméno nebo příjmení. Pak ji napadlo, že mu ten zapalovač možná vůbec nepatří. Možná ho "našel" někde v Kansasu.

"Co byl ten hrozný zvuk?" ozvala se z kajuty Emily. "To... vrčení?" Dívka udělala několik kroků k zádi lodi a prudce mrkala proti jasnému slunci. Vlasy měla celé pocuchané, byla bosa a vypadala jako malé vylekané dítě. "Vzbudilo mě to..."

Když si Renie vytáhla z úst cigaretu, aby jí mohla odpovědět, celá obloha se najednou rozložila na jednotlivé barvy, modrou, bílou a černou, a celý svět jako by se zastavil.

Renie zjistila, že zůstala přimrazená na místě, nemohla se ani pohnout, ani promluvit. Všechno, co viděla - obloha, loď, řeka, Emily - najednou jako by bylo úplně ploché, mrtvé a nehybné jako obrázky na levných diapozitivech. Ale za těmi diapozitivy byly další tucty průhledných obrázků navršených jeden na druhém, jen v o něco jiném úhlu, jako když někdo na sebe naskládá blány z animovaného filmu a pak je nešťastnou náhodou upustí na zem.

V dalším okamžiku se všechny ty obrázky opět slily dohromady jako zpětně puštěné záběry rozsypaného balíčku karet a celý svět se dal opět do pohybu.

Jak Renie nehybně stála, nejistá, zda se může začít hýbat, a příliš ohromená na to, aby to okamžitě vyzkoušela, objevilo se těsně nad kajutou něco zářivě bílého. Byl to jakýsi zářivý vertikální pruh z nicoty, který se vznášel nad znovu se pohybující řekou a džunglí jako anděl, jako hvězda, jako trhlina v tapetě reality. Začalo se to měnit a najednou to mělo ruce a nohy a místo tváře prázdné bílé místo.

"Sellars...?" vydechla, ale nedokázala se přinutit k pohybu, přestože už cítila své tělo, cítila své paže, které jí volně visely podél těla, cítila své nohy, dotýkající se paluby. Poznala ten podivný tvar, postrádající jakoukoliv vizuální informaci, a to jí úplně přemohlo. "Dobrý bože," vykřikla. "Že by to konečně byl Sellars?"

Bílý tvar natáhl paže, jako by testoval počasí. Renie viděla, že !Xabbu přistoupil k ní a dlouhý čumák měl zdvižený jako pes, pozorující měsíc. Dokonce i Emily, která při podivném úkazu vyděšeně spadla na palubu, se otočila, aby zjistila, na co se !Xabbu a Renie dívají.

Bílý tvar se pomalu otočil ve vzduchu, jako by visel na neviditelné nitce, a podrážděně sebou cukal.

"Fiha!" vykřikl ten tvar. "Co to děláš, starce?" Renie nepoznávala ten hlas, zněl jako dětský a zdál se být překvapený.

"Co je to za divný místo? Tohle není žádná blbá síť, starochu." Postava se začala otáčet o poznání rychleji, divoce mávala rukama a na okamžik se zdálo, že se ta malá hvězdička promění těsně nad řekou v supernovu. "Dostaň mě vodsad! Dostaň mě vodsad, ty mentiroso matko..."

Bílá postava zmizela. A obloha byla zase oblohou a řeka byla jen tichou řekou.

"To nebyl Sellars," řekl o chvilku později !Xabbu. Za jiných okolností by se Renie zasmála nad tím, jak to bylo samozřejmé, ale nyní byla příliš ohromená. Viděla Azadorovo holé rameno na přídi lodi. Zbytek jeho těla byl ukrytý za kajutou. Najednou si uvědomila, že v ruce stále ještě drží jeho zapalovač a že ho svírá tak silně, až ji z toho bolí prsty.

"Hej!" vykřikl, "co to tam děláš?"

Co dělám? pomyslela si. Celý svět se právě proměnil v papírovou skládačku a on jí to bude dávat za vinu? Její mozek se sice točil na plné obrátky, ale neměl co zpracovávat, jako když motor auta jede na neutrálu. Zvedla hlavu a podívala se na místo, kde se ještě před malou chvilkou vznášela bílá postava.

"Jestli..." víc toho už !Xabbu říct nestihl, protože se svět znovu zbláznil.

Tentokrát Renie nestála v pozici, odkud by to celé mohla sledovat, i když by těžko našla místo, aby to mohla pozorovat, protože všechno kolem ní a dokonce i uvnitř ní, barvy, tvary, zvuky, světlo, to vše jako by se poskládalo do sebe. Rozechvělá chvilka v očekávání věcí příštích, a pak se všechno zhroutilo tak rychle, jako když jeden práskne bičem.

Následovalo mnoho sekund vyplněných prázdnotou. Nebyla šedá, byla prostě prázdná. Nebyla černá, jen jí chybělo světlo. Zbýl jen čas na to, aby si pamatovala, kdo je, ale na to, aby si pamatovala, proč je to důležité, už čas nebyl. Pak se všechno obrátilo naruby a téměř současně se to převrátilo zpátky.

Měla v ústech vodu a také všude kolem ní byla jen studená, kalná říční voda. Člun byl pryč. Začala sebou zmítat a snažila se najít oblohu. Jednou rukou se snažila dostat k životodárnému vzduchu, ale druhou měla nějak paralyzovanou a sevřenou v artritickou pěst. Nevěděla, na kterou stranu se obrátit, protože kamkoliv se otočila, plácla ji přes obličej řeka. Pokusila se vykřiknout, ale znovu se jí do krku nahrnula voda a ona se začala dávit.

"Tady, Renie!"

Snažila se otočit za !Xabbuovým hlasem a ucítila malou ruku, jak ji bere za paži a táhne ji dopředu. - Potom se dotkla něčeho hladkého a pevného, zachytila se jednou rukou a zahákla se loktem, až cítila, že se bezpečně udrží v silném proudu, který ji táhl stranou a dolů. Zvedla hlavu tak vysoko nad hladinu, jak jen dokázala, a zjistila, že Emily oddechuje těsně vedle ní. Dívka se držela kořenů toho stejného stromu. Byl to nějaký uschlý banánovník nebo něco podobného. Stál zpola ve vodě jako čáp. !Xabbu byl o něco výš a pozorně sledoval vodu.

Renie se otočila a uviděla totéž co on. Člun pokračoval dál po proudu. Už byl od nich asi dvacet nebo třicet metrů a rychle se vzdaloval. Renie začala volat Azadora, ale nikde ho neviděla. Ani za kormidlem, ani na přídi lodi. Ať už také spadl do vody a utopil se nebo se přesunul do nějakého jiného světa či byl stále na palubě člunu, teď už v tom nebyl žádný rozdíl. Člun nezpomalil, neobrátil se zpátky ke břehu. Místo toho pokračoval dál mezi stěnami Lesa a byl čím dál menší. A když se řeka o něco dál mírně stočila, zmizel docela.

Kapitola 23

Vedle Bobova oceánu

INTERNET/ZPRÁVY: Nový proces v případě rodičovského zanedbávání (vizuál: Hubbardovi plačící před budovou soudu)

HLAS: Datum druhého přelíčení v případě týraní dítěte, ze kterého byli nařčeni Rudy a Violet Hubbardovi svou

dospělou dcerou Halvah Mae Warringerovou, bylo konečně určeno. Halvah své rodiče viní z toho, že v době jejího dětství vytvořili v rodině atmosféru nezájmu, což vedlo k jejímu poškození. Warringerová tvrdí, že díky předsudkům svých rodičů a jejich ignoranci a "neochotě se napravit" byla vystavena rasové nesnášenlivosti, lhostejnosti v otázkách zdraví a negativnímu vnímání těla takovým způsobem, který ovlivnil její dospělý život. První případ ve Springfieldu ve státě Missouri skončil, když se porota nedokázala shodnout na výsledku...

JUNIPER BAY VONTARIU PŘIPOMÍNALO DECATUROVI Ramseyovi v mnohém města, ve kterých vyrůstal. Jeho otec štábní seržant byl neustále převelován z jedné základny na druhou, zpočátku s a později bez své ženy - Caturovy matky. Na první pohled mělo Juniper Bay stejně plochý ráz jako ta města jeho minulosti. Nejen v geografickém slova smyslu, ale... Catur hledal to správné slovo, zatímco stál na křižovatce, kde se mladá žena pokoušela převést své dvě malé děti přes silnici potom, co na semaforu už naskočilo oranžové světlo.

V duchovním vzpomněl si nakonec. Byla tu i jakási duchovní plochost. Jako kdyby tu byl vnitřní život města potlačen. Ne zničen... jen... potlačen.

Bylo to mnohem větší město, než na jaká si pamatoval ze svého dětství, ale jako mnoho z nich, i toto město jistě pamatovalo lepší časy. Města na železnici, kde i v nejrušnějších týdnech projelo jen pár nákladních vagonů, průmyslová města, kde polovina továrních dělníků byla bez práce. Vytušil, že zdejší mladí se nejspíš odstěhovali do mnohem zábavnějších míst. Do Toronta, do New Yorku anebo dokonce do metropole kolem D. C., kde si svůj domov vytvořil i Ramsey.

Nad hlavní silnicí visela řada praporů. Plápolaly ve větru a lákaly na nějakou veřejnou oslavu. Ramsey pocítil bodavý pocit studu. Bylo to velmi snadné dělat unáhlené soudy zevnitř svého nehorázně drahého vozu (byl to vůz z autopůjčovny, který byl na jeho rozpočet přece jen trochu příliš drahý, ale kterému jednoduše nedokázal odolat). Je snad něco špatného na městě, které ztratilo svůj původní lesk, obzvláště v porovnání s kypícími impozantními budovami, v nichž sídlily soupeřící agentury, ze kterých se skládala dnešní moderní města? Tady se lidé alespoň čas od času potkávali na ulici, možná stále chodili do stejných kostelů anebo se vídali na třídních schůzkách svých dětí. Když však člověk kráčet po chodníku u metroplexu na Washbar Corridoru nebo se jen zdržel na rušné ulici déle, než bylo nezbytně nutné k tomu, aby přeběhl od svého vozu ke dveřím, pak to téměř znamenalo prohlásit se za blázna nebo sebevraha!

Adresa, kterou dostal, se nacházela v malém bludišti uliček za obchodní čtvrtí, kde v těsném sousedství stály dvou nebo třípatrové dřevěné domy, které podle všeho musely být jakousi o sto let starší verzí sousedství mladých zbohatlíků. Nyní tyto domy a jejich starodávné dvorky ležely pod slunečními hodinami v podobě nadzemní dráhy, která vrhala stín téměř na celou čtvrtinu bloku. Docela snadno si představil, jak se onen velký stín hodin posunuje během dne přes jednotlivá okna stejně pravidelně jako vlaky, co nahoře projížděly. Také chápal, proč tyto domy, přestože měly kolem sebe dost prostoru, díky čemuž mohly mít na trhu s nemovitostmi poměrně slušnou cenu, byly smutné a působily dojmem pomalé, ale nevyhnutelné zkázy.

Zastavil se před číslem 74. Ta část domu, kterou viděl přes vysoký živý plot, byla o poznání čistší než jeho sousedé. Připadalo mu, že fasáda dostala před nedávnem nový nátěr. Ohlásil se u vrat, a přestože mu nikdo neodpověděl, domovní bzučák se rozezvnil a on byl vpuštěn dovnitř. Když kráčet po dlouhé cestě, podívoval se nad velikostí celé nemovitosti. Olga Pirovská byla sice jen jednou z dvanácti strýčků Rolníčku, ale byla to konečně neuvěřitelně populární show, a bylo tedy zřejmé, že i herci bez tváře musí být poměrně dobře placeni. Zahrada rostla z větší části divoce, ale nebyla až tak docela neupravená. V závětrí za vysokým živým plotem ještě stále dýchaly staré časy viktoriánské zábavy a dětských her. Samotný dům byl v porovnání s velkou zahradou poměrně malý, ale i tak měl tři patra a celou řadu nejrůznějších oken.

Ramsey uvažoval, jak to asi vypadalo, když se člověk posadil a díval se těmi okny do vlastní zahrady, ve které by se jeden docela snadno ztratil. Při té příležitosti ho napadlo, jak velký dům by si v tomto městě asi mohl koupit za krvavé splátky, co platí za svůj byt se dvěma ložnicemi.

Chvilku to trvalo, než někdo otevřel dveře, a tak toho využil, aby si prohlédl uschlý vánoční věnec, který tu nejspíš visel nikoliv pár měsíců po své slávě, ale možná dokonce několik let, a pár gumových holínek na rohožce vedle dveří. Dveře se otevřely, ale jen na šířku několika palců. Za bezpečnostním řetízkem se objevilo jasné oko. "Pan Ramsey?" Pokusil se vypadat co možná nejméně jako vrah. "To jsem já, paní Pirovská."

Následovalo několik váhavých okamžiků, jako kdyby stále ještě uvažovala, jestli se nejedná o nějaký trik. Můj bože, říkal si v duchu, když se váhání prodlužovalo. - To je přesně to, co se jí honí hlavou - ta žena má strach. Okamžitě ho přešla netrpělivost a podráždění. "Mohu vám ukázat svůj řidičský průkaz, jestli chcete. Copak nepoznáváte můj hlas z telefonu?"

Dveře se zavřely a on si chvilku myslel, že snad udělal chybu. - Pak ale uslyšel cinkání řetízku a po chvilce se dveře znovu otevřely. Tentokrát dokořán.

"Pojďte dál," řekla a v jejím hlase byl slyšet nepatrný akcent. "Je to hrozné, že jsem vás nechala stát za dveřmi jako svědka Jehovova nebo někoho takového."

Olga Pirovská byla mladší, než čekal podle váhavosti jejího hlasu v telefonu. Byla fit, měla rovná ramena a působila dojmem ženy na konci padesátky či na začátku šedesátky. Měla krátké husté hnědé vlasy, již hodně prošedivělé. Ale ze všeho nejvíc ho překvapil její jasný ostrý pohled, který by rozhodně nečekal od někoho, kdo ho pozoroval za bezpečnostním řetízkem, jako by byl vrah z nějakého kýchovitěho filmu.

"To je v pořádku," řekl. "Jsem moc rád, že jste se rozhodla se se mnou setkat. A pokud z našeho rozhovoru něco vzejde, potom tím můžeme pomoci několika skutečně dobrým lidem."

Mávla rozpačitě rukou. "Nemohu vám ani říct, jak se kvůli tomu cítím hrozně. Ale nevím, co jiného bych měla dělat."

Poprvé za celou dobu, co vešel dovnitř, se pod její zdvořilou slupkou objevilo její skutečné já. Rozhlédla se kolem sebe, jako by si musela připomenout, že je na domácí půdě, a pak se znovu usmála. "Celé je to velmi znepokojující." Udělala několik kroků směrem ke schodišti a naznačila mu, aby ji následoval. "Půjdeme nahoru - tuhle část domu už téměř vůbec nepoužívám."

"Je to překrásný dům. A obzvlášť zahrada na mě udělala neobyčejný dojem."

"Celé se to proměnilo v popel a prach - tak se to přece říká, ne? Kdysi jsem mívala nájemnici, která bydlela ve spodním patře. Ráda pracovala na zahradě, ale pak ji její společnost poslala za prací někam jinam. Už je to moc let!" Vydala se po schodech nahoru a Ramsey šel za ní. "Jednou do měsíce sem teď chodí zahradník. Někdy si myslím, že bych si možná mohla opatřit nějakého dalšího nájemníka - ne pro peníze, ale proto, aby se mnou v domě byl ještě někdo, víte, pro případ, že by se něco stalo. Pak si ale říkám, že jsem si už zvykla žít sama. No, kromě Misi, to je jasné."

Když vystoupali do druhého patra, ocitli se ve slušně velkém salonku. Byl tu velký krb a několik vybraných kousků starožitného nábytku. - Snad jako výsměch jednoduchosti celého pokoje stálo v samém koutě obrovské elektronické zařízení se spoustou kabelů. Vypadalo to jako něco mezi kontrolním modulem kosmické lodi a starodávným elektrickým křeslem.

"Plácám nesmysly, co?" Všimla si, že se dívá na křeslo. "To mám ke své práci. Tedy my všichni - všichni Rolničkové a ostatní postavičky, víte? Pracujeme doma." Najednou ztuhla, zamračila se a praštila se do čela. Typická řeč těla mima.

"Zapomněla jsem! Dal byste si trochu čaje? Nebo snad kávy?"

"Raději čaj."

"Bude to jen chvílička." Zastavila se přede dveřmi. "Teď se něco stane. Jak snadno se vyděsíte?"

Z výrazu její tváře nedokázal nic vyčíst. "Vyděsím?" Dobrý bože, co mu ta žena chce ukázat? Snad ty tajnosti a obavy nebyly nakonec na místě?

Otevřela dveře a dovnitř se nahnulo malé chlupaté zvířátko, jeho drápky hlasitě škrábaly po naleštěných parketách. Ramsey to nečekal a leknutím zamrkal. Jako kdyby dveře a tlamička toho zvířátka byly nějak spojené, jakmile se dveře otevřely, ta malá chlupatá potvůrka začala zuřivě štěkat. Měla hlas, jaký by se hodil k mnohem většímu zvířeti.

"Míša je hrozný zuřivec," pravila a on pochopil, že se snaží potlačit smích. "Ale není tak děsivý, jak vypadá." Protáhla se kolem dveří a zmizela v kuchyni. Ramsey zůstal sám s malým psem s netopýřima ušima, který zběsile běhal sem a tam těsně mimo jeho dosah a neustále dával najevo hlasité projevy nenávisti a nedůvěry.

* * *

Catur Ramsey se posadil do hlubokého křesla a žena mu zatím vyprávěla celý příběh o tom, jak cestovala od jednoho doktora k druhému a od každého z nich dostávala znepokojivě optimistické výsledky, že je v pořádku. Jen ty bolesti hlavy ne a ne přestat. Potom nabrala dost odvahy, aby mu vyprávěla i o výsledcích svého soukromého pátrání. Další řada objevů, které k ničemu konkrétnímu nevedly. Bylo však víc než zřejmé, že se snaží nabrat dostatek odvahy k tomu, aby mu sdělila něco, co ona rozhodně považovala za nesmírně důležité. Zatím však dost odvahy neměla. Během jejího vyprávění Ramsey několikrát zabloudil očima k obrázku nad krbem. Uvažoval, kdo by jen na něm mohl být, protože obrázek byl položený tváří dolů. Každý dobrý právník v sobě má také kousek dobrého poldy, jakýsi tichý hlásek, který neustále klade všetečné otázky. Ale ti nejlepší právníci věděli, kdy ten hlas mají ignorovat. Olga Pirovská ze sebe evidentně potřebovala všechno dostat, a tak ji Ramsey nechal.

"...A tehdy mě napadlo..." zaváhala a sehnula se k zemi, aby pohladila svého psa po hlavičce. - Malý černobílý pejsek se ukrýval mezi jejími kotníky a pozoroval Ramseye s nepřátelským výrazem v očích, jako kdyby byl přesvědčený, že je nějaký druh psiho Antikrista. "Těžko se mi to říká, víte. Ono to totiž vypadá, jako bych se zbláznila, a vy jste přitom vážil tak dlouhou cestu jen proto, abyste si to poslechl."

"Prosím, paní Pirovská. Nebyl jsem mimo svou kancelář už tak dlouho, že si pomalu začínám povídat i s umělými kytkami. I kdybyste mě teď vyhodila, i tak už jste pro mě udělala něco dobrého." Což byla pravda, dodal v duchu.

"Takže mi svůj příběh řekněte tak, jak nejlépe dovedete. Svými slovy."

"Myslela jsem si, že to nedává smysl. Že nikdo, kdo se kdy účastnil naší show - vedeme o tom podrobné záznamy a ty ukládáme do databáze, jak jsem vám už říkala - netrpěl tím Tandagorovým syndromem. Prostě se mi to celé nezdálo.

Víte, pane Ramsey, naši show sledují miliony dětí. Já sice nejsem osoba, která by se příliš zabývala statistikou, ale stejně se mi to nezdálo."

"A...?" Ramsey si nebyl docela jistý, kam tím míří, ale začínal již mít představu. Zatímco si v hlavě rovnala myšlenky, Ramsey se sklonil k zemi a zastříhal prsty, aby psovi naznačil, že je ochoten nabídnout mu smír. Míša však zuřivě vykulil oči, vyskočil na nohy, schoval se za svou paničku a začal štěkat, jako by ho právě opafil.

"Ach bože, Miso!" Olga sáhla pod polštář a vytáhla malý látkou potažený míček. Zamávala s ním psovi před nosem a pak ho hodila do vzdáleného rohu pokoje. Míša se za míčkem rozběhl a odnesl si ho za virtuální křeslo. Tam do něj zabodil zuby a začal hrozně vrčet, aby dal své hračce najevo, že ji hodlá s neobyčejnou důkladností zabít.

"To by ho mohlo na chvíli zabavit," řekla spokojeně. "Co se tu snažím říct, je, že to ani v nejmenším nedává smysl. Proč by se statistiky strýčka Rolničky měly lišit od průměru?"

"Chcete tím říct, že si myslíte, že společnost dělá něco zvláštního, čímž vytváří prevenci proti tomu Tandagorovu syndromu? Ale to by bylo dobré, nebo ne?"

"Ne," řekla opatrně, "jestliže se starají o to, aby se nestalo nic nikomu, kdo sleduje jejich show, pak to jediné znamená, že něco tají." Zdálo se, že konečně našla odvalu. Podívala se na něj a zatvářila se téměř vyzývavě.

Ramsey z toho byl vedle. Jestli měla pravdu, že byla show strýčka Rolničky výjimkou, pak to rozhodně bylo velmi zajímavé, i když to nejspíš byla jen šťastná náhoda. - Ale bylo také docela dobře možné - vlastně to bylo pravděpodobnější - že měla špatná data nebo si popletla některá čísla. To byla velká nevýhoda sítě, zároveň však i její nesporná výhoda - kdokoli si mohl opatřit jakékoliv informace a vybrat si z nich, co si jen vzpomněl. Byl to ostrov

pokladů pro amatéry, bláznů a úplně šílence.

Musel uznat, že žena, sedící proti němu, nevypadá ani trochu jako blázen, ani jako počítačový šílenec. Líbila se mu a on zjistil, že ji nechce urazit, i když jeho výlet začínal vypadat spíše jako ztráta času.

"To je velmi zajímavé, paní Pirovská," řekl nakonec. "Pochopitelně se na to podívám."

Nadšený výraz v jejích očích citelně pobledl a změnil se v cosi jiného. "Vy si myslíte, že jsem cvok."

"Ne. Vůbec ne. Ale moji klienti mají dítě, u kterého se, jak se zdá, vyvinul Tandagore. A oni potřebují fakta a čísla, nikoliv jen teorii. Slibuji vám, že se na to, co jste mi vyprávěla, skutečně podívám." Položil šálek s čajem na podlahu. Měl pocit, že je čas jít. "Slibuji vám, že celou tuto věc budu brát neobyčejně vážně."

"To dítě - je to chlapec, nebo děvče?"

"Nemohu mluvit o svých klientech." Slyšel svůj vlastní přísný hlas a ani trochu se mu nelíbil. "Je to dívka. Už je několik týdnů v kómatu. To je také důvod, proč na to celé tak spěcháme - u těch několika málo případů, kdy se lidé z kómatu probírali, k tomu došlo brzy po propuknutí nemoci."

"To je mi moc líto." Její tvář byla plná lítosti - mnohem větší lítosti, než jakou by člověk očekával od někoho, kdo slyší špatné zprávy o dítěti, které vlastně ani nezná. "To je důvod, proč mě to tak děsí," zamumlala. "Děti. Jsou tak bezmocné..."

"Vy už s dětmi pracujete velmi dlouhou dobu, že ano?"

"Vlastně téměř celý svůj život." Přetřela si tvář, jako by z ní chtěla vyhnat smutný výraz, ale příliš se jí to nepodařilo. Její oči vypadaly jako oči štvané zvěře. "Děti jsou to jediné, na čem mi záleží. A asi taky na Míšovi." Slabě se na psa usmála. Ten však po svém triumfálním vítězství nad míčkem spokojeně pochrupeval. Hlavu měl opřenou o svou mrtvou oběť.

"Máte vlastní děti?" Stále měl ještě na klíně svůj kufřík, jako by si nebyl jistý, jestli už by se neměl vydat ke dveřím. Když však položil tuto banální otázku, celé její držení se dramaticky změnilo. Žena tak viditelně zbledla, že se nemohl ubránit pocitu provinění, jako kdyby záměrně udělal něco, co jí mohlo vyděsit nebo šokovat. "Omlouvám se, nic mi do toho není."

Mávla rukou, jako by mu chtěla naznačit, že se nic nestalo, ale na tváři jí naskočily rudé skvrny. Čtvrt minuty mlčky hleděla na svého psa. I Ramsey mlčel. Cítil rozpaky a vinu nad tím, že řekl něco nevhodného.

"Mohla bych vám něco říct?" ozvala se nakonec. "Vy mě totiž neznáte. Jestli ale chcete, tak můžete jít. Já jen, že někdy je docela dobré si s někým popovídat."

Přikývl a měl pocit, že pakliže měl doposud situaci, svůj časový rozvrh, své pocity pevně pod kontrolou, právě teď se mu dokonale vymykly z rukou. "Přirozeně," řekl prostě.

"Když jsem byla mladá, jezdila jsem s cirkusem. Moji rodiče také oba pracovali v cirkuse. Jmenoval se Le Cirque Royal a my jsme s ním procestovali celou Evropu a velký kus Asie. Však asi víte, jak to v cirkusech chodí, že?"

"Ano, madam. Chci říct, nikdy jsem žádný cirkus sice neviděl, ale vím, co to je. Myslím, že dnes už jich mnoho není. Tedy rozhodně ne ve Státech."

"Ne," řekla. "To není." Hlasitě si povzdechla. "Nevím, proč vám to vlastně celé vyprávím, ale mám dojem, že si to zasloužíte vědět. Já jsem byla klaun a krasojezdkyně. A to už od dob, kdy jsem byla ještě docela malá. Většinu toho, co dnes dělám v show strýčka Rolničky, jsem se naučila právě tam. Naučili mě to jiní klauni a jiní cirkusoví umělci. Možná jsem dokonce poslední, kdo něco takového umí. V každém případě to byl hezký život, i když jsme nikdy neměli moc peněz. Byli jsme stále spolu, cestovali jsme, viděli jsme mnoho různých věcí. A když se k nám připojil jeden mladý muž... Byl to jasnovidec, znáte to slovo? Někdo, kdo umí číst myšlenky nebo to alespoň předstírá. Byla to velmi populární atrakce, stejně jako hadači budoucnosti nebo tak něco. Myslím, že i dnes najdete v síti něco podobného. Zkrátka, když k nám tehdy ten pohledný mladý muž přišel, měla jsem najednou vše, co jsem si kdy přála."

Jmenoval se Aleksandr Chotilo." Zarazila se a usmála se. Byl to sice křehký, zato však veselý úsměv. "Jeho jméno jsem nahlas nevyslovila už hodně dlouho. Myslela jsem si, že to bude bolet víc, než to bolí. Nebudu vás nudit svým dlouhým příběhem. Vy jste mladý muž. Vy víte, co je to láska."

"Obávám se, že tak mladý už nejsem," řekl tiše, ale kývl, aby pokračovala.

"Bývali bychom se vzali - moji rodiče ho měli rádi a on byl navíc jedním z našich lidí, znal kočovný život, život v cirkuse. Když jsem řekla svému otci, že čekám dítě, rychle se domluvilo datum svatby. Byla jsem tak šťastná." Na okamžik zavřela oči, jako by usnula. Pak je opět otevřela a hluboce si povzdechla. "Ale všechno se zvrátilo. V pátém měsíci přišly bolesti - velmi silné bolesti. Byli jsme v té době v Rakousku kousek od Vídně. Odvezli mě helikoptérou do nemocnice, ale dítě se narodilo mrtvé. Nikdy jsem ho ani neviděla." Odmlčela se a pevně stiskla zuby. "Ještě když jsem byla v rekonvalescenci, Aleksandr byl sražen autem na Thaliastasse a byl na místě mrtvý. Byl tehdy na cestě za mnou do nemocnice. Nesl s sebou květiny. Můj otec a má matka mi to přišli říct. Oba plakali." Otvěla si rukávem oči. Sice byly trochu zarudlé, ale přesto stále suché. "Úplně jsem zešlela. Nedá se pro to najít jiné slovo. Byla jsem přesvědčená, že Aleksandr byl unesen - dokonce i tehdy, když jsem ho viděla v rakvi v den pohřbu a kdy mě museli odnést z kostela. Byla jsem si dokonce jistá, že je i mé dítě živé, že jenom došlo k nějakému strašlivému omylu. Ležela jsem každou noc v nemocniční posteli a představovala si, že mě Aleksandr a můj syn pořád hledají, že se ztratili na chodbách venku, bloudí tam a volají mě. Křičela jsem pokaždé tak dlouho, až přišla sestra a dala mi sedativa." Usmála se, jako by chtěla zdůraznit své bláznovství. Ramseyovi to připadalo jako velmi zneklidňující výraz. "Byla jsem úplně šílená."

V sanatoriu jsem strávila tři roky - sanatorium, to je také slovo, které se dneska už moc neslyší - bylo to někde v jižní Francii, kde Le Cirque Royal trávil každou zimu. Nemluvila jsem a skoro vůbec nespala. Mnoho si z toho období nepamatuji, jen pár drobných útržků. Připadá mi to dnes jako příběh někoho docela jiného, jako kdybych se dívala na nějaký dokument. Moji rodiče byli přesvědčení, že už se z toho nikdy nevzpamatuji, ale mylili se. Pomalu se vše opět napravilo. Oni ze mne měli radost, ale já už jsem nikdy nebyla šťastná. Nemohla jsem se vrátit do cirkusu, nemohla jsem

cestovat po místech, kde jsme bývali kdysi spolu. Nejprve jsem se tedy vydala do Anglie, ale tam to bylo šedé a staré jako v Rakousku. A lidé měli takové zvláštní tiché, smutné tváře. Proto jsem přišla sem. Zestárla jsem sama. Moji rodiče zemřeli, matka teprve před pár lety. A tak od té doby vše, co dělám, dělám pro děti."

Pokrčila rameny. To byl konec jejího příběhu.

"Je mi to moc líto," řekl.

"Zasloužil jste si to vědět," odpověděla. "Bylo to fér."

"Obávám se, že to ale docela nechápu."

"Že jsem byla blázen? Dlouhou dobu si všichni mysleli, že budu muset zůstat už po zbytek života v ústavu. Když se v tom začnete přehrabovat, přijdete na některé věci, takže teď musíte zvážit to, co jsem vám právě řekla. Zasloužíte si vědět, že tyto informace pocházejí od ženy, která žila v ústavu a většinu svého života strávila tím, aby dělala děti šťastnými, protože nedokázala zabránit tomu, aby její dítě zemřelo."

"Jste na sebe příliš tvrdá. Já si nemyslím, že jste blázen - vlastně bych si přál, aby většina lidí, se kterými jsem kdy pracoval, byla stejně rozumná, jako jste vy."

Zasmála se. "Možná. Ale pak neříkejte, že jsem vám to nepověděla. Vidím, že už se chystáte k odchodu. Jen zavřu Mísu a doprovodím vás ke dveřím."

Jak se snažila usmířit si psa, který se mezitím probudil a ani trochu se mu nelíbilo, že by měl být opět zavřený v kuchyni, Ramsey se připlížil ke krbu, aby se podíval na fotku. Když ji zvedl, zadívaly se na něj velké černé knoflíkové oči. Z fotky se na něj vesele šklebil strýček Rolníčka.

"Je hrozný, nemyslíte?" řekla, když se vrátila zpátky do pokoje. Podíval se na ni provinile a málem jí obrázek podal, jako dítě, které rodiče chytí nad krabicí se sušenkami.

"Já jen..."

"Už se na něj nechci dívat. Už tak je dost hrozný, že musím být uvnitř něj. Jestli chcete, vezměte si ho."

Pokusil se to zdvořile odmítnout, ale jaksi, když se konečně rozloučil, propletl se stromy lemovanými ulicemi a konečně našel cestu zpátky na dálnici, ležel strýček Rolníčka vedle něj na sedačce a culil se jako kočka, která se právě vloupala do kurníku.

* * *

Ve vzduchu byl jistý neklid, všiml si s jistou dávkou uspokojení Yacoubian.

"To je nehorázné," řekla Ymona Dedoblancová, božská ústa její lví hlavy se znechuceně zkroutila a bílé tesáky se leskly. "Už to trvá týdny a pořád to řádně nefunguje. Co kdyby se něco stalo?"

"Stalo?" Osiris se k ní obrátil, jeho maskovaná tvář byla jako vždy nečitelná. Zdál se být poněkud pomalý. Yacoubian měl pocit, že se Starý Muž nesoustředí. Kdyby to byl nepřátelský generál - což svým způsobem byl - Yacoubian by řekl, že už nemá zájem pokračovat v bitvě. "Co myslíte tím, 'co kdyby se něco stalo'?"

Bohyně se lví hlavou jen stěží ovládala svůj vztek. "Co si myslíte, že tím chci říct? Nebuďte blázen!"

To, že nezareagoval na bezprostřední porušení protokolu, bylo velice zajímavé. Tváře egyptských bohů kolem stolu, které jim jejich hostitel určil, byly opatrně neutrální, jako kdyby se všichni dívali na tuto hádku jen s výrazem zdvořilého zájmu, ale Yacoubian věděl, že právě byla překročena hranice. Podíval se na Wellse, aby se s ním podělil o toto malé vítězství, ale technokratova žlutá božská tvář byla stejně nečitelná jako tváře ostatních.

"Chci říct, co kdyby jeden z nás zemřel?" pokračovala lví bohyně. "Co kdyby došlo k nějaké nehodě, zatímco my bychom museli jen postávat kolem a srazit kufr, jako rolníci, co stojí ve frontě na chleba?" Najednou byla příčina její zlosti zřejmá. Ona, stejně jako většina ostatních, nejspíš nikdy neopustila bezpečí své pevnosti a byla celou dobu obklopená lékařským zařízením té nejlepší kvality. - Takže se nemusela bát ani o své bezpečí, ani o své zdraví. Ymona Dedoblancová zuřila proto, že byla nucena čekat.

Starý Muž se pohnul, ale Yacoubianovi stále jeho chování připadalo podezřelé. Copak Jongleur nevidí, že mnoho ostatních členů Bratrstva už začíná ztrácet trpělivost? Generál jen sotva potlačil svou radost. Koneckonců on a Wells se pokoušeli toho starého mizeru už dlouho sesadit. Až dosud se jim to příliš nedařilo, ale teď se zdálo, že jediné, co budou muset dělat, je čekat, až jejich předseda sám podepíše svou rezignaci.

"Moje milá dámo," řekl Osiris, "myslím, že se nad tím malým zpožděním zbytečně rozčilujete. Došlo k několika drobným komplikacím - což není nic překvapivého, když vezmeme v úvahu, že se jedná o největší objev a skok dopředu od doby, kdy se lidstvo naučilo používat oheň."

"Ale co ta zemětřesení?" zeptal se Sobek, krokodýlí bůh.

"Zemětřesení?" Osiris byl zmatený. "O čem to mluvíte?"

"...Myslím, že pan Ambodulu hovoří o poruchách v systému, které jsme probírali minule," řekl klidně Wells. Citronová kůže se k memfiskému bohu-stvořiteli Ptahovi neobyčejně hodila. Na tváři měl neustále mírný úsměv. "Ty 'křeče', jak jim říkám. V poslední době jsme jich měli víc než obvykle. A to právě v době, kdy jsme celý systém spouštěli do plného provozu."

"Říkejte si tomu, jak chcete," ozval se krokodýl. "Jediné, co vím já, je, že sedím ve svém paláci v té vaší síti - v paláci, který mě stál sedmáct miliard švýcarských kreditů - a celá ta věc se najednou zblázní, jako když přeteče mléko," dokonce i když se tak hrozně zlobil, neodpustil si staré britské přirovnání. "Obrátí se to celé naruby. Barvy a světlo a všechno se najednou rozpadne. Nevykládejte mi, že to je jen nějaká křeč v systému. Je to skoro jako srdeční infarkt!"

"My všichni jsme do tohoto projektu už hodně investovali," prohlásil mrazivě Osiris. "Nic nebereme na lehkou váhu. Slyšel jste Wellse, tedy Ptaha. Je to jen součást provozních problémů. Toto je velmi komplikovaný mechanismus."

Yacoubian byl bez sebe radostí. Starý Muž zcela nečekaně nazval někoho jeho pravým jménem místo tím egyptským nesmyslem! Bezpochyby se s ním něco děje, to je bez diskuse. Generál se kolem sebe rozhlédl, jako by čekal, že uvidí praskliny v masivních žulových zdech a věčné šero, pronikající štěrbinami ve střeše Západního paláce, ale simový svět

byl stejný jako vždycky.

Takhle to přesně chodí v tomhle virtuálním nesmyslu, pomyslel si. Je to jako jedna z těch armád Třetího světa - spousta parádních uniforem a vy si ničeho nevšimnete, dokud jednoho dne nepřijdete do kasáren a nezjistíte, že jsou prázdné a že všichni vojáci utekli do hor a připojili se k rebelům.

Až na důstojníky, pomyslel si s jistou dávkou smutného humoru, ti budou mířit k hranici, aby unikli před válečným tribunálem. Takhle dopadneme my všichni, pokud tahle věc jednou skutečně zásadně selže. Bylo velmi lákavé oslavovat jakékoliv zaváhání Starého Muže, jenže i nejzarytější Jongleurův odpůrce, jakým byl Daniel Yacoubian, věděl, že nic nesmí ohrozit samotný projekt Grál.

"Vlastně začínám přemýšlet, jestli se skutečně jedná jen o běžné poruchy v systému," prohlásil Wells. "Zdá se, že dochází k větším turbulencím, než jsme předpokládali." Vstal a otevřel okno plné trojrozměrných dat. Řady barev a podivných tvarů se pomalu pohybovaly a působily dojem jakési noční můry surrealistického malíře. "Jak vidíte, měli jsme během posledních několika měsíců poměrně velký nárůst těchto systémových křečí, a když se podíváte na křivku, zjistíte, že jejich počet neustále prudce stoupá."

"Ach, pro boha živého," řekl Osiris. Byla to v tomto prostředí skutečně nechtěně komická poznámka. - "To je přece smysl turbulencí, ne? Že se něco takového nedá očekávat? Vy, Wellsi, byste to ze všech lidí zde měl nejlépe vědět - a navíc je to vaše práce starat se o systém Grálu, takže byste měl být velmi opatrný, než na něco ukážete prstem." Obrátil se a podíval se na přítomné kolem stolu. "Skutečnost je taková, že tady máme síť, která je několikanásobně komplikovanější než cokoli, co bylo až dosud vytvořeno. Nemusím vám jistě říkat, že tu máme tisíce uzlů, že dochází k trilionům instrukcí každou sekundu a že kromě občasných poruch celý systém skutečně funguje." Znechuceně mávl zabandážívanou rukou a královský cep, který obvykle držel přitisknutý na prsou, hlasitě zachrastil.

"Mohl by být příčinou těch křečí Kruh?" ozval se Ricardo Kliment, sluneční bůh s hlavou skarabea. Pomalu vstal a pohnul kusadly. "Velký Osiride, nemohli by to dělat ti ohavní lidé, co nám lezou do sítě?"

"Kruh?" zopakoval užasle Osiris. "Co ten s tím má společného?"

"Otázka je," ozval se tiše Wells, ale řekl to tak, aby ho všichni kolem stolu slyšeli, "jestli jsou ti lidé napojeni na operační systém - což je, jak bych rád zdůraznil, stále ještě výhradní doména našeho předsedy, kam nemá nikdo z nás, dokonce ani moje společnost, přímý přístup."

"Ale ti lidé z Kruhu," nedal se skarabeus, "jsou naši úhlavní nepřátelé! Našli si cestu do naší sítě, tak proč by to nemohli být oni? Jsou to antitechnologové, socialisti a ideologové. Stavějí se proti všemu, co se tu my snažíme vytvořit!" Skarabeus se málem rozplakal. Yacoubian věděl, že Klimenta zpoždění trápí ze všech přítomných nejvíce. Generál si zjistil, že tento obchodník s lidskými orgány leží v soukromé nemocnici v Paraguayi a jeho tělo je prolezlé mimořádně virulentní mutací rakoviny, takže už nezabírají ani transplantáty, ani chemoterapie.

"My všichni zde patříme mezi ty nejmocnější lidi světa," řekl Osiris a z jeho tónu bylo zřejmé, že - jak všichni už nejspíš věděli - Kliment je z nich ten nejméně mocný. "Nemusíme předstírat, že nám záleží na ideologiích. Vlastně i kdyby ta organizace Kruh přinesla důkaz, že jsou andělé Páně, stejně bych je smetl ze své cesty. Žádná překážka mi nebude stát v cestě ke Grálu."

Ale pravda je taková, že ti lidé jsou nikdo. Jsou to jen otravní anarchisté a trapiči Boha. Jsou to takoví ti otrapové, co se postaví v parku na krabici od mýdla a vykřikují tam ty své nesmysly. Ti, co rozdávají před nádražím umaštěné letáky. Ano, někdy se jim dostalo do sítě, ale co z toho? Před pár dny jsem já sám objevil jednoho z nich, jak se plíží mou říší. Byl opravdu pečlivě vyslýchán. Ale i tak mi zatím neprozradil nic, co by mi dělalo sebemenší starosti - on a ten další chudák ani nevědí, co to projekt Grál je. A teď, drahý Cheprere, přestaň plýtvat mým drahocenným časem."

Kliment se ztěžka posadil. Kdyby se o lesklé lakované hmyzí tváři dalo říci, že má výraz hubovaného dítěte, tak jeho vypadala právě takhle. - Všichni věděli, že tento Jihoameričan patřil mezi Jongleurovy nejzarputilejší příznivce. Co si jen Starý Muž myslel?

"Ještě jste mi neodpověděl, předsedo," řekl žlutý Ptah. "V době, kdy se většina Bratrstva začíná obávat o své investice a kdy dochází stále ke zpoždění, nemohl byste trochu uvolnit pravidla? Vím, že já sám bych se cítil mnohem lépe, kdybych mohl pracovat s operačním systémem, který udržuje celou naši síť v provozu."

"O tom nepochybují. Ano, jsem si jistý, že by se vám skutečně líbilo mít to pod svou kontrolou," prohlásil suše Osiris. Obrátil se k ostatním bohům kolem stolu. "Tento muž už se jednou pokusil převzít vládu nad Bratrstvem. Před několika málo týdny jste byli svědky toho, kdy se mě Američané pokusili falešně obvinít - a bylo to obvinění z něčeho, co se nakonec ukázalo být chybou jednoho ze zaměstnanců tohoto muže. - Došlo tam k děsivému narušení bezpečnosti!" Odstrčil se rukama od stolu a potřásl velkou, zamaskovanou hlavou, takže působil dojem ušlechtilého monarchy, podivujícího se nad zradou nevědeckého člena svého dvora. - "A už to tu máme zase - moje chyba! Všechno je moje chyba!" Obrátil se na Wellse. "Vy a váš neobvykle tichý přítel," koutkem oka mrkl na Yacoubiana, "neustále pochybujete o mé oddanosti celému projektu - já, který jsem ho začal! Vy chcete, abych se vzdal kontroly nad operačním systémem a pak postoupil své předsednické křeslo vám, Roberte Wellsi? Ha!" Vší silou praštil pěstí do stolu a několik zvířecích masek sebou trhlo. "Nejraději byste se mi vrhli po krku, vy nenasytní supi!"

Když Wells začal prskat - Yacoubian si pomyslel, že je docela přesvědčivý - Jiun Bhao, s hlavou boha Thovtha v podobě ibisa, pomalu vstal. "Tohle se nehodí." Jeho klidný tón jen nepatrně dokázal zakrýt jeho znechucení. "Takhle bychom spolu mluvit neměli. Nehodí se to."

Starý Muž na něj zlostně pohlédl a chvíli to vypadalo, že čínskému magnátovi řekne také něco velmi nevybíravého, což by se téměř rovnalo politické sebevraždě. Dokonce i Yacoubian na to hleděl s pusou dokořán. Osiris se však ovládl a místo toho řekl: "Náš bůh moudrosti právě dokázal, že jsem pro něj vybral skutečně tu pravou osobnost. Máte pravdu, pane. Bylo by to skutečně nevhodné." Obrátil se k Wellsovi, jehož žlutý úsměv mu musel v tom okamžiku

připadat trpký, ale přesto se musel tvářit velmi korektně. "Jak řekl náš společník, choval jsem se hrubě a za to bych se chtěl omluvit. Přesto bych ale ještě rád dodal, že také vy, Ptahu, byste pro příště měl dávat trochu lepší pozor na to, co říkáte. Mám na mysli vaši neopatrnou poznámku o tom, že snad před svými kolegy něco tajím."

Wells kývl hlavou, trochu poťouchle, a Yacoubian si najednou nebyl jistý, kam to celé povede. Snad to tomu starému bastardovi zase neprojde?

"Jen okamžik," řekl Yacoubian. - "Stále ještě zbývá odpovědět na jednu otázku. Bob tvrdí, že problémy se systémem se nedají svést jen na jeho velikost. Myslí si, že by chyba mohla být v operačním systému. Vy říkáte, že nám do toho nic není. Ale jak se tedy máme, zatraceně, dozvědět odpovědi na naše otázky?"

"Ach, Horusi, vládce nebe," pravil Starý Muž téměř přátelsky. "Tak dlouho jste mlčel, že už jsem se bál, že jste se snad odpojil."

"Jo, správně. Tak mi tedy řekněte, jak se máme ujistit, že nám celá ta věc jednoho dne prostě nespadne na hlavu."

"Už mě to unavuje," začal Osiris, když vtom se o slovo přihlásil Amón, bůh s beraní hlavou a v RL majitel šesti švýcarských bank a jedné ostrovní "republiky" u břehů Austrálie.

"Já bych o tom také rád něco věděl," řekl. "Můj systém mi říká, že ve všech mých říších dochází k častým poruchám. My všichni jsme do toho investovali víc než jen peníze, a nebude to dlouho trvat a investujeme do tohoto projektu úplně všechno, i naše životy. Jsem přesvědčený, že si zasloužíme lepší informace."

"Vidíte?" Yacoubian chtěl Starého Muže ještě více skřípnout, protože kdo ví, kdy bude opět tak zranitelný. Obrátil se k Wellsovi, aby mu pomohl. "Myslím, že bychom měli celou tu věc vytáhnout na světlo a konečně začít hovořit o faktech."

"Přestaňte," řekl Osiris a jeho hlas byl neobyčejně napjatý.

K Yacoubianově překvapení Wells řekl: "Ano, myslím, že bychom to měli nechat být, Danieli."

Lvice Sechmet ho slyšela, ale nesouhlasila. "Já chci vědět, co se děje," odsekla. "A chci vědět, jak se to opraví."

Majitelka Krittapongu, firmy na výzkum nových technologií, byla téměř tak mocná jako Wells se svým Telemorphixem. Byla to žena, jejíž jméno lidé vyslovovali s uctivou hrůzou a vždy jen šepem. Zavedla v jižní Asii opět tajné otroctví a vědělo se o ní, že svými vlastními rukama ubila k smrti několik svých sluhů - Ymona rozhodně nevyňikala trpělivostí.

"Já chci odpovědi teď hned!"

"Osobně vás mohu ujistit..." začal Osiris, jenže vtom se znovu ozval Sobek a zakýval krokodýlí hlavou.

"Nemůžete brát naše peníze a říkat nám, že na nic nemáme právo!" rozčílil se. "To by byl zločin!"

"Copak jste se zbláznil, Ambodulu?" Osiris byl viditelně ořesen. "O čem to tu mluvíte?"

Zdálo se, že se celé shromáždění promění v chaos, když vtom najednou Jiun Bhao zvedl ruku a všechny hlasy se postupně ztišily.

"Tak se obchody nedělají," začal Jiun a pomalu pokýval svou ptačí hlavou ze strany na stranu. "To je hrozné. Něco takového je naprosto nepřijatelné." Odmlčel se a rozhlédl se kolem sebe. Ticho se prodlužovalo. "Soudruhu předsedo, několik z našich členů požádalo o víc informací ve věci těch... jak je to slovo? ...těch ,křečí' v systému. Jistě tak rozumnou žádost neodmítnete?"

"Ne." Osiris se konečně uklidnil. "Ovšemže ne."

"Pak tedy do našeho příštího setkání můžete přislíbit, že připravíte podrobnou zprávu. Věřím, že máte jistě nabitý program, ale to by možná pomohlo uklidnit velmi rozjítčené emoce, kterých jsme tu dnes byli svědky."

Starý Muž zaváhal jen na okamžik. "Samozřejmě. To se mi zdá být fěr. Nechám něco připravit."

"Něco užitečného," řekl Yacoubian, a téměř okanzitě litoval, že to vůbec vyslovil. Pohled, jaký si tím vysloužil od Jiuna Bhaa, byl i přes virtuální interface mimořádně nepříjemný.

"A možná," pokračoval bůh moudrosti a obrátil se k Wellsovi, "by náš americký soudruh mohl připravit něco podobného, abychom měli k dispozici nějaké podrobnosti z jeho strany."

"Jistě." Žlutý úsměv byl o něco slabší než předtím.

"Skvělé. To je velmi laskavé." Jiun Bhao se uklonil - vlastně spíš jen kývl hlavou - na obě strany a pak roztáhl paže.

"Všichni jsme prožili únavný den a probrali jsme mnoho důležitých věcí. Možná bychom tedy mohli naše setkání ukončit a rozloučit se."

Ani Osiris, ani ostatní proti tomu nic nenamítali.

Když Západní palác Egypta Starého Muže zmizel, Yacoubian uslyšel v uchu hlas Boba Wellse.

"Na slovíčko, Danieli."

* * *

Chvilku temnoty následoval záblesk světla, jak se vmžiku vytvořila velká slunečná místnost. Byla to rozlehlá jídelna s vysokým stropem a s vyhlídkou na něco, co Yacoubian považoval za skalnaté pobřeží v Pacifiku. Přestože byla místnost velmi rozlehlá, uprostřed stál jen jediný stůl. Za ním seděl Wells. Jeho sim byl replikou jeho skutečného těla a jednotlivé detaily tu byly maličko horší, než byla dokonalost systému Grálu.

"Jsi si jistý, že to je dobrý nápad?" zeptal se generál, když došel ke svému příteli. "Nechtěl by sis raději promluvit někde ve skutečném světě, jako to děláme obvykle?"

"Kromě tvého a mého vstupu sem nikdo jiný nemůže, Danieli," řekl Wells. "A až tu skončíme, vymažu celý záznam. Tak, a teď mi dovoľ, abych začal."

Okna se rozplynula a nezůstalo tu nic než prostor mezi stolem a mořem pod útesem. Místnost zaplnil řev vody. Wells bez hnutí ztlumil zvuk, až byl jenom tichým bubláním. Vůně mořské vody a ozonu byla skutečně přesvědčivá. "Je to lepší než restaurace, co myslíš?" zeptal se majitel Telemorphixu. "Ale jestli chceš něco k předstírání, třeba pití, tak mi řekni."

"Jen si zakouřím," prohlásil Yacoubian. "Vzhledem k tomu, že je to tvoje místo, jistě se postaráš, aby na tebe nešel

kouř." Generál vytáhl jednu ze svých enaqueirosek. Utratil poměrně dost peněz na to, aby byla v tomto ohledu simulace perfektní. A když ucítil pronikavou vůni doutníku, znovu usoudil, že to byly dobře utracené peníze. Tihle technobaroni byli schopni vystavět celý Babylon cihlu po cihle, ale aby zkusili udělat solidní virtuální doutník... Generál se několikrát poplácal po náprsní kapse, a když nemohl najít zapalovač, Wells nadzvedl obočí a pak jen nepatrně luskl prsty. Před jeho společníkem se objevila krabička zápalek.

"Tak mi řekni, proč ses na Starého Muže nevrhl?" zeptal se Yacoubian, když si konečně zapálil doutník. "To ti není podobné, Bobe. Byl nucen se bránit, a stačilo pár dobře cílených ran a složil by se docela."

Wells se obrátil k oceánu. Jeho oči, s těmi zvláštními, staře vypadajícími bělmy, byly mírné, téměř prázdné. Hodnou chvíli mlčel. "Snažím se vymyslet nějaký hezký způsob, jak ti to vyložit," pravil nakonec. "Ale nemůžu žádný najít. Někdy se chováš neobyčejně hloupě, Danieli."

Yacoubian vyfoukl pseudokouř, který se choval obdivuhodně jako skutečný. Pomalu stoupal nad jeho hlavu a pak se rozplynul do namodralého oparu. Když se opět nadechl, spustil: "Co mi to tu vykládáš za kraviny? Takhle se mnou mluvit nebudeš."

"Ale ovšemže budu, Danieli. Pořád si myslím, že i přesto, jak jsi teď podrážděný, jsi dost chytrý na to, abys pochopil, co se ti chystám říct, a poučil se." Wells ostentativně mávl rukou, aby rozehnal kouř. "Ano, kdybychom zatlačili Starého Muže ještě více do defenzivy, pravděpodobně by řekl nebo udělal něco, co by způsobilo, že by ztratil důvěru Bratrstva už navždy. A to je důvod, proč jsem nic neřekl. Pokoušel jsem se ti dát stejnou radu, ale ty jsi ji úplně ignoroval, Danieli."

"Poslouchej, Bobe, mně je jedno, jak jsi mocný a kolik ti je let, já rozhodně nejsem zvyklý, aby se mnou někdo takhle mluvil."

"Možná by sis na to tedy měl zvyknout, Danieli. Jistě ti neuniklo, jak se Jiun Bhaovi podařilo na konci ovládnout celé jednání. A jaký je díky tobě a díky té děvce Dedoblancové výsledek? Budeme muset při dalším setkání předložit zprávy o poruchách v systému a porovnat je."

"No a?" Yacoubian zuřivě odfukoval a rozpálený doutník měl přímo před očima, takže pokaždé, když potáhl, zmizel Wellsův obličej v rudé záři.

"A teď mi řekni, kdo bude rozhodovat o tom, která ze zpráv je přijatelnější? Ten čínskej parchant se tiše sám zvolí za neoficiálního předsedu a ukáže ostatním členům skupiny, jak mají volit. Jestliže tedy vrátí otěže zpátky Jongleurovi, bude mu Starý Muž za tu službičku dlužen. Pokud předá otěže nám a odstaví Jongleura na druhou kolej, budeme s Jiunem de facto v koalici - ale jen tak dlouho, dokud se mu budeme hodit."

Yacoubian věděl, že truceje, ale nechtěl se toho vzdát pro něco užitečnějšího. "Myslel jsem, že se chceš Starého Muže zbavit."

"Ne, příteli, chci být na jeho místě. A to je velký rozdíl. A nezapomeň, že Jongleur má stále několik es v rukávu. Jako například ten operační systém, který se dosud nikomu z nás nedostal do ruky. A pokud bychom se dostali do sporu mezi ním, námi a Jiunem, za výsledek neručím. A pochybuji, že bychom měli šanci vyhrát."

"Bože." Yacoubian se posadil. Zlobil se, ale byl také znepokojený. "Vy lidi."

"Co tím myslíš, vy lidi? Rád bych ti připomněl, že jsi to byl ty, kdo za mnou přišel s tím nápadem, že bychom se měli Starého Muže zbavit. Jen si vzpomeň. Už ho nepotřebujeme, Bobe. Je labilní. Odcizený. Pamatuješ?"

"Tak dost." Yacoubian přiznal mávnutím ruky svou porážku. Jedna věc, kterou se během své kariéry naučil, byla, že je lepší se vzdát, když se situace jeví neudržitelná, než se marně snažit zachovat si tvář. "Tak co budeme dělat?"

"Já nevím." Wells se zamračil. Zvuk moře o něco zeslábl, přestože se vlny stále stejně aktivně vrhaly proti skalnatému břehu jako odvržená milenka. "Věc se má tak, Danieli, dělám si starosti. Ty křeče jsou skutečně velký problém. Žádný z mých lidí si nedovede jejich příčinu vysvětlit. Nejhorší je, že dokonce ani naše nejponuřejší projekce nevypadají dobře. Kromě toho se tam dějí i další divné věci, jak víš - máme velmi špatné výsledky v uzlech některých klientů, zvláště tam, kde to pronajímáme. Například to Kunoharovo fiasko."

"Vyprávěj mi o tom. Myslel jsem si, že k tomu došlo kvůli tomu, že se spustil systém - víš, prostě jednorázová záležitost. Ale ty tvrdíš, že to je velký problém? Myslíš, že by to mohlo mít nějakou souvislost s tím chlapíkem, co se dostal do systému? S tím Jongleurovým vězněm? Není snad sabotér?"

Wells zavrtěl hlavou. "Nedokážu si představit, jak by se mohl dokonce i ten nejlepší odborník napojit na systém zevnitř. A navíc ještě když je tak hluboko uvnitř. Mám pocit, že za tím musí být něco mnohem většího. Jsou to jakési chaotické poruchy. A neříkej se na mě tak, Danieli. Já vím, že nejsi žádný hlupák. Když se v tak komplikovaném systému začnou objevovat poruchy, může to začít jako maličkost, ale jestli to bude pokračovat..."

"Bože." Yacoubian měl náhle hroznou chuť do něčeho praštit. "Ty chceš říct, když se vybodnu na politické kecý, že by se celá ta věc mohla složit? Po tolika letech práce? A po tom, co jsme do toho vrazili tolik peněz?"

Wells se zamračil. "Nemyslím si, že by se to skutečně zhroutilo, Danieli. Ale my jsme tady téměř doslova na terra incognita." Položil své kostnaté ruce na stůl a pozorně si je prohlížel, jako by je nikdy předtím neviděl. "Dějou se tam velmi podivné věci. Když mluvíme o tom vězni Starého Muže - vzpomínáš si, jak jsme za ním poslali pátracího agenta - tu věc Nemesis?"

"Prosím, neříkej mi, že to vybuchlo nebo něco takového."

"Ne, nic takového. Ještě stále to tam je a stále to pracuje na svém úkolu. Ale... a já nevím, jak bych to jen vyjádřil... není to tam celé."

"Cože?" Yacoubian se začal rozhlížet po něčem, kam by odložil svůj doutník, ale Wells byl tak rozrušený, že si toho nevšiml, takže mu nevyčaroval žádný popelník. Generál tedy odložil doutník na kraj stolu. "Já ti docela nerozumím."

"Já sám nevím, o co vlastně jde. Celý tým Jericho se snaží získat nějaká data, ale jedna věc je jistá - Nemesis pracuje hluboko pod svou kapacitu. Jako kdyby její větší část pracovala na něčem docela jiném. Jenže my nevíme proč nebo

jak nebo dokonce co se přesně děje."

"Přece je to jen program. Copak tam nemůžete poslat nějaký jiný?"

Wells zavrtěl hlavou. "To je moc komplikované. Za prvé bychom rádi zkoumali původní program a nechceme, aby ho něco narušilo nebo znátlo. Myslíme si, že by nám to mohlo pomoci přijít na příčinu těch systémových křečí - vždyť jen přijít na kloub tomu, co to vůbec ty křeče jsou, by byl velký skok dopředu. A pak je tu ještě jeden důvod - vzhledem k tomu, jak kód Nemesis hledá vzory... no zkrátka bylo by to stejné jako mít na jedno vyšetřování tolik tajných poldů, že by se časem začali vzájemně zatýkat."

Yacoubian si přitáhl židli zpátky ke stolu a shodil doutník z jeho kraje. Ten zmizel ještě dřív, než stačil spadnout na zem.

"Dobrý bože, doufám, že jsi spokojený, Wellsi. Zkázil jsi mi celý den. Myslím, že půjdu domů a raději se zastřelím."

"To nedělej, Danieli. Jen doufám, že to se mnou probereš, než uděláš při příští schůzce něco drastického. Nějakou dobu budeme muset jednat mimořádně opatrně."

Generál se zlobně mračil, ale bitva už byla prohraná. "Jo, jasně." Opět se poplácal po náprsní kapse a pak si vzpomněl.

"Jen tak mimochodem, Bobe, mohl bys mi otevřít bránu ven?"

"Je snad něco v nepořádku s tvým systémem, Danieli?"

"Jo. Můj tým si s tím teď hraje. Je to ale jen nějaká drobnost."

"Jistě. Jsi připravený odejít?"

"Myslím, že ano. A ještě jedna věc - ptám se jen ze zvědavosti, abys tomu rozuměl. Stalo se ti... že by ti něco z tvého systému zmizelo?"

"Zmizelo?" Wells se na něj nechápavě podíval.

"Víš, malé věci. Kousky zařízení nebo něco takového. Virtuální objekty."

"Myslím, že ti nerozumím, Danieli. Chceš snad říct, že se ti ze systému ztrácejí virtuální věci? Nemohl sis... je někam založit?"

Yacoubian na okamžik zaváhal. "Jo. Můj zapalovač. Musel jsem ho zapomenout v některé ze svých říší. Myslím, že když jsou simulace tak komplexní, dají se v něm poztrácet věci stejně snadno jako v RL, že?"

Wells přikývl. "Myslím, že ano. Takže jsi neztratil nic důležitého? Ať už to bylo cokoli, můžeš si to vytvořit znovu."

"No jasně! Jo, byl to jenom zapalovač. Teď otevři tu bránu, Bobe."

"Díky, že jsi mě vyslechl. Doufám, že jsem k tobě nebyl příliš hrubý."

"Takt rozhodně není tvoje silná stránka, Bobe, ale myslím, že to přežiju."

"To rád slyším, Danieli. Sbohem."

Jidlna, otevřená okna i Tichý oceán v jediném okamžiku zmizely.

Kapitola 24

Nejkrásnější ulice na světě

INTERNET/SITCOM-ŽIVĚ: Cestování s neviditelným psem "Sprootiem"!

(vizuál: obývací pokoj Wengweng Choa)

CHO: "Ach ne! Někdo zničil moji zprávu pro guvernéra! Je úplně roztrhaná! Ale tenhle pokoj byl přece celý den zamčený!"

SHUO: (šeptem) "Sprootie! Ty jsi ale zlý pejsek!"

Měla bych ti uříznout ty tvoje neviditelné koule!"

(audio: smích)

CHO: "Za to budu popraven! A moje rodina nikdy nedostane vyplacenou životní pojistku. Ach, to je strašné!"

SHUO: "Pomůžu ti něco vymyslet, vážený Cho. (šeptem) Ale chytrák Sprootie jistě vymyslí něco, aby to zase zkomplikoval!"

(audio: smích a potlesk)

MODRÁ NEONOVÁ ZÁŘE SE POMALU ROZPLYNULA. Také jiskry postupně zhasly. Paul ležel na zádech pod černou oblohou a snažil se v tom všem najít nějaký smysl - Nandiho vyprávění, neočekávaný útok, útěk před chánovými válečníky, celý ten nesrozumitelný zmatek. A teď ho Řeka znovu uchopila a odnesla ho opět někam jinam. Z jedné reality do další. Z Xanadu do...?

Z místa, kde ležel natažený na dně malé loďky, viděl jen bílý měsíc v úplňku. Vypadal docela obyčejně - jako kdyby nic neznamenal. Co to tedy bude za další hrozné místo? Řeka Amazonka plná krokodýlů? Nebo něco ještě podivnějšího, něco, co by ho nikdy nenapadlo? Další noční můra nějakého ďábelského bohatého starce? Opět se ho zmocnil nesmírný stesk po domově.

A tohle mi provedl Felix Jongleur.

To jméno bylo to poslední, co mu Nandi řekl. Stále mu znělo v uších. Už ho někde slyšel, tím si byl jistý - možná se o něm zmínil muž, co si říkal profesor Bagwalter, se kterým se setkal v podivné komiksové verzi Marsu. Ale přesto měl pocit, že v tom je něco víc, cítil jakousi zvláštní rezonanci, která pronikala do hloubi jeho duše a vyvolávala podivné nesouvislé představy - velký kotel, okno, pokoj plný ptáků. Všechno to však byly velmi nejasné, prchavé představy. Když se je pokusil zachytit a dát jim nějaký smysl, rozpadly se na kusy a zůstala po nich jen tupá bolest podobná jeho stesku po domově.

Jongleur. Aspoň něco - jméno, ze kterého mohl vycházet. Mohl s ním pracovat uvnitř své hlavy a i venku v těchto vzájemně svázaných světech. Možná by mu mohlo posloužit jako kompas. Něco, co by mohl využít k tomu, aby odsud našel cestu.

Ale tahle nová simulace nepatřila Jongleurovi. Tak to alespoň Nandi říkal.

Ta myšlenka mu dala sílu, aby se posadil. Opřel se o lokty a rozhlédl se okolo. Vzduch byl poměrně chladný a noc byla jasná. Tedy nic nepříjemného. Zdálo se, že je i poměrně teple oblečený (oblečení z pohádek Tisíce a jedné noci zřejmě zůstalo v Xanadu), jeho však víc zajímalo to, co se rýsovalo před ním. Z nějakého důvodu to nebylo dobře vidět, ale na břehu bezpochyby zářila světla. Nebylo jich sice mnoho, ale stačila.

Alespoň že nejsem v nějaké pustině, uklidňoval se, někde uprostřed ničeho... I kdybych se však dostal do nějakého veselého virtuálního města, ve skutečnosti bych stále byl "uprostřed ničeho". V jakési elektronové iluzi. Až po krk v různých kódech. Nicméně vidina, že okusí o něco civilizovanější stranu virtuálních světů, mu připadala docela lákavá. Po světech z doby ledové a po mart'anské invazi už měl dost spaní s jedním okem otevřeným.

Světla se pomalu vzdalovala a Paul si uvědomil, že jeho loďku unáší říční proud. Než našel pádlo, loďka se vynořila z mlhy, ve které dosud netušil, že je, a světla města se před ním rozzářila jako božský svícen.

Byl to ten nejkrásnější pohled, jaký kdy zažil.

Zatímco udiveně hleděl před sebe, pádlo zůstalo viset těsně nad hladinou a z řidnoucí mlhy se začaly vynořovat temné siluety. Tyto stíny pak přerušovaly řadu jasných světél, jako by to byly stopy po štětcí, namočeném v inkoustu. Když kolem něj proplula první loď, byla příliš daleko, aby mohl rozpoznat nějaké detaily, přesto měl Paul pocit, že se k němu odtamtud nesl vzdálený smích. V dalším okamžiku se kolem něj objevil půltucet dalších plavidel. Vypadala, jako by vyrostla přímo z mlhy. Na zahnutých přídích se pohupovaly lucerny a i když lodě propluly kolem něj a opět zmizely v mlze, jejich pohupující se lucerny byly ještě dlouho vidět. Vypadaly jako malé světlušky.

Těsně před ním najednou proplula neosvětlená loďka. Byla tak blízko, že se Paul mohl pádlem dotknout jejího černého lesklého trupu. Také zahlédl u zábradlí jakési znetvořené monstrózní tváře a v tom okamžiku se mu srdce divoce rozbušilo. Zdálo se, že se ocitl na nějaké další vzdálené planetě. Možná to byl Mars, možná něco ještě daleko horšího. Někdo na něj odkudsi zavolal. Znělo to jako překvapený výkřik opilce. Pak se i černá loďka ponořila do mlhy a pokračovala dál za světly města. Až když zmizela docela a Paul zůstal opět osamělý uprostřed mlhy na své pohupující se loďce, uvědomil si, že ti lidé měli na obličejích masky.

* * *

Světla se pomalu přibližovala, tyčila se nad ním jako hora ze třpytivých drahokamů. Ty se však postupně začínaly měnit v mnohem prozaičtější, avšak stále úžasné obyčejné věci - pouliční lampy, rozsvícená okna a louče, to vše se na něj usmívalo z temnoty. Některá světla byla také na druhé straně vody. Přestože byla daleko, připadala mu stejně veselá a přátelská. Všude kolem něj nyní byly nejrůznější vyhlídkové lodě a na nich stejní lidé s maskami. Všichni se smáli nebo pokřikovali na okolní plavidla. Nad hladinou se nesla hudba, mísila se s hlasy a ne vždy zněly flétny a kytary příliš lahodně. Paul měl pocit, že ta divná hudba zní poněkud starodávně, ale těžko se soustředil, když proplouval snem.

Před ním byla nyní o poznání větší loď s mnoha zářivými lucernami, rozvěšenými po celé palubě. Byla přivázaná k velkému molu na břehu řeky. - Slyšel odtamtud falešný zpěv, a tak dopádl o něco blíž, aby se mohl lépe podívat na trojici postav, stojící v bílých maskách u zábradlí.

"Ztratil jsem se," zavolal nahoru. "Kde to jsem?"

Chvilí jim trvalo, než našli zdroj toho hlasu a zadívali se do temné vody pod trupem lodě. "Blízko arzenálu," ozvalo se po chvíli.

"Arzenál?" Paul si na okamžik pomyslel, že se opět ocitl v nějaké podivné verzi Londýna.

"No ovšem, arzenál. A ty jsi kdo, Turek?" ozval se druhý hlas. "Špion?" Otočil se k třetí masce a řekl: "Je to Turek."

Paul měl pocit, že si ten muž dělá legraci, ale jistý si tím nebyl. "Já nejsem Turek. Co to znamená blízko arzenálu? Jak jsem říkal, zabloudil jsem."

"Jestli hledáš Dalmatské nábřeží, pak jsi téměř tam." Když mluvil, něco mu vypadlo z ruky a spadlo to do vody těsně vedle Paulovy loďky. "Jejda, ztratil jsem svou láhev," řekl ten muž.

"Idiote," ozval se druhý. "Hej, ty. Buď tak hodný, Turku, a hoď nám to zpátky, ano?"

"Je to opravdu Turek?" zeptala se najednou třetí maska. Ta zněla ještě opileji než ty první dvě.

"Ne," řekl Paul, protože měl dojem, že ti lidé Turky nemají příliš v lásce. Rozhodl se riskovat. "Jsem Angličan."

"Angličan!" první muž se dal do smíchu. "Ale mluvíš, jako bys byl Benátčan. A já myslel, že Angličani neumějí žádnou jinou řeč než tu jejich, co zní jako vrzání pily."

"Takže jste říkali, že promenáda je přímo támhle?" zavolal, když se pádlem odrazil od mohutného trupu. Myšlenky se mu honily v hlavě jedna přes druhou. "Díky za vaši pomoc."

"Hej, Angláne!" vykřikl jeden z nich za odplouvajícím Paulem. "Kde je naše láhev?"

* * *

Dalmatské nábřeží byla ve skutečnosti přístavní hráz se stovkami lodí nejrůznějších velikostí, ukotvených tak blízko sebe, že se jejich boky vzájemně o sebe otíraly. Byla tu spousta oslnivých světél, luceren a pochodní. Mnoho z nich viselo nad arkádami budov a působilo to tu dojmem, jako by se všechno chystalo na premiéru nějakého filmu. Paul uvázal svou malou loďku k jednomu sloupu ve stínu na konci mola. V porovnání s ostatními plavidly vypadalo to jeho nesmírně uboze. Proto si byl jistý, že se nikdo nebude obtěžovat, aby mu ho ukradl.

Takže tohle jsou Benátky, pomyslel si, když zamířil do hustého davu. Všichni lidé měli masky a pestrobarevné kostýmy a většina jich byla opilá. Paulovi se to líbilo. - Konečně mu jeho vzdělání v oboru historie bylo k něčemu platné.

Nedokážu sice poznat, co je to za období, když na sobě mají všichni karnevalové kostýmy, ale odhadoval bych to na renesanci, mudroval. Říkají tomu La Serenissima, že ano? - Nejjasnější republika.

On sám na sobě měl tmavé kalhoty a něco, o čem si matně vzpomínal, že se tomu říká dublet - nebyly sice té nejlepší kvality, ale také nebyly otrhané a špinavé. Přes ramena mu splýval dlouhý těžký plášť, jehož lem končil těsně nad

blátem ulice. Na boku měl pověšený v pochvě štíhlý kord s docela jednoduchým košem, který mohl být součástí jeho kostýmu, a také cítil, že se mu houpe něco vzadu na krku. Když objekt otočil, aby se na něj podíval, zjistil, že to je maska. Její chladný porcelánový povrch měl prázdný výraz a jediným jejím výrazným rysem byl velký zahnutý nos. Chvilku na masku hleděl a přemýšlel, jestli by poznal, koho má znázorňovat, a potom - když si vzpomněl, že má v tomto podivném virtuálním světě víc než jen jednoho nepřítele - navlékl si masku na obličej a vzadu ji uvázal kolem hlavy. Okamžitě se cítil méně nápadný, a tak vyrazil do davu. Neměl žádný konkrétní plán, takže se rozhodl, že se tu bude nějakou dobu jen potulovat.

Jakási žena v šatech, které odhalovaly větší část jejích prsou, zavrávala a chytila ho za paži, aby se ho podržela. - Narovnal ji a čekal, až opět nabere rovnováhu. Také ona měla na tváři masku. Přehnaně připomínala pannu s červenými líčky a plnými rudými rty. Její mužský protějšek si ji nevybíravým způsobem přitáhl k sobě, ale jak se od Paula otáčela, otřela se o něj svými prsy a Paul viděl, jak na něj za maskou mrkla. Měla dlouhé provokativní řasy. Přestože po ní zbyl mírně nakyslý vinný zápach, Paul cítil vzrušení. Byl to přirozený reflex, na který si v tom zmatku a hrůze uplynulých dní ani nevzpomněl.

Ale co je ona? pomyslel si najednou. Loutka, šance jsou docela dobré. A jaké by to asi bylo?

Jednou viděl nafukovací sexy loutku. Byla součástí výstavy kultury dvacátého století ve Victoria and Albert Museum. On, Niles a ostatní se smáli nad neumělostí té věci, nad smutnou prázdnotou loutky, co sloužila k jedinému účelu. Muselo to být hrozné, dívat se při tom na ten strnulý pohled a otevřená ústa. Ale jaké by to bylo milovat se s imaginární benátskou party girl? Bylo by to jiné?

"Podívejte se, signore, hej, tady." - Ohlédl se a uviděl malého chlapce bez masky, jak ho tahá za plášť. "Hledáte nějakou ženu? Mohl bych vás zavést do jednoho domu, je to krásný dům jen pro ty nejlepší zákazníky. Chcete Kypřanku? Nebo možná blondátou holku od Dunaje, co?" Přestože tomu chlapci nemohlo být víc než sedm či osm a navíc byl hrozně špinavý, ve tváři měl profesionální úsměv agenta s nemovitostmi. "A co černé dívky? Nebo chlapci z Arábie?"

"Ne." Paul už se chlapce chystal zeptat na nějaký hostinec, kde by si mohl v klidu sednout a něčeho se napít, když vtom si uvědomil, že by si tím opatřil průvodce po celý zbytek večera, ať už by se mu to líbilo či ne. A on navíc nevěděl, jestli má v kapse vůbec nějaké peníze. "Ne," řekl znovu. Tentokrát o něco hlasitěji, a setřásl chlapcovu ruku ze svého pláště. "Nic nepotřebuju. Buď tak hodný a jdi pryč."

Chlapec si ho chvilku znalecky měřil, pak ho kopl do holeně a vzápětí zmizel v davu. O několik okamžiků později už ho Paul slyšel, jak přemlouvá dalšího potenciálního zákazníka.

Paula oslovilo několik dalších malých chlapců a jejich naléhání bylo nejrůznějšího charakteru. Dokonce na něj promluvilo i několik mužů a asi tučt žen. Ta nejstarší z nich, přestože měla odhalená ramena a silný nános růže, mu připomínala jeho babičku Jonasovou. Jeho však nijak neznepokojovalo předvádění těch, kteří ho chtěli připravit o jeho dukáty (zjistil, že jich přece jen několik má v měšci na opasku), spíš jen přispěli k celkové podívané na show nejrůznějších akrobatů, polykačů ohně a prodavačů magických lektvarů či muzikantů, kteří bez ohledu na ostatní vyhrávali stále dokola tu svou melodii. Všude bylo plno praporků, faborů a světel a všichni obyvatelé Benátek se podle všeho výtečně bavili ve svých maskách a v pestrobarevných kostýmech z brokátu a sametu, zdobených zářivými drahokamy a šperky.

Dál procházel po Dalmatském nábřeží - matně si vzpomínal, že za své jméno vděčilo lodím z druhé strany Jadranu, které tu kotvily - a právě se chystal přejít přes slavný Ponte della Paglia, Slaměný most, když ho najednou někdo znovu zatahal za rukáv.

"Hledáte nějaké příjemné místo, signore?" zeptala se malá tmavá postava, která se tu najednou objevila těsně vedle Paula. "Ženu?"

Paul se na ni ani nepodíval - zjistil, že odpovídat je tak jako tak jen ztráta času - ale když na most vstoupila čtveřice opilých vojáků, jeden z nich ho odstrčil na stranu a Paul najednou ucítil, jak ho někdo tahá za měšec. Obrátil se a popadl chlapce za zápěstí. Nejdřív jednou rukou, pak i druhou, protože dobře věděl, že bude lepší, když chlapce podrží co nejdál od těla, aby ho nemohl kopnout, což už se mu stalo. Rádoby zloděj se vzpíral.

"Pusťte mě!" kňouralo lapené dítě a snažilo se ho kousnout do ruky. "Nic jsem neudělal!"

Přitáhl si chlapce před sebe a řádně s ním cloumal. Když měl pocit, že je s ním hotov, že už mu dal dost za vyučenou, chlapec se přestal zmítat a rozplakal se.

Paul už se ho chystal pustit - a snad ho na cestu z čistě výchovných důvodů nakopnout do zadnice - když vtom něco v chlapcově tváři upoutalo jeho pozornost. Uplynulo několik dlouhých okamžiků. Lidé přecházeli přes most sem a tam. "Gally...?" Paul odtáhl vzpouzejícího se chlapce pod jednu pouliční lampu. Měl jiné oblečení, ale jeho tvář byla stále stejná. "Gally, jsi to ty?"

V chlapcově tváři se mísil strach s fretčí vypočítavostí. Očima těkal ze strany na stranu a snažil se najít nejlepší způsob k útěku. "Já nevím, o kom to mluvíte. Pusťte mě, seňore. Nechte mě jít, prosím. Moje matka je nemocná."

"Gally, copak mě nepoznáváš?" Paul si vzpomněl, že má na tváři masku. Když si ji sundal, chlapec využil příležitosti, že ho drží jen jednou rukou, a pokusil se mu vykroutit. Paul odhodil masku do kaluže a popadl chlapce za košili. - Pak si ho přitáhl jako čerstvě ulovenou rybu. "Zatraceně, přestaň se mrskat! To jsem já - Paul! Gally, copak si na mě už nevzpomínáš?"

Jeho vězeň na něj hodnou chvíli hleděl s výrazem strachu i zlosti a Paul cítil, jak je mu z toho těžko u srdce. Byl to omyl. Nebo ještě hůř, bylo to jako s tou okřídlenou ženou, která byla jenom jakýmsi fantomem, zmatkem, nevysvětlitelnou záhadou. Ale pak se najednou výraz toho dítěte změnil.

"Kdo jste?" zeptal se chlapec opatrně. "Znám vás?" Jeho hlas zněl, jako by byl náměsíčný, a popisoval něco, co viděl jenom on sám.

"Paul. Paul Jonas!" uvědomil si, že skoro křičí, a tak se kolem sebe rychle, provinile rozhlédl, ale festivalový dav dramatu, odehrávajícímu se na mostě, nevěnoval sebemenší pozornost. "Našel jsem tě v Osmém Čtyřhraní. Tebe a ostatní chlapce z Ústřicového domu - opravdu si na to nepamatuješ?"

"Já myslím... že jsem vás už viděl. Někde." Gally si ho pozorně prohlížel. "Ale to, o čem mluvíte, si nepamatuju - no, možná jen trošičku. A nejmenuju se tak, jak jste říkal." Zkusmo zatahal za Paulovu ruku. Stále ho pevně držel. "Tady mi říkají 'Cikán', protože jsem z Korfu." Potom následovala další pauza. "Říkáte 'Ústřicový dům'...?"

"Ano," odpověděl Paul a chlapcova soustředěná zamyšlená tvář ho dojala. "Říkal jsi mi, že jste ty i ostatní přepluli Černý oceán. Pracoval jsi v hostinci, který se jmenoval U snu Rudého krále." Paul se najednou cítil strašlivě zranitelný - příliš mnoho jmen, vyslovených uprostřed davu, mohlo znamenat něco zásadního i pro někoho z lidí kolem něj. "Podívej se, zaveď mě na to místo, o kterém jsi mluvil. Je mi jedno, jestli to je bordel nebo něco takového. Zkrátka zaveď mě někam, kde si budeme moci promluvit. Nechci ti ublížit, Gally."

"Jsem Cikán." Ale chlapec se nedal na útěk, když ho Paul pustil. "Tak pojďte." Obrátil se a zamířil přes most.

Pohyboval se davem jako králík ve vysoké trávě a Paul měl co dělat, aby mu stačil.

* * *

Kráčeli několik minut směrem od nábřeží. - Drželi se přitom jednoho z mnoha benátských kanálů a mířili hlouběji do městské části Castello. Ulice byly čím dál užší, až se proměnily jen v malé uličky, které nebyly o moc širší než Paulova ramena, a když došli na místo, kde cestička na jedné straně vody končila, museli přejít přes malý kamenný most a pokračovat dál. Hluk a světla Dalmatského nábřeží nechali rychle daleko za sebou. Chlapec se brzy stal pouhým stínem, jenom když procházel loužemi světla řinoucího se z oken či otevřených dveří, na okamžik opět získal barvy a tři pevné rozměry.

"Takže tohle je karneval?" zeptal se Paul. Gally nebo Cikán seděl na podpěrném pilíři jednoho půvabného mostu a čekal, až ho Paul dožene. Mezi holeněmi měl kamennou lví hlavu.

"Ovšem!" řekl chlapec a naklonil hlavu na stranu. "Odkud jste, že to nevíte?"

"Nejsem zdejší. Ale ty také ne, kdyby sis jen dokázal vzpomenout."

Chlapec potřásl hlavou, ale zaváhal, jako by si tím nebyl jistý. O několik okamžiků později se rozzářil. "Dnes v noci je to šílené. Ale to jste tu měl být, když přišly zprávy o Turcích. To bylo něco! Tohle proti tomu není vůbec nic."

"O Turcích?" Paul se spíš zajímal o to, aby opět nabral dech.

"Bylo to asi před půl rokem. Ani o tom nevíte? Na oceánu došlo k hrozné bitvě. Bylo to na místě s takovým legračním jménem - 'Lepanto' nebo tak něco. Byla to největší námořní bitva na světě! A my jsme vyhráli. Myslím, že nám taky trochu pomohli Španělé. Generál Venier rozmetl turecké námořnictvo na kusy. Říká se, že ve vodě plavalo tolik těl, že člověk mohl přejít suchou nohou z jedné lodě na druhou." Při té představě vykulil oči. "Usekli tureckému pašovi hlavu a tu napíchli na kůl, potom se celé vojsko vrátilo zpátky do Laguny s muslimanskou vlajkou a všechny jejich turbany táhli rozmotané za sebou ve vodě a stříleli z kanonů, až si všichni mysleli, že celé město spadne do vody!" Chlapec kopal patama do lvových kamenných prsou a zářil nadšením. "A pak byl ten největší festival, jaký si jen dovedete představit. Všichni zpívali a tancovali. Dokonce i kapsáři si udělali tu noc volno - ale jen tu jednu noc. Festival trval několik týdnů!"

Paulovo pobavení se při pohledu na chlapcovu krvelačnost změnilo v hořkost. "A to bylo před půl rokem? Ale vždyť ty tu nemůžeš být víc než několik dní, Gally. I kdybychom ztratili pojem o čase, nemohlo to být víc než dva týdny. Já jsem přece byl s tebou ve světě Za zrcadlem - s jezdci a s královnami a - s biskupem Humphreyem, vzpomínáš? A pak jsme byli na Marsu s Brummondem a ostatními. To bylo teprve před nedávnem."

Jeho průvodce seskočil z kamenného lva. "Já nevím, o čem to mluvíte, signore. Ta jména, která jste říkal, vůbec neznám. Asi." Opět vykročil, i když tentokrát o poznání pomaleji. Paul se vydal za ním.

"Ale my jsme byli přátelé, chlapče. Copak si nevzpomínáš ani na to?"

Malá postavička rázem zrychlila, jako by ho Paul šlehl bičem. Pak zpomalil, až úplně zastavil.

"Měl byste jít pryč, signore," řekl, když k němu Paul znovu došel. "Vraťte se zpátky."

"Co to říkáš? Proč?"

"Protože tam žádné ženy nejsou." Nepodíval se Paulovi do očí. "Chtěl jsem vás odvést k mužům, co znám. Čekají u mostu Rialto. Jsou to lupiči. Zlí muži. Ale už to nechci udělat. Takže byste se měl vrátit zpátky."

Paul překvapeně potřásl hlavou. "Ale vždyť jsi říkal, že máš dojem, že si vzpomínáš. Že si pamatuješ, že jsme kdysi byli spolu."

"Já o tom nechci nic vědět! Běžte pryč."

Paul se sehnul a opět chlapce chytil za zápěstí. Tentokrát však jemně. "Já si to nevymýšlím. Byli jsme přátelé - a já doufám, že stále ještě jsme. Je mi jedno, jestli jsou tam zloději."

Chlapec konečně zvedl hlavu. "Nelíbí se mi ty věci, co jste říkal. Jsou... jsou jako sny. Děsí mě." Pak zamumlal. "Jak můžete být můj přítel, když já vás vůbec neznám?"

Paul se narovnal a stále ještě držel chlapce za zápěstí. "Já tomu celému také nerozumím, ale je to pravda. Když jsem tě poprvé ztratil, cítil jsem se hrozně. Jako... jako že jsem na tebe měl dávat lepší pozor. Takže teď nedovolím, aby se to stalo znovu." Pomalu chlapce pustil. Byla to pravda, že tomu sám vůbec nerozuměl. Jestli je ten chlapec Loutka, neměl by být nikdy schopen opustit svou vlastní simulaci, ale on přitom s Paulem cestoval ze země Za zrcadlem do světa Marsu a teď byl tady v Benátkách. Ale pokud je tedy skutečný člověk jako Paul, jak... jak se tomu jen říkalo? Kdyby byl Občan, pak by o tom rozhodně věděl. Když s Paulem prošel do světa Marsu, vůbec nic ze své minulosti nezapomněl, tak proč najednou tady ano? Zdálo se, že stejně jako Paul, chlapec ztratil celý kus své minulosti.

Další ztracená duše, pomyslel si. Další duch v tomto soukolí. Ta představa ho děsila.

Uvažoval, že by mu měl říct všechno, co ví, ale stačil mu jediný pohled na chlapcovu vystrašenou tvář a rychle ten

nápad zamítl. Bylo by toho na něj příliš a bylo by to moc rychle. "Já sám neznám odpovědi," řekl nahlas. "Ale snažím se je najít."

Poprvé od chvíle, kdy se setkali na mostě, se Gally začal znovu tvářit jako drzé pouliční dítě. "Vy? Jak chcete něco zjistit, když jste ani nevěděli, že je karneval?" Zamračil se a kousl se do rtu. "Měli bychom se možná zeptat té paní v kostele. Ona ví spoustu věcí."

"Jaká paní?" Paula napadlo, jestli ho snad nechce chlapec odvést do kostela, aby se modlil před nějakou Madonou. To by jistě bylo řešení odpovídající Benátkám v patnáctém či šestnáctém století.

"No prostě paní," řekl Gally-Cikán, pak se obrátil a zamířil stejnou cestou, odkud přišli.

"Kdo?"

Chlapec se ohlédl přes rameno. "No přece milénka kardinála Zena. A teď už pojďte."

* * *

K Paulovu překvapení ho jeho průvodce dovedl zpátky k Ponte della Paglia. Přešli na druhou stranu a zamířili k obloukům benátského paláce a na náměstí svatého Marka. Na nábreží byla stále spousta lidí a na samotném náměstí byl dav ještě hustší.

Paul byl překvapený, jaký to na něj mělo vliv. Dobře náměstí svatého Marka znal, protože tu strávil mnoho prázdnin a jednou tu dokonce prožil celý týden na bienále se svou tehdejší dívkou. To bylo těsně po skončení univerzity (když si poprvé v životě myslel, že může prožít nějaká romantická dobrodružství, o kterých vždy slyšel jen z vyprávění ostatních). Najednou měl pocit, že vypadává z iluze Benátek, jaké byly. - Bylo téměř nemožné dívat se na palác, na věže kostela, na kopule ve tvaru cibule na chrámu svatého Marka - na všechny ty objekty tisíců kalendářů a pohlednic, které tak zuřivě fotografoval při své první návštěvě - a necítit při tom spojení se svým vlastním stoletím, kdy se Benátky proměnily v ráj turistů, něco jako tematický park zpodobňující kdysi mocné město.

Chlapce však žádné takové předsudky netrápily. Paul za ním musel téměř běžet, aby s ním udržel krok. Proplétali se mezi lidmi v maskách a Paul ho dokonce málem ztratil, když zakličkoval, jak se snažil vyhnout mezi dvěma velkými pilíři u vstupu na náměstí. Na šibenici mezi pilíři visel oběšený muž - veřejné popravy byly v této době ještě stále každodenní záležitostí, poskytující zábavu širokým masám - pohled na toho nebožáka však Paulovi pomohl utvořit si obrázek o této verzi republiky. Naštěstí světla z nábreží nedopadala na tvář toho mrtvého. Jistě byla celá černá a opuchlá. Paul si vzpomněl na svou turistickou projížďku a na Most vzdechů klenoucí se vysoko nad kanálem, kudy převáděli sem a tam zločince z jejich cel do mučírny k výslechu. Tehdy mu to připadalo tak nesmírně zajímavé a přitažlivé. Tyto Benátky však tak přitažlivé nebyly. Byly skutečné a kruté. Došel k závěru, že bude dobře si to pamatovat.

"Kam to vlastně jdeme, Gally?" zeptal se, když chlapec konečně dohonal.

"Neříkejte mi tak - nelíbí se mi to. Jmenuju se Cikán," řekl a zlostně se zamračil. "Je hodně pozdě, takže by neměl být problém se dostat dovnitř." Pokračoval dál a Paul si musel přidržet plášť a běžet za ním, aby ho neztratil.

Před hlavní bránou Dóžecího paláce stáli ozbrojení strážníci s dlouhými oštěpy a špičatými helmami. Přestože se všude kolem nich lidé radovali, muži se tvářili neobyčejně vážně. Paul si pomyslel, že jistě neberou svou práci na lehkou váhu. Chlapec se kolem nich protáhl a zamířil do stínu baziliky. Vzápětí zmizel za jedním z mohutných sloupů. Když se Paul vydal za ním, natáhla se po něm malá ruka a vtáhla ho do tmy.

"Tohle je ta nejtěžší část," zašeptal chlapec. "Držte se těsně za mnou a nedělejte žádný hluk."

Chlapec vyrazil kolonádou a Paul si najednou uvědomil, že má v plánu vloupat se do baziliky svatého Marka, do nejváženější církevní budovy v celých Benátkách.

"Ach bože," řekl si tiše pro sebe, aby bylo to jen bezmocné rouhání.

Nakonec to však nebylo tak hrozné, jak se obával. Chlapec ho vedl ke schodišti pod úrovní ulice, které se nacházelo v rohu kostela stranou od náměstí a od davu. Paul ho přidržel a chlapec začal šplhat po zdi vedle schodiště k otevřenému oknu. O několik minut později byl zpátky u Paula. Objevil se jako kouzelník ve dveřích pod schodištěm. Paul si předtím ani nevšiml, že tam vůbec nějaké dveře jsou.

Přestože cítil bezprostřední nebezpečí, v Paulovi zůstalo dost z turisty, aby ho tma uvnitř baziliky zklamala. Gally ho rychle vedl nejruznějšími zákoutími s tapisériemi a úzkými chodbičkami do velkého kostela. Bylo tu dost zapálených svíček, aby osvětlily mozaiky na podlaze a stěnách, které se v jejich světle zlatě leskly, ale jinak to tu nebylo jiné než v jakémkoliv skladišti nebo v hangáru, kam lidé ukládali nejruznější předměty.

Nakonec došli k jednomu klenutému průchodu, před kterým visel těžký závěs. Chlapec mu naznačil, aby byl zticha, pak opatrně strčil hlavu dovnitř, aby se ujistil, že je čistý vzduch. Otočil se a spokojeně mávl na Paula.

Temná kaple byla poměrně veliká, ale po rozsáhlých prostorách, kde se málem rozléhaly i jejich tiché kroky, byla docela intimní. Oltář, stojící před monumentální sochou Madony, byl pokrytý záplavou květin a votivních svíček. Před oltářem stála další socha v dlouhém rouchu. Byla o něco menší, než by byla její životní velikost, a její silueta se ostře rýsovala v záři svíček.

"Haló, signorino," zavolal tiše chlapec. Menší socha se otočila směrem k nim a Paul vylekaně nadskočil.

"Cikáne!" Postava sestoupila z oltářních stupňů. Když se zastavila těsně před nimi a stáhla si kápi z hlavy, sahala Paulovi sotva po prsa. Bílé vlasy měla stažené na zátylku a její nos spíš připomínal ptačí zobák. Paul hádal, že jí mohlo být mezi šedesáti až devadesáti lety. "Jaký dobrý vítr?" zeptala se, a podle všeho to nejspíš byl benátský pozdrav, který si nevyžadoval žádnou odpověď, protože žena okamžitě dodala: "Kdo je tenhle tvůj přítel, Cikáne?"

Paul se představil jen svým křestním jménem. Žena mu svoje jméno neprozradila, jenom se usmála a po chvíli pokračovala: "Dnes už jsem svou povinnost u kardinála splnila, takže můžeme jít a napít se trochu vína - v tvém poháru bude víc vody než vína, chlapče. Pak si můžeme promluvit."

Paul si vzpomněl na přezdívku, kterou jí chlapec dal, a uvažoval, jaké asi má u kardinála povinnosti. Jako by uhádla jeho rozpaky, vysvětlila mu to, jakmile prošli malými dveřmi na konci kaple a vešli do úzké chodby.

"Starám se kardinálu Zenovi o kapli, víte - je to pamětní kaple. Ne že by to bylo něco, co by obvykle mohla dělat žena, ale víte... no, zkrátka mám pár přátel... vlivných přátel. Víte, že mi Cikán a jeho společníci s oblibou říkají Milenka kardinála Zena."

"To ale není vtip, signorino," prohlásil chlapec a tvářil se zmateně. "Tak vám tu říkají všichni."

Usmála se. Když ještě několikrát zatočili, konečně otevřela jedny dveře a pustila je do svého soukromého pokoje. Byl překvapivě veliký a pohodlný. Stěny pokrývaly tapiserie a na vysokém stropě se vyjímaly vyobrazené komplikované náboženské motivy. Nízká lehátka se téměř ztrácela pod vrstvami vyšívaných polštářů a ve všech vázách byly naaranžované růže, které již začínaly svěšovat hlavičky. Na stolních deskách se hromadily opadané okvětní lístky. Olejové lampy zaplnily místnost teplým žlutým světlem. Paulovi to tu připadalo neobyčejně přepychové, typicky ženské útočiště.

Jeho pocity byly z jeho tváře víc než zřejmé, protože se na něj Milenka kardinála Zena usmála a pak zmizela ve vedlejším pokoji, aby se vzápětí vynořila s vínem, džbánkem vody a třemi poháry. Sundala si dlouhý plášť a na sobě měla jednoduché šaty ze zeleného sametu, které sahaly až na zem.

"Jak vám tedy mám říkat, signorino," řekl Paul.

"Ano, myslím, že by vám moje dlouhá přezdívka mohla připadat poněkud únavná. Říkejte mi Eleanora." Nalila všem víno a jak slíbila, chlapci do něj přilila řádně vody. "Tak mi řekni, co je nového, Cikáne," pronesla, jakmile se pohodlně posadila. "Ze všech mých mladých přátel," dodala na vysvětlenou Paulovi, "je on tím nejlepším pozorovatelem. Neznám ho sice dlouho, ale mohu se na něj spolehnout v záležitostech zaručených drbů."

Chlapec jí tedy začal vyprávět pár příběhů o soubojích a překvapivých zasnoubeních a pověstech o aktivitách několika senátorů, když žena najednou zvedla ruku a umlčela ho.

"Dneska mi připadáš nějak rozrušený. Co se stalo, chlapče?"

"On... on mě zná." Gally ukázal na Paula. "Ale já si ho nepamatuju. No, tedy skoro. On mi vyprávěl o místech, na která si už vůbec nevzpomínám."

Obrátila svůj pohled na Paula. "Aha. Tak kdo tedy jste? A proč si myslíte, že ho znáte?"

"Znám ho odjinud. Ne z Benátek. Jenže s mou pamětí něco není v pořádku." Její pohled ho uváděl do rozpaků.

"Nechtěl jsem mu ublížit. Byli jsme přátelé."

"Cikáne," řekla, aniž by od Paula odtrhla svůj pronikavý pohled, "jdi do sklepa a přines další láhev vína. Chci tu, co je na ní velké S - to je to písmeno, co vypadá jako had." Namalovala ho prstem ve vzduchu.

Když chlapec odešel, Eleanora si povzddechla a usadila se na divan. "Vy jste nejspíš Občan, že je to tak?"

Paul si nebyl jistý, zda měla na mysli stejný význam toho slova, jaký znal on. "Možná ano."

"Prosím." Zvedla ruku. "Žádné vytáčky. Vy jste skutečná osoba. Host v simulaci."

"Nejsem si jistý, zda jsem hostem," řekl pomalu. "Ale rozhodně nejsem jen kus kódu, jestli je to to, nač se mě ptáte."

"Já také ne." Její úsměv byl nečekaný a velmi krátký. "A ten chlapec také ne. Ale co skutečně je, to opravdu nevím."

Řekněte mi, proč jste ho sledoval. A rychle - nechci, aby nic z toho slyšel, a i když je ta láhev, pro kterou jsem ho poslala, až v úplně spodní řadě, nebude mu to trvat dlouho, než ji najde."

Paul uvažoval o možném riziku. Chtěl toho o této takzvané Milence kardinála Zena vědět víc, ale nebyl v situaci, kdy by mohl vyjednávat. Mohla být jednou z těch, o kterých Nandi mluvil jako o Bratrstvu Grálu - mohla dokonce být samotný Jongleur - jenže už se sem nechal dovést a s tím se nedalo nic dělat. Pokud ta žena byla vládkyní této simulace, mohla si s ním teď dělat cokoli, co by se jí zlíbilo. Bez ohledu na to, z jakého úhlu se na ni tedy díval, prostě musel riskovat. Jenomže já už se nikdy nenechám unášet proudem, připomněl si.

"Dobrá," řekl nahlas. "Vložíím tedy svůj osud do vašich rukou." Vyprávěl jí vše, co už řekl Nandimu Paradivashovi, i když jeho verze byla tentokrát ještě kratší. Přerušil ho až Gally, který se vrátil celý uprášený, a chtěl, aby mu Eleanora potvrdila, že ve sklepe skutečně je láhev s písmenem S, a aby se navíc ujistil, že by se nespokojila s jinou velice hezkou láhví, na jejíž etiketě jsou modré tečky nebo žluté písmeno X. Když se chlapec vydal zpět, aby splnil svůj úkol, Paul pokračoval ve svém vyprávění a řekl jí o svém setkání s Nandim. Neprozradil jí sice jeho jméno, ale pověděl jí všechno o tom, co mu ten muž řekl o Grálu i o Kruhu.

"...kdybych si myslel, že tomu chlapci nehrozí žádné nebezpečí, nechal bych ho být. Ale mám dojem, že mě pronásledují nějací lidé - můžete mi věřit, že nemám nejmenší tušení proč - a já mám strach, že jestli ho najdou místo mě, pak by... pak by..."

"Pak by mu ubližovali tak dlouho, dokud by jim neřekl všechno, co ví." Její rty se zkroutily odporem. "Ovšemže by to udělali. Já ty lidi znám. Nebo alespoň jim podobné."

"Takže vy mi věříte?"

"Já věřím, že všechno, co jste mi řekl, může být pravda. Ale jestli to skutečně pravda je, to budu muset ještě zvážit. Kam byste toho chlapce odvedl, kdyby souhlasil, že půjde s vámi?"

"Na Ithaku - tak mi to aspoň řekl ten muž z Kruhu. Tam musím najít Tulákův dům." Paul zamíchal zbytek vína ve svém poháru. "Ale co s tím vším máte společného vy? Jestli se můžu zeptat."

Než mu stačila odpovědět, Gally se vrátil ještě o něco víc zaprášený, ale triumfálně svíral v ruce láhev s velkým S na etiketě.

"Pojďme se teď podívat do kupole," řekla najednou Eleanora. "Je to sice hodně vysoko, aleje odtamtud nádherný výhled."

"Ale já jsem právě přinesl víno!" ozval se zklamaně Gally.

"Tak si ho vezmeme s sebou, abychom mohli připít na Stato da Mar, můj drahý Cikáne. Vsadím se, že tvému příteli Paulovi nebude vadit, když tu láhev ponese."

* * *

Kdyby existoval nenápadný způsob, jak tu láhev hodit z kamenného schodiště, Paul by to s největší radostí udělal už na stém schodu. Takhle byl alespoň rád, že si s sebou nevzal svůj meč, protože by mu jeho dlouhé pouzdro bezpochyby na nebezpečně úzkém schodišti překáželo. Gally šplhal rychle před ním s lehkostí horské kozy a dokonce i Eleanora, která byla nejméně dvakrát starší než Paul, neměla s výstupem žádné velké potíže. Paulovi to připomínalo přespolební běh z jeho dětství - býval vždycky poslední, přestože se strašně snažil, ale nikdo si ho nevšímal.

Dobrá, je to její svět, že? pomyslel si zachmuřeně a sehnul se pod sníženým klenutým stropem, který jeho dvěma menším společníkům nečinil sebemenší potíže. Nejspíš si opatřila nějaký antigravitační efekt nebo nějaké jiné zařízení, vestavěné do jejího simu - pokud jim tak lidé skutečně říkají.

Na konci namáhavé cesty vzhůru, která mu připadala, že trvá celé hodiny, Paul konečně dorazil na úzký balkon a ucítil ve tváři chladný vzduch. Pod ním se klenula oblá kopule Nanebevstoupení a celé Benátky - v té chvíli mu to připadalo jako celý svět - se mu třpytily u nohou.

"Ve skutečné bazilice žádný balkon není," zašeptala, potom se krátce zasmála a rukama se chytila zábradlí, které jí sahalo do pasu. Tvářila se přitom jako školačka, přiznávající se k nějaké rošťárně. "Ale určitě to stojí za to, obětovat kousek autenticity, co myslíte? Podívejte se na to!" Ukázala na spoustu člnů přivázaných u nábreží. "Tady vidíte, proč francouzský ambasador kdysi dávno nazval Grand Canal tou 'nejkrásnější ulicí na světě'. A také tou nejrušnější - celá říše začíná zrovna u Svatého Marka. Kde je ta láhev?" Uvolnila korkovou zátku a zdravě si přihnula. "Lodě odsud odplouvají do Alexandrie, na Naxos, do Modoguhe, Konstantinopole, na Kypr, vracejí se zpět z Aleppa, Damašku a z Kréty. Vozí věci, o jakých nemáte ani představu - koření, hedvábí, otroky, kadidlo a španělské pomeranče, kožešiny, exotická zvířata, kovotepecké práce, porcelán, víno... víno!" Opět se napila z láhve. "Připíjím na Nejjasnější Republiku a její Stato da Mar!"

Když se napila, podala láhev Paulovi, který připítek opakoval s o něco menším nadšením, ale i tak ho na něj stařena trochu přenesla. Dokonce podal láhev i Gallymu a dovolil mu, aby se také napil. Ten však většinu vína stejně vyplivl, protože mu nateklo do nosu a on se zakuckal.

"Když slepý dóže Dandolo pomáhal dělit Byzanc," řekla Eleanora, "vzal si za benátský podíl jednu a půl čtvrtiny z Římské říše. Vy a já bychom z toho nedělali velký díl, ale jen si to představte. Tři osminy největší říše na světě ovládané malým národem obchodníků a mořeplavců."

"Zní to jako Británie," řekl Paul.

"Ano, ale tohle jsou Benátky!" Eleanora mírně vrávorala. "My vůbec nejsme jako Britové. My se umíme oblékat, umíme milovat... a umíme vařit."

Pro uchování přátelského vztahu Paul raději polkl těch několik málo pozůstatků své národní hrdosti a zahnal je další trochou vína. Eleanora chvíli mlčela, zatímco si vzájemně podávali láhev, a kochala se překrásnou vyhlídkou na město. Přestože už byla téměř půlnoc, spousta lodí na Grand Canalu stále ještě jasně zářila jako rozžhavené uhlíky. A za kanálem na všech malých ostrůvcích dosud svítila karnevalová světla. - Za nimi potom už bylo jen temné moře.

* * *

Když opětovně kráčeli dolů po schodech, Eleanora se zastavila u jednoho úzkého okna, odkud bylo vidět do baziliky.

"Dole je docela dost lidí," řekla. "Někdo z dóžecí rodiny přišel asi na mši."

Paul byl okamžitě ve střehu. Přitiskl oko k úzkému oknu, ale uviděl jen několik temných stínů, mizejících v jedné z kaplí. "Je to normální?"

"Ale jistě. Jen se mi o tom nic nedoneslo, ale to se občas stává."

Poté, co vypil téměř půl láhve dobrého toskánského vína (a mělo na něj téměř stejný vliv jako skutečné víno), se Paul osmělil a začal klást další otázky. "Jaké je tady přesně vaše postavení?"

"Později." Kývla směrem ke Gallymu, který kráčel několik kroků před nimi. "Až bude spát."

Byli zpátky v jejím pokoji teprve několik minut, když chlapec, sedící na zemi a zády opřený o divan, začal klimbat. "Pojď, dítě," řekla Eleanora. "Dnes přespíš tady. Jdi teď do vedlejšího pokoje a tam se natáhni na postel."

"Na vaši postel?" Přestože byl už nesmírně unavený, ta představa se mu příliš nelíbila. "To ne, signorino. To není pro někoho, jako jsem já."

Povzdechla si. "Tak si můžeš udělat pelíšek v koutě. Vytáhni si ze skříně nějaké přikrývky." Když chlapec odešel, obrátila se na Paula. "Škoda že tu pro vás nemám trochu kávy. Dal byste si místo toho alespoň čaj?"

"Raději bych prosil nějaké informace. Já jsem vám svůj příběh už řekl. A kdo jste vy? Předáte mě teď lidem, kteří tohle místo postavili?"

"Já je skoro neznám." - Posadila se na divan a s překvapivou ohebností pod sebou zkřížila nohy. "A podle toho, co o nich vím, bych jim nepředala ani svého největšího nepřítele." Potřásla hlavou. "Máte pravdu - bylo by fěr, abych vám řekla, kdo vlastně jsem."

Tak za prvé jsem z Benátek. A to je mnohem důležitější než to, v jakém století jsem se narodila. Raději bych žila v těchto Benátkách, i když vím, že to je jen překrásný klam, než v jakémkoliv jiném městě v takzvaném skutečném světě.

Kdybych si tohle místo mohla postavit sama za své peníze, bez váhání bych to udělala. Ale já jsem žádné peníze neměla. Můj otec byl učenec. Vyrostla jsem v Dorsoduro a obsluhovala v kavárně turisty, idiotský turisty. Pak jsem se seznámila s jedním starším mužem. Stal se mým milencem. Byl velmi, velmi bohatý."

Když se pak odmlčela, Paul měl pocit, že čeká, až jí položí nějakou otázku. "A co ten muž dělal?"

"Ach." Eleanora se pousmála. "Byl jedním z nejvyšších šéfů Camorry. - To je proslulá neapolská zločinecká organizace. Hodně se o ní mluvilo v síti. Drogy, úplatky, prostituce, otroctví, tím vším se zabývali a stále ještě zabývají. A Tinto byl jedním z jejich vůdců."

"Nezdá se mi, že to byl moc milý člověk."

"Hlavně mě nesudte!" řekla ostře a trochu se narovnala. "Udělali jsme obchod. Všichni to tak děláme. Já měla za úkol si

ničeho nevšímat tak dlouho, dokud to jen šlo. Jenže přirozeně po určité době do toho zabřednete příliš hluboko, abych mohla něco změnit. Když Tinto vstoupil do Bratrstva Grálu a já zjistila, jaké věci tam dokáží, přiměla jsem ho, aby mi postavil tohle místo. A on to pro mě udělal. Nic to pro něj nebylo, měl spoustu peněz. Pro sebe si vytvořil Pompeje a přestavěl velkou část Říše římské. Také si pro sebe vytvořil pár hrozných prázdninových světů plných špiónů a rychlých lodí. Ale o co mu skutečně šlo, bylo to, že chtěl žít navěky - myslím, že se chtěl stát bohem Jupiterem Amonem a usednout na bronzový trůn. Rád mi dával malé dárky. Bratrstvu Grálu zaplatil nejméně stokrát víc, než stály tyhle malé Benátky, když jim pomáhal vytvořit jejich stroje nesmrtelnosti. Zločin se stále vyplácí, i když to staré pořekadlo tvrdí opak."

"Stroje nesmrtelnosti," zamumlal Paul. Takže Nandi měl pravdu. Ti lidé se skutečně chtěli stát bohy. Ta představa v něm vyvolala znechucení a zároveň i vzrušení. Začínalo mu to připadat čím dál děsivější - co mohl jen provést, že ho tihle mocní a šílení lidé tak vytrvale hledají?

"Ale je to paradox, nemyslíte?" pokračovala Eleanora. "Dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby se udržel naživu a dočkal se, až bude léčba zdokonalená. Jenže byl už příliš starý, když Bratrstvo objevil. A tak si nechal vyměňovat jeden orgán po druhém, nechal se napojit na přístroje, které za něj pracovaly, a dožil si pouště nejružnější roztoky.

Podstupoval radiační terapie, nechal si obnovovat buňky, zkrátka zkoušel úplně všechno. Byl zoufale odhodlaný přežít tak dlouho, až se ty stroje konečně spustí a jeho investice se začnou vyplácet. Pak ale jeden z členů Camorry podplatil někoho z Tintových lékařů, aby mu do jeho systému vstříkl nějaký speciální rekombinant - zvlášť vyrobený smrtící virus se zpožděným účinkem. Zemřel tak, že se zadával vlastní krví. Jeho tělo se úplně rozpadlo. Já jsem byla jeho milenkou téměř padesát let, ale nemohu říct, že bych nad jeho ztrátou plakala."

Vstala a nalila si do poháru víno. "Takže teď žiju tady jako host v bytě někoho, kdo zemřel. Zatím se proplácet účty, ale já nevím, jak dlouho to ještě potrvá. Bratrstvo dostalo od mého milence celé miliardy, ale on už jejich služby dávno nepotřebuje, takže oni si mohou hrát dál. Co se týče lidí z Grálu, jeho příbuzní se o jeho majetek mohou hádat navěky. Bože! Jeho poslední žena a ty jeho děti - jsou jako hnízdo hadů!"

Paul se snažil strávit tyto informace, zatímco si Eleanora dolévala do poháru s vínem trochu vody. "Víte něco o muži jménem Jongleur - Felix Jongleur?" zeptal se. "Mám dojem, že je to právě on, kdo po mně jde."

"Pak tedy jste ve skutečném maléru, můj příteli. On je ten nejmocnější člověk ze všech. Vedle něj můj Tinto vypadal jako kluk, co šikanuje spolužáky ve škole. Říká se, že mu zanedlouho bude dvě stě let."

"Přesně to mi říkal i ten muž z Kruhu." Zavřel oči, jak ho na chvíli přemohla hrozná tíseň, v níž se ocitl. "Já ale nevím, proč mě chce dostat. A navíc se nemohu odpojit ze simulace." Opět otevřel oči. "Říkala jste, že Gally - Cikán je také skutečná osoba, ale také jste říkala, že si jím nejste jistá. Co jste tím myslela?"

Kardinálova milanka se kousla do spodního rtu a zamyslela se. "Těžko se vysvětluje, jak je možné, že vím, že je Občan. Prostě to vím. Myslím, že potom, co jsem v simulaci strávila tolik let, už to dokážu s naprostou přesností poznat. Ale i když jsem Cikána poznala teprve nedávno, on je vybavený dlouhodobými vzpomínkami na toto místo."

Paul se zamračil a uvažoval. "Tak jak si tedy můžete být tak jistá, že není odsud - že prostě není jen Loutka, se kterou jste se jednoduše zatím nesetkala? Nebo snad existuje nějaký seznam Loutek a Občanů?"

"Ach ne," zasmála se Eleanora. "Nic takového. Ale ten chlapec mě jednoduše zajímal, tak jsem si ho trochu prověřila. Víte, zdejší Loutky vznikly v této simulaci. Jsou jako skuteční lidé - mají své rodiče, své domovy i své předky. Porodní báby a kněží vědí o jejich narození, i když je tu všechno jen virtuální realita. Něco z toho, co mi Cikán o své minulosti říkal, dávalo smysl - takže by to možná mohla být pravda. Ale objevila jsem pár maličkostí, které do toho jednoduše nezapadaly. V jistém smyslu toho o mých Benátkách ví dost, jako by byl odjakživa jejich součástí, ale přesto tu nemá své kořeny." Dopila víno ze svého poháru. "Ale ať už to je jak chce, je to dobrý chlapec. Proto je ve svém domově vítán."

"Když je váš... váš mileneček teď mrtvý, pak to ale znamená, že tu teď vládnete vy." V hlavě se mu začala skládat myšlenka.

"Tady nevládne nikdo. Je snad lovcí vládcem lesa jen proto, že zabíjí zvěř a vyhání pytláky? Díky němu přece stromy nerostou. Neučí ptáky, jak mají stavět svá hnízda."

Paul netrpělivě mávl rukou. "Ano, ale musíte být přece schopná se napojit a odpojit ze systému, když se tak rozhodnete. Mohla byste mě tedy poslat zpátky do... do systému, který mě sem dostal?"

Chvilku uvažovala. "Ne. Do vašeho vlastního systému bych vás poslat nemohla. Ale mohla bych vás vyhodit ze simulace. Takovou moc mám."

"A kam bych se dostal?"

"Dostal byste se do vstupní úrovně - myslím, že tomu Tintovi inženýři říkali základní úroveň. Je to jakási šedá nicota, kde si můžete vybrat, kam chcete jít."

Paulovi se rozbušilo srdce. "Tak mě tam pošlete. Prosím. Možná bych odtamtud našel cestu ven nebo se dozvěděl odpovědi na mé otázky."

Eleanora se na něj pozorně podívala. "Dobrá. Ale já půjdu s vámi." Vstala z divanu a rukou se dotkla medailonu na svém krku. Když se prsty dotkla hladkého kovu, její tělo najednou znehybnělo. Paul na ni nechápavě zíral a jeho náhlý optimismus začal ustupovat pocitu marnosti a porážky.

Uplynuly asi dvě minuty, když Eleanora opět ožila. "Nefunguje to. Nedokázala jsem vás vzít s sebou," řekla překvapeně.

"To jsem si všiml," řekl smutně. "Ale vy jste se tam dostala, že?"

"Ovšem." Opět se posadila. "Zeptáme se Tinta. Ale nejdřív mi dovozte, abych zkontrolovala chlapce." Vstala a zmizela ve vedlejší pokoj. Paul osaměl a cítil se víc než jen ohromený.

"Co jste myslela tím, že se zeptáte Tinta," řekl, jakmile se vrátila. "Myslel jsem, že je mrtvý."

"To také je. Pojďte se mnou." Vyvedla Paula z pokoje a zamířila dlouhou temnou chodbou. Přitiskla si prst na rty, aby mu naznačila, že má být potichu. Z kaple ve vzdálené části baziliky se ozývaly tiché hlasy. Nebylo jim však rozumět, přestože se rozléhaly po obrovském klenutém sále. Paulův pocit porážky se ještě více prohloubil. Klaustrofobická jistota, že se odsud již nikdy nedostane, v něm začínala probouzet pocit skutečné paniky.

Eleanora ho dovedla zpátky do malé kaple, kde se s ní poprvé setkal. Do kaple kardinála Zena. "Můj Tinto je hrozný starý padouch," řekla tiše. "A to je důvod, proč nechci, aby sem ten chlapec chodil."

Paul se snažil zahnat strach, aby se mohl soustředit. "Prosím, vysvětlete mi to."

Sardonicky se na něj usmála. "Tinto je mrtvý. Ale během posledního roku života se ho snažili připravit na věčný život v systému. Neptejte se mě jak - já jsem s něčím tak morbidním nechtěla mít nic společného a nechtěla jsem o tom ani nic vědět. Tehdy vyrobili něco - nevím, co to přesně bylo - zkrátka jakousi jeho kopii. Jenže se nepovedla. Zařízení zkrátka nefungovalo tak, jak by mělo. Nebo to možná nestačili dokončit. A na víc se mě už neptejte, protože to skutečně nevím. Ale přes jeho systém se do toho dá vstoupit. Já mu ale povoluji... zjevovat se... jen tady." Mávla kolem sebe rukou. "Nesnesla bych, kdyby se volně pohyboval všude. Hned uvidíte, co tím myslím."

"Je to... je to člověk?"

"Uvidíte." Udělala pár kroků dopředu a ukázala na židli před oltářem. "Tady si sedněte. Bude lepší, když si vás nevyšimne."

Paul se posadil. Čekal, že Eleanora udělá něco komplikovaného - že vysloví nějaké zaklínadlo nebo že stiskne nějaké skryté tlačítko - ale ona jen přistoupila k oltáři a řekla: "Tinto, chci s tebou mluvit."

Na oltáři se něco zalesklo a pak se ozval tichý hlas, kterému Paul ani trochu nerozuměl. Hlasitost se trochu zvýšila, ale Paul stále nechápal smysl slov, která slyšel.

"Aha, zapomněla jsem." Eleanora se obrátila k Paulovi a ve tváři se jí objevil nejistý úsměv. "Všechno kromě Tinta tu jde přes tlumočnický software. Myslím, že zřejmě nerozumíte neapolskému dialektu, že je to tak?" Nepatrně pohnula rukou a vzápětí se ze zářivého bodu na oltáři ozývala chraplavá angličtina.

"Jak dlouho už jsem na tomhle stole? Ztraceně, říkal jsem vám, vy idioti, že mám dneska nějakou práci. Okamžitě mě odsad' dostaňte, nebo vám utrhnu koule!"

"Tinto!" Eleanora znovu zvedla ruku. "Tinto, slyšíš mě?"

Světlo se začalo zvětšovat, až Paul konečně uviděl hlavu a ramena mrtvého muže, jenž býval Eleanoriným milencem. Jeho tvář byla nesmírně stará a hlava se mu kývala ze strany na stranu. Pod nosem, který byl podle všeho několikrát ošklivě zlomený, měl hustý knír, který byl stejně jako jeho vlasy nepřírodně přebarvený na černo. Spodní část jeho těla se ukrývala uvnitř oltáře, takže ten muž působil dojmem mrtvolky, která se náhle uprostřed svého pohřbu posadila v rakvi.

Tinto několikrát zablikal a stále byl trochu rozmazaný. Paul viděl skrz jeho tělo zapálené svíčky. "Eleanoro? Co tady děláš? Maccino tě sem zavolal?"

"Chtěla jsem se tě jen na něco zeptat," ozvala se Eleanora a její hlas se nepatrně trásl. Paul si uvědomil, že nejspíš není tak chladnokrevná, přestože se ho snažila přesvědčit o opaku. "Mohl bys mi odpovědět na pár otázek?"

"Kde to, k čertu, jsem?" Duch, nebo co to vlastně bylo, zvedl ruku a protřel si oči. Na okamžik se málem ztratil, pak se ale znovu vynořil ve své původní podobě. "Bolej mě nohy. Je mi na hovno. Tyhle doktoři jsou úplně k ničemu. Volal ti Maccino? Říkal jsem mu, aby ti poslal růže. Ty, co máš ráda. Tak volal ti?"

"Ano, Tinto. Dostala jsem ty růže." Eleanora na okamžik odvrátila hlavu a pak se znovu podívala na oltář. "Pamatuješ si na moje Benátky? Na tu simulaci, co jsi pro mě nechal postavit?"

"To si piš. Stálo mě to celej balík." Zatahal se za vousy a rozhlédl se okolo. "Kde to jsem? S tímhle pokojem... není něco v pořádku."

"Co mám dělat, abych se mohla dostat offline, Tinto? Co když to nefunguje a já se nemůžu odpojit?"

"Dělaj ti ty parchanti nějaký potíže?" zavrčel jako bezzubý tygr. "Uřizu jim koule. Co myslíš tím, že se nemůžeš dostat offline?"

"Jen mi odpověz. Co mám dělat?"

"Tomu nerozumím." Najednou vypadal, že se rozplácne. Jeho vyschlá kostnatá tvář se zkroutila, vrásky kolem očí a úst se prohloubily a on potřásl hlavou, jako by se snažil probudit. "Ztraceně, ty nohy mě příšerně bolí. Když se nemůžeš dostat ven normální cestou, tak prostě jdi jinam, Eleanoro. Dojdeš do nějakého jiného teritoria a tam použiješ jejich zařízení. Vezmi to přes kanál - ten tě vždycky odnese na nějaké jiné místo. Jsou rozmístěná podél řeky. Takže buď zkusíš tohle, nebo... nech mě přemýšlet, Benátky... jo, dostaneš se buď k Židům, nebo ke Křižákům."

"Nedokázal bys vymyslet nějakou jinou cestu? Abych se ven dostala přímo?"

Zíral před sebe a snažil se zaostrit. "Eleanoro, dostala jsi květiny? Je mi moc líto, že jsem se za tebou nemohl přijít podívat, děvče. Pořád jsem zavřenej v té odporný nemocnici."

"Ano," řekla pomalu. "Dostala jsem květiny." Zhluboka se nadechla a pak zvedla ruku. "Dobrou noc, Tinto."

Obraz se zachvěl a pak zmizel.

Eleanora se obrátila k Paulovi a rty měla stažené do tenké čárky. "Vždycky se mě ptá na květiny. Musel na ně myslet, když vyráběli tu kopii."

"Ale vy jste ty růže dostala, že ano?"

"Abych řekla pravdu, nevzpomínám si." Pokrčila rameny a pak se otočila, jako by nechtěla, aby se na ni Paul díval.

"Vrátíme se. Někdy bývá lepším pomocníkem než ostatní. Dnes večer mi ale moc nepomohl."

V chodbě se Eleanora najednou zastavila a vtáhla Paula do stínu v temném rohu. Před nimi na vzdálené straně baziliky vcházeli do jedné z kaplí muži s vážnými tvářemi. Měli na sobě těžká roucha a každý z nich měl kolem krku těžký řetěz svého úřadu.

"To je Rada deseti!" Přestože byl její šepot sotva slyšitelný, bylo v něm slyšet překvapení. "To by mě tedy zajímalo, co dělají v chrámu tak pozdě v noci." - Vzala ho za ruku a vedla ho dál temnou chodbou. Po několika krocích se ocitli v další chodbě. Ta se ukrývala za velkou tapiserií. Nahlédla za ni a mávla na Paula. "To jsou benátská senátoři - ti, kteří vedou výslechy," zašeptala Eleanora.

Paul se se vzrůstajícím neklidem díval, jak se skupinka mužů zastavila před dveřmi do kaple a tiše si mezi sebou cosi povídali. Jeho panika teď ještě zesílila. Jak je možné, že Eleanora neví, co se děje v její simulaci? Cítil nepříjemný pocit v žaludku a na kůži mu vyrazil studený pot. Najednou se mu chtělo dát se do běhu tak rychle, jak jen mohl, a bylo mu docela jedno, na jakou to bude stranu.

Poslední z Deseti vystoupil z kaple a za ním následoval Jedenáctý a Dvanáctý. Ti na sobě měli, na rozdíl od ostatních, jednoduchá tmavá roucha s kapucemi. Jeden byl velmi zavalitý. Ten druhý, přestože to bylo pod volným rouchem jen velmi špatně vidět, byl neobyčejně hubený.

Ten hubený řekl něco nejbližším senátorům a ti potřáslí hlavami. Bylo to však spíš vystrašené smířlivé gesto než vyjádření skutečného souhlasu.

"Ach bože," vydechl Paul a roztřásla se mu kolena. Musel se zachytit zábradlí, aby neupadl. "Ach bože, oni jsou tady."

Poslední slova jen tiše zamumlal, takže ho Eleanora možná ani neslyšela. Paulovi to však připadalo, jako by se ta slova rozléhala obrovským sálem s vysokým stropem. Srdce mu hlasitě bušilo v prsou, jako by volalo: Tady jsem!

Náhle se muži v bazilice oba najednou otočili jeho směrem a zadívali se do tmy jako dva honící psi, věřící svou kořist.

Paul si všiml, že mají oba na obličejích nasazené karnevalové masky. Jejich bílé tváře vypadaly uprostřed temných kápí jako lebky. Tenký muž měl masku Tragédie a jeho tlustý společník šklebící se tvář Komédie.

Paulovi stoupl tlak a on měl dojem, že snad každým okamžikem omdlí. Natáhl ruku a snažil se dotknout ženy vedle něj.

Nahmatal však jen prázdnotu. Kardinálova milenka ho nechala samotného.

"Ano, my víme, že jsi tam, Jonasi," ozval se hlas, který kdysi patřil Finchovi. Slova se kolem něj linula jako otravný plyn. "Ach ano. Cítíme tě a slyšíme tě - a teď tě konečně i sníme."

Kapitola 25

Červená země, Černá země

INTERNET/ZÁBAVA: ANVAC se soudí s Griggsem

(vizuál: Griggsův dům, vepředu kulometná hnízda)

HLAS: Bell Nathan Griggs, tvůrce seriálu "Inner Spies" a "Kapitán Mrtvola" a dalších úspěšných síťových programů, je stíhán společností ANVAC, největší bezpečnostní korporací na světě. ANVAC viní Griggse z toho, že porušil bezpečnostní dohodu tím, že otevřel svůj domov v Isla Irvine pro síťový program "Cotn'Cave", a tím prozradil bezpečnostní zařízení a postupy společnosti ANVAC.

(vizuál: základna společnosti ANVAC - zeď bez ozdob)

ANVAC odmítá soudní proces jakkoliv komentovat, ale přestože se Griggs stále ukrývá, zveřejnil své prohlášení v médiích.

(vizuál: Griggs jako anonymní lidská postava)

GRIGGS: "...to máte zatracenou pravdu, že se bojím. Tihle lidé se postarají, aby se mi stala nějaká nehoda. Myslel jsem, že to byl můj vlastní dům... můj domov. Ha! To jsem ale naivka!"

TU NOC PŘESPALI NA LINOLEU U SPODNÍ ČÁSTI KUCHYŇSKÉ linky. Větší tma však skončila, když žárovka vysoko nad jejich hlavami začala opět svítit. Kuchyň, jak se zdálo, existovala jen jako noční svět. Když se tedy žárovka opět rozsvítila, Noc, která pro Kuchyň vlastně představovala "den", se opět vrátila. Orlando a jeho kamarád se probudili.

On a Fredericks ve stísněném tichu pomohli náčelníkovi naložit kánoi. Ani Indián nemluvil, a dokonce jeho syn, který měl stále ještě popálenou hlavičku, se tvářil stejně stoicky jako jeho otec. Po nějaké době dokonce i upovídaná želva vycítila špatnou náladu svých společníků a přestala se pokoušet o konverzaci. Orlando se ulevilo. V této chvíli mu hovor na jakékoli téma připadal jako práce. Měl smutek, i když vlastně ani nevěděl proč.

Skutečně to vůbec nedávalo smysl. On a Fredericks pomohli Indiánovi zachránit jeho dítě v dokonale vykonstruovaném dobrodružném příběhu, jaký se ani Thargorovi nemohl nikdy přihodit, i když to bylo ve světě, proti kterému vypadala Thargorova Middle Country téměř stejně realisticky a normálně jako kterékoliv předměstí v RL. On a jeho přítel se vydali do hlubin mrazáku a získali něco, co bezpochyby znamenalo jisté vodítko k tomu, kde se nacházejí ostatní jejich přátelé. Ukázalo se, že jsou jeho instinkty, získané díky komplikovaným hrám, správné. Proč se tedy cítil, jako by mu právě někdo blížil zemřel? A co hůř, jako by to byla jeho vina?

Také Fredericks byl zasmušilý, nejspíš se cítil podobně. Také mu dělala starosti ta podivná zkušenost, kterou prožil. O to další důvod, aby neplýtvali silami na zbytečnou komunikaci. Ale když nasedli do kánoe a náčelník Uhod' všude s nimi zamířil do prudších vod řeky z přeteklého dřezu, Orlando měl pocit, že by přece jen měl porušit tíživé ticho.

"Kam to jedeme?"

"Dolů po řece," řekl Indián.

Orlando se podíval na Malou jiskru, který byl přivázaný na náčelníkových zádech. Chlapec, který vypadal stejně kreslounsky jako jeho otec, měl kolem hlavy ovázaný kousek látky, kterou předtím náčelník namočil ve studené vodě. Ještě stále měl na hlavičce ošklivé černé popáleniny, ale zdálo se, že ho nic nebolí. Upíral na Orlanda neobyčejně vážně tmavé oči. "Dolů po řece?" zeptal se Orlando. "Copak máme udělat ještě něco?"

"Já vás odvedu na konec řeky," vysvětlil mu náčelník. "Vy sem nepatříte."

Řekl to neobyčejně věcným tónem, a i když to byla pravda, Orlanda překvapilo, že ho to trochu zbolelo, když si to uvědomil. Přestože to, co prožili uvnitř mrazáku, bylo hrozné, měl pocit, že je ve světě Kuchyně mnohem šťastnější. Dokonce se cítil šťastnější i ve všech jiných virtuálních světech, které dosud navštívil, než kdy býval v RL.

"Víte, já nikam nespíchám," ozvala se želva. "Náčelník slíbil, že mě vyloží na cestě zpátky někde u břehu. Nevadí mi, že tu s vámi, kluci, strávím víc času, než jsem měla původně v plánu. Koneckonců, užili jsme si docela hezké dobrodružství, co říkáte. Piráti, únos, velká bitva. Bylo to vzrušující!"

"Dobrodružství...?" Orlando nemohl želvě začít vysvětlovat, že to, co právě řekla, vypadalo jako přinejmenším ne právě to nejvýstižnější slovo, a také to ani nehodlal zkoušet. Fredericks zatím vedle něj stále zasmušile hleděl na břeh, který se míhal kolem nich. Na kuchyňské skříňky a na řady vysokých polic. Orlando se obrátil zpátky na želvu a přinutil se usmát. "Jo, myslím, že máš pravdu."

* * *

Uplynul celý šerý, dlouhý den a oni ještě nebyli na konci řeky.

Když konečně skončily skříňky kuchyňské linky, ocitli se na kraji jakési zpeněné mýdlové bažiny, která se vytvořila kolem něčeho, co mohla být, jak Orlando správně vytušil, jakási starodávná pračka. Ze středu řeky viděli uprostřed bažin malé chatrce na vysokých dřevěných pilířích a z několika z nich vyšli jejich obyvatelé, aby se podívali na kánoe, proplovající kolem nich. Přestože drželi v rukách ostré oštěpy - na tu dálku Orlando poznal láhve na bělidlo, v podobách trapné karikatury afrických válečníků s černými tvářemi a bělostnými zuby - nezdálo se, že mají v úmyslu na loď zaútočit. Jen zamávali a pak opět zmizeli ve svých příbytcích.

Po několika hodinách bažiny vystřídaly louky - nejspíš to byla nějaká rohož na podlaze - a na nich se pásly ovce z čistících houbiček, každá v barvě neposkvrněné běli. Dokonce tu bylo i několik drsných smetáčků, co vypadaly jako žirafy. Natahovaly své dlouhé krky, aby mohly očistit hrnky, pověšené na stojáncích, stojících tu a tam na sisalové pláni.

Přestože se Orlando na svět kolem sebe stále díval dost kriticky, nechal se unášet potěšením z pohledu na okolní krajinu. S obdivem uvažoval, jak se nápad, vytvořit z Kuchyně celý svět, podařil. Byla tu celá řada nejrůznějších věcí a míst, které měly svůj řád, a přesto to stále byla obyčejná kuchyň. Navíc žasl nad kouzlem, které zde ovládalo vzdálenosti. Stále odsud viděl kuchyňský dřez, kudy do tohoto světa vstoupili, teď byl od nich směšně daleko, a vypadal jako vysoká tyčící se hora. Kdyby byl on a Fredericks a všichni jeho společníci jenom jeden palec velcí, což se mu jevilo jako poměrně správný odhad v porovnání s ostatními předměty v Kuchyni... Orlando provedl rychlý výpočet a došel k závěru, že podle zdejšího měřítka mohla by celá místnost na délku měřit zhruba čtvrt míle. Proto mu bylo divné, že už pádlovali po řece téměř celé dva dny, a to ještě nebyli zdaleka na konci.

Orlanda poprvé za tu dobu napadlo, komu asi tato Kuchyň patří - byl snad jejím majitelem někdo z Bratrstva? Nebo byli v této síti i jiní velmi bohatí lidé, kteří si od Bratrstva pronajali prostor a pak si vytvořili vlastní světy? Těžko se mu věřilo, že by právě Kuchyň mohla patřit jedné z těch bohatých zřúd, o kterých mluvil Sellars. Tento simový svět byl příliš... podivínský, pokud to bylo to správné slovo. (Bylo to jedno z těch slov, která mnohokrát viděl, ale nebyl si docela jistý, co přesně znamenalo.)

Žárovka nad jejich hlavami začínala blednout. Náčelník našel na kraji sisalového pole mělkou vodu a všichni vylezli na břeh. Uhoď všude rozdělal oheň poměrně nezvyklým způsobem (zvláště když člověk vzal v úvahu, že on sám byl kuchyňská zápalka), třel o sebe dva klacíky tak dlouho, až vykřesal jiskru. No, možná to nebyla až tak zvláštní metoda, pomyslel si Orlando, když si vzpomněl, jak krutě zacházeli piráti s Malou jiskrou.

Když se posadili a dívali se na jasné oranžové plameny, začala želva vyprávět příběh o Simkin Misce - na - mýdlo, což byl bláznivý mladý muž, který jenom proto, že měl čisté srdce, zachránil jednoho nebohého ptáka (to byla pro změnu přestrojená víla z cukrové polevy) před lovcem. - A právě proto ta víla později Simkinovi pomohla vyřešit smrtelně těžké hádanky krále Koberce, aby se mohl oženit s jeho dcerou Kuchyňskou chňapkou. (Orlando si byl téměř jistý, že to jsou opravdu jejich jména, ale byl příliš zmatený a unavený, aby celému příběhu věnoval patřičnou pozornost.) Zdálo se, že to je navíc jeden z veselých kuchyňských příběhů, protože vše dobře dopadlo, zlo bylo zničeno a dobro zvítězilo, i když některé detaily vypadaly poněkud podivně, jako například strašlivý Hlas z Drtičky pod dřezem. To bylo podle všeho nenasytné monstrum, které recitovalo královské hádanky. Těsně před tím, než Orlando usnul, napadlo ho, jestli tento příběh do světa Kuchyně naprogramovali počítačová experti, anebo jestli si ho Loutky vymyslely samy. Ale Loutky přece nemohou nic samy vymýšlet, nebo snad ano? Orlando došel k závěru, že něco takového není možné. Příběhy si přece mohly vymýšlet jen živé bytosti...

* * *

Od řeky proudil chladný větřík a jeho dotek Orlanda probudil. Fredericks seděl a díval se do ohně, který už pomalu dohořoval, takže tu po něm zbylo jen několik rozžhavených uhlíků. Někdo - Orlando si v první chvíli myslel, že to byl jeho přítel - šeptal.

"...zemřete tady..."

Rychle se posadil. V uhlících byla vidět tvář - ten stejný kreslený ďábel, kterého už jednou viděli v rozpálené troubě. Čert se šklebil a pomrkal a Fredericks na něj hleděl tak upřeně, až z toho Orlando znervózněl.

"Neměli jste sem chodit," prohlásil démon a odporně se zachechtal. "To bude váš konec..."

"Fredericksi?" Orlando vzal svého přítele za ramena a prudce s ním zatřásl. "Jsi v pořádku?"

"Orlando?" Fredericks potřásl hlavou, jako by se právě probudil. "Jo, řekl bych, že všechno je v pohodě."

"Neměl bys toho skřeta poslouchat." Orlando zlostně zamíchal klackem mezi uhlíky. Obraz se na okamžik rozplynul, ale vzápětí se opět poskládal a začal se smát.

"Toho?" Fredericks se oťásl. "Žádný problém. Je to stejné, jako když se díváš na nějaký starý film - pořád opakuje jedno a totéž dokola. Vůbec jsem tomu nevěnoval pozornost."

Ďábel, jako by to slyšel a pochopil, se najednou zamračil a zmizel v plamenech. Zůstal po něm jen drzý syčivý smích, který však zněl přece jen zklamaně. Chvilku byl jediným zdrojem zvuku oheň, který klidně praskal a dohasínal. "Ta věc v mrazáku," řekl najednou Fredericks. "Potom, co jsme se setkali s tou Šípkovou Růženkou... ta druhá věc. To bylo skutečné, že ano?"

Orlando se nepotřeboval ptát, o čem jeho přítel mluví. "Jo. Myslím, že jo. I když nevím, co to přesně bylo..."

"Ale bylo to skutečné." Fredericks si promnul oči. "Je to... je to mnohem strašidelnější, Orlando. Jak jsme se jen do toho dostali? Co se to tu děje? Ta věc - to byl skutečný ďábel. Byl opravdický, jako ze středověku, faktický."

"Já nevím, co to bylo," řekl Orlando a cítil to znovu, i když tentokrát jakoby z velké dálky. Bylo to něco tak bizarního, tak hrozného, že to paměť mohla zobrazit jen jako věrnou kopii. "Měl jsem pocit, jako by to bylo úplně všude. Jako by to bylo spíš jako bůh."

"Ale víš, nikdy jsem to nechápal." Fredericks se k němu obrátil a jeho drobná Pithlitova tvář vypadala starostmi skoro nemocně. "Chci říct, že i když mě to sem vtáhlo, i když jsem se potom pokoušel dostat offline a když... když to tak hrozně páliło..." Fredericks hledal ta správná slova. "Nikdy jsem si nemyslel, že může být ještě něco horšího. Nikde. Ani ve VR, ani v RL. Nikde. To bylo zlo! Bylo to jako něco z Middle Country, jen to bylo skutečné!"

Celá ta zkušenost Orlandoovi připadala mnohem komplikovanější, ale nechtěl se teď o to s Fredericksem přit. Chápal, o čem jeho přítel mluví - část jeho já o celé té věci stále také uvažovala jako o pouhé hře. Nyní si však až do morku svých kostí byl jistý tím, že existuje něco mnohem strašnějšího, než si kdy dokázal vůbec představit - že strach, který to kolem sebe šíří, je mnohem děsivější než strach ze smrti.

"Jo. Byla to..." Ani on nedokázal najít ta správná slova. "Byla to ta nejstrašlivější věc na světě," řekl nakonec. "Měl jsem pocit, že mi snad pukne srdce."

Oba chvíli mlčeli a do ticha se ozývalo jen pisklavé chrápání spící želvy.

"Já myslím, že se odsud nikdy nedostaneme, Orlando. Něco se hrozně pokazilo. Já chci jít domů - opravdu to strašně moc chci."

Orlando se podíval na svého přítele, který se ze všech sil snažil nerozplakat, a najednou cítil, jak se něco zcela nečekaně v jeho nitru otevřelo. Bylo to stejné, jako kdyby někdo najednou rozkopl dlouho zavřené dveře, kterým úplně zarezly panty. Ale to, co se ukrývalo za těmi dveřmi, nebyl jasný jarní den, nebyla to však ani temnota. Bylo to... něco... docela jiného. Ty dveře uvnitř něj se otevřely - možná to byly dveře v jeho srdci - a za nimi se nacházel zbytek jeho života. A ať už bude krátký nebo dlouhý, čekal na něj.

Bylo to ohromující a Orlando měl krátkou chvilku pocit, že omdlí nebo upadne. - Když se trochu uklidnil, cítil, že musí říct: "Nějak tě odsud dostanu. Přisahám, Sam - slyšíš mě? Slibuju, že tě dostanu zpátky domů."

Fredericks se otočil, naklonil hlavu na stranu a tázavě se na něj podíval. "Jsou to snad nějaké řečičky, co kluci říkají holkám, Gardinere?"

Orlando se zasmál, i když ho to trochu raniło. "Ne," řekl, a byla to pravda, přestože to nedokázal vysvětlit. "Myslím, že ne. Je to něco, co si říkají skuteční přátelé."

Lehli si vedle sebe a chystali se usnout. Podle toho, jak Fredericks oddechoval, nejspíš skutečně usnul, ale Orlando ještě dlouhou dobu potom hleděl na strop Kuchyně a přál si, aby na něm viděl hvězdy.

* * *

Pluli po řece asi hodinu, když náčelník najednou stočil loď ke břehu. Se svým chlapcem v náruči vystoupil na suchou zem a naznačil želvě, aby šla za ním. Ale když se Orlando a Fredericks také zvedli, aby vystoupili na břeh, zavrtěl zamítavě hlavou.

"Ne. Vy vzít kánoe." Ukázal dál po proudu řeky. "Konec řeky být velmi blízko."

"Ale co teď budete dělat?" Orlando pohlédl nejprve na Indiána a pak na klidnou řeku, která se v dálce zužovala a vlnila se lesem ze štětek na sklenice. "Tvůj domov... tvoje žena..."

Náčelník znovu zavrtěl hlavou. "Já udělat nová kánoe a vrátit domů. Vy nechat tuhle. To být můj dárek. Dárek ode mě, moje squaw a můj papoose."

Fredericks a Orlando svému zachránci srdečně poděkovali. Vyměnili si místa a Orlando se chopil pádla. Želva si samým dojetím zamlžila brýle, a tak si je musela sundat a palcem je vyleštit. V tom okamžiku Orlando napadlo, že je všechny musí ctít jako lidi, i když jimi vůbec nejsou,

"Sbohem," řekl. "Rádi jsme vás poznali."

"A dávejte na sebe pozor, kluci," volala za nimi želva a hlasitě potahovala. "A jestli se někdy dostanete do maléru, vzpomeňte si na Simkina a hned budete vědět, co máte dělat."

"A konejte dobro pro své lidi a svůj kmen," přidal se náčelník Uhod' všude. Zvedl svého chlapce, ten se tvářil stejně vážně jako vždycky. "A buďte stateční," dodal ještě.

Orlando zamířil s lodí do silnějšího proudu a vydal se dál po řece. "Díky!" zavolal ještě.

Želva někde vylovila kapesník a střídavě se snažila s ním mávat a utírat si brýle. "Budu se modlit k Obchodníkům za vaše bezpečí," zavolala za nimi a znovu se hlasitě rozvzlykala. Na široké rudé tváři náčelníka Uhod' všude nebyly emoce vidět, jen je sledoval tak dlouho, dokud mu nezmizeli z dohledu za první řadou štětek na láhve.

Vypadalo to, že se Fredericks plně soustředí na pozorování špičatých stromů kolem nich. Orlando pomalu pádloval a nechal řeku, aby za něj odvedla ten větší kus práce. Snažil se srovnat si v hlavě řadu různých věcí, což nebylo vůbec nic snadného. Z nějakého zvláštního důvodu mu zůstala v paměti náčelníkova slova.

"A konejte dobro pro své lidi a svůj kmen." To bylo docela v pořádku, když byl člověk Indián, ale co mělo slovo kmen znamenat pro Orlando? Američany? Děti s podivnými zdravotními problémy? Myslel tím snad jeho rodinu? Conrada a Vivien, kteří právě teď byli tak daleko od něj? Nebo to snad bylo pár jeho přátel, z nichž jeden byl uvězněný společně s ním v této podivné továrně na sny? Neměl nejmenší tušení, co tím jen Indián mohl myslet. Pokud tím vůbec něco

myslel. Každopádně to neustále spojoval s tím zvláštním pocitem nového života, který poznal předcházející noc, i když nedokázal pochopit, proč to tak je.

Zmateně potřásl hlavou a začal pádlovat o něco rychleji.

* * *

Dopluli na konec lesa - stěna, která se před nimi tyčila až do nebe, vypadala jako vertikální pole plné vybledlých květín. Na několika místech se tapeta odlupovala a uprostřed ve výšce slušného mrakodrapu visel zarámovaný obrázek. Na něm byli lidé se slaměnými klobouky, jak plují na člunu po řece. Barvy byly v šeru nejasné. Řeka tu už byla velmi úzká, táhla se po linoleu a mizela v otvoru pod zdí.

"Co myslíš, že je na druhé straně?" zeptal se nahlas Fredericks. Otvor se k nim rychle blížil a začínal vypadat jako vjezd do tmavého tunelu. Samotná zeď se začala chvět, jako by z řeky sálal horký vzduch.

"Já nevím!" Orlando si uvědomil, že křičí. Kánoe nyní plula neobyčejně rychle a zvuk vody byl čím dál hlasitější. "Ale myslím, že to brzy budeme vědět!"

Silný proud je uchopil a hnál je stále dopředu směrem k temnému otvoru. Náhlou temnotu vystřídala modrá záře.

"Plujeme příliš rychle!" vykřikl Fredericks. Orlando, který musel odložit pádlo na stranu a nyní svíral borty, nepotřeboval, aby mu to říkal. Modré světlo je úplně pohltilo a on si připadal jako uprostřed nějaké hry na vzdušné války. Denní světlo zmizelo a zůstala po něm jen temnota tu a tam přerušovaná zlostnými jiskrami. Pak se přední část kánoe naklonila dolů, kolem nich se objevil modrý oheň a oni začali padat. Orlando sotva popadal dech.

Šplouchnutí nebylo zdaleka tak silné, jak čekal. V posledním okamžiku jako by něco zpomalilo jejich pád a oni opět přistáli na hladině řeky a pokračovali dál v plavbě. Jiskry pomalu vybledly a oni před sebou uviděli nepravidelný otvor, kudy do tunelu proudilo červenozlaté světlo. Orlando přimhouřil oči a snažil se zjistit, kde se to vlastně ocitli.

Fredericks se ohlédl, aby se podíval, odkud to vlastně přijeli, a vytřeštil oči. "Orlando!" vykřikl. Jeho hlas však nebyl téměř slyšet, protože burácení řeky přehlušilo veškeré další zvuky, včetně chorálu mumlavých nesrozumitelných hlasů. - "Orlando!" křičel Fredericks. "Podívej se!"

Orlando se ohlédl přes rameno. V temnotě obrovské jeskyně se daleko za nimi tyčila mohutná postava asi stokrát větší, než byli oni. Zářila modrým světlem, ale řeka, která vytékala z nádoby, kterou ta postava držela v ruce, zářila ještě jasněji. Obr měl velká prsa a oblé boky jako žena, ale na jeho tváři se vyjímal hustý vous a svaly měl urostlé jako muž. Na hlavě měl korunu z lotosových květů. Chvilku se zdálo, že je obr vidí, protože zamrkal velkýma, černě orámovanýma očima, ale pak je proud vody vynesl z jeskyně ven do jasného světla a za nimi zůstala jen hora z rudého kamene s velkou štěrbinou uprostřed, odkud vytékala řeka. Před nimi se v mlžném oparu ukrývalo ráno.

Orlando se tedy znovu otočil a podíval se po proudu. Jeho pirátské oblečení zmizelo. Také jejich loď se změnila. Byla najednou širší a plošší a místo pádla měli dlouhé dřevěné bidlo. Toho si však Orlando sotva všiml. Řeka před nimi se táhla napříč rozlehlou pouští. Kromě vzdálených šedomodrých hor na jedné straně obzoru tu bylo jen několik osamělých palem, které narušovaly obrovskou horkem nasycenou rovnou pláň. - Přestože bylo slunce stále poměrně nízko nad obzorem, vypadalo jako obrovský bílý kotouč, který dominoval zářivé bezmračné obloze.

Na tmavé Thargorově kůži za tu chvilku vyrazil pot. Fredericks se k němu obrátil a podle výrazu jeho tváře bylo víc než zřejmé, co se chystá říct.

"Jestli mi chceš povědět, že jsme v poušti," varoval ho Orlando, "zabiju tě."

* * *

"Priamovy hradby," řekl Orlando a přerušil tak dlouhé ticho. - "Ta Šípková Růženka nám řekla, že Renie a ostatní najdeme na západě Priamových hradeb. Ať už tím myslela cokoliv."

"Je to divné, když si to člověk nemůže vyhledat v síti," Fredericks se naklonil přes bok lodi a prstem zkusil vodu.

"Když si nemůžeme opatřit žádné informace."

"Jo. Hrozně mi tu chybí Beezle."

Pluli po řece už téměř celý den. Velká rudá poušť se však ani trochu nezměnila, a jediným důkazem toho, že stále míří po proudu, byla jen tu a tam nějaká opuštěná palma, kolem které propluli. Dlouhé bidlo se jim hodilo, když se čas od času dostali na mělčinu a narazili dnem na písčité dno, ale k tomu, aby přidali na rychlosti, se použít nedalo. Přesto se jim podařilo na palubě lodi objevit něco, co vypadalo jako plachta a dvě části stěžně, ale plachtu použili na to, aby se zčásti ukryli před spalujícím sluncem. Rozhodně neměli v úmyslu vzdát se blahodárného stínu jen proto, aby si vytvořili jakousi pochybnou plachetnici, protože kolem navíc vůbec nefoukal vítr, takže by to stejně bylo nejspíš k ničemu.

"Tak jak jsi na tom s tím svým koníčkem?" zeptal se líně Fredericks. "Proč sis nikdy nepořídil některého z těch moderních agentů?"

"Já nevím. Vycházíme spolu docela dobře," řekl Orlando a zamračil se. "Neměl jsem totiž mnoho jiných kamarádů."

Fredericks rychle zvedl hlavu. "Omlouvám se."

"Žádný problém. A co ty?"

"Co já?" ozval se Fredericks a zatvářil se podezřivě.

"Copak ty jsi ve svém systému neměl žádného personifikovaného agenta? Nikdy ses o žádném nezmínil."

"Ne." Malý zloděj opět ponořil prsty do vody. "Myslím, že jsem kdysi jednoho míval. Byla to jedna z těch věcí Miz pSoozi - vzpomínáš si na ně? Ale můj otec si myslel, že to je trapné. Když mi bylo dvanáct, pořídil mi nějaké profesionální vybavení a Miz pSoozi šla k šípku."

Orlando si otřel pot z čela. "Jaký je vlastně tvůj otec. Nikdy jsi mi o něm nevyprávěl."

"Já nevím. Mám ho rád. Je hrozně velkej. A myslí si, že by všichni měli být jako on. Je přesvědčený, že má vždycky pravdu. Často říkal: 'Sam, je mi jedno, co děláš, hlavní věc je, abys to dělala dobře.' Ale já jsem si vždycky říkal, co kdybych chtěl být v něčem fakt špatnej? Všichni přece nemůžou být jen perfektní, že jo?"

"A co tvoje máma?"

"Je trochu nervózní. Pořád si dělá starosti, že se něco nepovede." Fredericks se natáhl po lesklé rybce, která mu pochopitelně vyklouzla. "A co tvoji rodiče? Jsou normální, nebo co?"

"Většinou. I když se jim moc nelíbí, že jsem nemocný. Nejsou lakomí nebo tak něco - opravdu se hrozně snaží. Ale jsou z toho moc nešťastní. Můj otec už skoro vůbec nemluví. Připadá mi, jako by měl strach, že když si nebude dávat pozor, mohl by vybuchnout a začít brečet."

Fredericks se posadil. "A dá... dá se něco dělat?" zeptal se váhavě. "S tou nemocí, co máš?"

Orlando zavrtěl hlavou. Pocit hořkosti však po chvilce zmizel. "Ne. Nedovedeš si ani představit, kolik různých věcí už vyzkoušeli. Jestli jsi nikdy nezažil buněčnou terapii, tak fakt nevíš, co je to zábava - nesměl jsem tehdy celé dva měsíce ani slézt z postele. Připadal jsem si jako jeden z těch simových světů S&M. Bylo to, jako by mi někdo do všech kloubů nastřílel rozžhavené nýty."

"Ach Orlando, to je hrozné."

Pokrčil rameny. Fredericks na něj upřeně hleděl a jeho výraz se blížil soucitu, proto se od něj Orlando obrátil.

"Tak kde myslíš, že to vlastně jsme?" zeptal se po chvíli Fredericks. "A co budeme dělat?"

Orlando napadlo, že se jeho přítel svou praktickou otázkou snaží změnit téma hovoru. On sám měl dost problémů poradit si se svou nemocí, takže nemohl čekat, že se s tím někdo jiný vypořádá s naprostou dokonalostí. "Kde jsme, bys mohl uhodnout stejně dobře jako já. Ale teď musíme najít to místo - ty Priamovy hradby - a potom potřebujeme najít ostatní. Musím jim totiž říct, co má Bratrstvo v plánu."

"A ty si myslíš, že se jim to podaří?" zeptal se Fredericks. "Že budou žít věčně? Není to náhodou vědecky nemožné?"

"To řekni jim, a ne mně." Orlando vstal a odstrčil loď, která opět uvízla na mělčině. "Tedy řeknu ti, že je mi z vody už zle. Přisahám, že budu rád, když už do konce svého života žádnou další řeku neuvidím."

Na bezmračné jasné obloze se ozval vzdálený hrom. Chvilku se odrážel od vzdálených hor, než se v údolí opět rozhostilo ticho.

* * *

Orlando měl konečně své hvězdy, ale příliš se z nich neradoval. Po dlouhém západu slunce, během kterého se voda v řece nejprve zbarvila do zlata a potom ztmavla, až zčernala docela, když se přes ni natáhly stíny západních hor, vytáhli loď na břeh a postavili si symbolický tábor v malém palmovém hájku. Jakmile slunce zmizelo za obzorem, citelně se ochladilo. Fredericks se omotal tuhou plachtou a za chvilku už tvrdě spal, ale Orlando takové štěstí neměl.

Ležel na zádech a hleděl na oblohu, napůl přesvědčený, že vidí pohyb na temné obloze, záblesky malých hvězd jako flitry na kostýmu tanečnicka, ale nemohl se soustředit a místo toho se zabýval svým vlastním tělem. Když zmizely rušivé elementy denního světla, uvědomil si, jak mu hlasitě tluče srdce, a měl pocit, že bije neobyčejně rychle. Špatně se mu dýchalo a prudce se otřásl, kdykoliv se nepatrně zvedl vítr.

Nemám už mnoho času, pomyslel si už asi podesáté od chvíle, kdy zapadlo slunce. Cítil svou tělesnou slabost docela jasně a věděl, že ho pomalu, ale jistě opouští zdraví. - Po prožitém vzrušení z tohoto zvláštního místa, po všech jejich nečekaných dobrodružstvích jeho tělo den ode dne čím dál víc sláblo. Mé skutečné já je někde v nemocnici - a i kdybych v žádné nemocnici nebyl, stejně bych se necítil silnější. Možná už jsem dokonce v kómatu, stejně jako bratr Renie. A jestli se rozhodnou odpojit mě, stejně jako to udělali Fredericksovi...

Chvilku o tom přemýšlel a srdce se mu rozbušilo ještě rychleji - sice své unavené srdce cítil, ale nebylo to v tomto těle marionety.

Jestli mi to udělají a bolest bude skutečně taková, jak oni mluvil Fredericks, nezvládnou to.

* * *

Asi hodinu před svítáním konečně usnul a zdál se mu podivný sen - ocitl se na místě plném jakýchsi dlouhých temných chodeb. Za rohem slyšel usedavý dětský pláč. Přicházel odněkud ze tmy. Věděl, že je nesmírně důležité, aby to dítě našel, bylo vyděšené a osamělé, ale Orlando netušil, proč je to tak důležité. Spěchal tedy neznámými chodbami a ten nešťastný pláč byl stále někde před ním.

Pak si najednou uvědomil, že se ten zvuk proměnil v sípavý dech nějakého zvířete. - V tom okamžiku pochopil, kde to vlastně je, a rázem se probudil. Za jeho víčky stále ještě byla černota těch chodeb, ale na kůži cítil chladný pouštní vzduch. Zvuky však nezmizely, chvilku se zdály být blíže, chvilku o něco dál. Kolem jejich tábora něco čenichalo.

Orlando otevřel oči a srdce se mu znovu prudce rozbušilo. Ve světle hvězd se rýsovala podivná shrbená silueta. Ohnula se a pak se narovнала. Když se zvedla, měsíční světlo se odrazilo v jasných zvířecích očích. Orlando se natáhl pro Thargorův meč, který ležel po jeho boku. Díky mnoha dobrodružstvím, která prožil v Middle Country, dobře věděl, že si má meč nechávat v noci blízko sebe, aby na něj kdykoliv dosáhl.

Když prsty sevřel jílec, na okamžik znehybněl a snažil se přinutit svůj tep, aby se trochu uklidnil. Připravoval se na blížící se boj. Zvíře jako by najednou zvětřilo, že je vzhůru, a tak dokonale znehybnělo a stalo se součástí ostatních stínů. Také hlasité čichání ustalo. Orlando vyskočil na nohy a varovně vykřikl na Frederickse, zatímco se kolem sebe začal prudce ohánět mečem. Prvním úderem zasáhl plochou stranou cosi pevného, a než stačil meč zvednout a nachystat se k další ráně, ozval se lidský výkřik, který ho v posledním okamžiku zarazil.

"Nezabíjej ho! Nezabíjej ho!"

Orlando zaváhal. Temná postava se válela na zemi přímo před ním. Začal se kolem sebe vyděšeně rozhlížet a pokoušel se přijít na to, kdo to vlastně promluvil. Fredericks se snažil vymotat z plachty, byl zmatený a napůl ještě spal. Pak ta věc vykřikla znovu a Orlando konečně pochopil, že to stvoření, které uhořel, mluví samo o sobě.

"Neubližuj mu už! Ubožák! Ubožák!"

Stvoření se snažilo postavit na nohy a hlasitě u toho funělo. Orlando litoval, že tu s nimi není náčelník Uhoď všude anebo alespoň že neumějí rozdělat oheň. Sklonil svůj meč a dotkl se jeho špičkou neznámého vetřelce. Ten ztuhl a

ztichl.

"Počkáme, až se rozední," řekl pomalu a jasně. "Do té doby se ani nehneš. Rozuměl jsi mi?" Bez toho, aby si to vůbec uvědomil, začal se chovat jako Thargor.

"To je od tebe velkorysý," řekla ta tmavá postava. "Upaut tě dobře slyšel."

"Dobrá tedy, Upaute, jestli se tak jmenuješ, teď jen klidně lež. Za chvíli vyjde slunce."

Fredericks raději zůstal v bezpečné vzdálenosti od jejich nečekaného vězně. Zatímco čekali, až se rozední, vyprávěli si s Orlandem (byl to trik, jaký používali při svých dobrodružstvích v Middle Country) o všech věznicích, kteří se jim snažili uprchnout a které stáhli z kůže nebo jim provedli něco podobně hrozného, když je opět chytili. Upaut, nebo jak se vlastně jmenoval, je zřejmě vzal za slovo: prosil je, aby takové hrozné věci neříkali, a zůstal ležet v písku, dokud se na východní obloze neobjevilo první denní světlo.

Jakmile se tedy trochu rozednilo, ukázalo se, že jejich vězeň vypadá téměř jako člověk. Byl vysoký a šlachovitý, měl šedohnědou kůži a na sobě neměl nic kromě špinavé bederní roušky. Jen jeho hlava vypadala poněkud zvláště. Měl špičaté psí uši a šedý chlupatý čenich. Když vyplázl dlouhý jazyk, aby si čenich olízl, ukázaly se v jeho tlamě i úctyhodné zažloutlé špičky. Orlando tedy raději přitiskl špičku meče k jeho hrdlu o něco silněji.

"Je to vlkodlak," prohlásil klidně Fredericks. Oba však v Middle Country už viděli mnohem hroznější bytosti. "A vypadá hrozně smutně."

"Nezabíjete ho!" - Podivné stvoření otíralo svůj dlouhý čenich do písku u Orlandových nohou, takže mu nebylo rozumět, co říká. "Půjde pryč. Vráti se do Červené země! Slíbil, že už nikdy nebude lovit v Černé zemi, a tak se vrátí zpátky do pouště, i když je hladový a osamělý!" Jedním okem pohlédl na svého věznitele, aby zjistil, jaký efekt na něj jeho řeč udělala. "Přišel sem jen proto, aby zjistil, kdo jsou ti mocní cizinci, kteří tak statečně plují v posvátných vodách otce Nilu."

"Nil?" řekl Orlando. "Takže jsme v Egyptě." Podíval se na hubenou bytost, která klečela u jeho nohou, a najednou si vzpomněl. Nestrávil většinu svého mladého života studiem smrti v jejích nejrůznějších variacích jen tak pro nic za nic.

"Tohle tedy musí být, jak se jen jmenoval, ten s hlavou šakala - Anúbis, bůh Smrti."

"Neeeee!" Jeho vězeň se začal válet po zemi a házel si na hlavu hrsti písku jako krab, který se snaží zahrabat před nepřítelem. "Neříkej to prokleté jméno! Nemluv o tom, kdo ukradl Upautovi jeho rodné právo!"

"Ach bože, omlouvám se," řekl Orlando. "Špatný odhad."

Bytost, která si říkala Upaut, se otočila na záda a ruce a nohy si přitiskla k břichu. "Když ušetříte jeho život, řekne vám tajemství Červené země. Žije tady totiž už mnoho úplňku. Ví, kde žijí tlustí brouci. Ví, kde kvetou púlnoční květiny. Chutné květiny."

Fredericks se zamračil. "Takové, jako je on, už jsem viděl. Počká, až usneš, a pak tě podřízne. Zabijeme ho a půjdeme dál."

"Ne, něco mi to připomíná. Je to z Tolkiena - opravdu by sis to měl přečíst, Fredericksi, pořád ti to říkám. Ale skutečně přečíst, protože v interaktivní síti je z toho jen slabý odvar."

"Slova, jsou to jen slova," prohlásil pohrdavě Fredericks. "A navíc je to hrozně pomalé."

Orlando se ale nehodlal jen tak vzdát. "Viš, někdo řekl, že by měli zabít takového chlapa, jako je ten tady, ale Frodo, co měl Prsten, řekl, aby to nedělali. 'Lítost zadržela jeho ruku,' nebo něco takového. A bylo to velmi důležité." Nedokázal si sice vzpomenout, za jakých to bylo podmínek, ale byl si jistý, že má pravdu.

"Jenže tohle není žádná hra ani nějaký hloupý příběh, Gardinere," prohlásil zlostně Fredericks. "Vždyť nám jde o život. Jen se podívej, jaké má ten chlupatec zuby. Copak ses dočista zbláznil?"

"Když tě nechám žít," obrátil se Orlando na svého klečícího vězně, "budeš nám dělat průvodce? A slíbíš, že nám neublížíš?"

"Přesně tak to udělá." Upaut se posadil. Tělo měl samý písek, ale oči se mu rozzářily. "Stane se vaším otrokem."

Orlando si nebyl jistý, jestli má udělat ještě něco dalšího. - Po chvíli si však vzpomněl. "Musíš mi to odpřisáhnout na něco, co je pro tebe důležité. Jaká je ta nejposvátnější věc, na kterou bys mohl přísahat?"

Upaut se narovnal a jeho žluté oči byly na okamžik podivně zastřené. "Bude přísahat na své božství."

"Tak ty jsi bůh?" ozval se Fredericks a pochybovačně zkroutil rty.

"Rozhodně je to bůh," prohlásil jejich vězeň téměř nedůtklivě. "Ovšemže je. Kdysi dávno, než proti němu vládce Osiris obrátil svůj hněv, byl to velký bůh-válečník a ochránce mrtvých." Upaut vstal, byl skutečně velmi vysoký a hubený a dokonce o délku svých špičatých uší převyšoval Thargorův sim. V namodralém ranním světle vypadal skutečně neobyčejně zvláště. Dokonce i jeho hlas byl najednou o něco hrubší. "Kdysi," začal vážně, "ho všichni znali pod jménem Chenti Amenti - ,Ten, kdo vládne Západu'."

Upaut stál a hleděl na vzdálené hory, jako by vzpomínal na staré časy. Po chvíli však svěsil uši a nahrbil ramena. "A kteří z jednoho tisíce a devíti set bohů jste vy?" zeptal se.

"My..." řekl Orlando. "My... ti to řekneme později."

* * *

Upauta neskutečně rozrušila jejich loď. "Také měl kdysi vlastní loď," řekl a znalecky očichával příď. "Dlouhou a krásnou. U vesel byl tucet menších bohů a Upaut stál u stěžně. Táhla královskou loď boha slunce, když uvízla na nebeských mělčinách. Upaut byl veliký!" Zvedl svou psí hlavu k obloze, jako by chtěl začít hlasitě výt. "Byl největší mezi všemi pány Černé země. Měl ještě jedno jméno. Říkalo se mu ,Ten, kdo otevírá cestu!'"

Orlando nevěděl, co mu na to má říct. Na místě, jako je toto, bylo možné prakticky cokoli. "A co se stalo?"

Vlk se kolem sebe zmateně rozhlédl, jako kdyby zapomněl, že jsou s ním na palubě. "Cože?"

"Ptal se, co se stalo," řekl Fredericks. "A proč o sobě mluvíš jako o ,tom'?"

"Ubožák, ubožák!" Upaut byl evidentně dojatý svou vlastní ubohostí. Složil si dlouhé nohy pod sebe, aby se mohl

posadit uprostřed lodi. "Pojeďme po této krásné řece a on vám poví svůj smutný příběh."

Orlando tedy odstrčil loď do mírného proudu a uvažoval, jak se to stalo, že najednou získali otroka, a on přitom dělá dál všechnu práci. Ale než k tomu stačil něco říct, Upaut se rozpovídal.

"Kdysi dávno byl Ré, bůh slunce, faraónem všech tvorů, a tak to také mělo být až navěky. Jenže když zestárl a opustily ho síly, rozhodl se předat břemeno vlády někomu dalšímu. Jenže v té době měli jeho synové a dcery své vlastní úkoly a povinnosti - Geb se staral o zemi, Šov o vzduch, Hathor o noční oblohu plnou hvězd - takže Ré předal svou vládu nad bohy i lidmi svým dvěma vnukům, Osirisovi a Sethovi.

Seth vládl Červené zemi na jihu, Osiris se staral o černou úrodnou zem na severu. Seth byl vynikající znalec magie, ale Osiris se v magii také vyznal, a navíc byl neobyčejně chytrý a žárlivý. A tak na Seta přichystal léčku. Pozval svého bratra na hostinu a požádal své sluhy, aby vyrobili velkou truhlu z cedrového dřeva a celou ji pozlatili. Když oslava skončila, Osiris řekl, že ta krásná truhla bude patřit tomu, kdo se do ní vejde. Seth tedy vlezl dovnitř, Osiris a jeho válečníci se na truhlu vrhli a rychleji zavřeli. Pak ji odtáhli na břeh řeky a hodili ji do Nilu, aby se Seth utopil. Tohle všechno už ale asi víte, bratři bohové, takže teď vám Upaut rychle poví, jak to bylo s ním a s jeho neštěstím." Vlčí bůh smutně pokýval hlavou.

Orlando kdysi dávno studoval egyptskou mytologii, a obzvlášť ho fascinovalo, jak zacházeli se svými mrtvými. Nyní však byl zmatený. Příběh Osirise byl nejznámější součástí mytologie, ale Orlando by se býval vsadil, že to celé bylo obráceně. Osiris byl zrazen a zavražděn Sethem. Pokřčil rameny. Kdo ví, jak tady věci fungují? Možná někdo utratil celé miliardy, a pak to trochu popletl a celý příběh tím změnil. Nebylo by to ostatně poprvé.

Upaut začal znovu vyprávět. "Takže se Osiris stal pánem Dvou zemí a prohlásil se i za boha Smrti, aby se Sethovo mrtvé tělo dostalo do jeho spárů. Osirisův vnuk - někteří dokonce tvrdí, že to byl jeho syn - Anúbis, co měl hlavu šakala, se stal Osirisovým nejvyšším pomocníkem a pán Života a Smrti mu předal úkoly, které kdysi náležely Upautovi. Do té doby to byl Upaut, kdo chránil mrtvé na jejich cestě do posvátného lůna boha Ré. Říkali jsme tomu 'Obřadní příchod po dlouhém dni'." Vlčí bůh se zarazil a potřásl hlavou. V jeho očích byl podivný lesk, který zpochybnil jeho následující slova. "Ale Upaut necítil hořkost, přestože byl zbaven svých darů, povinností i cti a titulu. Stal se jen jedním ze sluhů v Paláci mrtvých a zbylo mu jen několik málo vlastních sluhů a domů. Ale potom Upauta začali soužit další Osirisovi pomocníci. Byli ještě méně vznešení než Anúbis. Tefy a Mewat - někdo jim říká také 'Dvojčata' - přišli z Podsvětí. Ale Osiris je měl rád, a tak si ti dva mohli dělat, co chtěli. Mohli jen brát a na oplátku nedávali vůbec nic. Ukradli Upautovi jeho poslední symbol božství, jeho poslední chrám a několik zbylých kněží. Zničili jeho palác, strhli Upautovy praporce, rozbili jeho brnění i vozík. A to všechno provedli bez toho, že by k tomu měli nějaký vážný důvod. Upaut byl velmi slabý a oni byli silní a navíc za nimi stál jejich ochránce Osiris.

Když Upaut, který kdysi vládl Říši mrtvých, přišel za Osirisem a požádal ho, aby za to své sluhy potrestal a aby mu navrátil, co mu patří, Osiris se rozhněval. „Jak se opovažuješ za mnou přijít a říkat mi, co si zasloužíš?" řekl, vstal a zvětšil se do takových rozměrů, až zaplnil celý sál. V očích mu plál oheň zlosti. „Kdo jsi? Kdo jsi? Ty už nejsi bůh. Jsi dokonce ještě méně než obyčejný smrtelník. Odejdi do Červené země a tam žij jako divé zvíře." A tak Upauta vyhnal. A také mu pán Života a Smrti nařídil, že se musí nazývat pouze jménem zvířete, jinak přijde o život a ocitne se navždy ve Velké Temnotě."

Upaut byl rozzlobený a zoufalý a hlas se mu třásl. Zavřel své velké jantarové oči a hlava mu klesla na prsa. Orlando odstrčil loď od písčitého dna, na kterém právě uvízli. Bylo mu jejich nového společníka tak líto, že docela zapomněl, že mu chtěl ještě před tím, než se rozvyprávěl, předat bidlo. Přesto si uvědomoval, že bývalý Pán Západu byl poněkud melodramatický a nejspíš i trochu přeháněl. Jistě však pro něj ztráta jeho božství nebyla vůbec jednoduchá.

Zdalo se, že Fredericks myslel na totéž, protože najednou zašeptal: "Je to tak trochu stejné, jako když tenkrát přišel Thargor o život."

Jenže já se začínám obávat, že přijdu o jiné věci než jen o Thargora, pomyslel si Orlando, ale nahlas neřekl nic. Zatímco vlčí bůh překonával vlnu sebestílosti, Orlando se otočil a zadíval se na širokou řeku a na zdánlivě nekonečnou poušť.

* * *

Nakonec ze sebe Upaut konečně setřásl své zoufalství a zbytek dne strávil tím, že jim vyprávěl nejrůznější příběhy z dob, kdy ještě býval bohem. Většina z nich však popisovala převážně jeho udatné boje s hadem Apepem, monstrem, jehož jediným úkolem, jak se zdálo, bylo snažit se každý den zničit boha Ré a jeho nebeskou loď. Když Upaut úplnou náhodou nezápasil s Apepem, bavil se ve společnosti bohyň a lidských kněží. Zatímco prvních několik popisů těchto božských zábav probudilo Orlandoův adolescentní zájem a neustálé používání fráze 'odhalil své zářící božství' mu přinášelo jisté pobavení, při pátém či šestém příběhu si začal všimnout, že jsou si Upautovy historky velmi podobné - Upaut byl ve svých vzpomínkách neobyčejně statný a neúnavný jako každý bůh plodnosti - ale když začal vyprávět už svůj dvanáctý erotický zážitek, Orlando měl chuť ho praštit dlouhým bidlem.

Fredericks opět usnul ve stínu plachty, a tak nechal svého společníka na pospas a on musel dál poslouchat Upautovy divoké historky, za což Orlando pro svého přítele vymyslel hned několik plánů na pomstu.

"Víš, kde jsou Priamovy hradby?" zeptal se najednou Orlando. Vlastně spíš doufal, že tím přeruší Upautovo vyprávění o tom, jak se mu podařilo svést Selket, bohyni-škorpióna, než že by očekával nějakou užitečnou informaci. Pokud byl vlk obyvatelem tohoto simového světa, nemohl vědět nic o ostatních světech. A navíc šance, že by hned narazili přesně na ten svět, který potřebovali, byla asi tak jedna ku tisíci.

Upaut byl stále uchvácený svou historkou o božské Selket, takže mu chvíli trvalo, než odpověděl. "Co je to? Ne, takové jméno nikdy neslyšel, takže pochybuje, že by něco takového existovalo. Je tady chrám boha Ptaha, který je také známý pod jménem Ptah-Zahradbami. Ptah Umělec, je další z bohů, který se dostal na výsluní díky Osirisovi, i když on sám skutečně není přítelem nikoho, dokonce ne ani přítelem pána Dvou zemí. - Máš snad na mysli jeho palác?"

"Ne, myslím, že ne." Orlanda začínala bolet záda. To, co ho drželo ve světě simulací, mu také dalo do jisté míry zdraví a

sílu - rozhodně větší, než byly ve skutečnosti jeho vlastní síly, ale o poznání menší, než jaké mu byly přány v systému Middle Country. "Možná by ses mohl na nějakou dobu chopit bidla."

Upaut vykulil oči. "Opravdu by mohl? Od té doby, co ho Osiris zapudil, mu nebylo dovoleno řídit loď." Vstal a třesoucíma se rukama uchopil bidlo. Když poprvé ponořil dřevěnou hůl do vody a odstrčil loď ode dna, začal si tiše pro sebe zpívat. Byla to jednoduchá příjemná melodie, která by Orlanda za jiných okolností jistě potěšila.

Zalezl pod plachtu a strčil do Frederickse, aby se odsunul kousek na stranu. Bylo mu hrozné horko a teď, když se přestal hýbat, cítil, jak ho strašně bolí hlava.

"Kam to vlastně plujeme?" zeptal se rozespale Fredericks.

"Já nevím. Plujeme stále po proudu." Orlando se chvíli vrtěl, aby si našel takovou pozici, při které by ho alespoň trochu přestaly bolet záda.

"A co bude dál? Poplujeme tak dlouho, až se dostaneme do dalšího simového světa, kde se pokusíme najít ty Priamovy hradby?"

"To by nám mohlo trvat celé roky," řekl zasmušile Orlando. Byl to velký problém, ale on o něm nemohl v klidu přemýšlet, když mu tak strašně třeštila hlava. Měl na Frederickse zlost, protože mu všechno musel vždy vysvětlovat. Nikdy nevymyslel nic sám. Vlastně sama. "Musíme přijít na nějaký jiný způsob, jak to zjistit," řekl. "Nemůžeme takhle pokračovat donekonečna a doufat, že budeme mít kliku. Já tady už dlouho nevydržím."

"Jak to myslíš...?" zeptal se Fredericks, ale pak náhle zmlkl. Orlando se obrátil na bok zády ke svému příteli a snažil se pohodlně uložit na tvrdém dřevěném dně lodi.

Upaut si dá! zpíval svou píseň. Opakoval ji stále dokola, až Orlandovi nezbylo nic jiného, než ji poslouchat.

"Ty, nejvyšší a nejkrásnější z všeho božstva,

tvoje zbroj je jasnější než bárka boha Ré.

Máš mocný hlas, Vepvovete! Ty, kdo otevíráš cestu,

vládce Západu,

ke kterému všichni obrazení své tváře -

Ty jsi najmocnější z mocných!

Vepvovete, vyslyš tuto modlitbu.

Chenti Amenti, vyslyš tuto modlitbu.

Upaute, vyslyš tuto modlitbu...!"

Orlanda se zmocnil zvláštní pocit, když si uvědomil, že vlčí bůh zpívá svou starou píseň a modlí se sám k sobě.

* * *

Když se po krátkém spánku probudil, byl celý zpocený a hlava ho stále ještě nepříjemně bolela. Byl však rád, že mezitím Upauta přešla jeho podivná nálada. Jejich vězeň řídil loď středem Nilu, který se zatím rozšířil a oba břehy byly daleko od sebe. Ale i když řeka byla o poznání širší, poušť kolem nich zůstávala stále stejně fádni. Stále ty stejné rezavě zbarvené duny. - Celkovou monotónnost přírody narušovalo jen několik velkých balvanů u jednoho břehu. Byly to nejspíš pozůstatky jakési stavby, na kterou Orlando neměl chuť se ptát, protože měl strach, že by tím Upauta vyprovokoval k dalším historkám.

"Inu, jak vidíte, písek se šíří," prohlásil vlčí bůh. "Od doby, kdy byl Seth Osirisem zabít, nastaly zlé časy. Když nastane období záplav, nikdy nepřinese tolik vody, aby se řeka vylila ze svého koryta a zavlažila půdu. - V následujícím ročním období je země suchá a semínka vysušená od horkého větru. Když konečně nastane období sklizně, země zůstane pustá. Vráti se období záplav, ale vody Hapiho zůstanou nízké a kalné. Poušť v Červené zemi se ještě zvětší. Také Černá země je ohrožená, a dokonce i Osiris ve velkém chrámu v Abydosu se musí začít bát."

Orlando přemýšlel, kdo by mohl být ten Osiris, jestli to byl lidský pán tohoto světa, možná to dokonce byl jeden z členů Bratrstva Grálu. "Když jsou sucha tak hrozná, proč s tím pán Dvou zemí, nebo jak mu to říkáš, něco neudělá?"

Upaut se kolem sebe nervózně rozhlédl, jako kdyby měl strach, že se na modré obloze objeví nějaký nechtěný pozorovatelé. Ale jedině, co Orlando viděl, byl sup líně kroužící v rozpáleném vzduchu, chvějícím se nad hladinou řeky. "Říká se, že ho Seth proklel. - To je také důvod, proč z řeky vytáhl tělo pána Červené země a hrozí Sethovi, že o to tělo přijde, což by způsobilo, že by pak jeho ka muselo navěky bloudit v temnotě." Upaut se otrásl a velkým růžovým jazykem si olízl černý čumák. "Ale Seth z něj své prokletí nesejmul, a tak od té doby celá země trpí."

Fredericks se zavrtěl a posadil se. Rozhlédl se okolo a na jeho tváři se objevil kyselý výraz. "Písek, písek, písek. Je to k zbláznění."

Orlando se usmál. Ve světě, který byl obrácený vzhůru nohama, byla Fredericksova nabručenost něčím, na co se dalo spolehnout.

"Myslím to vážně, Orlando. Jestli se něco nestane, tak se z toho písku a horka asi co nevidět zblázním."

"Možná," začal Upaut, který neměl tu výhodu, že by se mohl schovat pod plachtu a na chvíli si zdřímnout, což pro něho jistě mohl být důvod k tomu, aby se cítil dotčený, "se k vám snaží promluvit ve své nekonečné moudrosti samotný bůh Ré. Měli byste otevřít svá srdce."

"Ré mluví jen k tobě," odsekl Fredericks. "Říká ti, abys byl zticha a raději řídil loď."

Upaut se na něj ublíženě podíval a zmlkl.

Orlando si setřel z čela pot a uvažoval, co asi jeho skutečné tělo dělá s touto simovou informací. Doufám, že si doktoři nemyslí, že mám horečku, protože by mě bezpochyby nacisti antibiotiky. I když si myslím, že kdyby mi přidali trochu tekutin, jistě by mi to neublížilo. Bylo to zvláštní myslet na to, že má nějaké skutečné tělo. Žil ve svém simu-Thargorovi už tak dlouho, že mu jeho skutečná existence připadala skoro jako hraná.

"Co kdybychom si zaplavali?" navrhl Fredericksovi. "Jistě bychom se alespoň trochu ochladili."

Upaut na něj pohlédl, jako by byl přesvědčený, že se skutečně dočista pomátl na rozum. "Ale nilští krokodýlové mají ze všeho nejraději maso bohů."

"Aha," řekl Orlando. "Pak si myslím, že si asi nezaplaveme."

* * *

V noci uprostřed temnoty v první chvíli nevěděl, kde vůbec je, a vlastně si ani nebyl jistý, kdo je. Temnota zahalila všechno kolem. Zbyla jen černá pustina a masivní sloupy v písku, jakési velké žulové bloky, rozházené jako obří hrací kostky. Hvězdy na noční obloze byly nepřírozeně jasné. Jejich světlo dopadalo na nejbližší kameny, které zářily, jako by byly z ryzího stříbra.

"...pořád to zkouším," ozval se jakýsi hlas. "Slyšíš mě? Řekni mi, jestli mě slyšíš?" - Byl to známý hlas a jeho naléhání v Orlandovi probudilo zvědavost. Přesto nejprve musel překonat svou letargii, než se rozhodl vydat dál do kamenných trosek. V okamžiku, kdy se vznášel mezi kulatými tvářemi na rozházených kamenech, mu došlo, že sní.

"Šéfe? Tak řekni něco. Já si tě najdu." Hlas byl velmi slabý, ale vzhledem k tomu, že všude kolem bylo naprosté ticho, slyšel ho docela jasně, jako kdyby mu někdo šeptal přímo do ucha. "Šéfe?"

Před ním ležel na boku černý obelisk. Kromě horní části byl celý zabořený v písku. Orlanda však zaujal symbol skarabea, vytesaný do černého kamene. Ze všech obrazců v hladkém kameni jen tento jasně zářil, a co víc, také se pohyboval.

"Už nemám moc času." Obraz brouka se kroutil, jako by se pokoušel uprchnout ze svého kamenného vězení. "Jestli mě slyšíš, tak mi to řekni. Prosím, šéfe!"

"Co je to?" zeptal se. "Kdo jsi?"

"Jsi to ty! Ale nerozumím tomu, co říkáš. Tohle mluvení do ucha je k ničemu. Budu ti tedy muset zasunout do ucha sondu, šéfe. Nic ve zlém."

Malý zářivý skarabeus se pohyboval po obelisku. Když znovu promluvil, byl slyšet přece jen o něco lépe. "Tak řekni něco," prosil Orlanda.

"Kdo jsi?"

"Beezle! Tvůj agent - copak si na mě nepamatuješ? Já vím, teď spíš, takže to pro tebe je těžké pochopit. Jen mě poslouchej, protože já tě taky nechci vzbudit. Víš, sice spíš, ale to je také pro mě jediná možnost, jak se s tebou spojit. Existuje jistá frekvence REM spánku, kterou procházíš, když se dostáváš do něj a zase ven, co funguje jako nosná vlna. Jenže se těžko hledá a ve tvém nemocničním pokoji občas někdo je, proto musím být velmi opatrný." Lesklý brouk na obelisku znehybněl, jako by se nesmírně soustředil. "Takže teď mě asi tak minutu poslouchej, oukej? Na tvůj příkaz jsem vyčistil celý tvůj systém a soubory ukryl."

Začínal chápat, o čem ta věc mluví, a přestože ho až do této chvíle nenapadlo, že je Orlando Gardiner, více či méně už věděl, kdo je, a co víc, kdo je ta podivná bytost, co na něj mluví. I tak ale pro něj bylo těžké chápat, co mu ten lesklý tvor vlastně říká. "A já jsem ti to nařídil?"

"Ano, nařídil! A teď buď zticha, šéfe, jestli ti nevadí, že s tebou takhle mluvím. Musíš mě nechat ti říct to, co musím. Můžu se s tebou spojit jen za jistých příznivých podmínek a navíc jsi teď byl znovu nemocný a za takových okolností to je pro mě ještě těžší. Máš hrozně vysokou horečku, šéfe. Doktoři a tvoji rodiče si vážně dělají starosti. Takže jestli můžeš, tak na sebe dávej pozor, oukej? Prověřil jsem toho chlapíka Ataska, co byl zabíje v Kolumbii, jak jsi mi nařídil. Snažil jsem se dostat do jeho systému, ale celé to je hrozně divné, šéfe. Vše bylo uzavřené, ochranka na každém kroku, ale ne taková, jakou bys čekal. Těžko se to vysvětluje, ale jestli chceš, dám ti podrobnou zprávu." Na chvíli se zarazil, a když Orlando mlčel, rychle opět pokračoval. "Byl to člen skupiny, která si říká Bratrstvo Grálu, podle informací, co se mi podařilo vypátrat. Nyní se o těch lidech ve zprávách objevuje celá řada hrozně divných věcí, různé pomluvy, drby a informace z druhé ruky a tak. Taky se hodně píše o Ataskovi, protože je teď mrtvý."

Ale já potřebuju, abys mi řekl, jestli jsem se pustil po správných cestíčkách, šéfe. V síti je toho taky hodně o TreeHousu - drby, různé zprávy, zkrátka všechno možné. Nějací lidé zemřeli, děti jsou v kómatu. Je tohle to, co chceš, abych dělal? Nezbyvá mi totiž nic jiného než provádět audit. Nemůžu na nic sáhnout, jenom pátrám. Jestli ale chceš, abych byl aktivnější, budeš mi to muset nařídít, šéfe. Nemůžu dělat vůbec nic jiného, pokud mi k tomu nedáš výslovný příkaz..."

Orlando se pokoušel urovnat si myšlenky, které se mu honily v hlavě jako chaluhy v silném vodním proudu. Zdálo se, jako by se ruiny pohnuly, jako by se k němu blížily a všude kolem něj se nyní tyčily vysoké kameny. "Udělej to," řekl nakonec. Nemohl si vzpomenout, jak se ten tvor jmenoval. "Brouku. Udělej to. Všechno." Ještě chvíli přemýšlel, ale stále v tom nemohl najít ten správný smysl. "Přijď. Přijď mě najít." - Snažil se vzpomenout si, kde to vlastně je, ale nemohl si to vybavit. Místo? "Egypt," řekl nakonec, i když věděl, že to nezní tak docela správně. "Já jsem..." Už měl téměř dojem, že na to přišel, že našel to správné slovo... další země? Jenže než to stačil vyslovit, zmizelo to. "Egypt," řekl tedy znovu. "Jsem online."

"Udělá, co budu moci," řekl mu ten stříbrný skarabeus. Pak se začal vytrácet. "Pokusím se k tobě dostat..."

Hlas slábl. Také světlo hvězd začalo pomasínat. Orlando cítil, že opět zná své jméno, bylo už zřetelné, ale jemu to nepřipadalo důležité. O několik okamžiků později si uvědomil, že se mu to zdálo, a než opět upadl do neklidného spánku, marně se snažil vybavit si, o čem se mu to vlastně zdálo.

Beezle... vzpomněl si. V nějakých ruinách. Říkal, že mě hledá... že ano?

Těžko si vybavoval detaily. Otevřel oči a zjistil, že kamenné trosky, mezi kterými si postavili tábor, jsou stále kolem nich, ale místo toho, aby zářily stříbrně, jak to viděl ve svém snu, koupaly se v růžovém světle - začínalo svítat. Hlasité chrápaní blízko něj mu připomnělo, že vlčí bůh Upaut byl velkou část noci velmi neklidný a že kvůli tomu Orlando nemohl dlouho usnout...

Najednou se nad ním objevil temný stín a žluté oči na něj hleděly jako hořící lampy. Ucítil na krku něco ostrého - byl to Thargorův meč.

"Největší ze všech promluvil." Upautův hlas, tak klidný a rozumný, když večer chystali tábor, zněl nyní vítězoslavně. "Promluvil tvým hlasem, když jsi spal, protože věděl, že Upaut poslouchá. On promluvil k němu... ke... ke mně!" Vlčí bůh pronesl osobní zájmeno s rozechvělým potěšením. "Ke mně! K Upautovi! A Ré promluvil hlasem skarabea Cheprera, ranního brouka! - ,Udělej všechno,' řekl. ,Přijď mě najít,' to byla jeho slova určená Upautovi. ,Já jsem Egypt,' řekl mně, mně, mně!"

Vlčí bůh začal podivně tančit. Vykopával dlouhé nohy jako nějaký hmyz na pánvi, ale hrot meče držel stále blízko Orlandova obličeje.

"Čas mého vyhnání," jásal Upaut. "Půjdu do paláce boha Ré a on mi vrátí mé rodné právo! Moji nepřátelé padnou, budou své tváře tisknout k zaprášené zemi a prosit za odpuštění. A já budu opět Chenti Amenti, Ten, kdo vládne Západu!"

Mával mečem nebezpečně blízko před jeho tváří. Orlando se snažil o několik palců uhnout. Mezitím se vedle něj probudil Fredericks. Ležel na zemi a oči měl vytřeštěné hrůzou. "A co bude s námi?" zeptal se Orlando.

"Aha, ano," přikývl vážně Upaut. "Ty jsi mi posloužil jako ústa boha Ré. Nesnížím se tedy k tomu, abych ublížil jeho poslovi. Můžete tedy oba žít."

Úleva se rázem proměnila v rozhořčení. "A co tvůj slib?" zeptal se Orlando. "Přisahal jsi na své božství!"

"Slíbil jsem, že vám neublížím. A to jsem také udělal. Slíbil jsem, že budu váš průvodce. A to jsem také byl, i když jen velmi krátce." Upaut se otočil a zamířil ke břehu řeky. V ranním světle vypadal jako štíhlý stonek lotusu, rýsující se proti temné řece. Orlando a Fredericks jen bezmocně hleděli, jak odrazil loď od mělčiny a zamířil po proudu řeky. Potom se ještě jednou ohlédl směrem k nim. "Když za mnou přijdete, až se znovu stanu pánem Západu," zavolal, "budu k vám milosrdný. Poctím vaše duše!"

Loď se pomalu vzdalovala. Vlčí bůh zvedl hlavu k obloze a začal zpívat další píseň, oslavující jeho božství.

Orlando si sevřel hlavu v dlaních. "Ach, můj bože. Jsme ztraceni."

"Říkal jsem ti, že jsme ho měli zabít." Fredericks se podíval na Orlanda a všiml si jeho zoufalství. "Hej, nebude to tak hrozné." Pohladil svého přítele po rameni. "Postavíme si jinou loď. Všude kolem jsou nějaké palmy."

"A čím je podle tebe pořežeme? Jak je usekneme?" Orlando sebou trhl a odmítl Fredericksovo uklidňování. "Vzal mi můj meč, vzpomínáš?"

"Aha." Fredericks na okamžik ztichl. - Slunce začalo vycházet nad východními horami a písek už byl opět rudý. "Jak daleko si myslíš, že budeme muset jít, než se dostaneme k další... jak tomu říkáš... k další bráně?"

"Asi tak tisíc mil pouště," řekl hořce Orlando. Byl si jistý, že nijak nepřehání. Šokovaný výraz ve tváři jeho přítele mu jeho špatnou náladu nijak nezlepšil.

Kapitola 26

Čekání na Čas snů

INTERNET/ZPRÁVY: "Datoví teroristé" vydávají prohlášení

(vizuál: tři lidské postavy, sedící na hromadě hraček)

HLAS: Včera ve dvanáct hodin greenwichského času se na většině komerčních kanálů v síti objevilo bizarní prohlášení skupiny, která si říká DRC (Dada Retrieval Collective) čili Dadaistická skupina vyhledávačů dat v paměti.

(vizuál: trio s kreslenými maskami Pantalony Peachpitové)

DRC 1: "Mořský ježek je vodní zvíře, které se rodí se základním mozkiem, ale jakmile se přestane hýbat, přisaje se ke kameni a začne jednoduše filtrovat mořskou vodu. Mozek už víc nepotřebuje, a tak ho spořádá."

DRC 2: "My jsme vytvořili Skvadru mořských ježků, abychom tento fakt připomněli, protestovali proti tomu a oslavovali. Zsvětíme své životy tomu, že budeme usilovat o destrukci telekomunikace."

DRC 3: "Není to žádný žert. SMJ je skutečná. Zabijeme síť. Jednoho dne nám za to poděkujete."

STAN CHAN STRČIL HLAVU DO DVEŘÍ. - "NĚCO PRO tebe mám. Ženskou z UNSW s poměrně úžasným jménem Victoria Jigalongová. Říká se, že je ve svém oboru jednička. Pošlu ti další detaily a čísla."

"A to je důvod, proč tady poskakuješ jako čertík z krabičky?"

"Protože jsem chtěl vidět ten zářivý pohled ve tvé skutečné tváři."

Ted padám na oběd. Jdeš taky?"

"Ne, díky. Dneska na oběd nejdu. Víš, musím si hlídat figuru."

"A to mně říkáš, že jsem staromódní." Zmizel a ona ho ještě slyšela, jak na chodbě vtipkuje s dalšími dvěma policisty.

Calliope Skourossová si na počítači vyhledala Stanovu zprávu a začala ji číst. Přitom přemýšlela, jestli by si mohla dovolit porušit disciplínu a přece jen si dát pár sušenek, co měla schované ve spodní zásuvce. Koneckonců, hladovění není ta nejlepší dieta. Na druhou stranu, pokud chtěla svou postavu s už tak dost širokými rameny a řádnými boky uchovat alespoň v trochu slušném tvaru, bude pro to muset něco obětovat.

Zamračila se a nechala oplatky tam, kde byly. Celé to stejně bylo jen o tom, aby vypadala jako řádný policejní důstojník. I když v případě mužské části osazenstva nějaké to kilo navíc vůbec nevadilo. Jenže když byl člověk žena a snažil se to někam dotáhnout...

Podle toho, co Chan o ženě jménem Jigalongová zjistil, to vypadalo, že by pro ně mohla být dobrý zdroj informací.

Měla tituly v oblasti domorodé kultury a porovnávací antropologie a podílela se i na vyšetřování tolika případů, kolik si jich Calliope ani nedokázala představit. Její jméno se vyskytovalo i v několika mimořádně žensky orientovaných

případech, což pro ni bylo dobré znamení.

Když zavolala na Univerzitu Nového Jižního Walesu, musela nejdřív počkat, až ji několikrát přepojí, než konečně dostala na linku sekretáře antropologického oddělení. Muž byl offline jen několik okamžiků, když se obraz před ní najednou změnil.

První dojem, který profesorka u Calliope vyvolala, byl, že má velmi, velmi, velmi tmavou plet'. Vlastně byla téměř doslova černá jako uhel. Dokud Calliope neseřídila obraz, vypadala její tvář jen jako temná maska s uhrančivými bílými očima uprostřed. Žena měla oholenou hlavu, v uších velké náušnice a kolem krku náhrdelník z přírodních kamínků.

"Co si přejete, důstojníku?" - Její hlas byl hluboký a chraplavý a i přes nekvalitní spojení přes obrazovku působila neobyčejně přitažlivým dojmem. Všechny Calliopiny myšlenky na to, že by dala najevo svou orientaci, se však rázem rozplynuly. Ta žena byla zkrátka... no, příliš charismatická.

Nasadila pokud možno profesionální výraz, aby projevila řádnou úctu (z nějakého důvodu měla pocit, že by se to hodilo), představila se jako detektiv Skourossová a rychle jí vysvětlila, že shání informace o Woolagarooovi a s tím spojenými mýty.

"Existuje celá řada sbírek pro začátečníky," odpověděla profesorka mrazivě jako zamračené ráno. "Jsou k dispozici i v médiích. Ráda někoho požádám, aby vám poslal seznam."

"Obávám se, že už jsem jich většinu viděla, ale já mám zájem zabývat se tou věcí mnohem hlouběji."

Žena tázvavě nadzvedla obočí. "A smím se zeptat proč?"

"Jedná se o vyšetřování vraždy. Myslím si, že je dost dobře možné, že se náš vrah nechal inspirovat jedním prastarým domorodým mýtem."

"Takže vy si nejspíš myslíte, že vrah je černoch, že ano?" Profesorčin tón byl stále klidný a neosobní. "A nenapadlo vás třeba, že by se mohlo jednat o bílého muže, který jen napodobuje něco, co viděl, o čem slyšel nebo dokonce jen četl?"

Calliope cítila, jak se v ní začíná zvedat zlost. "Ze všeho nejdřív, profesorko, bych vám ráda řekla, že není ani jisté, jestli je vrah on. Ale i kdyby to byl muž, je mi naprosto jedno, jaké je barvy, pokud by mi to výslovně nepomohlo ho díky tomu dopadnout." Měla větší zlost, než si vůbec připouštěla. Nejen že tu ženu naprosto nezajímala její orientace, ona se dokonce na Calliope dívala jen jako na dalšího bílého policistu. "Možná vás překvapí, když vám řeknu, že nejdůležitějším faktem je tady to, že byla zavražděna jedna nebohá dívka, která sama byla domorodého původu - byla Tiwi - což neznamená ani v nejmenším, že měla větší či menší cenu. Důležité tu je jen to, že je teď mrtvá."

Victoria Jigalongová chvíli mlčela. "Omlouvám se za svou nevhodnou poznámku." Neznělo to však, že by jí to bylo upřímně líto. Calliope byla přesvědčená, že něco jako lítost je té ženě naprosto cizí. "Proč si tedy myslíte, že byste měli hledat nějakou souvislost s domorodými mýty?"

Calliope jí vysvětlila stav těla a pak se zmínila o poznámce, kterou řekla reverendova žena.

"Znetvoření očí nejsou v jiných zemích či kulturách ničím neobvyklým," řekla profesorka. "A to i v místech, kde o Woolagarooově mýtu nikdy neslyšeli."

"Uvědomuji si, že hledat souvislost v domorodém folklóru by mohlo být scestné, ale někdo Polly Merapanui zabil a provedl ji to, co provedl, a mně nezbyvá nic jiného než hledat jakékoliv vodítko, které by mě k němu dovedlo."

Temná tvář na obrazovce chvíli mlčela. "Bude tohle někde v síti?" zeptala se nakonec. "Však víte, co myslím. Poldové hledají vraha, co vraždí podle domorodých mýtů, nebo tak něco?"

"Pokud tomu mohu zabránit, pak to v síti nenajdete. Tak jako tak už je to pět let stará vražda. Smutná pravda je, že na tom už nikomu nezáleží, jen mně a mému partnerovi. A jestli se nám co nejdříve nepodaří přijít s něčím novým, zřejmě to skončí v šuplíku s označením Nevyřešeno, kde to pak už zůstane nadobro."

"Tak přijďte do mé kanceláře." Když to ještě jednou promyslela, rychle dodala: "Povím vám všechno, co budu moct. Domluvte si s Henrym čas. To je ten muž, který vás ke mně přepojoval. On dohlíží na můj program."

Než stačila Calliope říct něco o tom, že má také nabitý program, profesorka Jigalongová zavěsila.

Asi půl minuty jen seděla a hleděla na temnou obrazovku. Cítila celkem zbytečnou frustraci. Pak se konečně odhodlala a zavolala zpátky, aby si domluvila schůzku. Zlobila se na sebe za to, že se nechala tak odbýt - ona, které její otec říkal pro její paličatost "Býk" - a tak sáhla do spodní zásuvky pro sušenky. K čertu s dietou. Nacpe se, ať je třeba tlustá, ať se jí ta Jigalongová lekne, až ji uvidí.

Po dlouhém bezúspěšném hledání v zásuvce však našla jen IOU od Stana Chana s dva dny starým datem. Balíček oplatek byl pryč.

* * *

Zloděj sušenek právě pracoval na nějakém jiném případu, takže musela Calliope na univerzitu sama. Ujelo jí vznášedlo, které jezdilo z parkoviště, a tak se rozhodla jít přes kampus pěšky, místo aby čekala na další.

Všichni studenti se zdáli být stejně dobře oblečení - dokonce i šaty, napodobující nedbalý styl, jaký byl dnes v módě, byly velmi drahé a dokonale vypracované. Calliope si díky tomu s nežádoucí intenzitou uvědomovala svou naprosto nepřitažlivou uniformu a nízké praktické boty.

Většina mladých lidí, které potkávala, byli Asijci z Pacifického pobřeží, a přestože věděla, že je na UNSW zapsaných mnoho Číňanů (univerzita měla oblíbenou přezdívku BUSX, což znamenalo "Beijing University, Sydney Extension"), bylo poněkud zvláštní vidět to na vlastní oči. Celá země byla dnes už napůl asijská, jak si uvědomila, i když většina Asijců, jako byl například Stan Chan, byli stejně řádnými Australany, bez ohledu na to, zda měli prarodiče Číňany, Laosany či Korejce, jako třeba klokani. Stali se součástí většinové populace nebo spíš většinovou populaci ještě více rozšířili. Dějí se zvláštní věci. - V každém případě ne všichni se mohli stát součástí toho všeho. Například domorodí lidé byli z této společnosti stále vyřazováni.

Reakce profesorky Jigalongové Calliope připomněla, že ještě před několika generacemi byli její řečtí příbuzní jen

legračními cizinci a terčem žertů a nevybíravého zacházení. Když se na to ale člověk podíval očima domorodců, byla Calliope a její řecko-australští příbuzní stejní jako všichni ostatní běloši.

* * *

Kancelář Victorie Jigalongové nebyla o nic větší než většina akademických děr ve zdi. Jediné, co na ní bylo zvláštní, byla strohost, s jakou si její majitelka místnost vybavila. Calliope čekala, že uvidí kancelář plnou domorodých uměleckých předmětů, ale místo toho tu byla jen prostá skříňka s několika policiemi a na nich pár starých papírových knih a nepříliš uklizený pracovní stůl. Působilo to tu dojmem cely nějakého chudého mnicha. Profesorčiny beztvaré bílé šaty, když vstala za stolem, odhalily celou svou mušelinovou délku, zdůrazněnou vysokou postavou nositelky, takže vypadaly spíš jako nějaké církevní roucho. Calliope si s ní krátce a silně potřásla rukou a pak se posadila na druhou židli u stolu.

"Tak." Profesorka si nasadila starodávné brýle. - S očima za dioptrickými skly a s lesklou vyholenou hlavou působila dojmem, jako by byla vyrobená z nějakého materiálu odrážejícího světlo. "Tak vy byste chtěla vědět něco o Woolagaroově mýtu."

"Hmm, ano." Calliope by dala přednost nejprve mnohem lidštějšímu zahřívacímu rozhovoru, ale bylo zřejmé, že toho se jen stěží dočká. "Jak moc se o tom ví?"

"Je to jeden z těch známějších příběhů. Díky tomu má mezi domorodci také mnoho různých forem. Přesto základní struktura zůstává stále stejná - muž si vezme do hlavy, že vytvoří umělého člověka a vdechne mu život. Vyřeže ho tedy ze dřeva a místo očí mu dá kamínky, ale jeho pokus vdechnout mu život s pomocí magie nevyjde. Když tedy znechuceně odchází, slyší, že ho někdo sleduje. Pochopitelně to je Woolagaroo, dřevěný ďábel. Začne ho pronásledovat. Vyděšený muž se ukryje a Woolagaroo pokračuje dál. Kráčí přes kamení a trnité keře, dokonce dojde na dno řeky a pak zmizí." Zvedla ukazováček a pokračovala. "Někteří znalci se domnívají, že to není pověst z Času snů. Tvrdí, že je mnohem mladší."

"Omlouvám se, ale mohla byste trochu zpomalit, prosím." Calliope vytáhla z tašky osobní počítač. "Nebude vám vadit, když si to natočím?"

Profesorka se na malý notebook zadívala jen s těžko skrývaným znechucením a Calliope měla na okamžik dojem, že ji ta žena nařkne z toho, že jí chce ukrást její moderní a velmi sebevědomou duši. "Když to musí být," řekla po chvíli.

"Říkala jste Čas snů. To je také nějaký mýtus, že ano? Říká se v něm, že před samotným časem byl ještě nějaký jiný. A v té době byly všechny domorodé mýty skutečně pravdivé, že je to tak?"

"Je v tom mnohem víc, detektive. Ti, kteří tomu věří, jsou přesvědčení, že je možné do toho času vstoupit. Že ve snech se stále můžeme dotknout Času snů."

Mluvila se zvláštním zanícením, ale Calliope se nechtěla nechat vtáhnout do jakékoliv akademické debaty na toto téma.

"Ale vy jste říkala, že si někteří lidé myslí, že mýtus o Woolagaroovi je co? Novější?"

"Jsou přesvědčení, že se jedná o jistou alegorii na první kontakt s Evropany a s jejich technologií. - Říkají, že to je pověst, jakési varování domorodých lidí, že stroje jednoho dne zničí své vlastní tvůrce."

"Ale vy si myslíte, že nemají pravdu?"

"Moudrost takzvaných primitivních lidí je mnohem hlubší než si ti, kteří se považují za civilizované, dokáží vůbec představit, detektive Skourosová." Příkrost jejího tónu se zdála být téměř automatická, jakási zkostnatělá ztuhlost staré hádky. "Jeden nemusí vidět pušky či auta, aby věděl, že lidstvo by nemělo tak moc spoléhat na to, co je vytváří, ale spíš na to, co vlastně je."

Calliope dělala, co mohla, aby tu ženu přivedla zpátky k tématu. Profesorka v tom okamžiku pochopila, že detektiv, sedící před ní, není ten správný člověk, který by sdílel stejný názor na to, co ona sama tak silně pociťuje, a tak to tedy vzdala. Dalších patnáct minut věnovala tomu, že Calliope popisovala nejruznější verze stejného příběhu a přidávala k nim komentáře odborníků, které na toto téma někde publikovali. Gesta profesorky Jigalongové byla stručná, ale přesto poněkud teatrální, její hluboký hlas působil téměř hypnoticky a také obyčejná konverzace u ní působila dojmem dokonale promyšlené přednášky. Calliope opět pocítila podivný profesorčin magnetismus. Zpočátku si myslela, že je to snad sexuální přitažlivost - profesorka Jigalongová byla velmi pohledná a nevšední žena - ale čím víc ji poslouchala, tím víc ji ta žena fascinovala, a ona měla dojem, že nemá daleko k pocitu, který by se dal přirovnat k jakési posvátné oddanosti.

To se Calliope příliš nelíbilo. Nerada si představovala sama sebe jako nějakou bláznivou fanynku, jako slepou obdivovatelku kohokoliv či čehokoliv. Rozhodně tedy neměla v úmyslu to právě teď kvůli této profesorce měnit. Přesto bylo velmi těžké na tu ženu nereagovat.

Jak poslouchala (tedy po pravdě řečeno poslouchala jenom napůl, protože na ni začínaly být všechny ty podrobnosti poněkud příliš), začala se Calliope rozhlížet po kanceláři. To, co před chvílí vypadalo jen jako prázdná stěna, se při bližším pohledu ukázalo být velmi velkou a velmi nákladnou obrazovkou s neutrálním bílým saverem. Také tady objevila jednoduchý ornament, kterého si při zběžném pohledu na různobarevné hřbety knih v policích před tím nevšimla.

Byl to předmět na dřevěném stojánku. Byl velmi jednoduchý - jakýsi nepravidelný kruh z nažloutlé slonoviny či kosti, postavený kolmo, takže vypadal jako vchod do tunelu. Celá ta věc byla zezadu podpíraná téměř neviditelným drátkem a nebyla větší než lidská ruka. Kdyby to nebyla jediná ozdoba v jinak přísně funkční místnosti, Calliope by si toho předmětu možná vůbec nevšimla. Teď od něj však nemohla odtrhnout pohled.

"...a to je důvod, proč mi myšlenka, že právě tento mýtus mohl být součástí jakéhosi rituálního zabíjení, připadá tak hrozná."

"Ach! Omlouvám se." Aby zakryla své rozpaky nad tím, že přestala dávat pozor, Calliope mírně zatřásla s počítačem, jako kdyby zatuhl. "Mohla byste to, prosím, zopakovat?"

Profesorka na ni přísně pohlédla, ale její hlas zůstal klidný. "Říkala jsem, že existuje jistá skupina australské společnosti, která stále věří, že by Čas snů mohl znovu přijít. Jako ve většině fundamentalistických názorů je i toto jistá reakce na utrpení, na politiku a odmítnutí přiznání volebního práva. A ne všichni lidé jsou přesvědčení, že to je úplný nesmysl." Tady se na okamžik odmlčela, jako kdyby přemýšlela, jak má pokračovat. "Ale jsou i tací, kteří věří, že mohou návrat Času snů uspišit nebo ho dokonce přetvořit ke svému vlastnímu cíli. Takoví lidé by mohli být ochotni zneužít tyto rituály a víru svých lidí k nějakým vlastním účelům."

Calliope pocítila vlnu zájmu. "A vy si tedy myslíte, že by vrah mohl být právě někdo takový? Někdo, kdo se snaží provádět nějaký rituál, nějakou magii, aby přivolal zpátky Čas snů?"

"Možná." Victoria Jigalongová vypadala nešťastnější, než se zdálo být odpovídající. Calliope napadlo, jestli ji snad nebolí hovořit o něčem, co by mohlo být příkladem snadné zneužitelnosti jejích vlastních lidí. "V některých oblastech je Woolagaroo jakousi potenciální metaforou - a nejenom příkladem odvrácené strany technologického pokroku. Jsou i lidé, kteří to vidí jako metaforu pokusů bílého člověka předělat domorodce k obrazu svému a pak zjistit, že se to obrátilo proti němu samému. Že se jeho vlastní 'výtvor', pokud by se to tak dalo vyjádřit, na něj vrhl."

"Jinými slovy chcete říct, že to někteří lidé používají k povzbuzování rasových nepokojů?"

"Ano. Ale pamatujte si, že i v této neklidné době se jedná jenom o mýtus. A stejně jako všechny mýty našich lidí s tím, co je v nich krásné - co je v nich pravdivé - se nesmí plést tím, jak si to nějaký chorý mozek vysvětlí." Bylo to zvláštní, ale tato silná žena působila dojmem, jako by žádala obyčejnou policistku o pochopení.

Když jí Calliope poděkovala za její čas a už stála u dveří, ještě se otočila a řekla: "Jen tak mimochodem, nemohla jsem si nevšimnout toho kruhu na vaší polici mezi knihami. Je to nějaký umělecký předmět, nebo jakýsi druh ocenění? Je to velmi krásné."

Profesorka se nepodívala na polici, ani na to neodpověděla. - "Připadáte mi jako dobrá žena, detektive Skourosová. Omlouvám se vám, že jsem na vás před tím byla tak hrubá."

"To je v naprostém pořádku." Calliope byla zmatená. Profesorkin tón byl znovu poněkud zvláštní a váhavý. Snad se ještě nakonec nezmění na přátelský? Calliope si nebyla jistá, co si o tom má myslet.

"Ještě vám něco řeknu. Mnoho lidí čeká na Čas snů. A někteří se dokonce snaží to přivolat. Žijeme skutečně v podivné době."

"To rozhodně ano," řekla rychle a hned vzápětí litovala, že vůbec otevřela pusu. Pohled té ženy byl neobyčejně intenzivní, ale to nebyl důvod k tomu, aby tu něco plácala.

"Je ještě podivnější, než byste řekla." Victoria Jigalongová se otočila a přistoupila k polici. Vzala slonovinový kruh a uctivě po něm přejela prstem. "A v této podivné době," řekla po chvíli, "rozhodně nepodceňujte někoho, kdo se pokouší o Woolagarooovu magii. Neberte myšlenku na Čas snů na lehkou váhu."

"Neberu ničím víru na lehkou váhu, profesorko."

"Tady už nemluvíme o víře, detektive. Svět se brzy velmi změní, i když o tom většina lidí ještě neví. Ted' vás ale už nebudu dál zdržovat. Přeji vám hezký den."

* * *

O půl hodiny později seděla Calliope ve svém voze na parkovišti, přehrávala si rozhovor, který právě natočila, a snažila se přijít na to, co to celé mělo vlastně znamenat.

* * *

Christabel čekala a čekala před kovovými dveřmi a snažila se sama sebe přesvědčit, aby se tak nebála. Měla pocit, jako by na ni za dveřmi číhal drak nebo nějaká jiná obluda. Bála se zaklepat, přestože věděla, že za dveřmi nemůže být nikdo jiný než pan Sellars. Pan Sellars a ten zlý, děsivý kluk.

Když měla konečně pocit, že už je dostatečně statečná, vyklepala kamenem na dveře smluvený kód, který ji pan Sellars naučil: Bum-bum-a-bum-bum.

Dveře se otevřely - a ze tmy se vynořila chlapcova ušmudlaná tvář.

"Chci mluvit s panem Sellarsem," řekla vážným hlasem.

Chlapec tedy otevřel dveře a pustil ji dovnitř. Když se kolem něj protáhla, cítila, jak páchne. Udělala obličej a on si toho všiml, ale jenom se zasmál. Byl to škaredý syčivý smích, jako smích Záhadné myši.

Uvnitř tunelu bylo horko a vlhko a všude byla pára, takže Christabel téměř nic neviděla. Na zemi stála malá pícka a na ní hrnec s bublající vodou. Z hrnce vycházela pára, díky které nebylo kolem vidět. Vzduch byl cítit něčím zvláštním.

Nepáchl však kyselým pachem jako ten kluk, spíš jí to připomínalo vůni v domácí lékárnice nebo to divné pití, co si občas dával její otec.

Když byla uvnitř za dveřmi, zastavila se. Protože nic neviděla, nevěděla, kam dál jít. Chlapec do ní trochu strčil, ale ne příliš silně, i když také ne zrovna přátelsky. Uklouzla a málem upadla. Už se opět hrozně bála. Pan Sellars na ni vždycky už volal, i když za ním přišla bez toho, aby se předtím ohlédla s pomocí svých kouzelných brýlí.

"Přinesla jsi něco k jídlu, mu'chita?" zeptal se jí kluk.

"Chci vidět pana Sellarse."

"Ay, Dios! Tak jdi." Šel těsně za ní, jako by ji chtěl znovu strčit. Christabel tedy pospíchala přes mokrou podlahu, aby se jí ten kluk nemohl dotknout.

Křeslo pana Sellarse stálo prázdné na jednom širším místě v tunelu a to ji ještě více vyděsilo. Když v něm starý pán neseseděl, vypadalo jako něco ze zpráv v televizi, jako jedna z těch kosmických lodí, co přistála na Marsu a začala tam stavět ty malé stroje. Vždycky jí ta věc připomínala kočičí mámu mezi svými koťaty. Christabel se zastavila a nechtěla se ke křeslu přiblížit dokonce ani tehdy, když se ten kluk opět objevil přímo za ní. Hlasitě funěl. Ona však také, jenomže ona strachy.

"Tahle malá couraje úplně poblázněná," řekl chlapec.

Ve stínu za křeslem se něco pohnulo. "Cože?" ozval se tichý hlas.

"Muchita loca, vidíš? Říká, že si s tebou přišla pokecat, ale je nějaká vyděšená. Fakt nevím, co s ní je." Chlapec hlasitě potáhl nosem a vydal se k hrnci s vařící vodou.

"Pane Sellarsí?" Christabel byla stále ještě vyděšená. Zněl tak hrozně divně.

"Christabelko? To je ale překvapení. Pojď sem, moje milá, pojď ke mně." Viděla jen, jak na ni něco mává, a tak konečně křeslo obešla. Pan Sellars ležel na hromadě pokrývek a jednou byl přikrytý tak, že mu byla vidět jen hlava a paže.

Vypadal hrozně vyhublý, mnohem více než obvykle. Když k němu přistoupila, ani nezvedl hlavu. Ale usmál se a Christabel se rázem cítila o něco lépe.

"Dovol mi, abych si tě prohlédl. Musíš mi odpustit, že nevstanu, ale obávám se, že jsem teď trochu zesláblý. Ta práce, kterou dělám, mě moc vyčerpává." Zavřel oči, jako kdyby usnul, a Christabel musela dlouho čekat, než je opět otevřel.

"Také se ti musím omluvit, že je tu tak hrozný vzduch. Můj zvlhčovač vzduchu měl poruchu - to znamená, že přestal pracovat - tak jsem musel vymyslet náhradní řešení."

Christabel věděla, co to znamená "porucha", protože to říkal robot Ozubené kolo v pořadu strýčka Rolničky pokaždé, když mu upadlo zadní kolečko. Nebyla si ale jistá, co tím pan Sellars myslel, protože zvlhčovač vzduchu žádné zadní kolečko neměl, pokud si dobře vzpomínala. A také si nebyla moc jistá tím, co znamenalo "náhradní řešení", ale vytušila, že to asi bude mít něco společného s tou vařící vodou.

"A bude vám zase dobře?" zeptala se.

"Ach ano, myslím, že ano. Ještě mi ale zbývá hodně práce, a tím, že tady budu jen tak ležet, ničeho nedosáhnou. No, vlastně bych se klidně mohl postavit na hlavu a nebyl by v tom žádný rozdíl. Zkrátka potřebuji, aby mi co nevidět bylo lépe." Na okamžik hodně otevřel oči, jako by ji až teď doopravdy uviděl. "Moc se omlouvám, moje milá, povídám ti tady samé nesmysly. Víš, není mi moc dobře. Co tě za mnou přivádí? Neměla bys..." na okamžik zaváhal, jako by se díval na něco neviditelného, "...být ve škole?"

"Už je po škole. Šla jsem zrovna domů." Christabel měla pocit, že ve vzduchu visí nějaké tajemství. Nechtěla mluvit o škole. "Jak to, že jste mi už tak dlouho nevolal?"

"Jak už jsem říkal, moje milá, hrozně moc pracuju. A navíc tě nechci dostat do nějakých potíží."

"Ale proč je tady on?" Sice šeptala, ale chlapec ji i tak slyšel a hlasitě se zasmál. Na okamžik se ho nebála, jen ho nenáviděla, nenáviděla tu jeho hloupou ušmudlanou tvář, co tu okouní, když ona chce mluvit s pane Sellarsem. "Není hodný, pane Sellarsí. Je to zlý kluk. Krade věci."

"Jo a ty si taky všechno to mejdlo, co si sem nanosila, koupila ve kšeftě, co?" řekl a opět se zasmál.

"To není potřeba, Cho-Cho," řekl pan Sellars a zvedl třesoucí se ruku. "Christabel, ten chlapec kradl, protože měl hlad. Ne každý má hodné rodiče jako ty a teplou postel a spoustu dobrého jídla."

"Verdad," řekl chlapec a přikývl.

"Ale proč je teď váš přítel? Já jsem přece vaše přítelkyně."

Pan Sellars pomalu pokýval hlavou. Neříkal ne, byl jen smutný. "Christabel, ty jsi stále moje přítelkyně - a jsi ta nejlepší přítelkyně, jakou může člověk mít. To, jak jsi mi pomohla, bylo tak důležité, jak si ani sama nedovedeš představit - jsi hrdinka celého světa! Ale já musím dodělat svou práci a k tomu je teď dobrý Cho-Cho. A navíc potřebuje nějaké místo, kde by mohl přespat, proto zůstává tady."

"A kdybych tu nemohl být, řekl bych těm armádním vatos, že tady pod jejich základnou žije jeden bláznivej dědek, víš?"

Pan Sellars se usmál, ale nebyl to veselý úsměv. "Ano, to je pravda. Takže teď to víš celé, Christabel. Kromě toho nemůžeš pořád tajně utíkat z domu. Tvoji rodiče by na to brzy přišli."

"To není pravda!" Zlobila se, i když dobře věděla, že pan Sellars má pravdu. Bylo čím dál těžší vymyslet nějaký důvod k tomu, aby mohla sednout na kolo a přinést v tašce kus chleba, půlku sendviče a trochu ovoce od oběda pro toho kluka i pro pana Sellarse. Ale ona se bála, že kdyby sem přestala chodit, ten kluk by provedl něco ošklivého - možná by pana Sellarse někam odvedl nebo mu dokonce ublížil. Její přítel byl velmi hubený a slabý. A právě teď navíc vypadal také nemocný. "Mně je jedno, jestli se dostanu do potíží."

"Takhle nesmíš mluvit, Christabel," řekl pan Sellars mírně. - "Prosím, jsem strašně unavený. Až budu chtít, abys přišla, zavolám ti. Na každý pád budeš stále moje nejlepší přítelkyně. Tvůj úkol teď je být hodná Christabel a starat se, aby tvoji rodiče byli šťastní. Pak, až zase bude potřeba, abys udělala něco důležitého, bude to pro tebe snadnější."

Tohle už jednou slyšela. - Když se chtěla nechat ostříhat úplně stejně jako Palmyra Jannissarová, zpěvačka, kterou sledovala každý den v síti, její matka řekla: "My nechceme, abys vypadala jako Palmyra. My chceme, abys byla Christabel." Což ve skutečnosti znamenalo velké N a velké E. Ne.

"Ale..."

"Je mi líto, Christabel, ale skutečně si musím odpočinout. Vyčerpal jsem se na mé zahradě - je tak hrozně zarostlá! ... a musím..." Opět zavřel oči. Jeho legrační tvář vypadala podivně prázdná. Tak ho Christabel ještě nikdy neviděla. Opět ji to hrozně vyděsilo. Dělal si opravdu velké starosti - on přece už nemá žádnou zahradu, když žije tady v té díře. Nemá tu ani jednu květinu, tak proč to tedy říkal?

"Tak pojď, preku," řekl ten kluk a přistoupil ní. "El viejo je ospalej. Nech ho už být."

Na chvíli ji napadlo, že mu na panu Sellarsovi záleží. Ale pak si připomněla, že lže a krade, a tak mu to nevěřila. Vstala - a poprvé pochopila, co to znamená, když v jednom příběhu četla: "Měla těžké srdce" nebo tak nějak. Něco uvnitř ní vážilo nejméně milion liber. Prošla kolem chlapce a ani se na něj nepodívala, i když koutkem oka zahlédla, jak dělá hloupou úklonu jako v nějakém filmu. Pan Sellars ji ani neřekl sbohem. Měl oči zavřené a ztěžka oddechoval.

* * *

Christabel toho k večeri moc nesnědla. Její otec vyprávěl o nějakých špatných věcech v práci a o tlaku, pod kterým byl

- představovala si to jako v tom filmu Zabíjení v Kondo, kde na lidi spadla střecha a rozmačkala je, co viděla u Ophelie Weinerové, když její rodiče pořádali dole v obývacím pokoji večírek - a tak si ani nevšimla, že jenom přerovnává jídlo na svém talíři a ze šťouchaných brambor vytváří různé tvary, aby to vypadalo, že skutečně něco snědla.

Dovolila se, jestli už může jít, a zmizela ve svém pokoji. Zvláštní kouzelné brýle, které jí pan Sellars dal, ležely na zemi vedle postele. Podívala se na ně a zamračila se, pak se snažila udělat si úkol z aritmetiky. Neustále však myslela na to, jak divně pan Sellars vypadal. Byl celý pomačkaný jako kus papíru.

Možná ho ten kluk chtěl otrávit, možná mu něco přisypává do té horké vody. Třeba to byl zrovna ten jed, co jím zlá královna otrávila Sněhurčino jablko. A pan Sellars se pak bude cítit čím dál hůř.

Zvedla kouzelné brýle ze země a pak je zase odložila. Říkal, že jí zavolá sám. Asi by se zlobil, kdyby mu tedy volala ona, že? Ne že by se na ni někdy skutečně zlobil, ale přesto...

Jenže co když je opravdu otrávený? Nebo je nemocný z něčeho jiného? Neměla by mu přinést nějaké léky? Nezeptala se ho na to, protože byla tak hrozně nešťastná, ale teď ji napadlo, že by možná skutečně nějaké léky potřeboval. Ten kluk by mu je nikdy nemohl opatřit, ale její maminka měla léků plnou skříňku - byly v ní různé náplasti, lahvičky, prášky na bolení a celá hromada dalších věcí.

Christabel opět brýle zvedla a nasadila si je. Chvilku hleděla na černou tmou a přemýšlela. Co když se pan Sellars opravdu rozzlobí a řekne jí, aby mu už nevolala a aby za ním už nikdy nechodila?

Ale co když je opravdu nemocný? Co když je otrávený?

Otevřela pusku, ještě chvilku to zvažovala a nakonec řekla: Rampelník. Neřekla to příliš hlasitě, a právě přemýšlela, jestli by to pro jistotu neměla zopakovat, když vtom na ni promluvil hlas. Neozýval se však z kouzelných brýlí.

"Christabel?"

Vyděšeně sebou trhla a rychle si brýle sundala. Její matka stála ve dveřích a tvářila se divně. Vlastně se mračila.

"Christabel, právě jsem mluvila s Audrou Patrickovou."

Christabel se bála, že její maminka ví, že volá panu Sellarsovi, a tak na okamžik nechápala, o čem to vlastně mluví.

"S paní Patrickovou? Maminkou Danae?" - Její maminka se zamračila ještě víc. "Říkala mi, že jsi dneska nebyla U modrého ptáčka. Kam jsi tedy po škole šla? Domů jsi přišla až ve čtyři hodiny. Když jsem se tě ptala, jaké to U modrého ptáčka bylo, řekla jsi mi, že fajn."

Christabel nevěděla, co si má rychle vymyslet. Dívala se tedy na svou matku a snažila se vybavit si nějakou další lež, jaké si obvykle vymýšlela, jenže tentokrát ji nic nenapadlo. Vůbec nic.

"Christabel, ty mě děšíš. Tak kde jsi byla?"

Dole v tunelu, to bylo jediné, co se jí honilo hlavou. S jedním klukem, co mu chybí pár zubů, v oblaku jedovaté páry, ze které je pan Sellars nemocný. To ale říct nemohla. Její matka na ni stále upřeně hleděla a Christabel měla pocit, že ve vzduchu visí skutečně Velký malér, když vtom to v kouzelných brýlích, které stále ještě držela v ruce, hlasitě zapraskalo.

"Christabel?" ozval se slabý hlas pana Sellarse. "Ty jsi mě volala?"

Christabel na brýle hleděla a byla zmatená. Pak se podívala na svou maminku a zjistila, že i ona se dívá na její brýle s téměř dokonale bezvýraznou tváří.

"Christabel?" ozval se znovu ten tichý hlas, ale jí to připadalo, jako by na ni křičel.

"Ach... můj... bože! Co se to tu děje?" Její matka dvěma dlouhými kroky přešla pokoj a vytrhla Christabel brýle z ruky.

"Ani se nehni, mladá dámo," řekla a v očích měla zlost i strach. Obrátila se a vyšla z pokoje. Ještě za sebou stačila hlasitě prásknout dveřmi. O několik okamžiků později Christabel slyšela, jak si něco hlasitě povídá s tatínkem. Seděla sama ve svém pokoji a chvilku vůbec neuvažovala. - V uších jí stále ještě znělo to prásknutí dveřmi. Bylo to jako rána z děla, jako by tu vybuchla bomba. Podívala se na své ruce. Byly prázdné. A pak se rozplakala.

Kapitola 27

Milovaný Dikobraz

INTERNET/ZPRÁVY: Zemřela "Diamantová Dal"

(vizuál: Spicer-Spence se setkává s papežem Janem XXIV.)

HLAS: Dallas Spicer-Spenceová, známá v celé síti jako "Diamantová Dal", byla nalezena mrtvá ve své švýcarské chatě. Zdá se, že příčinou smrti bylo selhání srdce. Spicer-Spenceová zemřela ve věku 107 let. Během svého pestrého života několikrát zbohatla, aby vzápětí o svůj majetek přišla, a vystřídala také několik manželů. Nejznámější se však pravděpodobně stala díky soudnímu procesu během svého pobytu v Tanzanii, kdy žádala, aby se její šimpanz jménem "Daba" stal správcem celého jejího majetku. Byl to způsob, jak vyjádřit její zájem o práva tamějších opic, které se ročně prodávají po stovkách na biologický výzkum.

(vizuál: Daba sedí na stole a kouří doutník)

Spicer-Spenceová soudní spor vyhrála, ale její šimpanz Daba zemřel o více než deset let dříve než ona. Proto tedy celý její majetek nyní leží v rukou několika lidských právníků...

RENIE SE NEMOHLA ANI POHNOUT. CELÉ TĚLO JI bolelo a cítila se nesmírně vyčerpaná a slabá. Přesto bolest nebyla zdaleka tím nejhorším. Ze všeho nejvíc ji svírala obrovská únava. Neměla už sílu jít dál a navíc už neměla ani víru, že které by mohla sílu znovu načerpat. - Celý svět se proměnil v pevnou zarputilou věc a ona sama si připadala stejně bez kostí jako řeka, ze které před několika minutami vylezli.

!Xabbu právě dokončil přípravu ohniště, které se rozhodl rozdělat uprostřed mýtiny v lese. Emily, uprchlice z Nového Smaragdového města, se trásla na rychle se zmenšující skvrně slunečního světla a bez zájmu sledovala malého paviána,

jak svými mrštnými prsty přidává do ohniště dva kousky dřeva z hromádky, kterou sem nanosil. Opičák zasunul konec tenkého klacíku do malé dírky ve větším dřívku, které si přidržoval nohama, a začal malý kousek dřeva rychle otáčet v dlaních, jako by díрку chtěl zvětšit.

Renie cítila výčitky svědomí, že nechala svého přítele udělat veškerou práci, ale ani to na okamžik nezahnilo její zoufalé myšlenky. "Nemusel jsi rozdělovat oheň po staru, !Xabbu," řekla mu. "Máme přece Azadorův zapalovač." Podala mu zapalovač, který celou dobu svírala v ruce tak silně, že jí po něm na virtuální kůži zůstal vytlačený obtisk.

A co říkáš virtuální technologii Jinozemě? pomyslela si hořce. Je to působivé, co? Hurá, hurá.

!Xabbu si zapalovač chvíli pozorně prohlížel a jeho soustředění se zdálo být téměř komické - vzhledem dokonalá opice, snažící se pochopit něco, co je nad vši pochybnost lidského původu. "Zajímalo by mě, co znamená tady to písmeno Y," řekl a prohlížel si zdobení na jedné straně zapalovače.

"Je to nejspíš jméno toho bastarda - chci říct, že nevím, jestli je Azador křestní jméno nebo příjmení, víš?" Obejmula si kolena, když se začal od řeky zvedat chladný večerní vítr a listy na stromech v džungli se zachvěly.

!Xabbu zapalovač obrátil v ruce a pohlédl na Renie. "Řekl mi, že se jmenuje Nikolaj. A že Azador je jeho příjmení."

"Cože? A kdy ti to řekl?"

"Když jsi spala. Moc toho ale nenamluvil. Zeptal jsem se ho, z jaké země jeho jméno pochází, a on mi řekl, že ze Španělska, ale že jeho lidé jsou Romové a že tedy Španělskem cestovali stejně jako mnoha jinými zeměmi. Říkal, že jeho křestní jméno je Nikolaj, což je pro Roma dobré jméno."

"Zatraceně." Přestože toho muže neměla ráda, nemohla si pomoci, aby necítila zlost nad tím, že Azador řekl !Xabbuovi za pět minut mnohem víc, než kolik toho řekl za několik dní jí. "No, tak to se asi nikdy nedozvíme, co znamená to ypsilon na zapalovači, že? Možná patřil jeho otci. Nebo ho někde ukradl. Já osobně bych sázela na tu druhou možnost."

!Xabbuovi se podařilo palcem opičí ruky škrtnout, takže se nad zapalovačem objevil malý plamínek, který se ani nehnul, i když kolem foukal silný vítr. Jakmile zapálil oheň, podal ho zpátky Renie a ta si ho zasunula do kapsy u kombinézy.

"Vypadáš smutná," řekl jí.

"A mám snad skákat radostí?" Připadalo jí to jako ztráta času vysvětlovat mu něco, co bylo víc než zřejmé. "Azadorovo skutečné jméno je ten nejmenší problém, jaký máme. Jsme uvězněni v téhle mizerné simulaci, nemáme loď a všude kolem nás jsou samé bůh ví jaké vraždící příšernosti. A aby to bylo ještě zajímavější, celá ta síť se ke všemu ještě začíná rozpadat."

"Ano, je to velmi děsivé, jak se začíná svět... měnit," řekl !Xabbu. "Ale nebylo to přece poprvé, co jsme něco podobného zažili. Emily, to, co se nám stalo na řece nebo ty události ve Strašákově paláci - stává se to tu často?" Dívka zvedla hlavu a v jejích očích bylo zoufalství. "Já nevím."

"Z ní asi nic nedostaneš," řekla Renie. "Věř mi, stalo se to tady už před tím. A stane se to znovu. V celém systému je něco špatně."

"Možná mají nepřátele," napadlo !Xabbua. - "Ti lidé z Grálu ublížili mnoha jiným lidem - možná se jim za to někteří mstí."

"To bych si moc přála." Renie odhodila do ohně suchý lusk, ten okamžitě zčernal a celý se zkroutil. "Já ti řeknu, co se děje. Postavili si pro sebe velkou síť, utratili za to celé miliardy. Vzpomínáš si, jak Singh říkal, že zaměstnali tisíce programátorů? No je to stejné, jako když stavíš mrakodrap nebo něco podobného. Pravděpodobně u nich došlo k syndromu Nemocné budovy."

"Syndrom Nemocné budovy?" - !Xabbu se obrátil zády k ohni a pomalu mával ocasem sem a tam, aby se zahřál. Vypadalo to, jako by plameny dirigoval.

"Když někdo vytvoří nějaký komplikovaný systém a pak ho uzavře, začnou se malé drobnosti měnit na velké problémy jednoduše proto, že je systém uzavřený. Za nějaký čas se malé poruchy ve ventilačním systému mrakodrapu promění ve velmi závažný problém. Lidé onemocní, systémy přestávají fungovat. Tak to prostě je." Neměla dost sil, aby se přisunula blíž k ohni, ale i tak ji potěšilo, že alespoň vidí mihotavé plamínky, že cítí alespoň trochu z toho tepla. "Na něco zapoměli nebo to některý z prvních programátorů sabotoval nebo se stalo něco úplně jiného. Každopádně se to celé teď hroutí."

"Ale to je přece dobré, nebo ne?"

"Rozhodně ne, protože my jsme stále ještě tady a nevíme, jak se dostat ven, !Xabbu. Nemáme ani to nejmenší tušení, jak se odpojit." Povzddechla si. "A jen bůh ví, co se s námi stane, až se to zhroutí docela. A co všechny ty děti? Co bude se Stephenem? Co když je to právě ta síť, co je drží při životě? Také jsou zavřeni uvnitř jako my." Jakmile to řekla, pocítila chlad, který neměl nic společného se studeným větrem od řeky. "Ach můj bože," zasténala. "Kriste pane, já jsem ale idiot! Proč mě to už dávno nenapadlo...?"

"A co, Renie?" !Xabbu zvedl hlavu. "Zdáš se mi hrozně rozrušená."

"No, celou dobu jsem myslela na to, co když dojde k tomu nejhoršímu a někdo otevře ty nádrže a bude nás chtít z nich vytáhnout a dostat nás offline. Možná to bude bolet, jak říkal ten kluk, ten Fredericks, ale možná také ne. Jenže já jsem si až teď uvědomila, že... že jsme na tom úplně stejně jako Stephen."

"Tomu nerozumím."

"Jsme v kómatu, !Xabbu. Ty i já! I kdyby nás tedy někdo vytáhl z těch nádrží, neprobudili bychom se, prostě... bychom jen byli. Bylo by to stejné, jako bychom byli mrtví. Jako můj bratr." Z očí se jí začaly řinout slzy, což bylo nečekané, protože si myslela, že už je všechny vyplakala.

"Jsi si tím jistá?"

"Nejsem si jistá vůbec ničím!" Otřela si oči a zlobila se na sebe. "Ale teď to dává smysl, že? Něco tě vtáhne dovnitř a nedovolí ti to vrátit se zpátky do tvého fyzického těla - nezni to snad úplně stejně jako to, co se stalo Stephenovi?"

Nebo vnučce Quan Li? Nebo všem ostatním?"

!Xabbu mlčel. "Jestli je to tak," řekl po chvilce přemýšlení, "pak to znamená, že Stephen je tu taky, nebo snad ne? Musí být někde v síti Jinozemě a má tělo jako máme třeba my?"

Renie to ohromilo. "To mě vůbec nenapadlo. Ach, dobrý bože, na to jsem vůbec nepomyslela."

* * *

Zdály se jí divoké, horečnaté sny. Ten poslední měl dokonce také děj. Začínal tím, že honila Stephena po nějakém domě, plném dlouhých spleťtých tunelů. Jeho kroky se stále ozývaly někde před ní, ale on pro ni zůstával stejně nedostupitelný jako její vlastní stín a pokaždé, když už ho měla na dosah, zmizel jí za rohem.

Samotný dům, jak si pomalu uvědomila, byl živý - jenom díky tomu, že byl její sen trochu rozmazaný, neviděla lesklou pružnost stěn a střevovitou zaoblenost tunelů. Cítila však děsivost celého toho místa, cítila, jak se nadechuje a vydechuje, a věděla, že musí Stephena dohonit dřív, než se dostane hlouběji do domu a ztratí se v něm navždy. Než to jejího bratra pozře a stráví a navěky ho to změní.

Konce svíjejících se chodeb mizely ve tmě a tam někde čekala hluboká rokle jako obrovská černá hora vzduchu obrácená vzhůru nohama. V jejích hlubinách byly slyšet hlasy, výkřiky podobné nářku ptáků. Stephen padal - nějak to prostě věděla, a také věděla, že má jen několik krátkých okamžiků, aby se rozhodla, jestli za ním má skočit nebo jestli ho nechá jít. !Xabbuův hlas byl přímo za ní, nabádal ji, aby počkala, že půjde s ní, ale !Xabbu vůbec nechápal nastalou situaci a ona neměla vůbec čas mu to vysvětlovat. Přistoupila k okraji a její palce už přečnívaly přes okraj hluboké propasti. Už se chystala skočit do šeptající temnoty, když vtom ji někdo popadl za ruku.

"Pusť mě!" vykřikla. "On padá dolů! Pusť mě!"

"Renie, přestaň." Bylo to čím dál intenzivnější. "Přestaň, nebo spadneš do řeky. Tak dost!"

Temnota se najednou táhla do dálky a byla čím dál delší a širší, až se nakonec proměnila v černou řeku Styx. Kdyby tak do ní mohla skočit a ta řeka ji odnesla za jejím bratrem...

"Renie. Vzbud' se!"

Otevřela oči. Skutečná řeka - i když se v tomto světě těžko dalo něco nazvat "skutečným" - bublala jen několik stop pod ní. Ve tmě byla téměř neviditelná, nebýt nepatrného lesku a odrazu měsíce. Renie klečela na kolenou a rukama se dotýkala země. Byla na samém kraji řeky a !Xabbu ji držel za jednu paži. Nohama přitom svíral kořen stromu.

"Já..." Prudce zamrkala. "Něco se mi zdálo."

"To jsem si myslel." Pomohl jí vstát a pak ji konečně pustil. Vrátila se zpátky k ohništi. Emily ležela stočená do klubíčka vedle stále ještě horkých uhlíků a tvář měla zdeformovanou od toho, jak ji opírala o složené ruce.

"Nemám teď držet hřídku, !Xabbu?" zeptala se Renie a protřela si oči. "Jak dlouho jsem spala?"

"Na tom nezáleží. Jsi velmi unavená. A já unavený nejsem."

Byla to velice lákavá představa znovu usnout a nechat se unášet sny, přestože byly tak hrozné. Cokoliv bylo lepší než tato děsivá realita. "Ale to není fér."

"Já dokážu dlouho nespát. Je to vlastnost zkušených lovců a já se ji naučil už před mnoha lety od rodiny svého otce. - V každém případě jsi, Renie, důležitá, jsi velmi důležitá, a bez tebe bychom si asi neporadili. Proto si musíš odpočinout."

"Já a důležitá? To je tedy dobré." Sklopila hlavu. Měla ji tak těžkou, jako by byla z mokrého betonu. Její krk už ji nemohl udržet déle než pár okamžiků. Neměli kam jít, neměli co dělat a nebylo tu ani nic, co by dokázalo zahnat její nekonečné zoufalství. Najednou pochopila neustálou touhu jejího otce po zapomnění. "Já jsem tu k ničemu stejně... jako... já nevím. Není tu co dělat, tak je to."

"To nemáš pravdu." !Xabbu začal rozhrnovat uhlíky v ohništi. Na okamžik se zarazil a otočil se k ní. Na paviána se tvářil velmi neobvykle. "Ty to asi opravdu nechápeš, co?"

"Co nechápu?"

"Jak důležitá jsi."

Renie neměla chuť poslouchat teď nějaké sladké řečičky od kohokoliv. !Xabbua nevyjímaje. "Podívej, hrozně si toho vážím, ale sama dobře vím, co můžu a co nemůžu udělat. A v tomhle okamžiku jsem se dostala až za hranice svých možností. Vlastně bych řekla, že my všichni." Pokusila se nasbírat dost sil, aby mu to mohla rádně vysvětlit - aby mu mohla říct, jak beznadějně to celé je - ale už vyčerpala rezervy svých sil. "Copak to nechápeš? Ocitli jsme se v něčem mnohem větším, než jsme si kdy představovali, !Xabbu. A až dosud jsme neudělali vůbec nic. Nic! Neprovedli jsme nic nikomu z Bratrstva Grálu. Vždyť ti lidé ani nevědí, že jsme tady. A i kdyby to věděli, stejně by jim to nejspíš bylo jedno. Jsme pro ně jenom hloupý vtip - skupinka blech, která si dělá plán, jak porazí slona." Její hlas najednou zněl nebezpečně nejistě. Kousla se do spodního rtu a byla odhodlaná nezačít za žádnou cenu znovu plakat. "Byli jsme tak... tak neskonale hloupí. Jak nás vůbec mohlo napadnout, že bychom se mohli postavit tak velkému nepříteli? Tak mocnému?"

!Xabbu dlouhou dobu seděl na patách a v malé ruce svíral klacík, kterým předtím rozhrnoval uhlíky. Hleděl do plamenů, jako by v nich četl nějaký obzvlášť komplikovaný text. "Ale ty jsi ten milovaný Dikobraz," řekl nakonec.

Renie jeho nečekaná poznámka tak překvapila, že se začala smát. "Já jsem co?"

"Dikobraz. Dikobraz je snacha Otce Mantise a on ji měl nejraději ze všech Prvních lidí. Kdysi jsem ti říkal, že ti jednoho dne budu vyprávět poslední příběh Otce Mantise."

"!Xabbu, ale já na to nemám sílu..."

"Renie, o nic jsem tě nikdy nežádal. Ale teď tě prosím, aby sis vyslechla ten příběh."

Zvedla hlavu od uhlíků. - Naléhavost jeho hlasu ji neobvykle překvapila, proto se na něj podívala. Pavián s prosebným výrazem v očích a sepnutýma rukama vypadal neobvykle hloupě, ale ona se mu nesmála. Nemohla. Měl pravdu. Nikdy po ní nic nechtěl.

"Tak dobrá, vyprávěj."

!Xabbu přikývl a na chvilku sklonil hlavu až k zemi, jak se soustředil. "Toto je poslední příběh Otce Mantise," řekl nakonec. "Ne snad proto, že by nebyly jiné historky, které by se daly vyprávět, ale proto, že to je poslední příběh, který se mu přihodil v tomto světě."

"Je to smutné, !Xabbu? Nejsem si jistá, jestli bych teď zvládla nějakou další smutnou historku."

"Všechny důležité příběhy jsou smutné," řekl. "Ať už proto, co se stane v tom příběhu, nebo proto, co se stane po něm." Natáhl ruku a jemně se dotkl jejího ramene. "Prosím, poslouchej, Renie."

Unaveně přikývla.

"Toto je příběh sklonku života Otce Mantise - stal se v době, kdy do země mých předků přišli černí a možná dokonce už i bílí lidé. Víme to, protože to začalo tím, když přišly ovce s černými pastevci. Tito lidé přivedli své ovce ve velkých stádech, aby se pásly na té troše trávy, co tu byla pro všechna zvířata, která Otec Mantis a jeho lovci milovali - vodušky, buvolci a lesoni."

Otec Mantis viděl ty ovce a pochopil, že to je nový druh zvířat. Začal je lovit a zároveň cítil potěšení i obavy z toho, že se tak snadno dají zabít - na podivných tvorech, kteří jen pasivně stáli a čekali na svou smrt, mu připadalo něco velmi zvláštní. Ale když dvě ovce svými šípky zastřelil, přišli na něj černí muži, kterým patřily. Bylo jich jako mravenců, a tak ho snadno přemohli. Nakonec si přes sebe přetáhl svůj plášť z antilopí kůže a jeho magie mu pomohla se před černými muži ukrýt. Přestože si s sebou odnesl dvě ovce, co zabíjí, byl celý potlučený a bolavý. Když se tedy dobelhal do svého tábora, do svého kraalu, byl tak unavený, poraněný a zakrvácený, že pochopil, že umírá.

Tak Otec Mantis řekl své rodině: „Není mi dobře - zabili mě ti lidé, kteří nepatří k Prvním lidem.“ A proklet nové usedlíky slovy: „Slyšte má slova. Ti muži ztratí svůj oheň, přijdou o své ovce a budou žít jako klišťata na syrovém mase.“ Ani potom se mu však neulevilo a on cítil, že je svět kolem něj zahalený temnotou. Věděl, že v něm už není dost místa pro První lidi."

Renie pochopila, že to byla první z paralel, kterou !Xabbu v tom příběhu viděl. Viděla souvislost mezi svým vlastním bezmocným zoufalstvím a utrpením Otce Mantise. Téměř ji rozčílilo to, co se na první pohled jevilo jako levná psychologie, ale něco ve vážném !Xabbuově hlase ji zarazilo. Vyprávěl jí příběh ze Starého zákona jeho lidu. A to bezpochyby něco znamenalo.

"Zavolal si k sobě celou rodinu," pokračoval !Xabbu, "svou ženu Skalního Králíka a syna Duhu, svou milovanou snachu Dikobraz a jejich dva syny, své vnuky. Jeden se jmenoval Mladší Duha a druhý Promyka. Snacha Dikobraz měla laskavé srdce a chápavý pohled, a tak jako první pochopila, že s jejím tchánem není něco v pořádku. Kromě toho se jí nelíbily ovce, připadaly jí podivné. „Podívej,“ řekla svému manželovi Duze, „podívej se na ty tvory, co přinesl tvůj otec na svých zádech.“ Ale Otec Mantis jim řekl, aby byli zticha, a dodal: „Jsem velmi slabý, všechno mě bolí, hrdlo mám oteklé tak, že nemohu ani dlouho mluvit, ani sníst ty ovce. Dikobraz, ty musíš jít za svým otcem Všeпоžíračem a říct mu, aby sem přišel a pomohl mi sníst ty ovce.“

Dikobraz dostala strach a řekla: „Ne, Otče, protože když Všeпоžírač přijde, pro nikoho jiného už nic nezůstane. Pod jasnou oblohou tu nebude už vůbec nic pro ostatní.“

Otec Mantis se ale nenechal odradit. „Jdi za tím starcem Všeпоžíračem a řekni mu, aby sem přišel a pomohl mi sníst ty ovce. Bolí mě u srdce a chci, aby sem ten starý muž přišel. A až přijde, opět budu moci začít mluvit, protože teď je mé hrdlo stále opuchlé a já nemohu mluvit tak, jak bych měl. Takže teď připravíme ty ovce, kterými přivítáme tvého otce.“ Dikobraz řekla: „Ty nechceš, aby starý muž přišel. Dovol mi, abych ti dala trochu gazelího masa, aby ses trochu nasytil.“ Otec Mantis potřásl hlavou. „To maso už je staré. Já sním raději ty ovce - to je nové maso - ale ty musíš říct svému otci, aby sem přišel a pomohl mi s nimi.“

Dikobraz byla smutná a plná strachu, protože Otec Mantis ještě nikdy nebyl tak nemocný a nešťastný, a navíc tušila, že se stane něco hrozného. „Já pro něj tedy zajdu. Bude tu zítra ráno. Pak toho strašného muže uvidíš na vlastní oči.“

Otec Mantis byl spokojený a hned usnul, ale i ze spaní sténal celou noc bolestí. Dikobraz řekla svým synům Mladší Duze a Promyce, aby odnesli gazelí maso a ukryli ho. Potom jim řekla, aby vzali také oštěpy jejich otce a ty také dobře ukryli. Poté se vydala na cestu.

A jak šla, dívala se na všechno kolem sebe s těžkým srdcem a říkala si pro sebe: „Zítra bude tohle pryč. Zítra bude támhleto pryč.“ Když došla na místo, kde žil její otec, nedokázala se mu postavit tváří v tvář, a tak jen zdálky zavolala: „Otec Mantis, tvůj bratranec, tě žádá, abys přišel a pomohl mu sníst jeho ovce, protože má bolavé srdce.“ Po těch slovech se obrátila a rozběhla se zpátky ke své rodině do domu Otce Mantise.

Když se vrátila, Otec Mantis se jí zeptal: „Kde je tvůj otec?“

Dikobraz řekla: „Je na cestě. Dívej se na ten keř nad námi a čekej, až na něj dopadne stín.“

Otec Mantis se na keř podíval, ale neviděl nic.

Dikobraz řekla: „Sleduj, až se ten keř zlomí. Až uvidíš, že všechny keře támhle nahoře zmizely, hledej stín. Poněvadž jeho jazyk smete všechny keře ještě dřív, než překročí kopec. Až vyleze na jeho vrchol, zmizí i keře kolem nás a my přijdeme o náš domov.“

Otec Mantis řekl: „Ale já stále nic nevidím.“ I on byl teď vydešený, ale byl to on, kdo Všeпоžírače pozval, a Všeпоžírač se blížil.

Dikobraz řekla: „Uvidíš ve tmě ohnivý jazyk, protože on zničí vše, co mu bude stát v cestě, a jeho obrovská ústa požrou všechno kolem něj.“ - A po těch slovech odešla a vrátila se zpátky s gazelím masem, které předtím nechala ukrýt, a dala ho svým dvěma synům. Museli být silní a připravení na to, co je čekalo.

A jak Otec Mantis seděl a čekal, najednou na něj padl temný stín. Zavolal na svou snachu Dikobraz: „Ach, dcero, proč je taková tma, když na obloze není ani mráček?“ V tom okamžiku pochopil, co provedl, a zmocnil se ho hrozný strach. Všeпоžírač řekl svým strašlivým dutým hlasem: „Byl jsem pozván. Nyní mě musíte nasytit.“ A usadil se v táboře Otce Mantise a začal jíst všechno, co mu přišlo pod ruku, protože jeho ústa se podobala obrovskému stínu a jeho jazyk byl

ohnivý plamen. Nejprve snědl ovce, rozžvýkal jejich kosti a spolykal jejich rouno. - Když byl hotov, snědl i všechno další maso a dokonce i melouny a kořinky a semínka a rostliny a listy. Pak snědl i jejich příbytky a motyky na obdělávání půdy, stromy a dokonce i kamení. Když spolkl Duhu, syna Otce Mantise, Dikobraz vzala své dvě děti a dala se na útěk. Jak prchali, Všepožirač zatím spolkl ženu Otce Mantise Skalního Králíka a pak v jeho břicho zmizel i sám Otec Mantis. Všepožirač byl nyní velký od obzoru k obzoru.

Dikobraz vzala oštěp, který jeden z jejích synů ukryl, a nahlála ho v ohni, až jeho hrot jasně zářil. Pak se obrátila na své syny, aby se ujistila, že zvládnou úkol, který je čekal. Dotkla se rozžhaveným hrotem oštěpu svých synů Mladší Duhy a Promyky, přitiskla ho na jejich čela, jejich oči, nos i uši, aby si byla jistá, že jsou dost stateční a že chápou, co je čeká. Promyke se do očí nahrnuly slzy, a tak Dikobraz řekl: „Ty jsi příliš slabý - ty budeš sedět na levé ruce mého otce.“ Ale oči Mladší Duhy zůstaly suché, i když ho spálila ještě několikrát. „Ty jsi dost silný, ty tedy budeš sedět na pravé ruce mého otce.“ Pak je vzala zpátky k ohni a oni se posadili vedle Všepožirače, který měl stále ještě hlad, přestože už spořádal všechno, co leželo pod modrou oblohou.

Již se chystal sníst i je, když ho oba bratři popadli za ruce, zkroutili mu je dozadu a svalili ho na zem. Tam ho drželi a bojovali s jeho mocnou silou a jeho ohnivý jazyk je spaloval. Mladší Duha vzal otcův oštěp na příkaz své matky a rozpáral Všepožiračovi jeho obrovské břicho. Společně s Promykou břicho otevřeli a všechno, co Všepožirač snědl, vypadalo ven - maso a kořinky a stromy a keře a lidé. Dokonce i Otec Mantis vylezl ven. Byl však jako vyměněný a neobyčejně tichý.

Dikobraz řekl: „Cítím, že se všechno změnilo. Nastal čas, kdy musíme odejít a najít si jiné místo, kde se usadíme. Necháme mého otce Všepožirače tady v kraalu. Půjdem daleko odsud. Najdeme si nové místo.“ A po těch slovech odvedla svého tchána a celou svou rodinu pryč. Odvedla je z toho světa a našla pro ně nové místo, kde žijí dodnes.“

* * *

Renie vyvedla z míry představa, jak se malý Otec Mantis krčil strachy, když obloha potemněla a do údolí přišel Všepožirač, a tak si ani nevšimla, že příběh skončil. Křovácký bůh ve své pošetilosti přivolal strašlivou hrůzu - byla snad ona v tomto ohledu jiná?

„Já... já nevím, jestli jsem ten příběh pochopila,“ řekla nakonec. Nebylo to tak smutné, jak se bála, ale měla pocit, že konec nevyvážil strašnou hrůzu, která se přihodila hrdinům toho příběhu. „Co to mělo znamenat? Omlouvám se, !Xabbu, nedělám to schválně. Byl to velmi zajímavý příběh.“

Pavián se tvářil unaveně a sklíčeně. „Ty ses v tom příběhu nepoznala, Renie? Jsi přece stejná jako Dikobraz. Ty jsi ta, na kterou se všichni spoléháme. Stejně jako milovaná snacha Otce Mantise, ty jsi ta, která ví, co dělat, když se všechno zdá být beznadějně. A jsi to právě ty, komu my ostatní věříme, že nás odsud odvede.“

„Neříkej to!“ osopila se zlostně na !Xabbua. „To není fér - já nechci, aby se na mě někdo spoléhal! Strávila jsem celý život tím, že jsem zvedala ze země jiné, že jsem se o ně starala. Co když jsem to ale nedělala dobře? A co když jsem už příliš slabá?“

!Xabbu potřásl hlavou. „Nemusíš se o nás starat, Renie. My jen potřebujeme, abys nás vedla. Potřebujeme se na věci kolem sebe dívat tvým srdcem a jít za jeho hlasem.“

„Já to nedokážu, !Xabbu! Docházejí mi síly. Nemohu už bojovat s monstry.“ Příběh o Všepožirači se jí začal mísit v hlavě s jejími vlastními sny a bytostmi tohoto neskutečného světa. - „Já nejsem Dikobraz. Nejsem sladká a rozumná. A moje srdce zatraceně nic nevidí!“

„Ale máš stejné ostny jako ona.“ Pavián se smutně usmál. „Já si myslím, že vidíš víc, než si vůbec myslíš, Renie Sulaweyová.“

Emily se probudila, ležela tiše na zemi a sledovala je. Její oči se v brzkém ranním světle jasně leskly. Renie měla výčitky svědomí, že ji probudila - bůh ví, že jsou všichni strašlivě unavení a potřebují si odpočinout - ale i ten krátký okamžik výčitek svědomí v ní probudil silnou vlnu zlosti. „Už těch magických nesmyslů mám dost, !Xabbu. Já to neberu. Nikdy jsem to nebrala. Neříkám sice, že nemáš pravdu, ale mluvíš na mě jazykem, kterému já vážně nerozumím. Takže místo toho, abyste čekali na mě, raději mi řekni, co máš v plánu dělat ty? S Bratrstvem Grálu, s touhle sítí, ze které se nemůžeme dostat? Tak jaký je tvůj plán?“

!Xabbu chvilku mlčel, jako by mu její naléhání vyrazilo dech. Renie se styděla za to, jak hlasitě oddechuje, jak se přestala ovládat. !Xabbu však místo toho, aby se s ní začal přít, jen vážně přikývl.

„Nechci tě zlobit, Renie. Rozhodně ne tím, že ti budu říkat věci, kterým ty sama nevěříš, ale které jsi přesto viděla svým srdcem. Mluvila jsi pravdu.“ Zdálo se, že se ho zmocnilo stejné zoufalství, jaké zachvátilo ji. „Je pravda, že už dávno nevím, co bych měl dělat. Vyprávím ti příběhy, ale svůj vlastní už jsem dávno zapomněl.“

Najednou dostala strach, že je opustí - že opustí ji - a vydá se po řece dál sám. „Nechtěla jsem...“

Zvedl pracku. „Máš pravdu. Dočista jsem zapomněl na to, co mám dělat. Ve svém snu jsem viděl, že všichni První lidé se musí spojit dohromady. To je také důvod, proč mám právě tuto podobu.“ Ukázal na své chlupaté tělo. „Tak si zatančím.“

To bylo to poslední, co od něj čekala. „Ty... ty uděláš... co?“

„Budu tančit.“ Obrátil se k ní zády a podíval se na zem. „Nebudu dělat hluk. Jestli chceš, můžeš jít zase spát.“

Renie seděla a zírala na něj. Nevěděla, co na to říct. Také Emily ho unaveně sledovala, ale v jejích očích najednou bylo světlo, které tam předtím nebylo, jako by se jí příběh o Otcovi Mantisovi také dotkl. !Xabbu obešel kruh a jednou rukou dělal v hlině čáru. Pak se postavil doprostřed kruhu a podíval se k obloze. Na obzoru se začínalo rozednívat. Pomalu se otočil k východu a Renie si najednou vzpomněla na další jeho příběh. - !Xabbu ji kdysi vyprávěl o tom, že jeho lidé věří, že první rudé ranní světlo je ve skutečnosti lovec Jitřenka, vracející se z lovu do tábora za svou nevěstou Rysem. A důvod, proč Jitřenka pospíchá, vzpomněla si Renie, je ten, že se bojí nenávisti a žárlivosti Hyeny, ztracené bytosti temnoty, která je téměř stejně děsivá jako Všepožirač.

Když začal pomalu poskakovat do rytmu a začal tančit tanec, který kdysi nazval Tancem Většího Hladu, byl !Xabbu soustředěn na něco za táborem a možná dokonce i za hranicemi Jinozemě. Zoufalství Renie se začalo měnit v něco ještě horšího. Bylo to těžké a lepkavé a vyčerpávalo ji to k smrti. Tak sem mě moje vědecké pátrání dovedlo, pomyslela si - polovičaté odpovědi na nemožné otázky, tančící opice, magické světy podél nekonečné řeky. Mají snad prosit nekonečnou písečnou poušť, aby v ní našli jediné zrnko, které by ji vrátilo zpátky jejího bratra?

!Xabbu dále pokračoval ve svém tanci a v rytmických pohybech kroužil uvnitř kruhu. Kolem se začali probouzet první ptáci a stromy tiše šustily v mírném vánku, ale v jejich táboře se o jediný pohyb staral pavián, tančící své krok-sun-sun-krok. Ohýbal se k zemi a narovnával se. Rozhazoval paže do stran a do výšky a obracel oči k nebi. Dokončil jeden kruh a začal další. Tentokrát o něco rychleji, po chvíli opět pomaleji, a tak stále dokola.

Čas plynul. Po tuctu kruhů následovalo sto dalších. Emily opět zavřela oči a Renie byla napůl hypnotizovaná únavou. Ale !Xabbu stále tančil, pohyboval se v rytmu hudby, kterou mohl slyšet jen on, a prováděl kroky, které vymysleli jeho předkové dlouho před tím, než na jejich půdu v jižní části Afriky vstoupili pradědové Renie. To, na co se dívala, pocházelo z doby kamenné - byla to živoucí vzpomínka na První lidi v moderním prostředí. Najednou si uvědomila, že se tím !Xabbu nesnažil podobat ničemu z materiálního vesmíru, ani slunci, ani měsíci či hvězdám, bylo v tom něco mnohem hlubšího. On se znovu učil svůj vlastní příběh.

A jak jeho tanec pokračoval a džungle se probouzela do nového dne, Renie cítila, že se mrazivá beznaděj v jejím srdci začíná pomalu rozpouštět. Byl to příběh, na čem skutečně záleželo, to se jí tím snažil říct. Dikobraz, Otec Mantis - to nebyli jen hrdinové starých příběhů, ale také způsob, jak se na věci kolem dívat. - Byly to příběhy, dávající životu řád, příběhy, které učily vesmír hovořit k lidem tak, aby mu rozuměli. A co bylo to, co se mohl každý člověk naučit nebo v co mohl věřit? Uvědomila si, že buď může dovolit, aby ji chaos spolkl, jako to udělal Všeпоžírač se vším kolem sebe - dokonce také Otce Mantise, ducha prvního vědění - nebo se může pokusit přetvořit ten chaos na něco, čemu by rozuměla, jako to udělala Dikobraz. Musí najít řád v něčem, co se zdálo být úplně beznadějně. Musí najít svůj vlastní příběh a potom ho přetvořit k obrazu svému.

A jak tak o tom všem uvažovala, malý mužík v paviáním těle stále tančil. Renie najednou cítila, že se v ní rozlévá teplo a přináší jí úlevu. Sledovala !Xabbua opakovat taneční kroky, vypadalo to jako nějaký krásně napsaný jazyk, bylo to stejně dokonalé jako symfonie, a ona si v tom okamžiku uvědomila, že ho miluje.

Byl to šok, ale nebylo to překvapení. Nebyla si jistá, jestli to je ta stejná láska, jakou cítí žena k muži - bylo těžké překonat antipatie jejich odlišných kultur a odhodit podivné masky, které na sobě nyní měli - ale ona přesto nad vši pochybnost věděla, že nikdy nikoho nemilovala víc a že nikdy nikoho nemilovala stejně jako jeho. Opičí tělo, za kterým se skrýval, nedokázalo zahalit jeho bystrého statečného ducha. A tak se v jejích očích rázem proměnil ze směšné figurky na něco mnohem významnějšího. - Bylo to mocné jako omamná droga a nepopsatelné jako sen.

Já jsem ta, kdo musí vidět, že jsme všichni nějak spojení, pomyslela si. !Xabbu měl sen, ve kterém mu bylo řečeno, že se všichni První lidé musí spojit jako v tom příběhu o jeho předcích a opicích. 'Přál bych si, aby na té skále byli paviáni.' Neříkal to náhodou tak nějak? Ale ten příběh ve skutečnosti není o něm - je o mně. Já jsem ta, kterou honila Hyena, a !Xabbu je ten, kdo mi nabídl ochranu, jako to kdysi udělali 'Lidé, co sedí na svých patách' pro jeho předky.

"Na téhle skále ale jsou paviáni," zašeptala tiše pro sebe.

Když objevila tuto překvapivou pravdu, začala hořet v jejím nitru. Bylo to tak správné. Odvracela se od nabízeného daru v domnění, že na něm nezáleží, ale ve skutečnosti jedině na tom daru - a zvláště na daru lásky - skutečně záleželo. Měla hroznou chuť toho malého muže popadnout, vytáhnout ho z kola a vysvětlit mu všechno, co právě pochopila.

Ale on se nesmírně soustředil a ona porozuměla, že tento objev byl jen její - !Xabbu hledal své vlastní poznání. A tak místo toho vstala a vešla za ním do kruhu. Začala tančit. Zpočátku velmi váhavě, pak se v ní probudilo sebevědomí a za několik okamžiků tančila stejně jako on, byl sice na opačné straně kruhu, ten je však při jejich tanci vzájemně spojoval. Nedal ani mrknutím najevo, že by si byl vědom toho, že se k němu připojila, ale Renie v hloubi srdce tušila, že to ví.

Emily se znovu probudila, a když zjistila, že v kruhu tančí oba, překvapeně vykulila oči.

Tančili tak dlouho, dokud se úplně nerozednilo a dokud se mýtiny nezalila zlatým slunečním jasem.

* * *

Z ticha vznikl příběh. Z chaosu řád. Z ničeho láska. ...

Renie sama se ocitla v podivném transu, a teprve až když ji přemohla únava, zastavila se a začala opět vnímat svět kolem sebe. Byl to velice zvláštní pocit: jako by se ocitla někde docela jinde, a v tom okamžiku také chápala, co !Xabbu myslel tím, když jí říkal, že se musí dívat srdcem. Také on stále ještě tančil, ale tančil o poznání pomaleji, jako kdyby se blížil k okamžiku poznání.

Renie koutkem oka zahlédla ještě nějaký pohyb. - Otočila se a uviděla, že se Emily krčí jako vystrašené zvířátko a mává rukou, jako by se snažila něco zahnat. Renie nejprve napadlo, že ji rozrušil pohled na ni a na !Xabbua, kteří tančili už tak dlouho. Pak si ale všimla, že na ně z nedalekého houští asi tucet yardů od nich hledí jakási tvář.

Renie klopýtla, ale přinutila se tančit dál, ačkoliv už netančila srdcem. Snažila se vetřelce si prohlédnout, aniž by na něj vysloveně civěla. Byla to jedna z těch zflikovaných příšer, které předtím viděli pít u řeky. Tvář byla lidská, ale jen velmi vzdáleně. Jeho nos vypadal jaksi divně, jako něco, co se náhodou objevilo uprostřed obličeje - kdysi to byl prst, nejspíš palec. Z krku té bytosti čněly dlouhé uši a jeho holá hlava připomínala spíš beranidlo. Přestože ten tvor vypadal velmi děsivě, nezdálo se, že by je nějak ohrožoval. Telecí oči sledovaly !Xabbuův tanec toužebně a téměř pateticky.

Ale to nic neznamená, pomyslela si Renie, která se zatím zbavila svého transu a začala cítit, jak se v ní zvedá varovná vlna. Ty bytosti jsou podivné - jejich výraz, jejich řeč těla, ničemu z toho se nedá věřit.

Zpomalila v tanci tak přirozeně, jak jen dokázala, a pak vystoupila z kruhu, jako by byla už příliš unavená. Nebyla až tak daleko od pravdy - třásla se jí kolena a byla úplně propocená. Vedle prvního obličeje se objevil další. Ten měl pro

změnu očí přidělané na tvářích. Po něm se vynořila třetí zrůda, pak čtvrtá. Všichni podivní tvorové sledovali !Xabbuův tanec.

Emily padla na ruce a na kolena a přitiskla tvář k zemi. Celá se třásla nevýslovným strachem. Také Renie si začínala dělat starosti, ale na těch tvorech bylo něco bezbranného, takže se stále nemohla zbavit pocitu, že jim nechťejí ublížit. Přesto se rozhodla o tom říct svému příteli.

"!Xabbu, nedělej nic neuváženého, ale máme tu hosty."

Tančil dál svůj krok-sun-sun-krok. Jestli jen předstíral, že ji neslyší, pak byl neobyčejně věrohodný.

"!Xabbu, moc bych si přála, abys přestal tancovat." Emily za ní začala vystrašeně vzlykat. Její přítel si však stále ničeho kolem sebe nevšímal.

Z houští se začali vynořovat další znetvoření lidí. V husté vegetaci stáli v půlkruhu a byl jich tu už nejméně deset. Tvářili se ostražitě jako divoká zvířata a Renie měla pocit, že jich několik slyší i na druhé straně za sebou. Zdálo se, že ji a její společníky pomaloučku obklíčili.

"!Xabbu," řekla o něco hlasitěji. Zastavil se.

Pavián klopýtl a spadl na zem. - Než k němu stačila doběhnout, podařilo se mu posadit, ale kýval jen bezvládně hlavou ze strany na stranu, a to ji vyděsilo. Když na něj promluvila a vyslovila jeho jméno, vůbec na ni nedokázal zaostřit pohled. Z úst mu vycházela podivná nesrozumitelná slova a Renie si najednou uvědomila, že tlumočnické zařízení sítě nejspíš nezná křovácký dialekt.

"!Xabbu, to jsem já, Renie. Nerozumím ti ani slovo." Snažila se zahnat vzrůstající strach. Dívat se na !Xabbua, jak tančí a medituje, byla jedna věc, ale představa, že by s ním nebyla schopná komunikovat, ji děsila.

Pavián obrátil oči v sloup - a jeho nesrozumitelná řeč, plynulá, a přesto protkaná ostrými sykavkami, se po chvíli proměnila v šepot. Pak najednou unaveně řekl: "Renie?" Její jméno, to jediné krátké slovo, byla pro ni v tu chvíli ta nejnádhernější věc, jakou kdy slyšela. "Ach, Renie, viděl jsem různé věci, mnoho jsem se toho dozvěděl - zase pro mě vychází slunce."

"Nemáme čas o tom mluvit," řekla tiše. "Ty bytosti, které jsme viděli u řeky, jsou tady. Jsou kolem našeho tábora a pozorují nás."

!Xabbu otevřel oči, ale zdálo se, jako by neslyšel nic z toho, co právě řekla. - "Byl jsem blázen." Jeho evidentně dobrá nálada ji překvapila. Napadlo ji, jestli se nezbláznil. "Ach, už je to úplně jiné." Přimhouřil oči. "Ale co to je, co cítím? Co je tak jiné?"

"Říkala jsem ti to, jsou tu ty bytosti! Jsou všude kolem nás!"

Zvedl hlavu a krátce se zadíval na kroužek podivných lidí. Potom se znovu obrátil k Renie. "Stíny," řekl. "Ale je tu něco, co mi uniklo." K jejímu úžasu přitiskl dlouhý čenich k její tváři a začal čichat.

"!Xabbu, co to děláš?" Odstrčila ho a měla strach, že se ti lidé kolem nich na ně vrhnou, když už netančil. !Xabbu se s ní nepral, jednoduše ji obešel a začal ji očichávat z druhé strany. Dlouhými opičími prsty se jemně dotkl jejích ramen a paží.

Jejich pozorovatelé se o něco přiblížili, prodírali se hustou vegetací a kruh se pomalu stahoval. Netvářili se sice nijak nepřátelsky, ale přesto byl na jejich znetvořená těla hrůzný pohled - někteří měli hlavy posazené příliš nízko, jiným vyrůstaly ruce rovnou z hrudního koše, další měli končetiny navíc nebo na zádech řadu drobných rukou, takže vypadali jako dinosauři. Ale úplně nejhorší na tom bylo to, že všechny tyto úpravy byly provedené s evidentní neobratností. Nejděsivěji však působil pohled jejich temných očí - byla v nich bolest a strach a navíc si byli plně vědomi svého utrpení.

Renie se zoufale pokusila !Xabbua popadnout, ale on se jí vysmekl a dál ji očichával a ignoroval její otázky. Renie měla pocit, že ji ten zmatek a hrůza úplně zničí, když vtom najednou někdo z davu kolem nich hlasitě zapískal. Renie ztuhla, byla si jistá, že se ty stvůry na ně chystají zaútočit. To !Xabbuovi umožnilo rychle strčit své ruce do jejich kapes.

"Mělo mě to napadnout," řekl, vzal Azadorův zapalovač a nastavil ho proti slunci. "Mluvil to na mě, ale já neposlouchal."

Dav diváků se začal znovu pohybovat, ale místo toho, aby na ně zaútočili, znetvoření lidé se rozběhli do džungle tak rychle, že se jejich podivné postavy málem rozpustily v zeleném listí. Renie byla ohromená podivným chováním svého přítele i náhlým a zdánlivě bezdůvodným útekem jejich pozorovatelů.

"!Xabbu, co... co to děláš?" vydechla.

"Tahle věc sem nepatří," řekl a otáčel zapalovač ze strany na stranu, jako by doufal, že na něm objeví nějakou tajemnou značku. "Mělo mě to napadnout hned, ale byl jsem příliš zmatený. První lidé mě volali a já je neslyšel."

"Já vůbec nechápu, o čem to mluvíš!" - Zdeformované bytosti zmizely, ale podivné napětí ve vzduchu zůstalo.

Nedaleko od nich se ozvalo praskání větví. Znělo jako výbuch z děla. Něco se k nim džunglí blížilo a nesnažilo se to ukrýt v houští nebo kráčet neslyšně. Když se Renie natáhla ke svému roztržitému příteli, objevilo se na kraji mýtiny několik temných siluet.

Bylo jich tak šest. Byly velké, chlupaté a připomínaly medvědy. Nad vši pochybnost to však medvědi nebyli. Na kůži měli velké skvrny živého mechu a kolem krku se jim svíjely popínavé rostliny a kořeny, které mizely v jejich husté srsti. Kroutily se, jako by byly živé, některé mizely pod jejich kolena, jiné v rozkroku. Ze všeho nejhorší však byl pohled na jejich hlavy. Místo nich měli totiž rozšklebené úsměvy masožravých květů. Vyrůstaly rovnou z jejich tlustých krků a velké okvětní lístky v podobě nenasytných úst byly lemované ostrými trny, připomínajícími zuby.

Monstra se zastavila a čekala. Jejich prsa se trhavě zvedala, jak se ty bytosti nadechovaly a vydechovaly. - Avšak v té chvíli se mezi stromy objevila další bytost, postavila se před řadu polomedvěďů a polorostlin, a přestože byla o poznání menší, byla mnohem urostlejší než její sluhové. Její malé temné oči radostně jiskřily, a když roztáhla tlamu do škodolibého úsměvu, odhalila polámané žluté zuby.

"No to se na to podívejme," zaburácel Lev. "Ten hlupák Plecháč vás nechal uprchnout. Ale jeho smůla je moje štěstí, takže hra je také moje. Ach! Tohle musí být Dorotka a její... obal." Zamířil k Emily, která se jen vystrašeně krčila na zemi jako raněný krab. Lev se hlasitě zasmál. "Gratuluji ti k tvému těhotenství, malá Emily." Otočil svou ohavnou hlavu k Renie a ke !Xabbuovi. "Jeden sochař kdysi řekl, že socha vzniká už v žulové hoře - a že všichni umělci jen dělají to, že ji z té hory vysekají." Opět se zasmál a na jeho spodním rtu se zaleskla slina. "Co se týče Dorotky, já to cítím docela stejně."

"K čemu nám to tu vykládáš?" zeptala se Renie, ale dobře věděla, že její odhodlaný tón je více než nepřesvědčivý. Také jí bylo jasné, že proti síle polovičních medvědů nic nezmuže. Opět pocítila silnou vlnu beznaděje. "Tohle je tedy hra? Ale pěkně krutá hra!"

"Aleje to naše hra - a teď je dokonce jen moje," ušklíbl se Lev. "Vy jste tu vetřelci. A jak kdysi někdo řekl... vetřelci budou sežráni."

Renie se snažila vylovit ve své paměti něco o Lvovi nebo o jeho Dvojčeti, co by jí teď mohlo pomoci, ale na nic nepřišla. Azador jí řekl, že jsou strašní. A že jsou nepředstavitelně krutí.

"Něco cítím," řekl radostně !Xabbu a neskutečně tím Renie vyděsil. Otočila se k němu a nechápavě na něj zírala. Stále držel v ruce zapalovač a díval se na něj. Jako by Lev, jeho pomocníci ani nic dalšího neexistovalo. "Něco..."

"!Xabbu, oni nás zabijí!" V tom okamžiku se Emily vrhla k jejím nohám. Renie trochu přešel její strach a místo toho se jí zmocnila zlost - copak ta malá holka neumí nic než kňourat a naříkat?

"Oni?" !Xabbu zvedl hlavu, ale stále se tvářil, jako by byl v myšlenkách někde docela jinde. "Oni nic neznamenají. Jsou to jen stíny." Podíval se na Lva a odporem zkroutil rty. "No, možná to nejsou stíny, ale přesto to nic není."

Lev uviděl v jeho ruce zapalovač a přimhouřil oči. "Kde jsi to vzal?"

"!Xabbu, co se děje?" zeptala se tiše Renie.

"I v jiných věcech jsem se spletl." !Xabbu volnou rukou popadl Emily za paži a nutil ji vstát. Bránila se, ale pavián se nenechal odbýt, a tak nakonec přece jenom vstala. "Vysvětlím ti to později," řekl a pak dodal: "Utíkej!"

Prudce trhl Emilynou rukou, aby se s ním rozběhla k řece. Renie na kratičký okamžik zaváhala, ale pak se rozběhla za nimi. Přestože Lev nerozdal nahlas žádné příkazy, zanedlouho cítila, že jsou jim jeho podivní sluhové v patách.

!Xabbu dovedl klopýtající Emily až ke břehu řeky a přinutil ji skočit do mělké vody. Jemu samotnému voda sahala až po ramena. Renie si myslela, že bude plavat, ale on jen dál strkal Emily před sebou, až ji konečně popadl proud. Pak se otočil a začal se rozhlížet po Renie.

Když se k němu Renie dobrodila, řekl: "Pokračuj dál." A sám se vydal zpátky ke břehu.

"Co to děláš?"

"Postarej se o to, aby Emily pokračovala dál po proudu. Věř mi!"

Pokusila se zastavit, ale málem ztratila rovnováhu. "Nedovolím, aby ses nechal zabít jen proto, abys nás dvě zachránil," vykřikla. "To je pěkná pitomost!"

"Renie, prosím tě, věř mi!" zavolal na ni, když vylézal zpátky na břeh. Mezi stromy nedaleko od něj už hlasitě praskaly větve, což bylo nepochybným znamením, že se sluhové ohavného Lva blíží.

Na chvíli zaváhala. Emily upadla a teď se zmítala v proudu a nemohla se znovu postavit. Renie si hlasitě ulevila a vydala se za ní.

Pomalů se brodila bahnem a mělkou vodou, ale Renie už pochopila, že !Xabbuův nápad byl víc než dobrý - stále totiž měli slušný náskok před Lvem a před jeho odpornými pomocníky, kteří se museli prodírat hustou džunglí. Také však věděla, že jejich snažení je zbytečné. Už teď jí docházel dech a ani Emily už dlouho nevydrží. Jejich pronásledovatelé však nade vši pochybnost žádnou únavou netrpěli. Pokud !Xabbu doufal, že se jim podaří dobrodit až do další simulace, která mohla být od nich tak dvacet mil, byla to sice odvážná, ale přesto beznadějná představa.

Lev jejich strategii prohlédl. Jedno z jeho medvědích monster se totiž prodralo houštinou a skočilo na břeh, který se pod jeho vahou utřhl, a netvor se svalil do vody, ale rychle se zase vynořil. Voda mu crčela z mechovité srsti a na bezoké rostlinné hlavě mu cvakaly ostnaté čelisti a neobyčejně rychlým tempem se jal je pronásledovat. Také Renie přidala. Musela ale držet Emily, která jen stěží dokázala srovnat rovnováhu. Za sebou slyšela hlasitě šplouchání a dobře věděla, že se děsivé monstrum stále blíží. Kromě toho i ti, kteří je pronásledovali po souši, stále zmenšovali její náskok.

Nohy už ji přestávaly poslouchat, když vtom najednou uviděla šedohnědou ruku, jak na ni mává z nedalekého stromu.

"Tudy!" volal !Xabbu. Když se dobrodila k převislé větvi, nejprve vzala Emily a vysadila ji na břeh. Tvor za nimi nezačal křičet, zuřivě syčet nebo projevovat jakékoliv jiné emoce, protože se mezitím postavil na všechny čtyři, aby mohl přidat na rychlosti. Jeho děsivá hlava rozrážela vodu jako příd obrovského tankeru.

Renie a Emily vylezly na břeh za !Xabbuem a zmizely ve větvích.

"Myslel jsem si, že mi to mezi větvemi půjde mnohem rychleji než vám," vysvětlil jí a rozběhl se do husté džungle.

"Ale kam půjdeme? Před nimi přece nikdy neutečeme."

"Jen ještě kousek," řekl a zastavil se, aby pomohl plačící Emily vyprostit se z popínavých rostlin. Ztěžka oddechoval, ale jeho hlas byl podivně klidný. "Už jen pár kroků. Aha, tady to je."

Dorazili na malou mýtinu, na které se povalovaly suché větve a spadané listy. Seshora sem skrz stromy a visící liány pronikalo světlo jako okny katedrál. Kroky jejich pronásledovatelů však už byly slyšet nebezpečně blízko.

"Ale vždyť tady nic není," řekla Renie a zoufale se podívala na svého přítele. Opravdu si myslela, že se pomátl. "Nic!"

"To máš pravdu," řekl a zvedl malou ruku. První Lvův sluha se objevil v dohledu, mlátil kolem sebe rukama a zuřivě se prodíral hustou džunglí směrem k nim. "Opravdu tady vůbec nic není... jen se pořádně podívej."

Sloup jasného světla zazářil přímo před nimi, vypadal jako nekonečná zlatá spirála. V dalším okamžiku se však zachvěl a proměnil se v dokonalý obdélník. Renie neviděla nic než čtyři rovné strany a kolem nich rozpité barvy, podobné duze

uvězněné v mýdlové bublině. !Xabbu vzal jednou rukou Renie a druhou Emily a postrčil je dopředu k obdélníku.

"Jak jsi to...?" začala překvapeně.

"Později ti to povím. Teď si musíme pospíšet."

Za prvním medvědem se objevili další dva a těsně za nimi se rýsovala temná postava jejich pána. Lev za svými prchajícími oběťmi něco zavolal, ale jeho slova se ztrácela v děsivém zvířecím křiku. - "Nemůžeme Emily přece odvést z její simulace," řekla Renie zoufale v poslední chvíli. "Přesto ji tady nemůžeme nechat, jinak by ji chytili. Ublížili by jí i jejímu dítěti."

!Xabbu jen zavrtěl hlavou a stále je táhl dopředu. Renie se na Emily podívala a chtěla ji říct, že ji to mrzí, ale dívka byla bledá jako stěna, měla hlavu svěšenou a klopýtala unaveně dopředu. Renie tedy nezbývalo než doufat, že ať už systém provede s Loutkou, snažící se prchnout ze simulace, cokoliv, že to alespoň není bolestivé. Možná se tak Emily dostane na nějaké jiné místo v Kansasu.

Zářivá brána už byla všude kolem nich, podobala se tekuté plazmě, jakémusi slunečnímu bodu, který nevydával žádné teplo. Zuřící Lev zůstal kdesi za nimi a kolem se rozhostilo ticho.

* * *

Zastavili se na něčem pevném, co by v normálním světě mohla být zem. Tady se to však podobalo jakési hrbolaté pláni nakloněné jako horský svah. Zem, pokud se tomu tak vůbec dalo říkat, vypadala jako pestrobarevná prošívaná deka, na které se neustále přesunovaly barvy z místa na místo jako v nepovedené animaci. Tu a tam byly vidět jakési klikaté žíly matně bílé barvy, jako když kost prosvítá přes prořezanou kůži. Ale ze všeho nejpodivnější bylo to, co Renie uviděla nad tou barevnou plání. Tam, kde obvykle bývá obloha, jednoduše - nebyla žádná barva. Těžko se jí to chápalo. Musela před tím zavřít oči. Nad její hlavou nebyla ani černá, ani bílá, ani šedá barva. Byla to prostě žádná barva.

"Dobrotivý bože," zasténala po chvíli Renie. Napůl cítila úlevu a napůl strach. "Kde to jsme, !Xabbu? A jak jsi to dokázal?" Nepatrně otevřela oči a hledala svého přítele. - Krajina, kterou viděla periferním viděním, v jistém smyslu vzdáleně připomínala rozmazané hory nebo stromy, ale když se na ni pokusila zadívat lépe, rozbolela ji z toho hlava. !Xabbu ležel na boku a jeho malý hrudní koš se téměř vůbec nehýbal. Černé zřítelnice měl ukryté pod víčky.

Renie se k němu doplazila. Země pod ním měla vizuální hloubku, jako kdyby pavián ležel na skleněné desce nad zamračenou oblohou. Na okamžik měla strach, že se spolu propadnou do nějaké hrozné nicoty, ale země byla přesto stejně pevná jako jakákoliv jiná země.

"!Xabbu?" Neodpověděl jí. Zatrásla s ním. Nejprve jemně, ale pak přidala na intenzitě. "!Xabbu, mluv se mnou."

Těsně za ní se něco ozvalo. Renie se prudce otočila a byla připravená se bránit.

Byla to však jen Emily 22813. Snažila se posadit a oči měla úžasem rozšířené.

"Ale... jak je možné, že jsi tady?" zeptala se jí Renie. Byl to den plný překvapení a toto bylo jen jedno z nich. "Ledaže... ledaže bychom byli stále ještě v Kansasu... ale to si myslím, že nejsme." Nedávalo to vůbec žádný smysl. "Pane bože, to je jedno. Pojď mi pomoci s !Xabbuem. Myslím, že je raněný nebo nemocný."

"Kdo jsi?" zeptala se Emily a zněla skutečně překvapeně. Měla stále tentýž hlas, jenom v její intonaci se něco změnilo.

Oči v její hezké dětské tváři měla přimhouřené. "A co se stalo s tvou malou opičkou?"

Renie se podívala na !Xabbua. Začal divoce trhat rukama a nohama, jako kdyby měl záchvat křečí.

"Ach, můj bože," vykřikla. "Pomozte nám někdo!"

V nedokončené krajině se však vůbec nic nepohnulo. Byli docela sami.

Kapitola 28

Temnota mezi dráty

INTERNET/REKLAMA: Strýček Rolnička VÁS potřebuje!

(vizuál: Sluneční vojáci, pohánění sluneční energií, pochodující ve vojenské formaci)

S. VOJÁCI: "Nevíme, jak zvládnete čekání

...Strýček je ten nejlepší!

Do toho! Tři, čtyři...!"

(vizuál: Strýček Rolnička jako velitel přehlídky)

ROLNÍČKA: "Děti, tady je váš strýček Cink-Cink-Rolnička a musím vám říct, že si začínám dělat opravdické starosti.

Máme tady Likvidaci Měsíčních slev a všechny ty věci, co jsem vám ukazoval ve své Džungli strýčka Rolničky, jsou tady za babku - jestli nevíte, co to znamená, zeptejte se svých rodičů - ale mám tu hromady věcí. Jsou jich plné police! Hej, to není fěr! Nevidím už ani na svou obrazovku! Tak zajděte do místního rolničkářství a pomozte mi zbavit se těch věcí...! Nebo na mě spadnou a zabijí mě... nebo ještě něco horšího!"

ANNELIESE ŘEKLA: "NĚKDO TI VOLÁ."

Její měkký virginský přízvuk byl tak známý, že se ještě na chvíli stal součástí snu Decatura Ramseye. - Jeho bývalá asistentka se k němu připojila na vysoké stráni a společně se dívali do zamlženého údolí. Ramsey věděl jen to, že ho něco honilo a že on neměl příliš velkou chuť se s tím setkat. Přemýšlel, co mu to vlastně Anneliese říkala, ale když se k ní obrátil, aby se jí na to zeptal, najednou se zvedla mlha a zakryla mu výhled.

Sen skončil, zhroutil se do prozaické temnoty jeho ložnice - a s ním zmizela i kulatá vážná tvář Anneliese. Jen její hlas tu zůstal a oznamoval, že mu někdo volá. Ramsey se posadil a luskl prsty, aby mu jeho domácí systém poskytl pohled na zářivé modré číslice. Bylo 3.45.

Anneliesin tón nepatrně zpřisněl a tím odhalil ocelovou sladkost, jež protékala jako chladná voda celými generacemi

jižanských žen. Bylo to zvláštní, když si uvědomil, že její hlas mu stále předává domácí vzkazy a další nezbytné informace tolik let po tom, co od něj odešla. Ani nevěděl, co se s ní stalo - vdala se, odstěhovala se do jiného státu, dokonce si matně vzpomínal, že mu poslala oznámení, když se jí narodilo první dítě...

Ramsey si protřel oči. Měl dojem, že jeho tvář je jako špatně padnoucí maska, ale už byl konečně vzhůru. Jsou skoro čtyři hodiny ráno. Kdo to jen, sakra, může být? "Přijmout hovor!"

Anneliesin hlas se odmlčel uprostřed věty, ale místo něj následovalo ticho. Tedy alespoň Ramsey nic neslyšel - žádný hlas, žádné hučení nebo tichý šum statiky. Přesto něco cítil, jako kdyby stál před otevřeným oknem do hlubokého vesmíru.

"Olgo? Paní Pirovská? Jste to vy?"

Nikdo nepromluvil, ale pocit čekající prázdnoty neustoupil. Bylo to, jako by ho volala sama pustina, temnota mezi dráty, snažící se najít nějaký hlas, se kterým by si mohla promluvit.

"Haló? Je tam někdo?"

Následovalo další ticho. Sekunda po sekundě plynula. Ramsey se posadil na posteli a díval se do temnoty před sebou, která tu panovala vždy, když měl stažené rolety, bez ohledu na denní dobu. Pociťoval nepříjemné bodnutí strachu.

Když se konečně ozval hlas, přišlo to jako překvapení. "Ramsey Decatur?" Hlas měl silný brooklynský přízvuk, ale byl podivně váhavý, jako kdyby výslovnost řešil fonetikou.

"Kdo je to?"

"Ramsey Decatur?" zeptal se znovu hlas a pak začal chrlit celou řadu čísel a kódů. - Ramseyovi chvíli trvalo, než v nich poznal své vlastní uzly, vzkazy, adresy a kódy. Prudce se mu rozbušilo srdce.

"Ano, ano. Tady je Catur Ramsey. Já jsem nechal ty vzkazy. Kdo je tam?"

Dlouhé ticho. "Informace nepřístupná," ozvalo se nakonec. - "Co chcete?"

Podivný kreslounský hlas zněl příliš směšně na to, aby ho člověk bral vážně, ale on dobře věděl, že nesmí udělat chybu. "Prosím, zůstaňte ve spojení. Je to... je to brouk Beezle? Agent Orlanda Gardinera? Můžete mi potvrdit alespoň to?"

Následovalo dlouhé ticho, jako kdyby odpověď čekala na komplikovanou konfirmaci. - Catur téměř cítil, jak se agent přehřívá a snaží se najít logickou odpověď. "Informace nepřístupná," ozvalo se nakonec, ale Ramseyovi to jako odpověď stačilo.

"Poslouchej mě," promluvil pomalu. "Je to velmi, velmi důležité. Zvláště pro Orlanda. - Nevím, jaké potřebuješ povolení k tomu, abys se mnou mohl mluvit, ale dalo by se nějak obstarat? Pokud ne, pak ses dostal do smyčky - rozumíš mi? Já chci Orlandovi pomoci, ale jestli se mnou nebudeš spolupracovat, nikam se nedostanu. A když mu nebudu schopen pomoci, nevrátí se zpět, a když se nevrátí zpět, nebude moct udělit povolení prakticky k ničemu."

Umělý hlas na druhé straně nasadil podivně vážný tón. "Já vím, co je to dostat se do smyčky. Víš spoustu věcí, pane. Jsem dobrý stroj." Ramsey si nemohl pomoci, aby na něj jeho odpověď neudělala silný dojem. Zvláště když vzal v úvahu, že se jednalo o jedno z těch raných Pseudo-AI. Beezle skutečně byl dobrý.

"Já vím. Poslouchej mě. Orlando je v kómatu - není při vědomí. Já jsem právní zástupce rodičů jeho kamarádky Salome Fredericksové. Myslím, že jí Orlando říká Sam. Chtěl bych jim pomoci."

"Fredericks," řekl Beezle. "Říkají 'Fredericks'."

Ramsey musel potlačit chuť radostí vykřiknout. Ta věc s ním skutečně mluvila. V jejím programu musí být větší flexibilita, než si původně myslel. "Ano, přesně tak. Ale abych jim oběma mohl pomoci, potřebuji získat nějaké informace, Beezle. Potřebuji přístup do Orlandových souborů."

"Orlandovi rodiče mě chtěli vypnout." Zněl téměř mrzutě.

"Oni to nechápou. Oni nechápou, proč jsi nechtěl, aby si prohlíželi Orlandovy soubory. Ale i oni chtějí pomoci."

"Orlando mi nařídil, abych nikomu nedovolil si ty soubory prohlížet nebo v nich něco měnit nebo je vymazat."

"Ale to bylo před jeho nemocí, před tou nehodou. - Jenže teď je hrozně důležité, abys mi pomohl. Slibuji, že nedovolím, aby tě Gardinerovi vypnuli. A také pomohu přivést Orlanda zpátky, pokud to jen bude možné."

Uvažoval teď o Beezlovi jako o něčem živém, i když poněkud zvláštním. - Vlastně ho téměř v té temnotě cítil. Malé stvoření s dlouhými nožkami, tvrdou ulitou a rozpustilými myšlenkami. Připadal si, jako kdyby se držel velmi tenké a velmi křehké nitky. "Nemůžeš teď čekat na to, až ti Orlando dá nějaké svolení," dodal. "Budeš tedy muset ctít původního ducha jeho rozkazů."

Bože, pomyslel si. Jestli něco upeče jeho logické obvody, pak to bude tohle. Neznám mnoho lidí, kteří by se s něčím tak komplikovaným dokázali bez problémů vypořádat. A jako by se jeho předtucha ukázala být správnou, temnota sice zůstala stále živá, ale ticho se depresivně natahovalo.

Když však agent opět promluvil, nezněl ani trochu tak, že by se mu skutečně přehrály obvody. Dokonce ani neprotestoval proti neoprávněné autorizaci. To, co řekl, Ramseye překvapilo tak, že docela zapomněl na ten hloupý hlas i na tyto podivné okolnosti.

"Zeptám se ho. Budu hned zpátky."

Pak agent zmizel. Spojení s prázdnotou se přerušilo.

Ramsey si lehl a uvažoval. Zeptá se ho? Koho? Orlanda? Copak se ten softwarový agent opravdu zbláznil? Něco takového se ale strojům přece nemůže stát. Anebo tím chtěl říct něco jiného a on to jednoduše nepochopil?

Dlouhou dobu ležel ve tmě a v hlavě se mu honily různé myšlenky. Nakonec vstal a šel si udělat sendvič. Vzal si ze stolu mléko, které tam večer nechal, vrátil se do ložnice a zatímco čekal, začal si pročítat své poznámky.

* * *

Když mu Anneliesin hlas oznámil další hovor, právě opět usínal. Hromada papírů - Ramsey se nikdy nezabavil svého starého zvyku, který zdědil po otci - mu spadla na zem.

"Někdo tě volá," připomněla mu Anneliese, když začal roztržité ze země sbírat papíry, a její hlas zněl poněkud zklamaně, když jí hned neodpověděl.

Tyhle věci, ty mašiny, pomyslel si - co bychom bez nich dělali? Kdyby všichni skuteční lidé zmizeli, jak dlouho by to trvalo, než by si toho někdo vůbec všiml?

Celkem vzato se mohlo stát, že jeho bývalá asistentka zemřela, ale on o tom vůbec nevěděl. Přitom by ho její hlas stále budil uprostřed noci, jen s tím rozdílem, že by to byl už jen hlas ze záhrobí.

"Přijmout hovor," řekl ostře, když konečně posbíral své poznámky. Zlobil se na sebe a navíc byl stále ještě zmatený, protože měl pocit, že to všechno bylo jen součástí jeho nočního snu.

"Je to oukej, můžu s vámi mluvit," ohlásil z ničeho nic agent. - "Ale nemyslete si, že jste tím získal všechno, protože tak to tedy rozhodně není."

"Beezle, s kým jsi to mluvil?"

"S Orlandem," odpověděl s naprostým klidem agent.

"Ale on je v kómatu!"

Beezle mu rychle a s nezastíranou hrdostí řekl o svých nočních schůzkách se svým pánem. "Ale funguje to jen v některých fázích jeho spánku," pokračoval. "Je to jako nosná vlna, víte?"

Ramsey si uvědomil, že má na krku první velké etické dilemma. - Jestli to je pravda, pak by o tom měl říct Orlandovým rodičům. Kdyby jim bránil v komunikaci s jejich komatózním dítětem, nejen že by to bylo neprofesionální, ale bylo by to také nevýslovně kruté. Ale i kdyby tomu kusu kódu uvěřil přes všechno, co mu řekli lékaři, i tak to nebylo rozhodnutí jednoduché. Příběh Olgy Pirovské zavedl Caturu Ramseye během posledních několika dní do velmi podivných uliček, a on si začínal dělat starosti, do čeho se to vlastně dostal. Jestli byla jeho podezření správná, cokoli, co by narušilo víru, že Orlando Gardiner a Salome Fredericksová jsou nedostizitelní, by mohlo jejich rodiny dostat do skutečně velmi nebezpečné situace.

Chvilku o tom ještě přemýšlel a pak došel k závěru, že spal jen necelé dvě hodiny, a tudíž že není ve stavu, kdy by si mohl dovolit činit nějaká rozhodnutí.

"Oukej, věřím ti," řekl nahlas a zasmál se. Mluví tady s nějakým vymyšleným kresleným broukem, pomyslel si. Který je mým jediným kontaktem se svědkem něčeho, co by se mohlo ukázat být zločinem století nebo dokonce genocidou. Ach, a ten svědek je navíc ještě k tomu téměř mrtvý. "Já ti věřím. Miliony lidí by ti asi nevěřily. Tak si promluvíme." A tak kdesi v temnotě, v hodině, kdy už většina normálních lidí právě klidně sní své sny, začali mluvit.

* * *

Dulcie zapnula programovou smyčku a nechala si spát - nebo spíš spánek jen předstírat - aby mohla připravit přenos. Neobydlené tělo se převalovalo ze strany na stranu a ztěžka oddechovalo. Vyjadřovalo její vlastní neklid, jako kdyby náradí absorbovalo pocity svého majitele. Majitelů, připomněla si - plurál. Si měl totiž dva pány.

V tom, o čem sama sebe přesvědčovala, že je duchem dokonalé organizace (i když také dobře věděla, že to dělá i ve snaze, aby si udržela odstup od svého zaměstnavatele), vytvořila dokonalou virtuální kancelář pro projekt Jinozemě - nebo "projekt Dread", jak tomu tajně sama říkala. Byl to vlastně jakýsi nastavovací program, tedy standardní pracovní prostor s okny, za kterými byla Dreadem vybraná scenerie, nějaká chladná verze nočního Sydney, která Dulcieu Anwinovou deprimovala. Přirozeně mohla hlasovat o jinou krajinu anebo si ji mohla při svých nočních službách vyměnit za jakoukoliv jinou, ale poněvadž se v poslední době dělo mnoho věcí, Dulcie zjistila, že se vrtolám svého zaměstnavatele už ani nedokáže bránit. Jen se mu přizpůsobovala.

V duchu si projela své poznámky (tedy jen ty, o které se mohla bezpečně podělit) a pak je nahlas odříkala do své zprávy. Dnes toho bylo mnohem víc než obvykle: jejich loutkový si se společně s ostatními členy malé skupinky ocitl ve velmi svízelné situaci. Místní lidé byli rozčilení, protože došlo k únosu, a jelikož tam byli jako cizinci, okamžitě na ně padlo podezření.

Na chvíli ji napadlo, jestli v tom zmizení skutečně nemá někdo z nich prsty, ale to bylo nepravděpodobné. Byla to sice velmi zvláštní a tajnostkářská skupinka lidí, ale přesto se nezdálo, že by některý z nich byl násilník či únosce. Dulcie si vlastně uvědomila, že jí začínají být sympatičtí. Ne, pokud byl někdo z nich schopen něčeho drastického, pak to byl jedině její boss - ale to také nebylo možné. Dread měl ten nejmenší důvod upoutávat pozornost na svou virtuální osobnost nebo na celou tuto skupinku, ve které cestoval.

Dulcie hleděla z okna, virtuální město se pod ní rozkládalo jako starodávná obvodová mapka, miliony malých cest vyznačovaly své individuální vzkazy a žádná z nich nevnímala celek. Nezáleželo na tom, jak moc se o to pokoušela, obavy, že by s celou věcí mohl mít Dread něco společného, se nemohla jen tak zbavit. Byla si jistá, že vůči němu má příliš velké výhrady. Ano, křičel na ni, vyhrožoval jí, ale to neznamenal, že je úplný idiot, že ano? Dokázal by zabít, jistě ano, stačilo jí vzpomenout si na členy jeho komanda, které viděla při razii na Ataskův dům, a kromě toho i ona sama na jeho příkaz zabila člověka - ale to byli vojáci a ostřílení kriminálníci, a situace, ve které jednali, se dala přirovnat k válce. Nebo k něčemu podobnému.

A co se týkalo toho, co jí řekl... no, někteří muži prostě ženám rádi vyhrožují. Takové týpky velice dobře znala - dokonce byla jednou nucena poradit si s jedním ruským žoldákem, který ji v opilosti napadl, a ona mu potom musela upravit obličej těžkým skleněným popelníkem. Ale Dread by si nenadělal do svého vlastního hnízda, jak s oblibou říkával její otec. Na něco takového byl příliš chytrý.

Tak v čem byl tedy problém? - Co byl důvod, proč nedokázala jasně o celé té věci uvažovat? Ještě nikdy se nesetkala s někým tak chytrým, jak se Dread jevil být. Tedy přesněji - ještě nikdy nepoznala nikoho, z koho by vyzářovalo tak podivné zvířecí charisma. Její původní odhad, že je jen namyšlený padouch posedlý smrtí a destrukcí, jakých už ve svém životě poznala víc než dost, se pomalu začínal rozpadat. Za jeho podivnou tmavou tvář bylo něco víc než jen pouhá žoldácká brutalita, a Dulcie si musela přiznat, že ji začínal skutečně zajímat.

Ach ne, okřikla se. Už tak je dost zlé, že s těmi lidmi pracuješ. Určitě by ses nechtěla znovu s některým z nich zaplést. Kolikrát už jsi tuhle chybu udělala?

Ale samozřejmě to bylo vzrušení ze skutečného nebezpečí, co ji přimělo vzdát se jejího řádného zaměstnání v bankovníctví a vydat se do světa černého trhu. Pomohl jí k tomu tehdy její přítel, který měl dvě zaměstnání, ale příliš se bál toho tvrdého jádra věci. V duchu nikdy nepřestala toužit po tom, aby se jednoho dne mohla vrátit na střední školu a říct všem děvčatům, která na ni volala "Dulcie Android" nebo "Umělá hlava", kam se vlastně její život ubírá. "Ptáte se, čím se živím?" řekla by jim. "Ale nic moc. Pracuji na svržení různých vlád na světě, pašuju zbraně a narkotika, však víte... takové ty... věci." Ale bylo to jenom hloupé fantazírování. I kdyby jí věřily, nikdy by to nepochopily. Představy těchto bývalých povzbuzovaček a prezidentek rodičovských sdružení o tom, co je skutečně špatné, se omezovaly pouze na drobné úniky na daních a milostné plotky s čistěčem bazénů. Nikdy nemohly pochopit skutečné vzrušení z opravdovského zločinu. A ona, Dulcinea Anwinová - tatáž Dulcie Android s knihou matematiky, silnými brýlemi a účesem, co už se víc než rok nenosil - byla nyní vážná hráčka.

Ozval se zvonek. O několik okamžiků později se uprostřed kanceláře objevil Dread. Jeho sim měl na sobě černou košili a kalhoty, které s oblibou nosil, a černé vlasy měl vzadu stažené do culíku. Mírně se uklonil. Dulcie si nemohla pomoci, aby si nepomyslela, jak moc se asi jeho svalnatý sim podobá jeho skutečnému tělu. Zdál se být stejně velký jako ona, možná byl dokonce o něco menší, ale to mohl docela snadno na svém simu opravit, pokud by o to šlo. Byla ráda, že o to nešlo.

"Spí?" zeptal se. Usmíval se a v jeho očích jiskřilo potěšení z nějakého velkého tajemství.

"Jo. Někteří si mezi sebou povídají, ale nejméně jedna další osoba ještě spí, takže se mi zdálo být docela v pořádku vypařit se offline a dopsat pár poznámek. V zemi Létajících jeskynních lidí byl docela rušný den."

"Ach." Přikývl. Téměř příliš vážně, jako by se chystal jí říct nějaký skutečně dobrý žert. "Pořád melou o tom únosu? Žádné změny?"

"Ani ne. Drží je tam. Chystá se tam nějaké sezení, na kterém budou mluvit o tom zločinu." Nějak se jí dnes nezdál. Něco se muselo stát. Dokonce i jeho sim jiskřil napětím. "Zdáš se mi velmi veselý. Máš snad nějaké dobré zprávy?"

"Já...? Ne. Myslím, že mám jen dobrou náladu." Usmál se a vycenil bílé zuby. "Ty také vypadáš velmi dobře, Dulcie. Je to tvůj skutečný sim, nebo ses trochu vylepšila?"

Rychle se podívala na své virtuální tělo a pak pochopila, že si z ní dělá legraci. "Zatraceně dobře víš, že to je kopie mého skutečného starého já." Dokonce i to, jak ji obdivoval, jí připadalo podivné - jeho chování bylo predátorsky sexuální a zároveň nesexuální. - Choval se jako sultán, který se nemůže rozhodnout, jestli má tu urozenou mladou ženu s dobrými konexemi učinit svou stoprvní manželkou. Opět se jí zmocnil ten známý rozporuplný pocit. Na jednu stranu se pokoušela od něj dostat co možná nejdál, ale na druhou stranu ji neobyčejně přitahoval.

Máš to už od školy, pomyslela si a cítila se napůl pobavená a napůl znechucená. Vždycky se ti líbili špatní kluci, Anwinová.

"No, věřím, že máš hodně práce," řekl náhle. "Nakrm si třeba kočku nebo co si potřebuješ udělat. A já se tady pustím do své práce." Zvedl ruku, když viděl, že se chystá protestovat. "Až se napojím, projdu si tvoje poznámky." - Zarazil se a chvíli přemýšlel. "Viš, v poslední době pracuješ hodně tvrdě. Proč si tedy nevezmeš čtyřicet hodin volno? Ne, klidně to natáhni na čtyřicet osm. Pochopitelně to bude placené. Dávám ti tak šanci si vyřídit věci doma. V poslední době sis toho volna moc neužila, co?"

Opět ji vyvedl z míry - ještě nikdy nepoznala nikoho, kdo by v tomto ohledu byl tak dobrý jako on. Co se to s ním dělo? Snažil se jí snad zbavit? Nebo se bál, že by mohla všechno pokazit, až jeskynní lidé zahájí to sezení? Nebo se k ní skutečně snažil být milý? Měl pravdu. Během posledních několika dní sloužila dvanáctihodinové směny, takže neměla čas na nic jiného než na to, aby si dala sprchu a trochu se vyspala a prošla naléhavou poštu. Doma na ni stále čekala spousta věcí, na které od chvíle, kdy se vrátila z Kolumbie, ani nesáhla.

"To... to je skvělé, jo." Pokývala hlavou. "Jsi si jistý, že toho na tebe nebude příliš?"

"Ale ne, až budu potřebovat, dám si šlofika." Sebevědomě se na ni usmál a ji opět překvapilo, jak překypuje energií.

"Tak dobrá. Čau. Uvidíme se..."

"Pozitíí touhle dobou. A užij si to."

Opustila jejich virtuální kancelář, odpojila se a chvíli seděla na gauči. Dovolila, aby se jí zmatené myšlenky proháněly ještě nějakou dobu hlavou, když jí na klín vyskočil Jones a domáhal se, aby ho hladila.

Dulcie se nemohla zbavit vzpomínky na Dreadovu jasnou usměvavou tvář, na energii, která vyzařovala z jeho simového těla. Také si však stále velmi dobře pamatovala na to, jak se tvářil, když jí tehdy vyhrožoval. Jeho temné oči byly jako dva leslklé kameny. Nemohla na něj přestat myslet.

Bože, pomoz mi, pomyslela si a zatahala bezmyšlenkovitě Jonese za obojek. Buď jsem se do něj zamilovala... nebo mě děsí k smrti.

Pokud v tom je vůbec nějaký rozdíl.

* * *

Když byla Dulcie pryč, muž, který kdysi býval chlapcem jménem Johnny Wulgaru, zapnul svou vnitřní hudbu - byly to většinou klidné polyrytmy, ale nabíjely ho energií jako potrava sarančata - a zadíval se na virtuální město, které se rozkládalo za okny jeho virtuálního kanceláře. Bylo to typické pro ženy, že chtěly mít vždycky nějaké místo, kde by mohly pracovat. To byla jedna z těch věcí, kdy v nich člověk mohl vidět zvíře. Ta nepřekonatelná touha mít své hnízdo. Dokonce i ta děvka, jeho matka, měla ve zvyku dávat přes rozbitý nábytek neustále nějaké barvené kýčovitě dečky, vystavovat prázdné lahvičky od parfémů a "dělat to místo hezké" - což bylo stejné jako snažit se pozlatit psí hovno, ale vykládejte to té hloupé děvce. Ženy se nedokázaly povznést tak, jako to uměli muži. Držely se pořád při zemi, asi to tak chtěly. Člověk málokdy potkal na silnici ženu, která by cestovala z místa na místo a nikde nezapustila kořeny. Ovšem,

mohlo to být také tím, že ženy netoužily po společnosti tuláků.

I to byl důvod, proč od doby, kdy se naučil ovládat svou zlost, zabíjel muže jen pro peníze a příležitostně také proto, aby nevyšel ze cviku. Protože se ženy držely tak blízko u země, tak blízko běhu života, byla v nich vitalita, kterou muži naopak postrádali. Muži byli často ochotni zahodit své životy jako zbytečné gesto v nějaké předprogramované zuřivosti, kterou nezískali vůbec nic, ale byl to jen přirozený způsob, jak udělat místo dalším. Na druhou stranu ženy se života držely zuby nehty - ony byly ten skutečný život s nohama pevně na zemi, se svými srdci, pod kterými nosily další život, i se svými ostražitými očima. Ony pro něho představovaly život, i když to nedokázal dobře vysvětlit, a tak v tom byla mnohem víc jen pouhá touha lovit je a ten život jim brát. Byl to výkřik proti celému světu. Byl to způsob, jak přinutit vesmír, aby si toho všiml.

Dread luskl prsty a město se pohnulo. Dominanta Sydney - budova opery - se přesunula z postranního okna doprostřed, jako kdyby se kancelář otočila. Světla jasně zářila a míhala se kolem něho jako hvězdy, z nichž každá měla svůj vlastní svět. Ale Dread byl Ničitel světa.

Zesílil polyrytmus ve své hlavě, až připomínaly jakousi kaskádu padajících míčků. Kostí v hlavě mu chrastily a kůže na těle se mu napnula. Cítil se dobře - skutečně velmi dobře. Měl plán, stále sice ještě nebyl vypracovaný do detailu, ale přesto mu hořel v hlavě a naplňoval ho neskutečnou energií. V okamžicích, jako byl tento, si připadal jako jediná skutečně živá bytost na celém světě.

Lov se vydařil - neobyčejně se vydařil. To stvoření s bílými vlasy se v létajícím světě chovalo přesně, jak mělo. Jako pronásledovaná kořist. Ta dívka také plakala. Snažila se utéct. Proklínala ho a opět plakala. Bojovala až do posledního okamžiku a pak přijala jeho temný polibek se zlomenou bolestivou grácií, jaké žádný muž, ať už virtuální nebo skutečný, nemohl být nikdy schopen. Vzpomínka na to stále kolovala v jeho žilách jako čisté opium, ale přesto nezahнала vzrušení z jeho dokonalého plánu. Ve skutečnosti vzpomínka na jeho vlastní dokonalost jeho pocity ještě víc jítřila, představovala chladnou ruku praktických možností na horečnatém čele ambicí.

Ambicí? Ne, řekni to, řekni pravdu - božství. Protože tak se nejspíš bohové cítí, všechna ta znásilňující, vraždící, blesky metající a tvar měnící monstra, která vládla kdysi světu.

Domorodé příběhy jeho věčně opilé matky, řecká mytologie ze školních knih, otrhané komiksové sešity, které četl v dětských domovech, kde strávil několik let svého života, všechny tyto prameny se shodovaly: bohové byli mocní, a proto si mohli vzít všechno, co chtěli, dělat vše, co se jim zlíbilo. Nebyli tak odlišní od obyčejných lidí. Ale tam, kde si lidé jen přáli nebo záviděli nebo chtěli, tam si to bohové vzali a udělali.

No, teď už byl téměř poloviční bůh, že? Takže ten zbytek nebude tak těžký.

* * *

Dread vstoupil do simu a chvilku ležel nehybně ve tmě. Vnímál svůj vlastní dech a cítil, jak dovnitř jeskyně proudí mrazivý vzduch. Blízko něj si několik lidí šeptalo - možná to byli jeho společníci, možná jejich vězňatelé. Měl oči stále zavřené. Nikam nepospíchal. Mezi členy jejich malé skupinky už sice zavládlo podezření, ale to stále ještě nic neznamenovalo. Kromě toho překrásného lovu zatím neudělal žádnou další chybu. Ani Dulcie ne. Neupoutali na sebe nežádoucí pozornost, která by mohla vzbudit pochyby.

Ale Dread začínal uvažovat, zda na tom vůbec záleží. K čemu to vůbec bylo sledovat ty hloupé blázny, kteří, jak se zdálo, stejně nebyli schopni napáchat nějaké škody? Byl tu bezpočet nejrůznějších světů a ve všech se daly najít miliony dobrodružství. A oni zatím prozkoumali jen jeden z nich. - A co bylo ještě horší: zatím nezjistili vůbec nic o tom, co má Starý Muž a jeho společníci v plánu. Dread se dopustil této pro něj nebezpečné zrady hlavně proto, že doufal, že to bude jeho nejlepší (a možná také jediná) možnost, jak se toho starého bastarda zbavit jednou provždy, ale zatím se zdálo, že to celé bude k ničemu.

Už velmi dlouho byl trpělivý a opatrný - a věděl, že se mu za to musí dostat odměny. Jenže ono nic. Zatím měl pocit, že se jen přidal ke skupince hloupých tažných volů. Snad kromě té Martiny se nikomu z nich nepodařilo pochopit pravidla tohoto místa a jeho pohybů tak, jako to chápal on. Neměli prostě žádný cit pro rytmus, to byla směšná pravda - necítili hudbu bytí.

Tak co tedy bude dál? Jak se dostat blíž ke kořisti, která stále tloukla v srdci tohoto člověkem vytvořeného vesmíru? Možná už bylo na čase zbavit se těch chudáků a dát se do pořádné práce.

Jak ležel ve tmě a uvažoval, jeden z jeho společníků se převálil na bok a dotkl se jeho ramene. - Dread byl tak zabraný do svých úvah, že v prvním okamžiku nevěděl a nemohl si vzpomenout, kým tady vlastně má být. A dokonce i když si na svou falešnou identitu vzpomněl, trvalo mu několik dalších sekund, než přišel na to, kdo na něj vlastně mluví.

"Jsi vzhůru? Potřebuji s tebou mluvit." Hlas byl velmi blízko jeho ucha. "Víš, když jsme včera večer usnuli, jeden z nás se zvedl a na chvíli odešel. Když ta dívka zmizela. A já myslím, že vím, kdo to byl."

Dread převrátil své simové tělo na stranu a jeho svaly byly pro všechny případy ve střehu. "Ach ne!" Snažil se znít tak, jak doufal, že by měl znít vystrašený šepot. "Ty chceš říct, že si myslíš... myslíš, že jeden z nás... je vrah?"

Ale v duchu se smál a smál.

Kniha čtvrtá

BEDLAMOVA PÍSEŇ

...se zástupy zběsilých představ

jímž jen já velím sám.

S hořícím oštěpem a koněm ze vzduchu

divými kraji se toulám.

Rytím duchů a stínů

jsem pozván na turnaj skvělý.
Deset legií za koncem širého světa,
ač to snad ani žádná cesta není.

Přesto budu zpívat: Co jídlo,
co krmě, pití, oblečení?
Pojď sem, děvče, a ničeho se neboj.
Ubohý Tom ublížit ani neumí.

Píseň Toma O'Bedlama, (tradicional)

Kapitola 29

Zahrady snů

INTERNET/ZPRÁVY: Rodiče nesmějí používat implantáty bez rozhodnutí soudu

(vizuál: Holger Pangborn a právník vystupují z vozu)

HLAS: Spojené státy. Nejvyšší soud potvrdil rozhodnutí nižšího soudu v případě, kdy otec a nevlastní matka Holgera Pangborna porušili jeho občanská práva, když v Arizoně nechali svému synovi implantovat zařízení na monitorování chování, podobné čipům, které se dávají zločincům v Rusku a v některých dalších zemích třetího světa. Dnes se Pangbornovi rodiče vyjádřili, že tento případ poženou až k soudu Spojených národů, ke komisi, zabývající se ochranou lidských práv.

PRÁVNÍ ZÁSTUPCE H. Pangborna: "Nejenže se doslova dopustili násilí na jeho těle, oni navíc nechali celý zákrok provést mimořádně nebezpečným způsobem. Implantát byl vložen někým, kdo ani neměl lékařský diplom, někým, komu byla před dvěma lety státem Arizona odebrána lékařská licence za vážný přestupek!"

JEHO RODNÝ JAZYK ZNAL SLOVA, KTERÁ POPISOVALA mnohem lépe než anglické fráze to, jak Sellars uvažoval o tomto místě - o místě, kde může být všechno, co tak pečlivě naplánoval, konečně řádně zváženo.

Technologové na takové věci měli své vlastní termíny, prozaické, a když ne trapné, tak jenom velmi zřídka inspirativní. Ale ať už se tomu říkalo interface, displej nebo knihovna snů, to, co před sto lety začalo jako pokus o shromažďování informací způsobem, jaký by pochopil i někdo jiný než počítačovní inženýři, a co začalo jako jednoduché obrazy těch nejobyčejnějších objektů - pořadačů, schránek, odpadkových košů - postupně expandovalo vlivem rozvíjejících se technologií, až to dosáhlo takové úrovně, že se informace, které systém shromažďoval, začaly chovat a jednat s takovou individualitou a zvláštností jako sami lidé, kteří je využívali. A Sellars byl právě takovým zvláštním individuem.

* * *

Každý den, když se probudil, zavřel oči a ponořil se hluboko do sebe. Do hlubin svého třidicího systému, který se skrýval ve skulinách bezpočtu dalších systémů, v sériích parazitických uzlů, které se živily nikým nepozorovány na tlusté kůži obrovské terestriální datasféry. Sellars se tento trik naučil v TreeHousu a v podobných zločineckých sítích, ale časem ho zdokonalil tak, jak si nikdo ani nedovedl představit, že by kdy samotný člověk dokázal. Zpočátku větší část jeho prodloužených výhonků nasávala zdroje přímo od jeho vězňů, z databázi armády Spojených států. Dobře však odhadl blížící se změny, a tak později začal své linky přesouvat i do jiných sítí, a vědomí, že se postaral o svůj útek s pomocí právě těch lidí, kteří ho tu drželi v zajetí, mu nepřinášelo kýžené uspokojení. Dělal jim to přímo pod nosem, používal vstupní metody, které nedokázali odhalit, a nezanechával za sebou absolutně žádné stopy, které by mohli najít uklízeči, kteří pravidelně pročesávali jeho malý domek na vojenské základně, aby zkontrolovali, zda tam nemá nějaké podezřelé předměty nebo jiné známky toho, že je méně smířený s osudem, než se zdál na první pohled být. Dokonce ani vojenští chirurgové, kteří ho po léta chodili často, i když nepravidelně, prohlížet s nepřijemnou důkladností, nikdy nic neobvyklého neobjevili.

Sellars byl trpělivý způsobem, který jeho protivníci nemohli nikdy pochopit, a navíc byl lstivý víc, než by se odvážili tušit. Hrál velice dlouhou hru a pět dlouhých desetiletí zdánlivé rezignace zahnal pochybnosti i toho nejzarputilejšího nevěřícího Tomáše. Oni si totiž nevšimli toho nejzákladnějšího faktu: ačkoliv se mu nedávno podařil i fyzický útek a on se nyní ukrýval - stejně jako ukradený dopis Conana Doylea, skoro všem jasně na očích - v nepoužívaných údržbářských podzemních tunelech jejich vlastní základny, jenom jeden nebo dva yardy pod nohama mužů, kteří ho pronásledovali, do informační sféry se mu podařilo uniknout již o mnoho let dříve. A od chvíle, kdy tam poprvé našel cestu, unikal z klece svého znetvořeného těla i ze svého domácího vězení do svobody v síti. Proto se Sellars už nikdy necítil jako skutečný vězeň.

Ponořil se do systému a pak sbíral informace jako bůh Pan, svolávající z lesa své ovečky. Ať už měli pravdu jeho dozorcí nebo on

- ať už byl skutečně vězeň nebo tak jen vypadal - skutečný odchod z malého domu a z jejich dohledu byl velmi důležitý krok k nejtěžší fázi jeho úkolu. Na rozdíl od jeho potýček s přesilou vězňů byl jeho skutečný úkol od začátku téměř beznadějný. Minutu po minutě hrozilo, že se celý jeho plán zhroutí. Jenže prohra byla nepřijatelná, protože její následky by byly nedozírné.

Sellars nyní cítil, jak kolem něj informace houstnou. - V hlubinách svých vlastních myšlenek, ponořený v potenciálně nekonečných vzorech, začal zkoumat poslední změny ve svém informačním modelu. - Přestože o tom s nikým nikdy nemluvil, uvažoval o nich jako o své Zahradě.

Někdy, když býval o něco šťastnější a měl lepší náladu, než například nyní, dokonce tomu říkal Zahrada poezie.

* * *

Jeho informační model byl hojnou, komplikovanou, násilnou - ale přesto paradoxně kontrolovanou výměnou jemností. Vypadalo to jako džungle, jako místo, kde všechno roste, mění se a adaptuje, kde strategie rozkvétají a vzápětí uvadají nebo kvetou a přežívají anebo jednoduše absorbují vlhko informační existence a čekají. "Zahrada" byla ten správný název - Sellars tvaroval ikony do podoby rostlin, ačkoliv jen několik z nich připomínalo něco, co by se dalo najít v botanických příručkách. Virtuální flóra se neustále měnila spolu s informacemi, které symbolizovala. Měnila tvar a zvyky, kdykoliv se změnila poměry v databázi.

Samotná Zahrada připomínala obrovskou kouli. Sellars se tu vznášel bez těla kdesi uprostřed toho všeho, aby byl schopen si okamžitě všimnout i jakéhokoliv nově vyrostlého vzoru nebo se k němu přiblížit na mikroskopickou vzdálenost - tak blízko, aby mohl spočítat jednotlivá zrna pylu na symbolické tyčince. Kdysi dávno Zahrada reprezentovala různorodost jeho zájmů, všechno to, čím se bavil a co ho zajímalo, sny, kterým se mohl věnovat jen v éteru informačního prostoru. Nyní se však její další funkce srazily jen na několik reprezentativních obrazů, na holé úlomky celku

- mech infrastrukturních kontrolních funkcí, popínavé rostliny, které označovaly nejružnější telekomunikační strategie, a tu a tam také nějaká uvadající rostlina ignorovaného, ale dosud oficiálně nezrušeného projektu.

V těchto dnech začala Zahradu ovládat nová ekologie. To, co před lety začalo jako několik rozsypaných spor kolem hrstky existujících datových rostlin, se postupně stalo dominantním paradigmatem. A právě tak, jak některé odolnější rostlinné druhy zadusily křehčí původní populaci, Jinozemě nyní ovládala Sellarsův eden.

* * *

Vybral si pro svůj model právě takový tvar, protože vždycky miloval zahrady.

Během let, kdy ještě pracoval jako pilot, se po dlouhých cestách rád vracel domů a žil prakticky jen pro ty vzácné okamžiky, kdy se mohl sehnout k rostlinám, dotknout se jich a dívat se na ně, jak rostou, jak vznikají. Sellars nedokázal vymyslet výstižnější metaforu pro Boha, než je Zahradník. Ve skutečnosti tajně sympatizoval s Jeho rozhodnutím poslat svého anděla se zářivým mečem za prvním mužem a ženou, kteří se ukázali být nehodní domova, který jim On dal. V rozsahu, do jakého svou metaforu dovedl, však Sellars tak docela nevěřil, že se Adam a Eva nechali zkazit vědomím, spíš tyto vědomosti špatně pochopili: něco, ať už to byl had z ráje nebo cokoliv jiného, je přímělo věřit - jak to u lidí bývá zvykem - že jednoduše nejsou součástí té Zahrady, ale její vlastníci.

Někdy o svém datovém modelu uvažoval jako o Zahradě poezie, protože si nemohl pomoci a musel poezii vkládat do všeho, na čem mu záleželo. Během dlouhých let vězení ji neustále hledal, jako jiní vězni hledají drogy nebo útěchu v náboženství, a používal ji k tomu, aby v jejím duchu vytvaroval všechno, co vytvořil i na co myslel. Absorboval měnění se stavy Zahrady stejně jako milovník haiku rozjímá o kráse deště. Naslouchal jejímu tichému hlasu tak, jako jiní naslouchají dokonale hudbě. A jako tomu je u každé dobré básně, Sellars spíš cítil, že Zahrada žije, než že by o tom nějak příliš přemýšlel. A právě jako u těch nejlepších básní, i tady získal víc, než si kdy mohl přát, když se rozhodl o nich racionálně přemýšlet.

Jedna americká básnička - Marianne Mooreová - kdysi napsala stať o povinnostech každého básníka, ve které navrhovala, že by ve svých básních měli vidět jakési "zahrady snů se skutečnými ropuchami". - Sellars to chápal tak, že by podstata každého umění měla být okoreněná uměním podstaty.

Teď však Jinozemě proměnila jeho Zahradu poezie v něco stěžejí pochopitelného - byla tu spousta květín, které jako by neměly nikde začátek ani konec, jako kdyby informace, které symbolizovaly, začaly narůstat do nějakého šíleného, nekonečného komplexu, do jakési podivné spletené věci. Model Jinozemě reprezentoval spiknutí takového rozsahu a tak zdánlivě absurdní, že kdyby se na něj podíval ten nejzarputilejší deziluzionistický paranoik, vrátil by se znechuceně zpátky do normality. Jinozemě hrozila celému světu, a přesto nedávala absolutně žádný smysl.

Sellars už si začínal myslet, že by se mu v jeho iluzorní Zahradě docela dobře hodilo pár ropuch.

* * *

Došlo mu, že už se dlouhou dobu jenom dívá na poslední verzi informací bez toho, aby ji skutečně vnímal. Jeho tělo pro něj téměř nic neznamenalo, ale těžko mohl popřít, že nepohodlí jeho současné situace, ať už fyzické či jiné, má vliv na jeho uvažování. Během několika posledních dní se jen velmi těžko budil, a dokonce i pak, co se probral, trvalo mu příliš dlouho, než byl schopen řádně přemýšlet - vidět, co bylo potřeba vidět. Doufal, že náhodné setkání s tím opuštěným chlapcem mu přinese alespoň nějakou úlevu, ale veškeré pokusy s Cho-Cho byly zatím neúspěšné.

Sellars záviděl mechanickým přístrojům jejich preciznost. Někdy měl pocit, že být organickou životní formou je v nejlepším případě na překážku. - Předcházející noc spasal mnoho hodin, ale přesto se stále cítil nesmírně unavený, a přitom ho stále se měnící vzory v jeho Zahradě volaly, aby si jich všiml. Sellars se ze všech sil snažil zahnat únavu a zklamání z předešlého týdne.

Jedno frustrující zklamání však zahnat nedokázal, a když vešel do svého metaforického světa, opětovně ho to uhodilo do očí. Lidé v síti Jinozemě - ti, které do toho vtáhl a se kterými mluvil v Ataskově simulaci - se před ním někde ukrývali. Nemohl je najít. A vzhledem k tomu, že byli středem jeho nadějí, každý obraz, který neukazoval něco z jejich současné situace, byl beznadějně rušivý. Ale během několika posledních dní se vynořil sice o něco šťastnější, ale o to šílenější paradox: nebytí jeho největšího nepřítele a jeho náhlého zjevení, nikdy by se o nich nedozvěděl snad už vůbec nic.

Sellars si během těch dlouhých let, kdy se snažil něco vypátrat o Bratrstvu Grálu a jejich šíleně ambiciózní síti, myslel, že tím, kdo vyžaduje nejvíc pozornosti, je Jongleur. Nejstarší člověk na světě měl stále děsivou moc a byl skutečně nebezpečným nepřítelem, ale ani někdo tak důležitý ve skutečném světě nemohl zabránit tomu, aby za svými činy nenechával nějaké stopy. Velká rostlina s jedovatě vyhlížejícími bílými květy stála téměř uprostřed informačního modelu jako svědectví všeho, co Sellars o Jongleurovi věděl. Její stonky se táhly do všech směrů, zasekávaly své

dlouhé prsty do nejvzdálenějších částí Zahrady, její kořeny se nořily hluboko do mechem porostlé hlíny, ale samotná rostlina byla alespoň jakousi individualitou, která se dala pozorovat. Byla teoreticky - když už ne prakticky - zčásti známá.

Ale čím více Sellars zápasil s odporem sítě Jinozemě, zoufale hledaje pomocníky, které musel tak náhle opustit, najednou si uvědomil, že největším a možná nejděsivějším problémem se postupně stává sama síť nebo něco, co díky ní rostlo. Virtuální rostlina, reprezentující Jongleura a jeho akce, byla zčásti pochopitelná - jako každá jiná rostlina, která se musí nasytit, otáčí se za sluncem a bojuje o přežití stejným způsobem jako Jongleur, jenž využívá své moci k dosažení něčeho, co jsou možná velice obskurní, ale co z největší pravděpodobnosti jsou rozumně sobecké cíle.

Ale operační systém nebo to, co tak přísně střežilo síť, ta síla, která už zabila několik lidí a několikrát málem zabila také jeho, Sellarse, byla už pochopitelná mnohem méně. V jeho Jinozemí ovládané Zahradě vypadal tento operační systém jako nějaká houba. Jeden z těch primitivních organismů, které se ve skutečném světě dokážou neobyčejně rychle a neviditelně šířit těsně pod zemí, se rozrostou na stovky yardů do všech stran, až se stanou tou největší živou věcí ze všech. Skutečný jev, který tato houba reprezentovala - "Ten Druhý", jak se o tom někteří členové Bratrstva Grálu zmiňovali ve svých tajných zprávách - byl nad veškerou pochybnost součástí celé sítě. V Sellarsově zahradním modelu, postaveném na základě veškerých informací, jaké se mu podařilo o celé síti a jejím chování za ta léta nashromáždit, tato houba posílala saprofytické úponky svého zájmu všude v téměř nepochopitelné hojnosti, ale plody jejích akcí vyčnívaly na povrch jenom na několika málo místech.

A tady přicházel Sellarsův relativně šťastný paradox: její téměřná všudypřítomnost se pro něj stala tím největším praktickým požehnáním.

Několik hodin potom, co byl nucen opustit Ataskovu simulaci, kdy došlo k útoku na jeho pevnost, a během bezpočtu dalších pokusů, které pak následovaly, Sellars zjistil, že Ten Druhý, ať už to ve skutečnosti bylo cokoli, byl z nějakého zatím neznámého důvodu přitahován k lidem, které se mu podařilo nepozorovaně propašovat do sítě. A právě díky tomu se mu čas od času podařilo na nějakou dobu zachytit jejich pozici (vždy to však trvalo příliš krátce na to, aby se s nimi stačil spojit). Mimoto také objevil další věc, a to, že jejich pozice je dokonce obklopená jakýmsi vírem aktivity Toho Druhého. To bylo podivné - připadalo mu to, jako kdyby jeho spojenci samotnou síť něčím fascinovali. Kdyby se však síť chovala tak, jak například reaguje tělo na přítomnost cizích těles, což by bylo naprosto logické, čekal by, že by je síť už dávno eliminovala, tak jako to udělala se starým Singhem, který zemřel na masivní srdeční záchvat ve svém nemocničním pokoji v Jižní Africe.

Ale pokud bylo Sellarsovi známo, během svých krátkých průzkumných cest, kdy se mu podařilo Toho Druhého obelstít, zjistil, že jeho malá skupinka je stále živá uvnitř sítě. Ještě překvapivější - i když pro něj to představovalo ten jediný paprsek naděje - však bylo to, že od té doby, co byl ten podivný nepřítel k nim tak mocně přitahován, téměř všechno, co se Sellars o jejich pozici a situaci nedokázal dozvědět přímým pozorováním, mohl nyní zjistit docela snadno díky hojnosti akcí Toho Druhého.

Jinými slovy přišel na to, že tam, kde byl Ten Druhý v síti právě nejaktivnější, tam byla také poměrně vysoká pravděpodobnost, že tam budou i Sellarsovi lidé.

Ne ve všech centrech téměř zběsilé aktivity Toho Druhého se ale nacházela Renie Sulaweyová, Orlando Gardiner nebo další. Přesto byla pravděpodobnost stále velmi vysoká. To bylo pro Sellarse dobré, ale prozatím musel jen doufat, že si Jongleur a ostatní členové Grálu této podivné anomálie nevšimnou.

Když se mu konečně podařilo alespoň trochu setřást slabost, Sellars si všiml, že v jeho Zahradě došlo od chvíle, kdy tu byl naposledy, hned k několika změnám. Pár houbovitých výhonků Toho Druhého vyrazilo na povrch a na jednom místě přes noc vyrostlo dalších několik stonků a ty se zatím vzájemně propletly. Zcela jasně se nyní vyjímaly v jeho podivném zeleném světě. Na okanzík ho napadlo, jestli by tento nový shluk mohl znamenat, že se někteří členové z jeho skupiny, kteří byli tak nešťastně od sebe rozděleni, opět našli. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak to mohlo znamenat o něco větší naději. Také uvažoval, jestli není čas na to, aby se pokusil využít znovu toho malého chlapce Cho-Cho. Naposledy ho na to příliš dobře nepřipravil, to mu teď už bylo více než jasné - první návštěva v síti chlapce tak šokovala, že Sellars jednoduše nemohl ve svém experimentu dál pokračovat - ale i tak to byl zatím jeho největší úspěch od toho fiaska v Temilúnu, protože chlapcův popis lidí, které tam viděl, téměř jistě odpovídal Renie Sulaweyové a jejímu opičímu společníkovi.

Sellars však pro tuto chvíli odložil úvahy na toto téma na pozdější dobu. Narušit bezpečnostní systém, potom získat a dobře ukrýt přístupovou linku a držet ji tak dlouho, dokud tam nedostane toho chlapce, byla neobyčejně vyčerpávající práce. Nebyl si ani jistý, jestli po tom bude ještě někdy vůbec schopen vstát.

Soustředil svou pozornost na Zahradu a hledal další vzory. Poslední divné plody Toho Druhého byly také neobyčejně zajímavé. Ještě si nebyl vůbec jistý, co jenom mohly symbolizovat, ale zdálo se mu, že v části sítě dochází k nějaké nevědní expanzi energie. Později k tomu provede ještě další analýzy, ale až dokončí větší obrázek.

Sellars se s úlevou přesunul od podivuhodností, odehrávajících se v systému Jinozemě, k té části své Zahrady, která reprezentovala záležitosti, odehrávající se mimo síť Grálu, v RL, kde byly informace mnohem spolehlivější a snadněji pochopitelné. - Jenom během posledních pár dní došlo k několika smrtelným nehodám a dalším událostem, všechny se však nějakým způsobem dotýkaly Jinozemě, takže v této části modelu byla také spousta nového porostu.

Jeden poměrně známý tvůrce hracího počítačového zařízení, který byl už dlouhá léta v penzi, podle nejrozumnějších zpráv dostal za dlouholeté služby v síti Jinozemě vlastní simulaci. A právě on byl nalezen mrtvý ve svém bytě. Také u něj se jednalo o srdeční selhání. Potom tu byla skupina dětí z TreeHousu. Ty se staly obětí Tandagorova syndromu. Ale ze všeho nejvýznamnější - a podle všeho pro lidi z Grálu nejohroživější - byl asi tucet vědeckých pracovníků z nejrozumnějších zemí po celém světě, kteří všichni zemřeli během zhruba osmi hodin.

Příčiny smrti byly různé, od srdečního selhání až po mozkové aneurysma, ale Sellars věděl (přestože to příslušné

orgány doposud veřejně nepřiznaly), že všichni ti lidé byli nalogováni v entomologické laboratoři, sponzorované Hideki Kunoharou - mužem, který byl tak výrazně spojený s Jinozemí, že v Sellarsově Zahradě představoval vlastní druh lišejníku. V Kunoharově onlinovém zařízení došlo k nějakému masivnímu selhání, i když podle toho, co Sellars vyslechl z rozhovoru vyšetřovatelů, neměli tušení, jak by ten kolaps mohl být spojený se smrtí těch vědců. Nejrůznější propagandistické páky Bratrstva už se snažily zmást a zastavit celé vyšetřování a díky jejich neskutečným finančním zdrojům se jim to téměř podařilo, ale skutečnost, že ta porucha měla tak nečekané důsledky, byla velmi znepokojivá. Proč by lidé z Grálu nechali ve své síti zemřít tolik prominentů? Znamenalo to snad, že přestávají mít kontrolu nad svým vlastním systémem? Nebo už byli tak mocní a tak pokročili ve svých plánech, že už jim na tom nezáleželo?

Když Sellars pozorně prostudoval všechny své botanické přírůstky z pohledu individualit i z pohledu ekologického celku, pokračoval dál.

Jak jeho systémy sbíraly informace z nesmírně obrovské oblasti a z nejrůznějších zdrojů, v Zahradě začínaly nenápadně klíčit a vyrůstat další rostliny, ale některé z nich vyrůstaly tak rychle a do takových rozměrů, že si jich nemohl nevšimnout.

Jedna z rostlin reprezentovala právníka z Washingtonu. Ten se do Zahrady dostal přes Salome Fredericksovou a Orlanda. Jeho rostlina pilně vysílala své kořeny na všechny strany. Některé z kořenů už se dostaly tak daleko a navíc tak rychle, že Sellarse neustále překvapovala místa, na kterých je při své další návštěvě našel. Ten právník - jmenoval se Ramsey - prováděl výzkum na vlastní pěst a pronikal informační sférou tak rychle, že ho Sellars sotva stačil sledovat. Kromě toho se mu podařilo propojit a sloučit v symbióze s rostlinou, která symbolizovala počítačový systém Orlanda Gardinera.

Také začínalo docházet ke zvýšené aktivitě v jedné z australských policejních sítí. Sellars tu objevil jednak spojení s menší částí své Zahrady, která tu představovala Kruh - dobře věděl, že co se týkalo právě Kruhu, zde si bude muset věci ještě velmi dobře promyslet, možná bude muset strávit právě v této části Zahrady celý den - a jednak též s Jongleurem a dokonce i s nitkami podhoubí Toho Druhého. Neměl nejmenší tušení, co by to mohlo být. Další otázky. Rostlina, představující skutečnou Irene Sulaweyovou, mnohem lépe pozorovatelná než ta, která symbolizovala její aktivity uvnitř sítě Jinozemě, začínala projevovat jisté znepokojivé tendence - stonky rostly v podivných úhlech, listy opadávaly, jak informace, které symbolizovaly, najednou usychaly. Matně si vzpomínal, že měla nějaký velký problém v rodině - a pochopitelně také bratra v kómatu, což byl také důvod, proč se do sítě vydala. Sellars pro její onlinové já nemohl udělat víc, než dělal, ale doufal, že je alespoň její fyzické tělo v pořádku. Udělal si v duchu poznámku, aby se na její současnou situaci zaměřil.

Poslední a pro něj osobně nejtěživější záležitostí byla malá bleďá rostlinka Christabel Sorensenové. Ještě před čtyřicetými hodinami kvetla, přes všechno, čím děvčátko až dosud prošlo, a přes veškeré riziko, které kvůli němu podstoupilo. Před dvěma dny s ní však ztratil kontakt. Přestala používat přístupové zařízení, které jí dal - upravené kouzelné brýle - a neodpovídala na jeho volání. Měl dojem, že by brýle mohly být rozbité nebo vypnuté. Mohla to tedy být jenom chyba v zařízení, to věděl, ale při kontrole záznamů vojenské základny přišel na to, že včera ani nebyla ve škole a její otec zavolal do své kanceláře, aby si vzal na den volno, a jako důvod uvedl "rodinné problémy". Dělal mu to velké starosti nejen kvůli Christabel, ale také kvůli němu samému. Nezbylo mu nic jiného než se spoléhat na malé dítě, ale v té době neměl žádnou jinou možnost. To byla velká slabina v jeho bezpečnosti.

Opadající okvětní lístky na Christabelině květině ho děsily. Bude se muset tedy soustředit na velmi opatrné vyšetřování a ještě opatrnější řešení. Nyní však neměl dost informací k tomu, aby zjistil, co se změnilo. Obrátil svou pozornost tedy jinam.

Sellars byl už velmi unavený, a tak se jen krátce podíval na zelenou rostlinu Paula Jonase. Nějakou dobu se mu jeho plán osvobodit Paula Jonase ze systému poměrně dařil. Jonasův stonek byl středem jedné husté zmrtné pláň a aktivit. Ale teď mu ten muž zmizel, ztratil se v systému, a Sellars ani jeho nemohl nikde najít, takže s ním prozatím nemohl počítat. Hlavní otázky Paula Jonase zůstávaly tedy stále nezodpovězené.

Jak by mohl jeden jediný muž celé Bratrstvo Grálu ohrozit, že se rozhodli ho držet jako vězně v systému a zničit jakýkoliv důkaz o jeho existenci ve skutečném světě? Proč ho jednoduše nezabili, ať už pro ně představoval jakoukoliv hrozbu? Zabili přece už stovky jiných lidí, tím si byl Sellars jistý.

Cítil, jak ho začíná bolet hlava. V Zahradě zbývalo ještě množství práce, a on neměl dost ropuch.

Všechno bylo v hrozném nepořádku, a přestože se stále tvořily nové vzory, on v nich zatím nedokázal nalézt řád. Některé z nich byly důvodem k naději, jiné v něm probouzely zoufalství. Jeho Zahrada byla symbolem naděje a strachu milionů lidí, a hra, do které se Sellars pustil, byla zoufale riskantní. Bude tu za týden či za měsíc stále stejná úrodná džungle? Anebo zasáhne všechny rostliny kromě té Bratrstva plíseň? Stane se snad ostatní vegetace jen potravou pro jedovaté květy Felixe Jongleura a jeho přátele?

A co Sellarsovo vlastní tajemství? To, o kterém neví ani těch pár jeho spojenců? To, které by i v případě jeho nepravděpodobného a zázračného vítězství nad Grálem stále mohlo proměnit jeho Zahradu v ubohou pouštinu?

Věděl, že se tím jen mučí a že to je k ničemu: neměl příliš mnoho času a sil, aby jimi plýtl na zbytečné starosti. On byl zahradník, a jestli mu budoucnost přinese blahodárný déšť nebo ničivé sucho, slunce nebo mráz, může si vzít jen to, co mu bude poskytnuto, a snažit se o to nejlepší.

Sellars zahlal chmurné myšlenky a vrátil se ke svému úkolu.

INTERNET/ZPRÁVY: Číňané říkají "Faxuj!"

(vizuál: Jiun Bhao a Čeng otevírají Vědeckotechnickou fakultu)

HLAS: Čínský ministr pro vědu Čeng Siaoju dnes prohlásil, že Číňané udělali velký krok kupředu v oblasti zdokonalování "teleportační" technologie - spontánní přenos hmoty, která je oblíbenou součástí filmů science fiction. Na tiskové konferenci pořádané na počest otevření nové vědeckotechnické fakulty v Tch'ainanau - bývalý název Univerzity Čchneg Kchung - Čeng prohlásil, že čínští vědci jsou blízko řešení "problému antičásticové symetrie" a že přenos hmoty, také známý pod názvem "teleportace" bude během jediné generace nade vší pochybnost realitou. Odhaduje to na polovinu příštího desetiletí. Doktorka Hannah Gannidiová z univerzity v Cambridge však jeho optimismus nesdílí,

(vizuál: Dr. Gannidiová ve své kanceláři)

GANNIDIOVÁ: "Mnoho jsme toho neviděli, ale to, co nám vidět dovolili, bylo současně spojené s celou řadou otázek. Netvrdím, že nedosáhli viditelného pokroku - někteří Čengovi lidé jsou skutečně vynikající - ale na vašem místě bych si nedělala plány, že se na příští dovolenou už budete moci odfaxovat..."

MASKY KOMEDIE A TRAGÉDIE SE K NĚMU BLÍŽILY přes temnou baziliku, ale když se on tak zoufale potřeboval pohnout, zdálo se, jako by se mu všechny svaly a kosti vytratily z těla. Ten hrozný párek už ho opět našel - budou ho snad honit až do konce světa?

"Nehýbej se, Jonasi," zaskřehotala Tragédie s protaženou tváří. "Máme pro tebe nachystáno hodně milých napínavých věcíček."

"Nebo tě možná roztrháme na kousičky," ozvala se Komédie.

Třetí hlas se podobal jen lehkému tlaku na nervová zakončení a připomínal mu mrazivý vítr. Ten hlas ho nabádal, aby se vzdal - aby zůstal stát tam, kde je, a odevzdal se osudu. Proč by vlastně měl bojovat? Copak si skutečně myslel, že před nimi bude moci utíkat donekonečna?

Paul se opřel o stěnu. Jakási síla, která vyzářovala z těch dvou, ho otravovala jako jed, zpomalovala tlukot srdce v jeho těle. Cítil, jak jeho prsty, ruce, paže a nohy postupně tuhnou...

Gally! Chlapec stále ještě spal v Eleanořině pokoji. Jestli chytnou Paula, co je zastaví, aby se nezmocnili i toho malého kluka?

Ta myšlenka hluboko v jeho mozku probudila jiskru a odtamtud pronikla do jeho ztuhlé páteře. - Zavrával o krok dozadu, rychle se ale narovnal a otočil se. Na krátký okamžik si nedokázal vzpomenout, kde leží Eleanořiny pokoje. Z těch dvou za jeho zády sálala hrůza a Paul se málem opět zhroutil. Vybral si tedy směr, o kterém si byl téměř jistý, že to je ten správný, a rozběhl se do temné chodby. Během několika sekund se jeho pocit beznaděje zdál být o něco mírnější. Přesto stále věděl, že jsou mu v patách. Bylo to strašlivé a zároveň mu to připadalo podivně nereálné. Jakási noční můra o útěku a pronásledování.

Proč mě jednoduše nechytí? uvažoval. Pokud jsou vládci této sítě, proč mě jednoduše neobklíčí nebo nevypnou můj sim nebo něco? Běžel čím dál rychleji a riskoval, že uklouzne na hladkých schodech. Bylo to hloupé mučit se stále těmi nezodpověditelnými otázkami - takže lepší bude popadnout svobodu za pačesy, dokud ještě může.

Pokaždé jsou však blíž a blíž, uvědomil si. Pokaždé.

Paul poznával známou tapiserii na zdi. - Jeho odhad tedy byl správný. V dalším okamžiku už bušil na dveře. Otevřely se jenom o několik palců a potom narazily na překážku uvnitř. Paul slyšel Gallyho hlas. Byl zmatený a kladl otázky. - Zapřel se ramenem o dveře a vši silou zabral. Dveře chvilku držely, ale pak o kousek posunuly to, co stálo za nimi. Paul na nic nečekal a vtrhl dovnitř. Eleanora se krčila v rohu a pevně k sobě tiskla vyděšeného Gallyho.

"Vy jste mě tam nechala!" rozkřikl se na ni Paul. "Vy jste mě tam nechala s těmi... příšerami!"

"Přišla jsem zachránit chlapce," odsekla stařena. "On pro mě něco znamená."

"A vy si myslíte, že když... když nanosíte ke dveřím nábytek, že... že ho tak před nimi uchráníte?" Oddechoval tak prudce, že jen ztěžka mluvil. Opět se ho začínal zmocňovat ochromující strach. "Musíme se odsud dostat. Jestli mě nemůžete dostat offline, mohla byste nás dostat alespoň do jiné simulace? Udělat hm... no, tu bránu, nebo jak tomu tady říkáte."

"Ne, ne." Potřásla zamítavě hlavou. "Když vytvořím pohotovostní bránu, abych se postavila Jongleurovým agentům, Bratrstvo se o tom dozví. Tohle není moje bitva. Tyhle Benátky jsou to jediné, co ještě mám. Nebudu to tedy všechno riskovat pro cizince, jako jste vy."

Paul nemohl uvěřit, že tady stojí a hádá se, zatímco mu Smrt a Zkáza dýchají za krk. "Ale co ten chlapec? Co bude s Gallym? Toho si vezmou také!"

Podívala se na něj a pak na dítě. "Tak si ho vezměte a utíkejte," odpověděla. "Jsou tam tajné dveře, které vás dostanou na náměstí. Tinto říkal, že nejbližší brány jsou u Židů nebo u Křižáků. Ghetto je ale moc daleko - až ve středu Cannaregia. Lepší tedy bude, když se vydáte do křižácké nemocnice. Když budete mít štěstí, můžete těm stvůrám utéct, a než vás opět najdou, možná se vám i podaří najít tu bránu."

"A jak mám najít to křižácké místo?"

"Chlapec vás tam zavede." Sklonila se a políbila chlapce na čelo. Uhladila mu vlasy a pak ho postrčila k Paulovi. "Přes mou ložnici. Postarám se o to, aby to vypadalo, že jste si sem vstup vynutil."

"Ale vždyť vám to tu přece patří!" Paul uchopil chlapce za ruku a postrčil ho ke dveřím. "Ale mně to připadá, jako byste se jich bála."

"Každý se jich bojí. A teď už jděte."

* * *

Ocitli se v neobyčejně malé chodbě a Paul musel běžet téměř po čtyřech. Když se konečně vynořili uprostřed světla na

náměstí svatého Marka, Gally se vrhl do davu radujících se, vrávorajících a opilých lidí. Paul ho těsně následoval. Narazil však do nějakého cizince, zakopl a upadl.

"Gally!" vykřikl, zatímco se pokoušel vstát. "Gally, počkej!"

On a cizinec byli navzájem zapletení do svých dlouhých plášťů. Jak se Paul pokoušel osvobodit, muž ho popadl za ucho a křičel na něj: "Zatraceně, zmiz!" Setřásl muže na zem, a jak se ho snažil překročit, muž ho popadl za nohu. Asi tak tucet kroků mu trvalo, než opět našel balanc, a ve chvíli, kdy se mu to konečně podařilo, dav kolem něj zhoustl, a on nikde před sebou neviděl chlapce.

"Gally! Cikáne!"

Jak křičel, dotklo se ho něco neviditelného, a on cítil, jak se mu naježily chloupky na zádech, jako by mu po nich přejela nějaká mrazivá ruka. Prudce se otočil a zahlédl nepatrný pohyb v temných obloucích na straně kostela svatého Marka - ze stínu na něj hleděly dvě bílé tváře. Masky vypadaly, jako by se vznášely bez svých těl uprostřed temného stínu jako světlušky.

Ucítil na zápěstí pevný stisk skutečné ruky a leknutím zalapal po dechu. "Co děláte?" zeptal se Gally. "Nemůžete bojovat. Musíme utíkat?"

A zrovna v okamžiku, kdy se mu trochu přestala třást brada a mohl se opět vydat za chlapcem do festivalové noci, uvědomil si, že Gally měl pravdu: nemohl bojovat - protože nechal svůj meč v Eleanořině pokoji.

Gally ho vedl napříč náměstím směrem na sever, společně se vyhýbali a obcházeli radující se lidi. Tam, kde si chlapec prorazil cestu s pomocí nadávek a kopanců, však Paul už takové štěstí neměl. Než se dostal na kraj náměstí, byl nucen utíkat před několika rváči, a znovu tak ztratil svého malého průvodce. I pohled dozadu na jejich pronásledovatele přinesl další obavy: skupina ozbrojených strážců právě vycházela z Dóžecího paláce a rozestoupila se přes náměstí svatého Marka. Tvářili se velice cílevědomě. Bylo to hrozné, že se ti dva nehodlali spoléhat jen na své schopnosti.

"Paule!" vykřikl chlapec z kolonády blízko věže s hodinami na kraji náměstí. "Tudy!" Jakmile se za ním Paul vydal, chlapec se protáhl do postranní uličky, přeběhl jedno nádvoří a pak zamířil do klikaté ulice, lemované z obou stran nejrůznějšími stánky, které byly přes pozdní noční hodinu stále ještě otevřené. Několik set metrů od náměstí se Gally přikrčil a zmizel v malé uličce. Na jejím konci přeběhl přes tmavou ulici a pokračoval dál po úzké stezce, která se táhla po břehu kanálu.

"Poslali za námi vojáky," vydechl ztěžka Paul, jakmile slezl po kamenných schodech a konečně s chlapcem srovnal krok. Když kolem nich po kanálu proplula nejspíše se kymácející loďka se zpívajícími pasažéry, ztišil hlas a řekl: "Je to dobré, že je tu venku tolik lidí." Pak se zarazil. "Ty jsi na mě volal mým jménem, že je to tak? Už si na mě tedy vzpomínáš?"

"Trochu," odpověděl Gally. "Já nevím. Myslím, že jo. Tak pojďte. Musíme si pospíšet. Zkusíme se vrátit k Velkému kanálu a najít tam loď, kterou nikdo nepoužívá..."

Paul mu položil ruku na rameno. "Počkej chvilku. To je hlavní cesta přes celé toto místo. A je to také jistá cesta ven. Budou nás hledat po celém kanále. Existuje nějaký další způsob, jak se dostat do křižácké nemocnice?"

Gally pokrčil rameny. "Můžeme jít více či méně přes město - stříhnout to kousek přes roh čtvrti Castello a potom do Cannaregia"

"Dobře. Tak jdeme."

"Je to tam ale hodně tmavé," prohlásil pochybovačně Gally. "Víte, také je to tam dost drsné. Jestli nás v Castello zabijou, pak to s největší pravděpodobností nebudou vojáci."

"Musíme riskovat. - Všechno je lepší než se nechat chytit těmi dvěma... stvůrami."

Gally se tedy znovu rozběhl a Paul se vydal za ním. Chlapec zatočil na východ k malému kanálu a běžel podél jeho břehu, až se kanál začal opět stáčet na sever. Tam je převedl přes most přes kanál, který se táhl za palácem a za Svatým Markem. Několik lidí mělo stále namířeno do srdce karnevalu a k Velkému kanálu, ale chlapec měl pravdu - ulice v této části města byly o poznání prázdnější a temnější a jen z několika málo oken svítilo na ulici světlo. Úzké dlážděné uličky jako by se tu utahovaly. Po obou stranách se tyčily domy a na Paula působily dojmem, jako by mu hrozily, že ho tu rozmačkají. Jen příležitostné hlasy a vůně vařeného jídla svědčily o přítomnosti života za stěnami těch domů, ale jejich průčelí stále vypadala jako nehybné masky.

Jak Paul klopýtal za chlapcem, který se pohyboval temnými uličkami s opatrností a mrštností kočky, snažil se přijít na to, co se to tu vlastně děje. Ty dvě kreatury, Finch a Mullet, jak jim z nějakého důvodu říkal, přestože vzpomínka na tato vtělení byla zahalená temnou mlhou, ho pronásledovaly z jednoho světa do druhého - ne, z jedné simulace do druhé. Ale přesto bylo víc než zřejmé, že nevědí, kde přesně se v té simulaci nachází, a dokonce i když ho našli - dosáhli vizuálního kontaktu - nestačilo to, aby ho mohli opravdu dopadnout.

Co to jen mohlo znamenat? Jedna věc byla jistá, přestože sloužili Bratrstvu Grálu, jejich moc nebyla neomezená. Alespoň to bylo jasné.

Vlastně to bylo tak, že lidé z Grálu v těchto simulacích měli jen velmi malou výhodu nad všemi ostatními, uvědomil si. Jinak by mě našli už dávno před tím. Provedli by v síti nějaké důkladné pátrání a objevili by mě stejně jako ztracený soubor.

To tedy znamenalo, že má aspoň nějakou naději. Vládci z Bratrstva možná byli strašlivě bohatí a bezohlední - svým způsobem to byli bohové - ale dokonce ani ve svém vlastním výtvaru nebyli všemocní. Dali se obelstít. A to bylo víc než něco, uvědomil si: po pravdě to rozhodně byla velmi důležitá myšlenka.

Pokračoval dál bez přemýšlení, jako by se přepnul na autopilota, a téměř vůbec nevnímal své okolí. A tak když se Gally najednou prudce zastavil, Paul ho málem povalil na zem. - Chlapec zamával prudce rukama na znamení, aby mlčel. Paul nejprve nechápal, proč vlastně zastavili. Byli asi sto metrů východně od Palácového kanálu a právě zatočili do ulice, která byla na benátské poměry velmi široká. Byla ale také neobyčejně tichá a jen na vzdálených dveřích jednoho domu

svítila do tmy jediná rozsvícená lampa. Na zemi se povalovala hustá mlha, a tak se zdálo, jako by se domy v ulici na té mlze vznášely. Paul si připadal, že s chlapcem stojí uprostřed kanálu, a nikoliv na dlážděné cestě.

"Co...?"

Gally ho plácl přes ruku, aby mlčel. V dalším okamžiku zaslechl tiché hlasy a pak zahlédl řadu nepravidelných stínů, které se najednou objevily mezi nimi a lampou. Bylo to několik mužů a kráčeli s jistou precizností. Nezdálo se, že by spěchali.

"Vojáci!" zasyčel Paul. "Někde uprostřed tedy musí být postranní ulička."

Gally ho popadl za paži a táhl ho směrem, odkud právě přišli. Když došli na konec ulice, chlapec na okamžik zaváhal, pak je ale zavedl do jiné malé uličky, aby mohli vojáci projít kolem. Jenže skupinka vojáků místo toho, aby pokračovala dál k Svatému Markovi, najednou zatočila, jako by je dva uprchlíci přitahovali jako magnety. Paul tiše zaklel. Jejich naděje byla čím dál menší - nejméně tucet vojáků s helmami a prsními pláty zaplnilo celou postranní uličku. Píky měli přehozené přes ramena a jejich boty hlasitě duněly po kamenné zemi.

Gally se rozběhl dopředu, ale malá ulička končila na břehu kanálu, takže jediná cesta odsud byla přes kamenný most, na kterém z každé strany visely lampy. Kdyby se pokusili přes most dostat, vojáci by si jich jistě všimli, ale v úzké ulici se nebylo kam ukrýt - ozbrojená jednotka zabírala místo ode zdi ke zdi. Gally jenom na chvilku zaváhal a pak se přehoupł přes okraj mostu. Paul byl rád, že ho právě v tom okamžiku sledoval, protože kdyby jen mrkl, chlapec by mu jednoduše zmizel. Přehoupł se přes nízký parapet za ním. Dupání těžkých bot a mužské hlasy už zněly tak blízko, že byl zázrak, že si jich vojáci dosud nevšimli.

Našli pod mostem asi metr velký prostor, kde se ukryli, ale do vody odsud skočit nemohli, protože by se ozvalo hlasité šplouchnutí. Díky tomu, že obyvatelé Benátek lili do kanálu i všechny odpadky, voda tu nepříjemně páchla, ale to bylo to nejmenší, co jim dělalo v tomto okamžiku starosti. Přikrčili se. Paul si přitiskl hlavu ke spodní části kamenného mostu a poslouchal blížící se kroky vojáků. Pak najednou ty kroky utichly. Paul zadržel dech. Ve tmě na Gallyho téměř neviděl, ale podle toho, jak byl chlapec napjatý, poznal, že i chlapec zadržel dech.

Asi na délku paže od nich se ve vodě ozvalo šplouchnutí. Paul se pevně držel a snažil se nezpůsobit ani ten nejmenší hluk. To, co vedle nich šplouchlo, ještě nějakou chvilku pokračovalo. Vzápětí se kousek od nich ozvalo další šplouchání. Paul ucítil zápach moči.

"...pokusili se zabít senátora," ozval se někdo nad nimi. Jeho společník jen cosi zamumlal a oba se začali smát. Dva tenké proudy na okamžik změnilly rytmus. "Ne, já taky," řekl ten první, "ale určitě bys nechtěl, aby tě někdo slyšel to říkat, že jo? Určitě bys nerad skončil v mučímě."

"Zatraceně," ozval se kousek dál na mostě další hlas. "Co si to tam vy dva vykládáte? Pospěšte si, musíme najít dva vrahy."

"Slyšel jsi to?" řekl první muž. "Jeden z nich je malej kluk, pouliční lotřík." Jeho proud pomalu ustal. "Měli by ty malé zmetky posbírat a uvařit je jako kraby, to říkám já." Také jeho společník skončil, ale jeho odpověď nebyla slyšet. "Jo," prohlásil ten první, "ale aspoň si s tímhle trochu užijeme, až ho najdeme."

Paul nemohl uvěřit, že by se o tom ti vojáci doslechli tak rychle - od chvíle, co s Gallym utekli z katedrály, neuplynula ani čtvrt hodina. To tedy znamenalo, že Finch a Mullet s tímto simovým světem nějak manipulují. Dokáží posílat informace po městě s neuvěřitelnou rychlostí. Přestože to bylo směšné, Paula taková nespravedlnost rozzlobila.

Vojáci pokračovali dál na druhou stranu mostu. Gally položil Paulovi ruku na rameno a naznačil mu, aby zůstal v klidu. Hlasy vojáků se vzdalovaly, až docela zmizely. Sekundy plynuly. Všude se zdál být klid, který narušovalo jen šplouchání vody o břehy kanálu.

"Já... si nepamatuju nic, co bylo před Černým oceánem," zašeptal po chvíli Gally, ve stínu zcela neviditelný.

Paul však v té chvíli nemyslel na nic jiného než na jejich útěk, a tak význam chlapcových slov hned nepochopil.

"Před...?"

Chlapec mluvil ztěžka, jako by mu něco svíralo hrdlo. "Korfu a tak - nic z toho si vlastně doopravdy nepamatuju. Ale vím to. Jenže teď jsem si začal na některé věci vzpomínat - Dům ústřic, jak jste říkal, a cestování s Bay a Blue a s ostatními. Já... já si myslím, že jsem dokonce měl i jiné jméno... ještě předtím, než jsem byl Gally. Ale co se dělo předtím, než jsem přeplul Černý oceán, si nepamatuju už vůbec." Hlas se mu zadrhl a on se rozplakal. "Nepamatuji se na svou mámu... ani tátu... na nic."

Přestože jim stále hrozilo nebezpečí, Paul se nedokázal ubránit pomyšlení na to, kdo vlastně Gally a ostatní děti z Domu ústřic jsou. A jak do toho celého vlastně zapadaly. Byly snad ty děti také uprchlími vězni jako on? "Už jsi několikrát o tom Černém oceánu mluvil, ale já nevím, co to je," řekl po chvíli. "Bylo to nějaké místo, jako je třeba tahle si...?" Pak si ale uvědomil, že termín simulace nejspíš chlapci vůbec nic neříkal. "Byla to země jako třeba Osmý čtverec, nebo jako tyhle Benátky?"

Chlapec chvíli mlčel. "Ne, to ne," řekl nakonec. Sice už neplakal, ale jeho hlas byl stále přerývaný. Paul si najednou vzpomněl, že ho překvapilo, když zjistil, že chlapec ve spánku nedýchá. Dotkl se tedy svého vlastního hrudníku a cítil pravidelný pohyb. I kdyby vycházel ze simulace, jak by bylo možné, že on dýchá, jako by jeho sim byl skutečný, zatímco ten chlapec ne? "Je to pro mě těžké si na něco vzpomenout," pokračoval Gally, "ale bylo to jako... jako tma. Ne jako tahle tma. Jako věčná tma. A dlouhou dobu tam nebylo nic než já a Bůh."

"Ty a... Bůh?"

"Já nevím. Někdo tam v té tmě byl, ale byl všude kolem mě a já slyšel ve své hlavě hlasy. Vlastně jen jeden hlas. A ten mi řekl, kdo jsem. Také mi řekl, že teď budu žít na novém místě a... a... a víc si toho už nepamatuju." Gallyho smutný tón rázem zmizel. "Měli bychom jít."

"Kristepane, to máš tedy pravdu." Paul vylezl na most a málem uklouzl a spadl zpátky do špinavého kanálu. Noční obloha se zdála být překvapivě blízko a hvězdy byly jasné jako zamrzlý ohňostroj. "Skoro jsem zapomněl," mumlal

ohromeně sám pro sebe. Všechny ty záhady, ať už byly jak chtěly fascinující, budou muset počkat, až se dostanou do bezpečí. Gally také vylezl na most a zamířil do uličky, odkud přišli. Paul se vydal krok za ním.

Ale kde budeme v bezpečí? pomyslel si. Ta ptačí žena mi řekla, že mám najít Tkadlenu. A kde že to Nandi říkal, že to místo najdu? Na Ithace? To je nejspíš v Řecku, řekl bych. Asi to bude patřit k nějaké řecké mytologii. Ale není snad ještě jedna Ithaca v Americe? Není to malé městečko u New Yorku?

Pospíchali dál ulicemi. Několik lidí, které tu potkali, na sobě nemělo kostýmy. Tvářili se, jako by se jich festival ani netýkal, snad jen s tím rozdílem, že jich pár bylo řádně opilých. Ještě dvakrát se museli ukrývat před vojáky, ale jejich pronásledovatelé se k nim už nedostali tak blízko, jako tomu bylo poprvé. Dokonce i dóžecí gardisté došli nejspíš k závěru, že je jen velmi malá naděje, že by se jim dva uprchlíky podařilo najít uprostřed karnevalového reje.

"Teď jsme v Cannaregiu," zašeptal Gally po delší odmlce a jeho hlas byl sotva slyšet. "Už to není daleko."

Chlapec je vedl postranními uličkami a přes prázdná náměstí s jistotou lišky, vracející se do svého doupěte. Paul se nemohl ubránit pomýšlení, jaké má štěstí, že mu Gally dělá průvodce. - Vlastně měl dosud štěstí ve všech simulacích, a to byla další důležitá věc, kterou si bude muset zapamatovat. Tato síť člověka dokázala překvapit docela stejně jako ve skutečném světě - dalo se tu najít dobro a pochopení. Připadalo mu to, jako kdyby lidé z Bratrstva Grálu nemohli vytvořit své virtuální světy realistické bez toho, aby sem nepřinesli alespoň trochu šťastných náhod. - To je něco, čeho by se měl držet, až ho znovu zachvátí pocit zoufalství, o jehož nevyhnutelnosti neměl sebemenší pochyby.

Mlha začínala houstnout, když se noc přesunovala blíž ke svému dalšímu rozbřesku. Paul zamával rukou, ale mlha se nerozplynula, a když se přestal hýbat, vrátila se zpátky na stejné místo, kde byla před tím.

"To je mlha z mořské vody," vysvětlil mu Gally, který byl v té mlze sotva vidět. "Přichází od moře a tady jí lidé také říkají Nevěstin závoj."

Jedině lidé, přesvědčení o tom, že jsou nerozlučně spjati s oceánem, mohli dát tak romantické jméno něčemu tak nehezkému, usoudil Paul.

Vlastně mořská mlha proměnila půlnoční Benátky na něco ještě mnohem surrealističtějšího než předtím, i když se to zdálo být stěží možné. Na každém rohu tu byl nějaký kostel a na několika místech se z mlhy bez varování vynořovaly tváře svatých i nejrůznějších monster. Některé sochy vypadaly zbožně, jiné groteskně, ale všechny hleděly kamsi daleko za hranice Benátek.

"Támhle je Zenův palác," zašeptal Gally, když procházeli kolem vysokého domu, který se tyčil nad okolní mlhu. Kráčeli o poznání pomaleji, protože už byli unavení, tedy Paul rozhodně byl, takže místo toho, aby běželi, šli jen rychlou chůzí.

"Víte, tady žije kardinálova rodina."

Paul jen potřásl hlavou. Byl příliš vyčerpaný, aby mu na tom záleželo, ale Gally to vzal jako znamení, že nerozumí. "Víte, ten, co se ta paní stará o jeho hrobku. Kardinál Zen."

Kromě toho, že v tomto okamžiku neměl příliš velký zájem o turistické informace, cítil stále hořkost, že ho Eleanora opustila, přestože k tomu měla víc než vážný důvod. Zpomalil a pak zastavil, aby se mohl trochu nadýchat chladného mořského vzduchu. "Kde je ta nemocnice?" zeptal se, sotva popadaje dech.

"Přímo před námi. Je to kousek za jezuitu." Gally ho vzal jemně za ruku a pokračoval dál.

Paul už ani necítil nohy a plíce ho nesnesitelně bolely. Bylo to těžké běžet bez zastávky celou půl hodinu - další informace, která v dobrodružných filmech, které kdy viděl, chyběla. Vlastně se dalo říct, že dobrodružství byla ve své podstatě až směšně náročná činnost.

Kdybych to býval věděl, že budu muset běhat, abych si zachránil život, pomyslel si zoufale, snažil bych se vypracovat si lepší kondičku. . .

Jak ho chlapec vedl kolem barokní fasády kostela, kterému říkal "jezuitský", a odtamtud na malé veřejné náměstí, Paul opět ucítil nepřijemnou bolest v žaludku: ten nevysvětlitelný strach, který v něm vyvolávala blízká přítomnost Finche a Mulleta. Začal se kolem sebe divoce rozhlížet. Na malém náměstí byl jen asi tucet lidí. Vraceli se z karnevalových oslav. Žádný z nich se však nepodobal jeho pronásledovateli, ale i když nepřijemný pocit strachu byl o něco slabší než předtím v katedrále, stále to byl ten stejný strach a pocit prohry.

"Ach bože," vydechl. "Oni jsou tady - jsou někde blízko."

Gally vykulil oči. "Já je také cítím. Od té doby, co se mě dotkli, když jsme byli na tom. . . na tom místě snů, od té doby je cítím."

"Místo snů?" Paul se zamračil a snažil se vzpomenout si. Společně s chlapcem se plížili přes náměstí jako dva ostražití vojáci a sledovali každíčký stín. Benátčané, posedávající na schodech jezuitského kostela, za nimi volali opilé nesrozumitelné žertovné poznámky.

"V tom hradu v mracích," vysvětlil mu tiše Gally.

"Ty si na to pamatuješ?" Paul sám si myslel, že to byl jen sen, kde se tehdy poprvé setkal s podivným strojem-obrem - bylo to něco naprosto odlišného ode všech jeho dalších zkušeností.

Gally se otřásl. "Dotkli se mě... bolelo to."

Z mlhy před nimi se jako loď duchů vynořila úzká temná budova se čtyřmi vysokými komíny na střeše. Tyčila se na protější straně náměstí. Gally ho vzal za ruku a přidal do kroku. Ještě mu stačil vysvětlit, že to je právě to místo, které hledají, ale Paul měl náhle strach vejít dovnitř. Na té budově bylo něco zvláštního a navíc pocit z jeho pronásledovatelů stále sílil. Možná na ně čekali uvnitř. . .

Z mlhy se vynořila vysoká postava. Gally vykřikl.

"Jaký dobrý vítr?" zeptal se klidným hlubokým hlasem.

Nejistá postava měla přes ramena přehozený potrhávaný plášť, který se svíjel v chladném větru a připomínal ptačí křídla. Muž měl dlouhý nos, téměř žádnou bradu a malé jasné oči, takže spíš připomínal nějakého špinavého přistavního ptáka. "Jaký dobrý vítr?" zeptal se znovu a podíval se na Paula a na chlapce. "Cizinci!" vykřikl hlasitě a Paulovi

naskočila husí kůže. "Přinášíte víno? V Oratoři jsou zlé časy. My hosté křížáků jsme zapomenuti - za karnevalové noci, za všech noci!"

Paul přikývl, doufaje, že to bude pochopeno jako soucit, a pokusil se projít kolem cizince, ale podivné stvoření ho chytilo překvapivě pevnou rukou za kabát. Gally téměř tančil netrpělivostí, jak se snažil jít dál.

"Ale jděte," řekl ten stařec a jeho dech páchl kořalkou. "Jenom proto, že jsme staří, bychom neměli být zapomenuti. Copak se nepostíme jako ostatní křesťané? Copak nemáme také právo na oslavu?"

"Ale já nemám žádné víno." Paul cítil, jak se k nim stíny jejich pronásledovatelů stále blíží. Byly čím dál temnější a větší. Vtom ho něco napadlo. "Jestli nás zavedete do nemocnice a pomůžete nám najít to, co hledáme, dám vám nějaké peníze, abyste si mohl víno koupit."

Stařec zavravoral, jako by ho ochromila náhlost jeho nečekaného štěstí. "Do nemocnice? A to je celé? Vy chcete jít ke křížákům?"

"Chceme tam někoho navštívit."

"Nikdo nás tam nechodí navštěvovat," prohlásil jejich nový průvodce a otočil se k domu se čtyřmi komíny. Nesnažil se Paulovi odporovat, bylo to jen povzdechnutí nad smutkem jeho života. "Jsme staří. Naše děti odešly nebo už jsou mrtvé. Nikomu nezáleží na tom, co s námi bude. Dokonce ani v době karnevalu." Roztáhl paže jako albatros a vydal se s nimi kolem budovy. Tam zamířil ke dveřím, kterých by si Paul nikdy v mlze nevšiml, a vzápětí se ocitli v temném interiéru.

"Přední vchod je dneska večer zavřený, abychom se nedostali ven," prohlásil jejich průvodce a pak si prstem poklepal na dlouhý nos. "Ale nikomu se nepovede vevnitř udržet starého Nicolu. - A teď ještě budu mít víno a budu ho pít tak dlouho, až budu mít hlavu plnou písniček."

Paulovi nemocnice na první pohled připadala poněkud strašidelná. Po chodbách se tiše šouraly postavy, zabalené v bílých pokrývkách. Několik jich stálo u oken, jiné se potácely na schodech a tiše si cosi pro sebe mumlaly. V jistém smyslu se podobaly sochám na náměstí - také se dívaly kamsi do prázdna. Oratoř byla útočištěm pro opuštěné starce, vysvětlil Paulovi rychle Gally, a tím se vyjasnily Nicolovy stížnosti. Ne všichni však byli senilní. Mnoho z nich otáčelo své překvapivě bystré pohledy po nových příchozích anebo se na ně starce vypyťovali. Ale jejich průvodce pokaždé jen mávl rukou a vedl Paula s chlapcem dál do hlubin nemocnice, až se zastavili před svíčkami osvětlenou kaplí. Nad vchodem na ně hleděla Madona s děťátkem.

Paul se podíval na Spasitelovu dětskou tvář a náhle si uvědomil, že jsou ztraceni. Neměli nejmenší tušení, kde by mohla být brána do další simulace. A navíc se mu zdálo být nepravděpodobné, že by o tom něco věděl Nicolo nebo některý z jeho spolubydlících - proč by měly simy vědět něco o infrastruktuře sítě? Takže to tedy záleželo jen na něm. Zoufale se snažil něco vymyslet, ale nedokázal přijít na nic jiného než na brány v řece, kterými už prošel. Kde tedy má hledat bránu, když tady žádná řeka není? Dal se vchod do další simulace poznat, nebo ho dokázali najít jen lidé, kteří tyto světy postavili?

Obrátil se ke Gallymu, ale než stačil promluvit, chlapec viditelně ztuhl a v jeho tváři se objevil strach. Také Paul to cítil: hrůza ho sevřela jako ocelové klepeto, srdce se mu rozbušilo a na kůži mu naskočil studený pot. Jejich pronásledovatelé byli blízko - velmi blízko.

A aby toho nebylo málo, v tom okamžiku uslyšel vzdálený hlas. Paul byl tak vystrašený, že ten hlas okamžitě nepoznal. "Katakomy," řekl hlas. "Musíte jít dolů."

Gally vytřeštil oči ještě víc. "Ta paní!" řekl.

Paul omámeně přikývl. Promlouvala k nim jaksi ze vzduchu, ale rozhodně to byla Eleanora.

Starý Nicolo vše sledoval s očividnou nedůvěrou vepsanou ve tváři. Jako sup se naklonil dopředu. "Říkal jsi přece, že mi dáš peníze."

"Ukaž nám nejdřív, kde jsou katakomby." Paul se snažil mluvit pokud možno klidně, ale uvnitř ho mrazilo a všechny jeho instinkty mu napovídaly, aby zalezl do nejbližší štěrbiny a tam se ukryl. "Katakomy? Ty v podzemí?"

"Tam ale nikdo není, jen mrtví křížáci," prohlásil Nicolo. "Říkal jsi, že chceš někoho navštívit."

Paul vytáhl měšec a odvázal ho z opasku. "Neříkal jsem ale, že ten člověk žije."

Nicolo se olízl, obrátil se a zamířil do kaple. "Tudy."

Stařec je dovedl za oltář k prvnímu schodu schodiště, které v tmavé kapli vypadalo jenom jako černý otvor v podlaze.

Paul mu hodil měšec a Nicolův výraz zjihn přilhouplou radostí, když si nasypal dukáty do vlhké dlaně. V dalším okamžiku spěchal z kaple a evidentně už se nemohl dočkat, až svůj výdělek utratí na karnevalu, který se pomalu blížil ke svému závěru. Za jiných okolností by pohled na toho starého lakomce Paulovi připadal směšný, ale nyní byl rád, že vůbec dokáže stát rovně. Pocit, že se past kolem něj začíná spouštět, byl strašný. Rozběhl se k nástěnnému svícnu, ale nemohl dosáhnout na zapálenou svíčku, a tak zvedl Gallyho, aby mu ji podal.

Dokonce i tehdy, když držel svíčku pevně v ruce a snažil se s ní posvítit si na schodiště, zdálo se mu to nebezpečné.

Schody byly úzké a uprostřed dokonale uhlazené od generací mnichů, kteří po nich prošli. Nejprve dolů, aby se pomodlili u ostatků svých ochránců, a pak opět nahoru. A tak to šlo den za dnem, rok za rokem celá staletí. Paul a Gally sešli opatrně schodiště a ocitli se u vchodu do katakomb. Tam najednou bylo víc stínu než světla svíčky. Chvějící se žluté světlo odhalilo řadu temných otvorů v prastaré kamenné zdi, nikde však nebylo napsáno, do kterého z nich mají vejít. Paul si otřel studený pot z čela a tiše zaklel. Připadal si jako v nějaké hrozně počítačové hře. Nikdy je neměl příliš v lásce.

"Eleanoro?" zašeptal. - Hrozba visela už tak blízko, takže měl pocit, že kdyby promluvil nahlas, jeho nepřítel by ho okamžitě našel. "Slyšíte mě? Kudy máme jít?" Žádná odpověď. Otvory ve stěně vypadaly jako ústa idiotů.

Gally ho zatahal za rukáv a zoufale chtěl jít dál. - Paul obrátil svou pozornost k zemi. Generace mnichů vyhladily v kamenné podlaze cestičky ke všem zívajícím otvorům, ale ze všeho nejzřetelnější to bylo v zadní části nejvíc vpravo,

jako kdyby začínali svou pout' právě tam, zatímco tunel nalevo blíž k nim se zdál být téměř nepoužívaný. Paul na chvíli zaváhal a potom si vybral ten levý otvor.

V nikách podél zdí tunelu se ukrývaly spící postavy z chladného mramoru. Měly sepnuté ruce v tiché modlitbě a oči obracely vzhůru, jako by přes silnou kamennou vrstvu mohly ještě někdy spatřit modrou oblohu. - Jak se tunel stácel dovnitř a dolů, byl mramor postupně nahrazován mnohem levnějším kamenem a také sochy byly čím dál jednodušší. Dokonce i niky se zmenšovaly. Nakonec, když už bezpochyby opustili podzemí Oratoře - a jistě i prostor křivolakých uliček pod náměstím - obrazy mrtvých a jednotlivé hroby skončily a vystřídaly je vysoké hromady různých kosterních zbytků. Paul cítil, jak mu Gally pevně sevřel ruku a hrůzou se oťásl.

Hromady kostí byly čím dál vyšší, až úplně zakryly strany tunelu. Tu a tam objevili za některou ze zatáček hromadu lebek, které na první pohled vypadaly jako dělové koule nebo byly vloženy do hromady jiných kostí jako ozdobné elementy, klikaté linky bezmasých tváří. Stovky prázdných očních důlků na ně hleděly, když procházeli kolem. Přestože Paul stále cítil zoufalství a hrůzu, v některých okamžicích se při pohledu na stěny plné kostí a nicotnost lidského konání, které ty kosti představovaly, nemohl ubránit pocitu, že lidi z Grálu vlastně téměř obdivuje. Možná to jsou krutí zločinci, ale přesto bylo něco téměř šlechtetného v každé lidské bytosti, která měla tu odvahu vypláznout jazyk na Velkého Ničitele - na Smrt, která jako černé vakuum nakonec vysála všechny životy.

Jeho myšlenky sklouzly od všeobecných úvah ke konkrétnějším, a on si právě začínal uvědomovat, že na těchto Benátkách, kde člověk může putovat až tak hluboko pod zem, aniž by byl po krk v mořské vodě, je něco opravdu neskutečného, když se tunel náhle rozšířil do velké podzemní kaple. Mezi stropem a podlahou stály tisíce vysokých pilířů - velké sloupy z kamene vytesané do tvaru dalších kostí, které působily dojmem strašidelného lesa. Svíčka ozářila jen malou část kaple - přesto se zdálo, že divné sloupy snad nemají konec - ale přímo před nimi bylo místo, kde žádné pilíře nestály. Byl to malý kousek podlahy, pokrytý zaprášenými mozaikovitými dlaždicemi. - Když Paul vykročil dopředu, svíčka, která už ho začínala pálit v dlaní, ozářila zem, a on si všiml, že mozaika zobrazuje velký kotel, nesený anděly a démony, ze kterého proudí paprsky jasného světla.

V tunelu, kterým sem právě přišli, se ozvaly tichounké šouravé kroky. Paulem to oťásl tak prudce, jako by právě stoupl na elektrický drát, a on opětovně ucítil strašlivý strach. Gally zoufale vykřikl.

Před nimi se uprostřed prázdného místa náhle bez jakéhokoliv varování objevilo jasné zlaté světlo. Záře se prohloubila a v dalším okamžiku se mezi sloupy objevila jasná brána. Mozaika na podlaze v té záři přestala být vidět. Paul pocítil příliv naděje a snažil se Gallyho přitáhnout k zářivému obdélníku, když vtom z něj najednou vystoupily dvě postavy. Jedna byla příšerně tlustá, druhá nepřírozeně vychrtlá. Paul potlačil vydešený výkřik, zavrával a pokusil se přitáhnout si chlapce k sobě.

Podvedení! Byli jsme podvedeni!

Když se obrátili a snažili se udělat několik kroků směrem k místu, odkud zrovna přišli, objevila se přímo před nimi Eleanorina drobná postava a zvedla varovně ruce.

"Nechodte zpátky!" Zdálo se, že hlas nevychází z jejích úst, že se ozývá přímo v Paulově hlavě. "Není to, jak si myslíte - to největší nebezpečí vás stále pronásleduje!"

Paul ji ignoroval. Nemohlo existovat větší nebezpečí než dvě postavy, co právě vystoupily z brány. Táhl Gallyho za sebou zpátky k tunelu. Eleanora k nim prosebně vztáhla ruce a chlapec zaváhal, ale Paul ho nehodlal pustit. Když už byli téměř u dveří zpátky do katakomb, objevily se v tunelu další dvě postavy, identické s těmi, co stály za jejich zády ve sloupovém sále. V jasném světle vypadaly masky Komédie a Tragédie, jako by byly ze zlata. Z dvou postav sálala hrůza a Paul zůstal stát jako opařený.

Na okamžik měl dojem, že mu snad přestane pracovat i mozek, připadal si jako zaseknutý stroj. Finch a Mullet byli přímo před nimi. Finch a Mullet byli i za nimi. Cesta byla z obou stran zatarasená a oni tu zemřou jako dva lapení králíci. Ptačí žena ho opustila a všechna její slova se teď zdála být zbytečná. Neměl ani pírk, kterého by se mohl přidržet.

"Otočte se!" vykřikla Eleanora. "A utíkejte k bráně! Je to vaše jediná naděje!"

Paul na ni hleděl a nebyl schopen slova. Copak nechápala, že jsou jejich nepřátelé na obou stranách? Kdyby tedy běželi k bráně, stejně by se s nimi setkali...

Obrátil se zády k blížícím se maskám a táhl chlapce za sebou. Přitom si byl stále víc vědom toho, co na něj číhalo za jeho zády. V místě, kde se vznášela Eleanora a stále se je snažila přesvědčit, aby běželi k bráně, se opět zastavil a otočil. Dvě postavy stále kráčely směrem ke zlatému světlu. Na chvíli měl pocit, že ho přestanou poslouchat nohy a že se i s chlapcem zhroutí na zem. Pak se na něj budou jeho nepřátelé moci z obou stran bez váhání vrhnout.

Postavy u brány byly nyní tak blízko, že už viděl, jak jim uprostřed temné siluety září oči. A tak jen bezmocně stál, když k němu jedna z těch postav natáhla ruku.

"Pane Johnstone? Jste to vy?" Undine Pankieová udělala pár dalších kroků do světla svíčky a zvedla si okraj svých obřích šatů, aby se jí nezašpinily o zaprášenou zem. "Ach bože, je to on. Seftone!" zavolala přes rameno. "Neříkala jsem ti snad, že toho roztomilého pana Johnsona najdeme tady?"

Paul si byl jistý, že se dočista zbláznil.

Její vyhublý manžel přistoupil k ní a mrkal očima jako sova za bílého dne. "Máš pravdu, drahoušku. Přejí vám hezký den, pane Johnstone!" Oba se tvářili, jako by ho potkali na odpoledním čaji.

"Možná viděl naši Violu," ozvala se paní Pankieová a chápavě se na Paula usmála, což by za jiných okolností vypadalo monstrózně a děsivě, ale v tomto okamžiku to byl naprosto nepopsatelný úsměv. "A kdo je ten malý andílek vedle vás? Takový roztomilý chlapec! Jistě nás s ním rád seznámíte..."

Jediné, co mohl Paul dělat, bylo Gallyho pevně držet, přestože se chlapec zoufale snažil mu vytrhnout a utéct. Jen Bůh věděl, co se odehrávalo v duši toho dítěte. Pankieové si ho prohlédli od hlavy k patě a jeho výraz je podle všeho velmi pobavil. Pak se pohled Undine Pankieové stočil na párek, blížící se k nim z druhé strany. Na malou a velkou postavu,

podobné těm jejich. - Obvykle mírný a srdečný výraz se z její odulé tváře vytratil, otočila se na svého manžela a vyměnila si s ním rychlý významný pohled. Paul ničemu z toho nerozuměl. Pak jako by se právě beze slov dohodli, otočili se k sobě zády, udělali několik kroků a oba naráz zmizeli ve stínu. Tím byla cesta k bráně pro Paula volná. "Pospěšte si!" křičela za ním Eleanora. "Brána je otevřená. Kam chcete jít?"

Paul zatahal Gallyho, ale chlapec se nechtěl hnout z místa.

"Pojď, Jonasi," zasyčel za ním Finch. "Neprotahuj už tu hru - i tak už dávno není zábavná."

Paul dál zápasil s Gallym. Ten se však odmítal hnout z místa. Oči měl zavřené, jako by se ocitl v jakémsi hypnotickém stavu.

"Tak kam?" zeptala se znovu Eleanora.

Nemohl rozumně uvažovat. V hlavě se mu honily nejrůznější názvy amerických měst a exotických míst, která si pamatoval ze snů svého mládí, která ho právě teď mohla stejně dobře zabít - Idaho, Illinois, Keokuk, Attica...

"Ithaka!"

Přikývla, zvedla ruku a dotkla se amuletu, který měla zavěšený kolem krku. Energie v bráně hlasitě praskala jako polena v ohništi. Finch a Mullet si právě za jeho zády strhli masky: jejich skutečné tváře však zůstaly ukryté ve stínu černých kápí, ale Paul přesto viděl lesk Finchova pohledu a zubatý úsměv Mulleta. Síla, která z nich sálala, proměnila jeho kosti na papír.

Když obě postavy přistoupily na vzdálenost paže k Eleanore, chlapec sebou najednou trhl a ožil. "Oni ublíží mé paní!" vykřikl a začal se znovu zmítat. Nyní však se nebránil tomu, aby ho Paul vzal do náruče, snažil se mu vykroutit proto, aby se mohl rozběhnout za ženou, kterou považoval za svou přítelkyni. "Oni ji zabijí!"

"Gally, ne!" Paul se ho pokusil chytit pevněji - měl pocit, že se mu každou chvilku utrhnou nehty z prstů - ale v okamžiku, kdy nepatrně uvolnil svůj stisk, chlapec se mu vytrhl a rozběhl se zpátky ke vznášejícímu se obrazu Eleanor.

"Ne, Cikáne!" vykřikla, "oni se mě nemohou ani..."

Podivný párek prošel skrz ni.

"...dotknout," dokončila větu plnou zoufalství a beznaděje. "Cikáne, ach, Cikáne..."

Mullet po něm natáhl mohutnou ruku, chytil ho a zvedl chlapce do vzduchu. Gally se bezmocně svíjel v jeho sevření jako moucha, uvězněná v pavučině.

Paul se zastavil. Teplá zlatá záře brány byla jen několik kroků od něj, ale přesto mu v tom okamžiku připadala na míle vzdálená. "Nech ho jít!"

Finch se ušklíbl. - "Ovšemže nechám. On není to dítě, které opravdu hledáme, je to jen ubohý červ v síti. Ale teď právě chceme tebe, Jonasi. Takže pojď sem k nám."

Paul už nedokázal bojovat. Všechno skončilo tak, jak se vždycky bál. Oni ho teď odnesou do temnoty, kde jsou věci ještě mnohem horší než smrt. Podíval se na Eleanoru, ale ta se stále vznášela na stejném místě jako bezmocný duch. V její tváři bylo vidět zoufalství. "Slibujete, že ho necháte jít?" zeptal se. "Když to uděláte, jsem váš."

Finch se podíval na malého chlapce, který se stále svíjel v Mulletově sevření, a Paul slyšel v jeho hlase pohrdavý úsměv. "Jistě. On není nic. Je to jen ubohý červ, bezvýznamná nicka."

Paul ze všech sil zápasil s otupělostí. "Dobrá," řekl a udělal krok směrem k nim.

"Ne!" vykřikl Gally. Chlapec kolem sebe vši silou kopal, snažil se zasáhnout obřího Mulleta do břicha a zároveň se mu vykroutit. Zakousl se mu do mohutné ruky a Mullet překvapeně vykřikl. Zvedl druhou ruku a chlapce od sebe odtáhl, pak s ním s překvapivou silou mřtil o zem. Paul slyšel strašlivý zvuk praskajících kostí a pak nastalo ticho.

Mullet se sehnul a zvedl bezvládné tělo. - Několikrát s ním zatřásl, pak znechuceně zavrčel a opět ho odhodil.

Chlapecovo tělo vypadalo jako ubohá bezvládná loutka - úplně, úplně bez života.

"Cikáne!" vykřikla Eleanora a její zoufalý sten plný bolesti rázem utichl v okamžiku, kdy její obraz náhle zmizel. Vzápětí se obrovský kamenný sál začal měnit, deformoval se, jako by ho drtila nějaká obří ruka. Finch a Mullet a Cikánovo nehybné tělo zmizelo z dohledu, když se obrovský sál zhroutil a všechny je polkl.

Paul se cítil prázdný až do morku svých kostí a ohromený tak, že ani nemohl plakat. Otočil se a rozběhl se ke světelné bráně.

Kapitola 31

Hlas Ztracených

INTERNET/ZPRÁVY: Mořští farmáři tvrdí, že obavy z krevet jsou neopodstatněné

(vizuál: korveta "Johanna B." rozhazuje zvukové sítě)

HLAS: Mořští farmáři jsou rozhořčení pomluvami o tom, že ulovené krevety jsou nositeli parazitů, způsobujících onemocnění zvané Tandagorův syndrom

(vizuál: UOF Clementino Tripolamenti v přístavu)

Clementino Tripolamenti, šéf nadnárodní společnosti Union of Ocean Farmers, podotknul, že mnoho lékařů se již vyjádřilo v tom smyslu, že Tandagorův syndrom je záhadné neurologické onemocnění, které nemá absolutně žádnou souvislost s jídlem.

TRIPOLAMENTI: "Lidé můžou říct cokoliv. Viděli jste to? Říkají tomu 'Nemoc šílených krabů' a považují to za vtip. Každoročně těžíme miliony tun těchto na zdravé proteiny bohatých mořských živočichů, kteří se pak přidávají do tisícovek dalších zdravých výrobků, a pak si někdo vymyslí nějaký přihlouplý vtípek, pustí ho do sítě, a naše životy jsou tím ohroženy..."

"KÓD DELPHI. OTEVŘÍT SOUBOR.

Je toho tolik, co bych chtěla říct, i když je to smutné, zvláštní a také strašné, takže ani nevím, kde bych měla začít. Myslím, že ať už to bude kdokoliv, kdo ve vzduchu zachytí tato slova, nemá naději to pochopit, pokud to celé řádně nevysvětlím. Mám na své vyprávění jen chvilku - všem ostatním to musí připadat jako bláznivé mumlání - než to šilenství opět začne. Pokusím se to tedy popsat tak, jak po sobě jednotlivé události následovaly, bez ohledu na to, jak frustrující mi to připadá.

Byli jsme mezi létajícími lidmi v Aerodromii, jak jsme tomu místu začali mezi sebou říkat. Došlo tam ke zmizení jedné dívky, a jelikož jsme tu byli noví, přirozeně podezření padlo na nás. Spřátelili jsme se s hlavou jedné rodiny Ohně ve větru, ale když k nám potom přišel s několika dalšími muži s oštěpy a tvářil se nesmírně vážně, myslela jsem si, že nás za ten zločin budou chtít popravit nebo nás obětovat některému ze svých bohů. Nebyla jsem daleko od pravdy.

Věžeňská jeskyně, do které nás odvedli, nebyla tak pohodlná jako ta, kterou jsme obývali s rodinou Ohně ve větru. - Byla vlhká a studená a plná netopýřích a ptačích trusů. Quan Li tiše plakala u malého ohniště a na její nejasnou tvář dopadalo světlo z plamenů - i ona, stejně jako já a Florimel, na sobě měla stále tentýž generický, zhruba indiánský šim, jaký nám byl přidělen při vstupu do Temilúnu. T4b byl zamlklý a protivný. Stavěl si v rohu z kamenů hromádky, které neustále boural a znovu stavěl jako malé dítě, co muselo zůstat po škole. Florimel a William se opět kvůli něčemu hádali. Florimel se jako obvykle zlobila, protože jsme podle jejích slov příliš pasivní, a v tom měla skutečně pravdu.

Přesunula jsem se do zadní části jeskyně, abych je nemusela poslouchat.

Lidé z Aerodromie nás skutečně podezírali, že se záhadným zmizením té dívky máme něco společného. Jmenovala se Září jako sníh. Plánovali s námi nějaký výslech, který měl začít s prvním stínem toho večera, aby určili naši vinu či nevinu. Když nám Oheň ve větru řekl, že těch několik málo, co výslech přežili, se zpravidla zbláznilo, nemohla jsem si pomoci, abych nepocítila jistou nostalgii ke starému napoleonskému kodexu. Bylo nám hrozně, byli jsme nešťastní a vyděšení. Každý z nás. I když jsme nevěděli s jistotou, zda bychom mohli zemřít vlivem něčeho, co se stane v simulaci, byli jsme si jisti, že nás to bude bolet.

Když jsem se rozhlédla kolem sebe po svých společnících a cítila jejich beznaděj a strach, najednou jsem si uvědomila, že jsem se vyhýbala své zodpovědnosti.

Od chvíle, kdy jsem byla ještě dítě, jsem občas využívala svou slepotu velmi manipulativním způsobem. Vždycky jsem zuřila, když jsem nebyla pozvána na večírek nebo nedostala práci, o kterou jsem stála, jen proto, že jsem slepá, i když musím být upřímná a přiznat se, že někdy to pro změnu fungovalo naopak - když jsem si říkala Je mi dovoleno, a tak jsem se mohla vymluvit z různých schůzek nebo se vyhýbat někomu, s kým jsem se nechtěla setkat, nebo jsem jednoduše neudělala něco, do čeho se mi nechtělo, a využila jsem k tomu jako omluvu právě svou slepotu.

A právě stejným způsobem, jak jsem si teď uvědomila, jsem dovolila, abych se mohla ukrýt za svými problémy před současnou situací. Netrpěla jsem méně než moji společníci - ve skutečnosti moje problémy znamenaly, že jsem několik dní potom, co jsem se dostala do sítě, trpěla strašnými bolestmi. Ale ty později ustoupily, a navíc jsem tady měla schopnosti, o jakých se nikomu jinému ani nesnilo. Přesto jsem se vyhýbala úkolu pomáhat na přivedení této skupiny. Ve skutečném světě jsem nevedla život a nedosáhla kariéry, které by mi většina lidí se zdravým zrakem mohla závidět, díky tomu, že bych byla poddajná a slabá. Tak proč bych se tak měla chovat tady?

Ach, ale už teď jsme se odchýlila od událostí, které jsem měla v plánu popsat. Toto je další myšlenka, další úvaha na další den. Stačí říct, že jsem se rozhodla, že už nebudu jednat tak bezcílně. Ať už mohu nebo nemohu těmto vystrašeným lidem pomoci, zcela určitě nechci stát tváří v tvář vlastnímu konci a říkat si: 'Mohla jsem sama sobě pomoci.' Nazývejte mě klidně sobcem, ale mně skutečně nejvíc záleží na tom, abych si sama sebe mohla vážít. Během dne, kdy jsme my všichni byli uvězněni, se postupem času dokonce i Florimel přestala hádat se Sladkým Williamem - myslím si, že to dělali proto, aby si udrželi alespoň iluzi svobodné vůle, když už nic jiného. Já jsem se snažila povídat si s Quan Li a s T4b, ale oba byli v příliš velké depresi, aby mohli mluvit. Zvláště Quan Li byla přesvědčená o tom, že budeme popraveni a že její komatózní vnučka tak ztratí i tu poslední šanci. Osoba v onýtkovaném kostýmu válečníka se však ani o žádnou komunikaci nepokoušela. Odpovídala na mé otázky jen prostým zavřením, a já jsem ji nakonec nechala, aby si dál stavěla ty své hromádky z kamení.

Dojedly jsme právě jídlo, které nám naši vězňatelé přinesli - byla to malá hromádka lesních bobulí a placka nekynutého chleba pro každého - když si Sladký William ke mně zcela nečekaně přisedl. Přestože ostatní seděli několik metrů od nás a každý z nich byl uzavřený ve svém vlastním malém zoufalém světě, William na mě šeptal. Na jeho chování bylo něco zvláštního, ale já jsem to přes své nevšední schopnosti nedokázala ani pochopit, ani pojmenovat. Zdál se mi nějak rozjitřený, to bylo jediné, co na tom bylo jasné - informace, pod jakou jsem vnímala jeho přítomnost, měla jakousi zvláštní vibraci, jako kdyby byl spíš vzrušený než deprimovaný.

Řekl: 'Myslím, že je čas, abych ti o sobě něco řekl.' Překvapeně jsem se na něj podívala - on si z nás nejvíce chránil svou skutečnou identitu - ale pomyslela jsem si, že to možná bylo tím, že jsme všichni cítili 'blízkou smrt'.

Řekla jsem: 'Samozřejmě, pokud si to tak přeješ. Lhala bych, kdybych řekla, že mě to nezajímá. Ale nic mi nejsi dlužen.' 'Samozřejmě že nejsem,' řekl s náznakem své dřívější úsečnosti v hlase. 'Nikomu nic nedlužím.' Ale místo toho, abych reagovala na jeho slova, jsem si poprvé všimla něčeho v jeho přízvuku - přízvuku, který jsem tolikrát slyšela používat pro komický efekt v dramatech zasazených dějově do Británie, kde, jak se zdálo, právě tento severoanglický akcent připadal lidem směšný. Zdálo se mi, jako by ten přízvuk předstíral. Samohlásky zněly poněkud divně a také to jeho nikomu nic bylo nepatrně jiné.

Chvilí mlčel. Pak, jako kdyby vycítil mé myšlenky, řekl: 'Víš, vždycky takhle nemluví. Ve skutečném životě vlastně nikdy.'

Mlčela jsem. Snažil se mi to vysvětlit, nebo se jen vymlouval? Nemohla jsem pochopit, proč mu na tom tak záleželo, i když každý člověk reaguje ve vypjaté situaci docela jinak.

„Nejsem vůbec takový, víš? VRL.“ Mávl jednou rukou a jeho netopýří plášť se zavlnil. „Je to jenom takové pozlátko. Snažím se být vtipný.“

Poprvé po mnoha dnech jsem si přála, abych mohla vidět tak jako ostatní lidé. Chtěla jsem se mu podívat do očí, abych viděla, co se za nimi skrývá.

Naklonil se ke mně blíž. „Ve skutečnosti ti teď řeknu něco, co je opravdu vtipné. A slib mi, že to nepovíš ostatním.“ Nečekal, jestli s tím budu souhlasit. „Tohle, co vidíš, vůbec nejsem já - myslím tím ten upíří úbor, smrtící, ale krásné pozlátko, nic takového. Tak za prvé - jsem starý.“ Tiše a nervózně se zasmál. „Opravdu jsem dost starý. Je mi už osmdesát a několik měsíců. Ale mám rád žertíky.“

Tak jsem o něm také uvažovala - jako o starém muži - a dávalo mi to jistý smysl, ale nebyla jsem si tak docela jistá tím, oč tu vlastně jde. Za prvé jsem si nebyla jistá, je-li vůbec on, a tak jsem se ho na to zeptala.

„Ano, ano. Obávám se, že ano. I když nic tak vzrušujícího, jak by sis asi představovala. Z domu jsem nevyšel už několik let, a tak ani nevím, jak ti to mám říct. Zkrátka, koho zajímá, čím člověk ve skutečnosti vlastně je?“

Musela jsem se ho zeptat. Měla jsem pocit, že se mnou nějakým způsobem manipuluje. „Když to nikoho nezajímá, tak proč mi to vyprávíš a proč se mi zdá, že se tak hrozně stydíš, Williame?“

Moje otázka ho překvapila. Narovnal se - cítila jsem, jak se uzavřel sám do sebe jako nějaká okřídlená bytost, která se křčí před deštěm na větvi suchého stromu. „Myslím, že jsem to asi jen někomu potřeboval říct,“ řekl. „Pro případ, že by se s námi něco stalo. Víš, co tím myslím.“

Bylo mi líto, že jsem se do něj tak pustila. Říká se, že v předvečer bitvy muži v zákopech vyprávějí své životní příběhy i naprostým cizincům. Možná není nic tak intimního, a přesto tak svazujícího, jako blížíci se smrt. „Co tě přivedlo do sítě?“ zeptala jsem se o něco přátelštěji.

Neodpověděl hned, a já měla zvláštní pocit, že se připravuje na to, aby mi vyprávěl svůj příběh. Musel se předtím ujistit, že má poskládané všechny detaily, jako někdo, kdo se připravuje vyprávět svému dítěti před spaním pohádku. Ale když promluvil, znělo to skutečně upřímně.

„Nejsem žádný mladík,“ řekl. „Ale mám rád mladé lidi. To znamená, že mám rád svobodu, kterou oni mají a kterou jsem já nikdy neměl. Obdivuji to, že mohou být tím, čím chtějí být - vytvoří nový sm, vrhnou se do nového světa, mohou být čímkoli. Když jsem byl mladý já, člověk musel všechno dělat z očí do očí, a jak už to tak s tvářemi bývá, ta moje se ani trochu nelíbí. Víš, co tím myslím. Nebyl jsem strašný, aby sis to nevykládala zle, ale nebyl jsem ani nijak zvlášť přitažlivý. Rozhodně jsem nepatřil mezi ty... nezapomenutelné tváře. A tak, když jsem nakonec odešel z poštovních služeb - byl jsem inspektor, ve skutečnosti jsem řídil regionální inspekční centrum, do důchodu jsem odešel před deseti lety - vytvořil jsem si svůj vlastní život v síti. A nikoho už nezajímalo, kdo vlastně ve skutečnosti jsem. Jen to, čím jsem v síti. Tuto postavu jsem si vytvořil sám, Sladký William, a vytvořil jsem ho tak výjimečného, jak jen jsem uměl. Řekl bych, že bys to popsala asi takto: sexuální role, společenská stránka, všechno jsem to natáhl, jak to jen šlo. Učil jsme se obskurní básníky, některé z těch cvoků z New Beat, dokonce jsem uměl i několik dílek od staroušů z Quiet Apocalypse a převáděl jsem je jako své vlastní. Prožíval jsem nejhezčí období svého života a sám sebe jsem se ptal, proč jsem do penze neodešel dříve.“

A pak několik z mých mladších onlinových kolegů onemocnělo. Vypařili se ze sítě. Způsobila to ta věc, o které už dneska všichni víme, byla to ta podivná kómata, ale tehdy jsem nevěděl nic jiného než to, že pár hodných mladých kluků odešlo, jako by byli mrtví. A nikdo nevěděl, proč to tak je. Šokovalo mě hlavně to, jak hrozně mladí lidé to byli. Stejně jako já předstírali, že jsou někým jiným, než tomu bylo ve skutečnosti - jednomu z nich bylo dokonce jen dvanáct!

A tak jsem se těmi záhadnými nemocemi začal trochu zabývat, jak jinak. „Myslím, že se to v jistém smyslu podobalo práci, kterou jsem kdysi dělal. A musím přiznat, že se to po čase pro mě stalo posedlostí. Čím víc jsem hledal, tím víc otázek jsem odkrýval. Pak jsem konečně narazil na první malou Sellarsovu nápovědu. Nakonec jsem použil tip od jednoho známého, který dělal na vysokém místě v UNCommu, a podařilo se mi dostat do sítě Jinozemě. Tam jsem hledal Ataskovo město. A to je celé.“ Pokýval hlavou, jeho příběh skončil. Cítila jsem zvláštní nespokojenost. Ne s příběhem samotným, ale se způsobem, jakým mi to najednou celé vyprávěl. Zvláště po tak dlouhé době tajnůstkářství. Byl to jenom skutečný strach z toho, co nás všechny čeká? Zdálo se mi to divné - od té doby, co jsme vstoupili do sítě, jsme čelili mnohým nebezpečím téměř na každém kroku. Možná, jak se zdálo, se na mě obrátil proto, že hledal jakýsi lidský kontakt a porozumění. Pokud tomu tak skutečně bylo, nedávala jsem mu na oplátku to, co ode mně nejspíš potřeboval. Napadlo mě, že jsem k němu možná přece jen nebyla spravedlivá. Spousta lidí mi řekla, že jsem chladná a otažitá.

Ale ať už byl jeho důvod jakýkoliv a ať už jsem na to reagovala jakkoliv, měla jsem dojem, že Sladký William chce víc, než se jen podělit se mnou o své přiznání. Pak se mě zeptal na mé vlastní životní zázemí. Prozradila jsem mu tedy, kde jsem vyrostla, a přiznala se, že jsem v dětství přišla o zrak při nešťastné nehodě, což nebyla tak docela pravda. Jenže já jsem si nebyla jistá, proč se mě na to vlastně ptá. Stále mi připadal, jako by byl nějak v povznesené náladě, a jeho energie mi připadala rušivá. William chtěl také vědět, co si myslím o zločinu, ze kterého jsme byli obžalováni, a jestli mám tušení, co se mohlo ve skutečnosti stát. Celý náš rozhovor probíhal ve velmi zvláštním duchu, jako kdyby v něm byl nějaký podtext, kterému jsem já nerozuměla. Po další čtvrtroční nepodstatného klábosení a zbytečných otázek se se mnou krátce rozloučil a šel si sednout do koutku jeskyně.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišla za mnou Florimel, aby se mě zeptala, co mi Oheň ve větru řekl o té ztracené dívce. Jelikož jsem před tím viděla ji a Sladkého Williama, jak spolu hovoří, řekla jsem: „William je dnes večer překvapivě upovídaný.“

Podívala se na mě ještě bezvýrazněji než obvykle a řekla: „Možná, ale já ne,“ pak se otočila a vrátila se na své místo kousek od ohniště. Nejspíš si myslela, že se pokouším od ní něco vyzvědět. A snad to tak skutečně bylo. Pak jsem

opět měla klid na to, abych mohla přemýšlet o tom, co jsme to jen za podivnou skupinu. Jestliže slepá žena, která strávila několik dní ve stavu blízkém šílenství, klade takovou otázku, každého může napadnout, že taková skupina se nejspíš ocitla v pěkném maléru.

* * *

Oheň ve větru a další členové kmene od Rudé skály, které jsem nikdy předtím neviděla - zdálo se, že se tím problémem zabývala většina místních rodin - pro nás při západu slunce přišli. Dovedli nás pod jeden velký horizontální strom, na kterém seděla trojice kmenových stařešinů. Otec ztracené dívky ohnivě hovořil o jejím napadení. Její náhrdelník, který vždy nosila na sobě, byl nalezen blízko rodinné jeskyně, což podle něj svědčilo o tom, že Září jako sníh neodešla ze své vlastní vůle. Ostatní rodiny nic neviděly ani nic neslyšely, a tak mluvily o tom, jak už je to dlouho, co se něco podobného v údolí přihodilo. Když se Florimel zeptala, kdy budeme moct klást otázky my, abychom se mohli bránit, byla odmítnuta. Nejstarší ze tří stařešinů, který byl tak svraštělý, že působil dojmem, jako by měl duté nejen kosti, ale celé tělo, nám zdvořile, ale rozhodně, řekl, že vzhledem k tomu, že jsme tu cizinci, nic z toho, co bychom řekli, by tak jako tak nebylo bráno vážně. Kromě toho také dodal, že kdyby nám bylo dovoleno klást svědkům otázky, mohli bychom využít příležitosti a uvrhnout na ně zlé kouzlo.

A tak naši soudci došli k očekávanému rozhodnutí - budeme muset podstoupit test pravdy. Vážně prohlásili, že budeme odvedeni na místo, kterému říkali Místo Ztracených.

Nikomu z nás se to příliš nelíbilo. Viděla jsem, že za jiných okolností by se Florimel nebo T4b pokusili probojovat si cestu na svobodu, ale byli jsme proti přesile v poměru asi tak sto ku jedné a navíc jednodenní vězení v nás oslabilo jakékoli odhodlání. A tak jsme se nechali vést. Kupodivu s námi zacházeli mnohem jemněji, než bychom očekávali - lidé Středního vzduchu byli ve své podstatě velmi zdvořilí. Slunce zatím zapadlo docela a kolem se šířilo večerní šero.

Ačkoliv vězni i strážci museli jít pěšky, přesto jsme na místo našeho výslechu kráčeli s řádným létajícím doprovodem. Armáda pozorovatelů se vznášela nad našimi hlavami jako rackové pronásledující rybářský škuner. Museli jsme jít rychlou chůzí téměř hodinu a několik posledních stovek metrů zdolávat vysoký skalní útes. Nahoře byla jakási přírodní mísovité prohlubeň, kde budou Aerodromiané o pár tisíc generací později možná pořádat symfonické koncerty. Tento přírodní útvar byl bezpochyby dílem nějakého ledovce. Nebylo tady nic než hromada kamenných úlomků, vytvářející na okraji jakousi stěnu, a jeden velký kámen uprostřed, který mi zlověstně připomínal obětní oltář.

Představovala jsem si, jak naše virtuální těla testují Tisíce ranami nebo něčím podobným, a poprvé za celou tu dobu se mě zmocnil strach z mučení a ze smrti. Začala jsem se potit, přestože večerní větřík byl chladný a příjemný. Najednou se mě zmocnila děsivá myšlenka - co když udělají něco s mýma očima? Představa, že by ublížili právě jim - nejzbytečnějším částem mého těla, ať už virtuálního nebo skutečného - mě však naplnila takovou hrůzou, že jsem se začala svíjet a snažila se vytrhnout svým dvěma strážcům. Kdyby mě nepřidrželi, jistě bych upadla.

Asi tak dvacet mladých silných mužů přistoupilo k velkému balvanu. Opřeli se o něj rameny, námahou sténali a funěli, až nakonec kámen posunuli o metr či dva na stranu a pod ním se objevila zlověstná temná díra. Jeden po druhém jsme potom byli přivlečeni k otvoru a svrženi dovnitř. První byl Sladký William. Choval se s překvapivou důstojností. Když byla řada na mně, pokusila jsem se být tak malá, jak jen to bylo možné. Jakmile mě hodili dovnitř, roztáhla jsem paže a začala se vznášet. Předtím jsem si nebyla jistá, zda budeme moct létat i v jeskyni, ale toto místo bylo plné podivných vzdušných proudů - nedaly se sice předem odhadnout, ale přesto nám pomohly vznášet se na jednom místě, když jsme na tom pracovali.

Quan Li dosud nevládla umění udržet se rovně ve vzduchu a já ji cítila nedaleko od sebe, jak se snaží narovnat do správné pozice. Než jsem stačila něco říct, velký balvan opět zaplnil otvor a my se ocitli v naprosté temnotě.

* * *

Přirozeně, Neznámý posluchači, jak jsi asi uhadl, jestli jsi četl i mé ostatní zprávy, situace nebyla pro mě tak špatná jako pro většinu mých společníků - tedy ne z počátku. Tma je můj spojenec a nepřítomnost světla pro mě znamenala jen velmi malou změnu v tom, co simulace mohla ukazovat ve viditelném spektru, nikoli však v tom, co jsem mohla vnímat. Cítila jsem, že jeskyně kolem nás je nesmírně rozlehlá. Dokázala jsem odhadnout vzdálenost mokřých stěn a špičaté stalaktity pro mě představovaly jakési spirály informací. Snad by se to dalo popsat stejně, jako když se jeden dívá na plynoucí řeku a dokáže odhadnout umístění kamenů, skrývajících se pod vodou, podle vírů na hladině.

Slíbila jsem si, že se ujmou své nové role a vezmu osud pevně do svých rukou, a tak zatímco ostatní křičeli hrůzou, já jsem klidně absorbovala detaily našeho okolí a snažila se vytvořit si v duchu mentální mapu.

Klidně? Vlastně si tím nejsem jistá. Jeden z mých milenců na univerzitě - než jsem se vrátila pod svou Černou horu a metaforicky za sebou zavřela dveře - tvrdil, že jsem chladná a tvrdá jako titan a stejně ohebná. Měl tím na mysli můj zvyk stavět se od věci stranou. Pro někoho, kdo mě nezná, to musí znít podivně, když mě pak slyší mluvit o hrůzách, které jsem už popsala a které ještě popíšu, tímto neosobním způsobem. Ale přestože mě slova toho muže tehdy ranila, zeptala jsem se ho: „A co jsi čekal? Myslíš si, že žena, která nevidí, by se měla po hlavě vrhat do problémů?“

„Vrhat?“ řekl a zasmál se. Upřímně ho to pobavilo. Byl to bastard, ale měl rád vtipy. „Ty že se do něčeho vrháš? Vždyť ty ani nevstoupíš do pokoje bez toho, aby sis nejprve neprohlédla modráky.“

Nemohu říct, že by příliš přeháněl. A když se teď tak poslouchám, slyším mluvit tu Martinu, která musí všechno prozkoumat a vše zaznamenat snad možná proto, že jsem vždycky měla potřebu dělat si pro sebe mapu, abych se mohla pohybovat ve světě, ve kterém ostatní jednoduše žili.

Takže je docela možné, že to celé zní příliš chladně a příliš jistě. Moji přátelé byli ztraceni. Ale já ne. Přesto jsem měla stále strach, a velmi brzy jsem zjistila, že k tomu mám i dobrý důvod.

Celá jeskyně byla jako obrovský rozbitý včelí úl. Bylo tu mnoho komínů a spleťtých tunelů. Vznášeli jsme se těsně pod otvorem, ale všude kolem nás se v temnotě skrývala ostrá kamenná zákoutí s okraji jako nabroušené nože a se smrtícími bodci. Ano, mohli jsme létat, ale k čemu nám to bylo, když jsme nic neviděli a jen několik palců od nás se skrývaly

překážky, které mohly ublížit nebo dokonce zabít? Quan Li už si o jeden ostrý kámen poranila ruku. Dokonce i hlas klidné a sebevědomé Florimel se chvěl hrůzou, a zdálo se, že se jí situace vymyká z rukou.

Mimoto jsme tu nebyli sami, což si zatím ostatní neuvědomili.

Když jsem konečně měla jistou představu, jak vypadá prostor kolem nás, zavolala jsem na své společníky, aby zůstali, pokud to jen bude možné, na svých místech. Někteří z nich se na můj pokyn museli přesunout o kousek dál, aby jim nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Já jsem zatím začala cítit změnu informačního pole - zpočátku byly ty změny jen nepatrné, ale postupem času začaly být mnohem intenzivnější. Byla to právě Quan Li, která ty hlasy zaslechla jako první.

„Co je to?“ vykřikla. „Někdo... někdo tady je...“

Zvuky byly čím dál hlasitější. - Jako kdyby se ten šepot blížil k nám ze všech koutů tohoto labyrintu - temnotu zaplnily jakési neviditelné bytosti, a to, co zpočátku znělo jen jako vzdechy a sténání, se začalo měnit v souvislou řeč.

„...ne...“ šeptaly ty hlasy a „ztracení...“ nařikaly druhé, „pomozte mi!“ a sténaly: „Zima, taková zima, taková zima...“ - tisíce tiše nařikajících duchů mumlalo a kvílelo kolem nás jako vítr.

Ale vidět jsem je mohla jen já svým vlastním způsobem. Já jediná jsem cítila, že to nejsou celí tvorové, že nemají virtuální těla tak jako mí společníci, že jsou to jen jakési flexibilní dané řady algoritmů, které se pohybují s jistým záměrem. To, co nás obklopovalo, byla mlha z nějaké podivné hmoty, byly to jakési lidské konfigurace, jež vystupovaly z informačního hluku a pak se opět rozpouštěly. Oni sami nebyli kompletní, ale ačkoliv byli jen částeční a efemerní, byli stejně individuální jako například sněhové vločky. - Zdálo se být mnohem víc než pouhým trikem v programu - každý fantom v okamžiku své kvintesence se mi zdál být skutečný. Už tak pro mne bylo těžké odlišit rozdíl mezi realitou mých společníků a realitou simulovaných lidí v síti. - Ale tyto tvorové byli dokonce ještě o něco komplexnější. Jestli se něco takového může vytvořit vlivem pouhé mechaniky, i kdyby se jednalo o systém tak magicky schopný, jako je Jinozemě, pak mám skutečně o čem uvažovat.

Ale nejpodivnější věc na těchto fantomech byla ta, že nás zároveň naplňovali hrůzou i soucitem. Byly to hlasy ztracených a zoufalých dětí prosících, aby je někdo zachránil, nebo plačících z pouhé bezmoci v noční můře. - Byly to chorály ztráty a bolesti, jaké žádný rozumný člověk nemůže ignorovat. Každý nerv, každá buňka mého skutečného těla toužila jim pomoci, ale byli stejně nepolapitelní jako kouř. Přestože možná v sobě měli nějaký racionální kód, byli to jednoduše duchové, jinak se to nazvat asi nedá.

T4b najednou začal křičet a zuřit. Tehdy mi připadal téměř dospělý. „Matt!“ křičel. „Matt, to jsem já. Vrať se zpátky!“ V tom okamžiku byl ještě víc slepý než já, přesto se vrhl dopředu do mračna informací a prsty šátral v prázdnotě. Jenže jakmile přestal mávat rukama, začal bezmocně klesat po straně tunelu a narážel do zdí v marné snaze chytit něco, co tam nebylo. Jedině já jsem dokázala prohlédnout temnotou a vidět ho, a proto jsem se za něj vrhla. Popadla jsem ho za kotník plný bodců a vykřikla bolestí, když mi ostré hroty na jeho kostěm probodly kůži. Zavolala jsem na ostatní, aby mi přispěchali na pomoc, a křičela jsem co možná nejhlasitěji, aby mohli najít ve tmě můj hlas. Přestože se mě T4b snažil setrást, stále jsem se ho držela.

Než k nám dorazili ostatní, podařilo se mu praštit mě vši silou do hlavy, což způsobilo v mém vnitřním světě jakýsi bezsvětelný požár. Téměř jsem nevnímala, a tak ani nemohu říct, kdo ho nakonec vlastně zachránil. Přesto se jim všem bránil, kopal kolem sebe, plakal a neustále vykřikoval jméno jakéhosi Mattiho, když ho táhli zpátky do otevřeného prostoru. Já jsem byla dezorientovaná, pomalu jsem se otáčela ve vzduchu na místě, kde mě T4b zasáhl, jako astronaut uprostřed vesmíru. Pak se vedle mě ocitla Quan Li a odtáhla mě zpátky k ostatním.

Nějakou dobu jsme se vznášeli uprostřed nařikajících duchů. Neviditelné prsty se dotýkaly našich tváří a těsně za našimi zády mumlaly sotva slyšitelné hlasy. Chvilkami mi dokonce připadalo, že mumlají uvnitř nás. Quan Li zaslechla něco, co ji rozplakalo - cítila jsem, jak vedle mě nařiká a bezmocně se otřásá potlačovaným zoufalstvím.

„Co je to za věci?“ zeptala se Florimel. „Co se děje?“ Avšak v jejím hlase nebyla žádná síla. Také ona se poddala zmatku. Když jsem opět byla schopna vnímat, pomyslela jsem na lidi z Aerodromie, na kmen z doby kamenné, co čekal venku před jeskyní. Nebylo divu, že toto byl jejich způsob, jak si poradit s podezřelými zločinci, uvědomila jsem si - pokud nás to dokázalo naplnit takovou hrůzou, a my jsme věděli, že nejsou skuteční, tak jak hrozné to pak muselo být pro ně?

Najednou jsem si uvědomila, že s těmi vymyšlenými tvory soucítím. Skutečnost této neskutečnosti mě dostala.

A zatímco se mi toto vše honilo v hlavě, měla jsem dojem, že nás neviditelné zástupy, nacházející se všude kolem nás, táhnou kamsi pryč z centrální jeskyně. Nepatrné doteky, šeptající hlasy na nás naléhaly a vedly nás. Jediná já jsem cítila naše okolí, a tudíž chápala, že nás vedou prostorem natolik velkým, aby nám nic neublížilo. Proto jsem se nebránila. Ostatní, mnohem více dezorientovaní než já, si vůbec neuvědomili, že se vzdalují od místa, kudy jsme do paláce Ztracených vstoupili.

Florimel se vznášela blízko mě a přes tiché mumlání hlasů se zeptala: „Myslíš si, že to je to, co hledáme? Jsou tohle snad ty ztracené děti?“

Přestože moje mysl po tvrdé ráně železných pěstí T4b stále ještě pracovala velmi pomalu, nemohla jsem se ubránit pocitu, že jsem na světě ten největší idiot. Dokud totiž Florimel nepromluvila, nechápala jsem, co mohl výbuch zlosti T4b znamenat. Měla snad pravdu? Bylo tohle to místo, kam mizely komatózní oběti Bratrstva Grálu? Byli ti mumlající duchové kolem nás něčím víc než pouhým uměleckým efektem v magickém simovém světě? Pokud ano, uvědomila jsem si, pak jsme skutečně byli obklopeni duchy - nepokojnými duchy téměř mrtvých dětí.

Moje poslední zbytky ostražitosti se rozpadly na kusy, a já cítila, jak mě polil chlad. Co když jedním z těch duchů je Stephen, bratr Renie? Jak hrozné to pro něj musí být, jistě mnohem horší, než by mohl být obyčejný spánek v kómatu. Pokusila jsem se pochopit takovou existenci - život v podobě pouhého oblaku informací. Zmatený, bojující a ztracený. Snažila jsem se představit si, jaké to asi je pro malého chlapce, který se snaží udržet si vědomí své vlastní individuality a zápasí s tím, aby zůstal přičetný uprostřed nekonečné chaotické temnoty, když z jeho skutečného já zůstalo jen něco

málo víc než malá ledová kostka uprostřed oceánu, která se mohla každým okamžikem rozpustit a zmizet. Do očí se mi nahrnuly slzy. Zlostí jsem sevřela pěsti a přitiskla si je na břicho. Jenže v té chvíli jsem začala padat, musela jsem tedy paže opět roztáhnout. Dokonce i teď, když piši tuto zprávu, naplňuje mě to děsivou zlostí. Jestli se slova, která Florimel řekla - ať už je ve skutečnosti kdokoliv - ukáží být pravdivá, nedokážu si představit, že bych to jednou musela říct Renie Sulaweyové. Raději bych jí lhala a řekla jí, že její bratr je mrtvý. Raději bych jí řekla cokoliv jiného, než aby se dozvěděla tuto strašnou pravdu.

* * *

Duchové nás vedli stále dál, a jak jsme se pohybovali temným prostorem, jejich hlasy byly čím dál srozumitelnější. Z té podivné kakofonie vystupovaly celé věty, myšlenky a kusy životů, které nedávaly žádný smysl, jako když se člověk náhodně napojí na nějakou jinou telefonní linku. Někteří duchové mluvili o věcech, které udělali nebo které chtěli udělat. Jiní jednoduše vyslovovali řadu vzájemně nesouvisejících slov. Jeden tichý hlásek, který zněl jako hlas malého děvčátka, recitoval dětskou básničku, kterou jsem si pamatovala ze svého mládí, a na okamžik mě napadlo, že slyším svého vlastního ducha, stín dítěte, jakým jsem kdysi dávno byla a které jako by tu osudnou noc v ústavu Pestalozzi, když vypadla energie, tehdy zemřelo.

Nakonec jsme se vynořili na otevřeném prostranství obrovské podzemní jeskyně. Připadalo mi to jako dutina po pecce v ovoci. To ovoce bylo ale shnilé a pecka byla pryč. Prázdný prostor byl plný bzučících, štěbetajících věcí s vánky a tichými povzdechy a doteky lehkými jako pavučiny. Ještě před malou chvilkou kolem nás bylo asi tisíc hlasů, nyní však se zdálo, že jich je nejméně stokrát, možná tisíckrát tolik. Zaplňovaly celou prázdnotu.

Zatímco se nás pět vznášelo mezi nekonečným mračnem ztracených, chvějících se, zmatených, uplakaných a vyděšených hlasů, já jsem cítila, že ty hlasy začínají nacházet jakousi společnou rezonanci. Uprostřed toho zmatku se začaly vynořovat vzory, jako kdyby vystupovaly z velké řeky v poslední simulaci, kterou jsme navštívili. Slyšela jsem miliony hlasů, jak se slévaly, zpomalovaly své blekotání nebo zrychlovaly váhavé mumlání. Celé to bylo tak bizarní, že jsem málem ztratila své ostatní čtyři společníky - stali se jen vzdáleným mračnem na obzoru mé pozornosti.

Hlasy se dál zbavovaly svých individuálních charakteristik. Křik postupně utichal, tiché mumlání postupně sílilo. Celé se to stalo během několika okamžiků, ale bylo to tak komplexní a fascinující, jako dívat se na zrození světa. Já jsem to vnímala nejen s pomocí svého sluchu, cítila jsem různé zubaté grafy a víry odporujících si informací, které postupně začaly sdílet jedinou vibraci. Cítila jsem to i na jazyku. Vnímala jsem to i čichem... zkrátka jsem to vnímala všemi smysly. Celý chaos se nakonec proměnil v jediný tón jako ta nejtišší nota, která se dá zahrát na největších varhanách ve vesmíru. A pak to utichlo. Ještě několik okamžiků se ve vzdálených koutech jeskyně rozléhala ozvěna, ale bylo to stejné, jako když člověk nechá ohňostroj vybuchnout v spleť tunelech. Pak nastalo ticho. A uprostřed toho ticha se ozval hlas. Všechny hlasy. Jeden jediný hlas.

„My jsme Ztracení. Proč jste přišli?“

Florimel, William - nikdo z mých společníků nepromluvil. Viseli uprostřed temnoty vedle mě bezvládní jako slamění strašáci. Otevřela jsem ústa, ale nemohla jsem vydat ani hlásku. Říkala jsem si, že nic z toho není skutečné, ale sama jsem tomu nevěřila. Bytosti, které zaplnily jeskyni, trpělivě čekaly na odpověď jako úl plný včel, čekajících na východ slunce - milion individuí naladěných na jednu strunu jako jediná bytost.

Nakonec jsem přece jen našla hlas - koktala jsem však tak, že jsem nemohla uvěřit, že to je můj vlastní hlas. Přesto ze mě několik slov vyšlo. „Lidé Středního vzduchu nás odsoudili k smrti...“ začala jsem.

„Vy jste přišli zpoza Černého oceánu,“ promluvil hlas Ztracených. „Vy nejste odsud. My vás známe.“

„Z... znáte nás?“ vydechla jsem překvapeně.

„Máte Jiná jména,“ řekli Ztracení. „A to mohou mít jen ti, kdo překročili Oceán.“

„Vy chcete... říct, že víte, kdo jsme... kdo skutečně jsme?“ Stále jsem jen stěží hledala slova. Spíš jsem cítila, než že bych slyšela malé prudké pohyby kolem mě - měla jsem pocit, že jeden z mých společníků cosi kňourá nebo se mi snaží něco naznačit, ale já jsem mu nerozuměla a ani jsem se o to nepokoušela. Nemám proto lepší slovo, ale byla jsem hluchá, ohlušená silou hlasu Ztracených a bezmocná jako někdo, kdo se snaží zapamatovat si jediný tón, když stojí před symfonickým orchestrem.

„Máte Jiná jména,“ pokračovali Ztracení, jako kdyby to vysvětlovali naprostému hlupákovi. - „Ty jsi Martina Desroubinsová. To je jedno z tvých Jiných jmen. - Přišla jsi z místa, které se jmenuje LEOS/433/2GA/50996-LOCNJL. A to místo je na druhé straně Černého oceánu. Tvoje číslo v případě pohotovosti je...“

Podivný hlas odříkal číslo do mé kanceláře v Toulouse a pak také číslo společnosti, s pomocí které nás Singh nepozorovaně dostal do sítě Jinozemě. Tón toho hlasu byl vážný, jako když Bůh promlouval k Mojžíšovi na hoře Sinaj. Já jsem na okamžik měla velmi zvláštní pocit, při kterém se celý svět jaksi zkroutil. Byly snad všechny hrůzy, co jsme prožili během několika posledních týdnů, jen nějakým bizarním žertem, uvažovala jsem - byli jsme zataženi do toho všeho jen proto, abychom se nakonec dostali k tomuto neuspokojivému a přesto ohromujícímu rozuzlení? Pak jsem si uvědomila, že ať už byli Ztracení čímkoliv, jednoduše si přečetli moje vstupní data. Svět se opět narovnal do svého původního tvaru, tedy alespoň tak, jak to jen bylo za těchto šílených okolností možné. Pro Ztracené nebyla však moje „Jiná jména“, jak tomu říkali, ničím triviálním. Vyjmenovávali je do posledních detailů bez toho, aby je chápali v celém kontextu, jako když pes následuje svého pána do každého pokoje v domě, když hledá jeho vodítko.

„A ty jsi Quan Li,“ pokračoval ten hlas. Poslouchali jsme a byli ohromeni trivialitou detailů, když hlas odříkával čísla a kódy, reprezentující vstupní cesty Quan Li, až nakonec skončil - „... z místa zvaného Vlny mírné pravdy Ponorného paláce, Victoria, zvláštní administrativní oblast v Hongkongu, v Číně, na druhé straně Černého oceánu...“

„Florimel Margethe Kumemannová... Stuttgart, Německo.“ Hlas začal odříkávat Florimelina data, čísla, informace o bankovních účtech, a zdálo se, že to snad nikdy neskončí. Všichni jsme jen bezmocně naslouchali.

„Javier Rogers,“ pokračoval dál hlas, „z místa zvaného Phoenix, Arizona...“ Až když jsem zaslechla jeho zoufalé fňukání,

jako kdyby mu právě někdo uštědřil řádný políček, pochopila jsem, že slyším skutečné jméno T4b.

Hlas Ztracených mluvil několik dlouhých minut a my si vyslechli celou řadu stejně komplikovaných a nebezpečných cest, jakými se vydávali badatelé šestnáctého století za svými tajemnými záhadami, a po chvíli pochopili, že hlas vyjmenovává cesty, jakými se T4b dostal do sítě Jinozemě. Když se konečně odmlčel, také my ostatní jsme nevěděli, co na to říct. V hlavě se mi zrodila myšlenka, ale než jsem ji stačila zformulovat, hlas, který byl vlastně milion hlasů, opět promluvil a vyrušil mě z mých úvah.

„Proč jste přišli? Máte nás snad dostat za Bílý oceán?“

„Já tomu nerozumím. Jaký >Bílý oceán<?“ zeptala jsem se. „Ne Černý, o kterém jste mluvili před chvílí? My ale žádné takové místo neznáme. Jsme uvězněni ve vaší síti.“

„Čekali jsme tak dlouho,“ řekl hlas. „Jsme Ztracení. Ale kdybychom překročili Bílý oceán, naše trápení by skončilo. Byli bychom doma. Všechno by bylo zase v pořádku.“ V tom kolektivním hlase byla slyšet strašlivá smutná touha, a já se až otřásla.

„My o tom ale nic nevíme,“ řekla jsem s pocitem beznaděje. Ztrácíme tady čas, křičely na mě všechny mé smysly - něco se dělo nebo se mělo stát, zatímco naše pozornost byla upoutaná tímto šílenstvím. Nevím, kde se ve mně ten pocit vzal, ale byl ve mně a neustále narůstal. „Kdo jste?“ zeptala jsem se. „Co vás sem přivedlo? Jste snad děti - děti, které byly touto sítí také uvězněny?“

„My jsme Ztracení!“ odpověděl téměř zlostně ten hlas. „A vy všichni jste Jiní a musíte nám pomoci. Ten, kdo je Druhý, nás opustil a my jsme teď ztracení... ztracení...!“ Kolektivní hlas se opět rozpadl a já slyšela jednotlivé nářky.

Jeden ze společníků mě zatahal za rukáv, ale já se právě snažila najít v této situaci nějaký smysl, takže jsem si nemohla dovolit narušit nějak svou koncentraci. „Co myslíte tím, že my jsme Jiní a že vás Ten, kdo je Druhý, opustil? My tomu vůbec nerozumíme!“

„Přivedl nás sem Ten, kdo je Druhý,“ vysvětloval ten hlas, byl však už roztříštěný na mnoho hlasů. „Přivedl nás sem z temnot Černého oceánu, ale pak nás opustil. Je nemocný, už nás nezná, už nás nechodí rozveselovat...“ Jednotlivé hlasy jako by se snažily překřičet ten společný. „Musíme najít Bílý oceán za velkou Horou - jedině tam budeme zase celí. Jedině tam najdeme náš domov...“ Hlas byl nyní plný různých interferencí, zněl jako hlas z porouchaného rádia. Někdo mě stále tahal za rukáv. Otočila jsem se a podle informačního vzoru jsem zjistila, že to je Florimel.

„Martino - William je pryč!“

Nechápala jsem, o čem mluví. „Co mi to tu povídáš?“

„William zmizel! Ty hlasy o něm nemluví - slyšelas to přece!“ Také Florimel se ze všech sil snažila nezbláznit. „A teď zmizel!“

„A ta čínská paní je taky v prachu,“ ozval se T4b a hlas se mu třásl strachy.

Společný hlas se už téměř rozpadl a můj pocit, že se má něco hrozného stát, každým okamžikem sílil.

„Ne, já jsem tady!“ vykřikla Quan Li. Cítila jsem vzor její energie, jak se blíží mezi nás. „William do mě strčil. Praštil mě!“

Byla strašlivě neklidná. „Myslím, že se mě pokusil zabít.“

Můj zvláštní pocit nyní ještě více zesílil. Ať už byl William kdokoliv, bylo jisté, že skrývá nějaké tajemství. Možná dokonce i ublížil té dívce. „Utekl, protože nechtěl, aby o něm Ztracení mluvili,“ řekla jsem. „Nechala jsem se rozptýlit. Jedině já jsem mohla zjistit, že utíká!“

Než ostatní stačili něco říct, několik hlasů se opět spojilo a vystoupilo z kakofonie nářků, nebyl to však už ten stejný silný hlas jako předtím, přesto se chvěl naléhavostí. „Ten, kdo je Druhý,“ křičely ty hlasy, a byl v tom slyšet strach - a zároveň beznadějná radost. „Ten Druhý přichází!“

Pak najednou prudce klesla teplota v jeskyni a bylo to tam - vlastně to bylo úplně všude. Informace, všechny ty informace na okamžik znehybněly. Cítila jsem, jak se k nám něco strašného přibližuje. Bylo to totéž, co mě málem připravilo o život, když jsem vstoupila do sítě. Nemohla jsem si pomoci - celý můj nervový systém se otřásl nepopsatelnou hrůzou. Měla jsem sílu jen na to, abych popadla Florimel a vykřikla: „Leťte! Leťte!“ Vrhla jsem se dopředu a Florimel se mě vši silou držela, aby se v té tmě neztratila. Když začala křičet o pomoc, ostatní se ji pokusili přidržet, zatímco já se snažila utéct a zachránit se. Stydím se za to, že jsem v tu chvíli na ostatní vůbec nemyslela. Bylo mi jedno, že ve tmě narazí do překážek, poškrábou si kůži a polámou kosti ve snaze držet se stále za mnou - můj strach z Toho Druhého byl jednoduše silnější než já. Zapomněla bych na své rodiče, na své přátele, na každého jen proto, abych zachránila sebe. Myslím, že bych se snad pokusila jen zachránit své dítě, kdybych nějaké měla.

Cítila jsem, jak se to šíří okolo nás, bylo to jako ledová supernova, jako obrovský stín, pod kterým nic neroste.

Výhonky tázavých myšlenek té věci se začaly natahovat ke mně, a já nyní vím, že kdyby mě to opravdu chtělo, žádný fyzický boj by mi nepomohl. Ale v tom okamžiku jsem na nic takového nemyslela. Cítila jsem jen zvířecí touhu před tím uprchnout.

Ostatním se nějak podařilo se mě držet, i když tím velmi trpěli. Letěli jsme jako ranění netopýři - drželi se jeden druhého, naráželi do stěn jeskyně a zmítali se ve tmě ve snaze osvobodit se od toho rostoucího chladu za námi. Byli jsme lapeni v nekonečných spletných tunelech Místa Ztracených a i my jsme v tom okamžiku také byli ztracení.

Dorazili jsme do nového otevřeného prostoru, do nové dutiny v temnotě. Na okamžik jsem zůstala viset na místě a zběsile mávala pažemi. Kakofonie hlasů a smrtící přítomnost Toho Druhého byly nyní daleko od nás, ale my byli stále ztraceni v temných katakombách. Cítila jsem všude kolem sebe informační vzory jeskyně. Pokud jsem si je ovšem nepřeložila, byly pro mě zcela zbytečné. Potřebovala jsem téměř všechny své síly na to, abych zvládla svůj strašlivý strach a zkusila se soustředit na to, kde vlastně jsme a co budeme dělat.

Ostatní se soustředili kolem mě a vzájemně se jeden druhého přidržovali jako trosečníci na moři. Třesoucím se hlasem jsem je všechny umlčela a pokusila se soustředit. Strukturální hierarchie informací kolem mě však neposkytla útěchu mé vyděšené mysli - byly to samé tunely, otvory, které ústily do dalších tunelů a dalších otvorů bez toho, aby mezi

nimi byla nějaká úniková cesta. Sevřela jsem si hlavu v dlaních a snažila se zahnat strašlivé vzpomínky. Ještě stále jsem kolem sebe viděla vzor hlasu Ztracených, ale začínal se rozpíjet. Kam se poděl můj zdravý rozum? Co se to se mnou děje?

A celou tu dobu se v koutku mé duše na malém místě, které dokonce odolalo hrůze z Toho Druhého, krčilo překvapené zoufalství z vědomí, že někdo, kdo byl naším společníkem a dokonce snad i přítelem, se nakonec ukázal být zrádce. Jako by nestačila celá tato nepojmenovatelná hrůza, my jsme navíc prožívali všechnen ten děs v těchto jeskyních se svým bývalým spojencem, z něhož se nyní zcela nevysvětlitelně stal vrah. Nebo byl takový celou dobu a jenom se před námi přetvařoval? Byl snad William špión, kterého na nás někdo nasadil? Bratrstvo? Bylo snad všechno, co jsme zjistili, o čem jsme hovořili i co jsme plánovali, současně oznamováno jeho pánům, zatímco jsme se my ostatní snažili proklestít tímto podivným novým vesmírem?

Měli jsme podezření, že se věci nedějí tak, jak by měly. Přesto jsme byli stále příliš optimističtí.

Moje myšlenky sebou najednou prudce trhly, jako by do nich něco narazilo. Kdesi v nejvzdálenějších hlubinách mé vnitřní temnoty se objevilo něco nového. Dá se to jenom těžko vyjádřit slovy, tento přívod mých změněných smyslů, ale já jsem v té chvíli cítila změnu ve vzoru informací, cítila jsem jakousi malou trhlinu v samotném prostoru - byl to slabý bod, jako by něco mizelo z reality na vzdálené straně, až to bylo téměř neviditelné. Ale co to jen mohlo znamenat? Celé to pro mě bylo tak nové, stále to je pro mě nové, že ve své hlavě těžko najdu nějaké vzory, které by se tomu mohly vyrovnat. Něco se změnilo, to jediné jsem o tom mohla s jistotou říct - něco v našem prostoru vytvořilo otvor.

Po chvíli jsem více či méně nabyla opět vědomí a začala uvažovat, jestli jsem právě objevila jedno z těch míst, kde se nacházejí brány. Nemohla jsem to však zvažovat příliš dlouho - něco mnohem většího a podivnějšího, než jsme si kdy dokázali představit, nás honilo. Už jednou se mě to dotklo. A já si nebyla jistá, jestli bych druhé setkání přežila.

Zatímco se moji společníci pokoušeli popadnout dech a potlačit únavu a strach, já jsem se snažila soustředit na prasklinu v tomto neviditelném světě, který mě obklopoval. Ale ať jsem se snažila sebevíc si to nějak prohlédnout, strčit do toho, zkusit s tím manipulovat, vůbec nic z toho se mi nedařilo. Zabloudila jsem do temnoty tak hluboko, až mě z toho rozbolela hlava, ale nenašla jsem žádný přístup, žádnou prasklinu či otvor dost velký na to, abych ho mohla s pomocí svého ubohého chápání využít. Připadala jsem si, jako bych se snažila holýma rukama otevřít bankovní trezor. Bolest hlavy mi připadala jako začátek mrtvice a já už to pomalu začínala vzdávat, když vtom jsem najednou něco uviděla - byl to jen nepatrný záblesk obrazu, jako kdyby mi někdo promítl mikrosekundu vizuálního vjemu na konec mého optického nervu. Ano, já to viděla - viděla. Byl to velmi bizarní obraz - jakási rozmazaná, ne až docela lidská silueta uprostřed šedé nicoty - ale i když to trvalo jenom nepatrný okamžik, bylo to mnohem živější než vzpomínky na věci, které jsem kdysi viděla a které se mi dodnes zjevují v mých snech. Celá desetiletí jsem nic takového neviděla, a proto jsem si na okamžik myslela, že to skutečně je mrtvice nebo jakási iluze zrozená z prožité hrůzy. Byla jsem přesvědčená, že mi vlivem té nadlidské koncentrace praskla v mozku nějaká žilka, ale přesto jsem se toho obrazu držela vši silou. A potom jsem uslyšela hlas, byl tichý jako pouhý šepot, jako hlas, přicházející z velké dálky za neobyčejně jasné noci. Byl to hlas Renie - její hlas - a ten hlas říkal: „...je najít? Mohli by...“

Ohromeně jsem vykřikla: „Renie?“

Ostatní si asi mysleli, že jsem se úplně zbláznila. Jeden z mých společníků mě opět zatahal za ruku. „Martino, někdo tam je!“ Byla to Quan Li. „Myslím, že to je William - myslím, že jde po nás!“

Setřásla jsem ji a snažila se navázat kontakt. Ta postava tančila přímo přede mnou, ale bylo to hrozně nezřetelné a na okrajích se ten obraz rozpadal do drobných částí. Čím víc jsem se na to soustředila, tím nejasněji jsem to viděla.

Podivná obloha za tou pohybující se postavou představovala jediné světlo v mé vnitřní temnotě, a tak jsem se k tomu natáhla, pronikla jsem tunelem informací a snažila se dotknout toho, co bylo na druhé straně. „Renie,“ prosila jsem úpěnlivě, „!Xabbu, jestli mě slyšíte, tady je Martina. Potřebujeme vaši pomoc. Cítíte mě?“

Sedá obloha se začala rozpínat a vyjasňovat, až její jasné světlo zaplnilo prázdnotu za mými očima stejně zářivě jako blesk fotoaparátu. Slyšela jsem také vyděšený křik svých společníků, ale nevěnovala jsem jim pozornost. Jeden z nich volal něco o tom, že se k nám blíží William, a varovný hlas se náhle změnil ve vyděšený křik. Já jsem se však stále pokoušela proniknout tou neskutečně malou dírkou, tou jedinou temnou černou tečkou uprostřed nekonečného světa. Snažila jsem se ze všech sil, až jsem měla pocit, že se mi rozskočí hlava, jak jsem se pokoušela zmenšit své myšlenky, abych se mohla tím nepatrným otvorem protáhnout a spojit tyto dva světy nitkou tak tenkou a křehkou jako jediné vlákno hedvábí a jemnou jako ta představa sama.

Pak se mě něco dotklo - dotklo se to mého vnitřního já. Něco rázem rozložilo informaci jako květ, rozkvetlý uprostřed galaxie. Natáhla jsem ruku ke svým společníkům, abych je mohla vzít s sebou. Kolem se šířila taková záře, že jsem nic jiného nedokázala vnímat.

Ale když jsme se vrhli k tomu světlu, vydal se společně s námi i stín...”

Kapitola 32

Pírko pravdy

INTERNET/LIDÉ: Barnesovo dědictví Strašidelné zábavy

(vizuál: Barnesova tvář nad Ohnivým tunelem, sekvence z Démonova hřiště)

HLAS: Elihu McKittrick Barnes, který včera zemřel ve věku 54 let na srdeční infarkt, bude žít dál v našich vzpomínkách jako jedinečný autor mnoha hracích světů, jakými bylo například Démonovo hřiště a další úspěšné hry. Kromě toho však byl také jedním z nejúspěšnějších sběratelů memorabilií na Čaroděje ze země Oz.

(vizuál: záznam - postavy z ČzzO na Žluté cestě)

Tento film z konce dvacátého století je stále velmi populární, přestože už je přes sto let starý. Členové královských

rodin a jiné světové celebrity mají memorabilie právě z tohoto filmu ve svých sbírkách. Sám Barnes jen před několika měsíci získal do své kolekce boty známé jako Červené střevíčky, které nosila jedna z postav tohoto filmu. Považoval je za klenot ve své sbírce. Barnes zemřel sám a bez dědiců, takže bude jistě dlouho trvat, než si Červené střevíčky najdou nového majitele.

(vizuál: Daneen Brill, CEO z počítačové laboratoře)

BRILL: "Žil jako programátor a zemřel jako programátor. Je štěstí, že uklízečky měly povolen přístup, když se u dveří prokazyvaly otisky prstů, protože jinak bychom se nikdy nedozvěděli..."

JAK ORLANDO KLOPÝTAL RUDOU POUŠTÍ, ZAČÍNAL chápat, proč si Egypťané vybrali za svého nejvyššího boha právě slunce. Bílá záře jeho oka viděla všechno a před jeho horkým dotekem se nedalo nikam utéct. Sluneční žár byl všude kolem nich a drtil je, když klopýtali mezi rudými dunami. Bylo to jako obrovské břemeno na jejich zádech, které se snažilo srazit je k zemi, aby už nikdy nevstali. Egyptské slunce bylo bůh, o tom nemohlo být pochyb - bůh, kterému se všichni klaněli a kterému sloužili, a ze všeho nejvíc, kterého se báli. - Pokaždé když se Orlando nadechl, cítil jeho přítomnost, cítil žár slunce pronikat svým hrdlem. Pokaždé když se nadechl, cítil, jak mu to slunce vysává z těla vlhkost a jak mu kůže vysychá jako papír.

Byla to neobyčejně zvláštní zkušenost. Jemu i Fredericksovi se dostávalo stejné jedinečné pozornosti. A jako oběť, která po dlouhém mučení začne cítit jakýsi hluboký vztah se svým mučitelem, Orlando začal pocítovat zvláštní spojení se základní živelnou silou, která ho pomalu zabíjela.

Koneckonců, uvědomil si po nějaké době, je to vlastně čest být zabit bohem.

* * *

Celé to trvalo už půl dne. Když stálo slunce přímo nad jejich hlavami, přiznali si konečně porážku a vydali se ke břehu řeky, aby se v mělké vodě Nilu trochu smočili a ochladili svá těla aspoň tak, aby se jim vrátil zdravý rozum. Bylo jim jedno, že je řeka plná krokodýlů. Pak se na chvíli usadili ve stínu osamělé palmy. Přestože se voda na jejich kůži vypařila hned potom, co vylezli na břeh, Orlando byl tak přehřátý, že se začal třást, jako by mu byla zima.

"Kdybychom tak měli... já nevím... nějaké přístřeší," zamumlal tiše Fredericks. "Třeba stan nebo něco takového."

"Kdybychom tak měli tryskové letadlo," prohlásil Orlando přes zatřáté zuby, "mohli bychom si zaletět do Káhiry a cestou se cpát burákama."

Jeho přítel se na něho ublíženě podíval. "Dobře. Radši budu zticha."

"Omlouvám se. Není mi moc dobře."

Fredericks smutně přikývl. "Já jenom, že mi to připadá moc těžké čekat. Čekat, až se setmí. Moc bych si přál, abychom si mohli zase lehnout." Podíval se na své otrhané Pithlitovo oblečení. Jeho spodní část před nedávnem utrhly, aby mohl vyrobit Orlandovi turban, kterým si chránil hlavu a tvář. "Ne, jen bych si teď přál, abychom měli víc oblečení, které bychom natrhali a použili na různé věci. A taky bych chtěl, abys měl svůj meč, abychom to měli čím nařezat."

Fredericks se zamračil. "Myslím, že to by bylo mnohem férovější než toužit po tryskáči."

Když se Orlando smál, bolelo ho to, jako by uvnitř zrezivěl. "Jo, Fredericksi, myslím, že máš pravdu." - Podíval se na své opálené svalnaté nohy. Kdyby měl na sobě šaty, které Thargorův sim obvykle nosil, neměl by teď holé nohy.

Jo, byl bych oblečený v černé kůži, připomněl si. To by teď byla nádhera, že ano?

Fredericks vedle něj zmlkl. Horký vzduch se monotónně chvěl mezi modrou oblohou a rudými dunami a Orlando si připadal, jako by seděli ve skleněné cele. To s jejich oblečením mu připadalo zvláštní. Stále neměl nejmenší tušení, proč má sim v podobě mladšího Thargora a ne Thargora dospělého ze svého pozdějšího období v Middle Country. Zdálo se to být tak - svévolné. Dávalo by to jistý smysl, kdyby síť Jinozemě Thargora nevpustila dovnitř vůbec a místo toho ho nahradila nějakým jiným simem, jenže proč vyhledala jeho dřívější podobu a vyměnila ji za starého dobrého Thargora? Co to jen, k čertu, mělo znamenat? A jak jen se to mohlo stát? Jestliže lidé z Jinozemě mohli provést něco tak komplikovaného, jako vyhledat detaily Thargorových záznamů, ať už tak, že se vloupali do Orlandova systému nebo do Middle Country, proč by to vlastně dělali? Proč by se obtěžovali změnit jeho sim, aby pak Orlanda ztratili uvnitř této sítě?

V hlavě se mu zrodila nejasná myšlenka, ale bylo mu tak hrozné horko, že mohl jen stěží uvažovat. Na okamžik měl dojem, že se ta myšlenka prudce roztočí a rozpadne se na kusy, jako to dělal jeden z těch prашných virů, když se čas od času objevil v poušti a začal vířit horký písek. Orlando se té myšlenky však držel zuby nehty.

Je to, jako by nás někdo pozoroval, uvědomil si najednou. Jako by o nás projevoval nevšední zájem. Aleje to dobré, nebo špatné? Snaží se nám to něco pomoci... anebo to s námi hraje nějakou krutou hru? - Docela snadno si dokázal představit Bratrstvo Grálu anebo jeho vlastní kreslenou verzi o tom, jak mohli vypadat. Jak sedí kolem stolu a přemýšlejí, co dalšího Orlandovi a jeho přátelům provedou - představoval si je jako skupinku starců, jak se skřehotavě smějí a plácají se vzájemně po zádech pokaždé, když se jim podaří nějaký další krutý kousek. Orlando se rozhodl, že se o tyto své představy raději s Fredericksem nepodělí.

Jeho přítel si právě prohlížel řeku a v jeho tváři se odrážela únava. Z místa ve stínu nízké palmy, kde seděli, nebylo vidět mezi pomalu plynoucí řekou a vzdálenými horami na obzoru nic než nekonečné hromady písku.

"Jak daleko si myslíš, že je město?" zeptal se Fredericks. "Chci říct, že to určitě nebude daleko, co myslíš ty? Pokud jsou naše skutečná těla v nemocnici, nemůžeme umřít žízní nebo hladu, takže musíme dojít k nějakému místu se střechou." Zamračil se. "Škoda, že jsem ve škole nedával pozor, když se probíraly dějiny starého Egypta."

"Vůbec si nemyslím, že by tohle místo mohlo mít něco společného s tím, co ses učil ve škole," prohlásil vážně Orlando. "Klidně bys to mohl studovat celé dlouhé roky, přihlásit se na univerzitu a studovat to dál, a přesto bys stále nevěděl, jak si s tímto místem poradit."

"Ale jdi, Gardinere." Jeho přítel se snažil potlačit podrážděnost, ale příliš se mu to nedařilo. "Musí tu být nějaké město!"

Vždyť to říkal i ten Um-pa-pa vlčí mizera, vzpomínáš? Říkal, že Osiris žije ve velkém městě."

"Jo, ale tohle není historický Egypt," prohlásil Orlando. "Chci říct, že stačil jediný pohled na Upauta, a bylo mi to celé nad slunce jasné, rozumíš? Tohle je nějaký mytologický Egypt, víš, bohové a magie a takový kraviny - takže jestli se lidi, co to tady postavili, rozhodli, že si sem přidají ještě dvacet mil pouště, tak to klidně udělali. Smyčkový program by takovou práci jistě hravě zvládl, nemyslíš? Provést něco takového by nebylo nijak složité - ,Přidat třeba tisíc mil písku. Přidat tisíc mil písku. Přidat tisíc mil písku.' To by zvládl i šimpanz." Zamračil se.

Fredericks si zoufale povzdechl a opřel se o kmen palmy. Pak se pokusil dát si hlavu zpátky do malého stínu, kde byla teplota jen nepatrně nižší než bod varu. "Asi máš pravdu, Orlando. Ale jestli tady umřeme, musíš mi to pořád připomínat?"

Orlando se málem opět zasmál. "Myslím, že ne, Frederico. Pokud je ti to jasné, tak ne."

"Takže jsme v háji, co?" Fredericks melodramaticky obrátil oči v sloup, jako kdyby si tu poušť vymyslel jeho přítel, aby ho s ní otravoval. "Úplně?"

Orlando se usmál. "Jasně. Úplně."

"Oukej. Tak jsme v háji. Už to chápu. Až bude tma, tak mě vzbud'." Fredericks si rukama zakryl oči a zmlkl. Krátký okamžik pobavení skončil.

* * *

Orlando cítil, jak pomalu usíná. Stín palmy se trochu protáhl, přestože obloha byla stále stejně modrá a slunce viselo vysoko nad obzorem. Země však trochu ztmavla a strom tu byl tou jedinou siluetou. Něco ve větvích se pohnulo. Něco se spoustou nožek.

"Šéfe?" Zašustilo listí. "Šéfe, slyšíš mě?"

Nemohl si vzpomenout na jeho jméno, ale poznal svého přítele. "Já... já tě slyším."

"Oukej. Tak poslouchej. Našel jsem jednoho chlápka, kterej říká, že ti chce pomoci. Říká, že je právník Fredericksových rodičů - menuje se Ramsey. Chtěl by se podívat do tvých souborů, když mu to povolíme. Řekl jsem mu, že se tě na to zeptám."

Beezle. Ta věc se jmenovala Beezle. Orlando si dělal trochu starosti o jeho zdraví - začínal se zvedat vítr a ohýbat větve. Ale počkat - jak je to možné? Bylo přece hrozné horko - nebo ne? Horko a klid. Vůbec žádný vítr...? "Promiň," řekl pomalu. "Fredericks...?"

"Ten chlápek říká, že je právník Fredericksových rodičů." Na to, že byl Beezle jen umělý život, dokázal poměrně dobře předstírat netrpělivost. "Ověřil jsem si ho a zjistil jsem, že takový chlap opravdu existuje a že skutečně dělá pro Fredericksovy nějakou práci. On a já bychom mohli společně získat nějaké informace, ale já potřebuju, abys mi k tomu dal povolení. Soubory jsou dobře chráněné, což znamená, že se do nich můžeme podívat jen ty nebo já, pokud k tomu nedáš povolení ještě někomu jinému."

Obloha začínala ztrácet barvu a dokonce i slunce postupně tmavlo, jako kdyby se přes jeho ohnivou tvář šířil temný stín. "Jestli si myslíš, že to tak je správné, tak to udělej." - Orlando zjistil, že brouka jenom stěží vnímá. Jestli se něco s oblohou dělo, neměl by vzbudit Frederickse?

"Podívej, já vím, že teď spíš, šéfe. Je to fakt moc těžký. Ale jestli chceš, abych tomu chlápce pomohl, musíš mi říct: ,Ramsey se smí podívat do souborů.' Prostě to jen řekni, pokud si výslovně nepřeješ opak. Musím se ti ale přiznat, že mně už pomalu docházejí nápady. Tohle by mohla být naše poslední šance."

Během chvilky došlo k úplnému zatmění slunce: jen na jedné straně byl ještě tenký srpek jasného světla. Palmové listy se začaly prudce ohýbat, když vítr ještě zesílil a poušť o něco víc potemněla. Orlando váhal. Nebyl si jistý, co se vlastně děje, ale neměli snad nepřátele? Nesnažili se ho nyní nějak obelstít?

"Šéfe? Za chvíli tě zase ztratím. Řekni mi, co mám dělat?"

Orlando sledoval malou tmavou věc, jak se zběsile pohybuje mezi listy palmového stromu. Zdálo se mu snadnější nedělat nic. Brzy přijdou mraky a všechno zakryjí a všechno už pro něj bude beznadějné...

"Řekni ,ano'," ozval se nový hlas. Přicházel sice odnikud, ale byl stejně jasný jako Beezlův hlas - byl to ženský hlas, dobře ho znal, i když nevěděl odkud. "Řekni ,ano'," nabádal ho. "Požádej o pomoc. Než ta šance pomine."

Slova té ženy se ho dotýkala i přes hustou mlhu jeho snu, která ho celého pokryla, stínila mu ve výhledu a zahalovala ho do temnoty. Ten ženský hlas zněl přátelsky. I když mu připadal trochu smutný a vystrašený.

Přinutil se tedy soustředit. "Co... co tedy chcete, abych řekl? Co mám říct, Beezle?"

"Musíš mi říct: ,Ramsey se smí podívat do souborů.' Oukej, šéfe?" Hlas jeho brouka jako by se začal ztrácet, ale naléhavost jeho tónu byla stále jasná. "Prosím, šéfe...!"

"Oukej. Ramsey se smí podívat do souborů!" Vítr byl tak hlasitý, že se skoro sám neslyšel. "Ramsey se smí podívat do souborů!" vykřikl, ale nevěděl, jestli v tom byl nějaký rozdíl. Tvor s mnoha nohama, sedící na palmovém listu, zmizel. Oblohu zakrylo mračno a teď se dokonce začalo šířit kolem něj. Zakrylo strom, zakrylo Orlando, zakrylo všechno. Zachytil krátký pohled na ženskou postavu - byl to jen kratičký okamžik jako jiskra z ohniště. Něco držela v ruce a on měl dojem, že mu to nabízí. Pak se mračno znovu zvedlo a ona také zmizela.

* * *

"Bože, Gardinere, prober se!" Fredericks s ním třásl, ale jeho hlas byl slabý, jako by přicházel z velké dálky. "Je písečná bouře. Honem, vzbud' se!"

Orlando na svého přítele sotva viděl. Nacházeli se uprostřed něčeho, co vypadalo jako vizualizovaný bílý hluk. Písek jako by létal horizontálně ze všech směrů. Orlando ho měl plně oči, plná ústa i nos. Snažil se ho vyplivnout a vykřikl:

"Musíme si najít nějaký úkryt! Dolů křeče!"

Fredericks mu něco odpověděl, ale Orlando ho neslyšel. Popadl svého přítele za rukáv a společně klopýtali směrem k Nilu. Ohýbali se pod silou větru, který změnil směr a zadul zezadu, takže upadli. Začali jen několik kroků od řeky, ale po

minutě či dvou neměli pod nohama nic než vlnící se neforemné duny. Orlando pochopil, že se tedy obrátili úplně jiným směrem.

Jeho provizorní turban s rouškou přes tvář ho začínal škrtit tak, že nemohl ani dýchat, i když bez něj by už dávno oslepl od ostrých zrnek písku. Pochopil, že to je k ničemu - jestli půjdou ještě kousek, ztratí řeku jednou provždy. Popadl Frederickse za rameno a obrátil ho tváří k sobě. Opřel své čelo o jeho, aby ho přítel lépe slyšel přes hlasité burácení větru.

"Ztratili jsme řeku!" vykřikl. "Musíme se zastavit a počkat!"

"Já nemůžu... nemůžu dýchat!"

"Přetáhni si kapuci přes obličej!" - Orlando na chvilku pustil svou roušku, aby mu s tím pomohl. "Hlavně tak vydrž a měj oči zavěšené! Bude se ti dýchat o něco lépe!"

Fredericks na něj něco zakřičel zpátky, ale vítr mu jeho slova vzal z úst. Orlando měl pocit, že mu chtěl říct: "Já se bojím." Klekl si a přitáhl Frederickse k sobě. Pak ho objal a dal si jeho hlavu na krk. Pevně ho svíral a snažil se udržet rovnováhu před ostrým větrem a před ostrými zrny běsnícího písku.

Tak zůstali snad celou hodinu, jako nějaká čtyřnohá neohrabaná socha, spojená jen silou strachu. Tvářemi stáli k sobě a rameny se vzájemně podpírali. Písek do nich narážel jako kulky ze samopalů a v místech, kde se mu přece jen podařilo najít holou kůži, pátil jako oheň. Vítr kvílel dál a dál. Orlando měl pocit, jako by v něm slyšel hlasy neklidných duchů a ztracených duší, nařikajících jako osamělé děti. V jednom okamžiku dokonce slyšel i hlas své matky. Plakala a volala ho domů. Pevně držel Frederickse a neustále si opakoval, že se mu to jen zdá. Dobře věděl, že kdyby se od svého přítele vzdálil jen na krok, znamenalo by to pro ně oba téměř jistou smrt. Konečně se bouře trochu uklidnila. S vypětím všech sil zamířili k řece, která byla jen několik yardů od nich, jak se ukázalo - byli tak oslepení pískem, že nevěděli, že kráčejí podél jejího břehu - aby si omyli zaprášené tváře a krev z poraněné kůže. Pak se odplazili zpátky a v odpoledním slunci tvrdě usnuli. Orlando se probudil jen na tak dlouho, aby si oškrábal uschlé bahno ze svých nohou - dokonce i tmavá opálená kůže válečníka Thargora se zdála být ostrým sluncem spálená - a pak se opět nechal unášet neklidným spánkem.

* * *

"Úplně všechno mě bolí," sténal Fredericks. Slunce už viselo nízkou nad západním obzorem, a přestože obloha už opět měla zářivou barvu jako okolní poušť, nezdálo se být o nic chladněji. Na potměšlém obzoru na východě už začaly vycházet první hvězdy. "Dnes večer si musíme odpočinout, Gardinere. Myslím, že bych teď nikam nedošel."

Orlando se zamračil. Také on byl vyčerpaný a každý sval na těle ho bolel. I kůži měl rozedranou do krve. Nenáviděl se za to, co musel říct. "Nemůžeme odpočívat. Kdybychom tu dnes zůstali, co se stane zítra ráno? To samé, ale tentokrát by to pro nás bylo dvakrát horší. Nevím, jestli bych to podruhé zvládl, když se tu není kam ukrýt před ostrým sluncem." První chladný větřík - v každém jiném prostředí by se to zdálo být jako příjemná letní noc - způsobil, že se zachvěl zimou. "Tak vstávej. Pojď, jinak to nedokážeme."

Fredericks zoufale zasténal, ale nehádal se. Postavil se na třesoucí se nohy a bolestí prudce zamrkal, ale přesto se pomalu vydal za Orlandem k řece.

"Jestli tohle tedy není skutečný Egypt," řekl po nějaké chvíli, "kam tedy půjdeme?"

"Pryč odsud." Mluvit rozpraskanými rty bylo téměř nemožné. Nohy ho bolely a v hlavě mu hučelo a jeho sluncem spálená kůže ho páčila, jako by mu po ní někdo přešel železným kartáčem. Poprvé po dlouhé době ho Thargorův sim bolel stejně, jako by byl Orlando Gardiner v RL. "Musíme najít jinou cestu odsud - musíme najít ty brány. Jednu z nich."

"Chceš říct, že půjdeme až na konec řeky?" Kdyby byl Fredericks v lepším stavu, jeho hlas by se bezpochyby třásl zlostí. Jenže takhle zněl jen strašlivě unaveně a zoufale.

"Jen když budeme muset. Musí tu ale být nějaké další cesty ven. Nevěřím tomu, že lidé, kteří tohle místo postavili, musí projít pokaždé napříč až k další bráně."

Fredericks klopýtal vedle něj a dlouhou dobu mlčel. "Pokud ovšem neskočí dovnitř a nevyskočí ven, kdykoliv se jim zachce. Však víš, jsou přece členové toho... jak se to jmenuje."

Orlando tuto depresivní možnost odehnal. Dlužil něco Renie i ostatním - A také Sam Fredericksově. Nehodlal tedy zemřít v nějaké vymyšlené poušti. Ať už byl jeho vlastní příběh jakýkoliv, takhle rozhodně neskončí. To prostě... nejde.

"Najdeme cestu ven."

* * *

Když se měsíc přehoupnul přes noční oblohu a zmizel za obzorem - asi tak hodinu předtím, než mělo vyjít slunce - našli další ruiny. Byla to hromada obrovských balvanů, odkud byl dobrý výhled na řeku. Objevili s Fredericksem jedno místo, kde se dva obrovské balvany opíraly o sebe a pod nimi byl kousek stinného místa. Na nic nečekali a zalezli tam a téměř okamžitě usnuli.

Jestli se Orlandovi něco zdálo, nic si z toho nepamatoval, když se opět probudil. Bylo už pozdní odpoledne, slunce jasně zářilo a mučilo písčitou zem několik palců od něj. Orlando měl místo polštáře pod svou hlavou Fredericksovu nohu. Sešli zpátky k řece, aby ze sebe smyli ospalost v teplé vodě Nilu, a pak se opět vrátili do malého stínu mezi ruinami, aby počkali, až slunce úplně zapadne za západní hory. Potom se vydali opět na cestu.

Druhá noc byla o něco snazší, a nejen proto, že byli o něco odpočatější. Přesto to bylo i tak dost obtížné. Hvězdy, i když nevypadaly až tak docela stejně jako v RL - někdy se dokonce zdálo, že se jednotlivá souhvězdí na obloze mění, jako by to byla živá zvířata či lidé - byly stále mimo dosah a poušť nebyla v noci o nic zajímavější než ve dne. Chvilí po půlnoci začal Fredericks zpívat nějakou děsnou táborovou písničku, jejíž podstatou bylo stále přidávat do kufru jeden předmět v každé sloce, až z toho byl celý seznam, který zpěvák vyjmenovával od samého začátku až do konce. A tak

když se dostal k mouše tse-tse, kulatým kamenům, malému Židovi, visacím zámkům, kravatě, starým ponožkám, borůvkovému koláči, hodinám, tatínkovu levému oku, mladé lišce, chobotnici a malé černé skřínce, Orlando už to nevydržel. Měl chuť svého přítele zabít a zakopat jeho tělo někde do písku. Jeho rozrušený výkřik však píseň rázem utál.

Fredericks nakrčil obočí. "Co máš za problém, kámo?"

"Mohl bys dělat raději něco jiného než zpívat tuhle přiblblou písničku?"

"Jako například?"

"Já nevím. Pověď si se mnou. Vyprávěj mi něco."

Fredericks chvíli mlčky krácel vedle něj. Jen písek jim skřípal pod nohama. "Co třeba?"

Orlando jen tiše zavrčel: "O škole, o tvé rodině, o čemkoliv - hlavně nezpívej. Co děláš, když nejsi v síti? Holčičí věci? Klučicí věci?"

Fredericks se zamračil. "Snad to není jedna z těch tvých konverzací typu Co ve skutečnosti jsi, Gardinere?"

"Ne. Ale kdybych to byl já, kdo předstírá, že je kluk a ne holka, nechtěl bys čistě náhodou vědět, proč to tak je?" Čekal na odpověď, ale zdálo se, že se nedomluví. "Tak co?"

"Možná." Fredericks po něm šlehl pohledem a pak pokračoval dál přes vysoké duny. "Já nevím, Orlando. Co dělám? No prostě... různé věci. Hraju fotbal. Různě se poflakuju. Kdysi jsem pořád hrával BlueBlazesCollective..."

"Říkal jsem, když nejsi v síti."

"Pak toho už moc není. To je taky důvod, proč jsem pořád v síti. Děcka, se kterými chodím do školy... no, všichni myslí pořád jen na sex a takový blbosti. Posílají si o přestávce sprostý vtipy. Pořád. Vyprávějí si o tom, jak budou pořadat večírky, až jejich rodiče odjedou z města. A poslouchají děsně ohavnou muziku. Je to všechno hrozně... nudný. Nic nečtou - i když já taky moc ne!" Fredericks se ušklíbl. Byl to starý vtíp, který si mezi sebou říkali. Tvrdil totiž, že jen mutant může číst tolik jako Orlando. "Ani si o ničem důležitém mezi sebou nepovídají."

Orlandovi, jenž měl jen pár kamarádů, a ty navíc znal z nemocnice, protože byli stejně postižení jako on, to sice znělo jako velmi divoká a rozmanitá zábava, jako pestrý život mezinárodního agenta, ale pokusil se alespoň chápavě přikývnout.

"Myslím, že to je důvod, proč jsi můj nejlepší přítel, Orlando," pokračoval Fredericks. "Chci říct, že s tebou je větší zábava než s těmi idioty od nás ze školy." Fredericks ušel dalších pár kroků a pak dodal: "... pochopitelně kdybych věděl, že tahle zábava skončí právě tady, možná bych si to rozmyslel a raději se nechal přemluvit k večírku s Petronellou Blankenshipovou."

Myslel to jako žert, ale v prostředí, kde byly jen míle písku a klidná obloha se zářivým měsícem, to jako žert příliš nevyznělo.

* * *

Když se rozednilo, postavili si tábor v maličké oáze, kterou tvořilo jen několik datlových palem a několik nízkých keřů. Barva Nilu se mezitím změnila z černé na jasnou modrou, když oba společníci usnuli u kmene padlé palmy. Asi v poledne je probudila další písečná bouře. Ta nejenže je bičovala ostrými pískovými zrny, ale dokonce přesunovala celé duny, a oni zjistili, že tu sdílají oázu společně se třemi mrtvými velbloudy, které písečná bouře odkryla pod nánosem písku. Mrtvá zvířata, jak se po bližší prohlídce ukázalo, byly jen ubohé schránky těl, protože pouštní hmyz a další mrchožrouti už dávno pozřeli všechno, co z nebohých velbloudů zbylo, snad kromě kostí a kůže. Díky horkému pouštnímu vzduchu byla kůže dokonale vysušená, a proto velbloudi vypadali téměř tak, jak pošli. Pro Orlanda to byl nesmírně depresivní pohled, snad možná proto přinutil Frederickse, aby se na noční pochod vydali už dříve, než slunce zapadlo za obzor.

Cesta napříč písečnými dunami už jim připadala známá, ale přesto se jim nešlo snadno. Hodiny se nepříjemně vleky. Fredericks už dávno nezpíval, dokonce ani proto ne, aby s tím šel Orlandovi na nervy.

Když se ještě předtím, než slunce znovu vyšlo, začalo znatelně oteplovat, Orlando si byl jistý, že je čeká špatný den. Na obzoru nebyl žádný úkryt, pod nímž by našli milosrdný stín. Žádné stromy, žádné ruiny. A tak se společně s Fredericksem rozhodli, že se zahrabou do písku.

Kousek od řeky si vyhloubili jámu ve vlhkém písku. Když vyhrabali jámu hlubokou asi jednu stopu, zpevnili písečné stěny kamením, co našli. Fredericks si sundal plášť. Lehli si na dno jámy vedle sebe a plášť přehodili přes sebe. Potom jim už nezbylo než čekat, až přijde spánek. Slunce se však opíralo do tmavé látky, a přestože byl písek kolem nich vlhký, začínalo jim být nesnesitelné horko.

Fredericksovi se jako obvykle podařilo usnout poměrně rychle. Orlando už takové štěstí neměl. Pot mu stékal do očí a na prsou se mu dělaly celé kaluže. Spánek stále nepřicházel. V hlavě se mu stále honily nejrůznější myšlenky.

Už byli na cestě několik dní, ale on přesto neměl pocit, že by se přibližovali ke vzdáleným horám. Uvažoval, jestli má skutečně takovou smůlu a jeho odhad, že jsou od nich dvacet tisíc mil, je správný. Možná ho dokonce systém slyšel a podle jeho odhadu se upravil...

Fredericks se vedle něj zavrtěl a otřel si pot z čela. Orlando měl zvláštní pocit z toho, že je jeho přítel téměř nahý, a cítil podivný zmatek a stud. Fredericks měl na sobě hubený mužský Pithlitův šim, takže jeho prsa byla nade vší pochybnost také mužská. Ale přestože vedle něj ležel muž, Orlando se nemohl ubránit představě, jak asi vypadá pravý Fredericks. Nemohl přece zapomenout na to, že jeho přítel je ve skutečnosti Salome Fredericksová a že to je vlastně dívka, kdo právě teď leží vedle něj.

Ale Fredericks o sobě uvažoval jako o chlapci, tedy alespoň tehdy, když byl online. Proč se tedy Orlando cítil rozpačitě při doteku s virtuálním tělem svého přítele, proč z toho měl tak nepříjemný pocit? Protože ho to vzrušovalo?

Přitahovalo ho to?

To je hrozné, pomyslel si Orlando. Pravděpodobně nikdy s nikým sex mít nebudu, pokud bych za to ovšem nezaplatil,

ať už v RL nebo VR. A čas utíká, abych něco takového ještě stihl.

Existoval jistý typ hrdiny, jehož panictví bylo zdrojem jeho nesmírné síly. Orlando však neměl v úmyslu být právě takovým hrdinou.

* * *

Během horkého dne se mu usnout nepodařilo. Jáma byla jako horká sauna a navíc jeho myšlenky byly tak rozhárané, že se nemohl uklidnit. Když se večer šli opět trochu omýt k řece, Orlando se cítil velmi unavený a nebylo mu dobře.

Jakmile se opět vydali na cestu, napadlo ho, že možná celonoční pochod nezvládne.

Fredericks cítil, že se něco děje, a přestože Orlando několikrát zlostně odmítl nabídnutou pomoc, zpomalil, aby se jeho přítel nemusel namáhat držet s ním krok. Dalo se to však jenom těžko zakrýt, a pro Orlanda to bylo ještě horší, než kdyby musel klopýtat za ním.

Nebyl si vlastně vůbec jistý, v čem byl problém. Všechny klouby ho bolely, ale na to byl zvyklý, to nebylo nic neobvyklého. Také mu bylo horko, ani to však nebylo pod žhavým pouštním sluncem nic neobvyklého. Nejhorší však bylo, že měl pocit, jako by do svých plic nemohl vdechnout dostatek vzduchu. Nezáleželo, jak hluboce se nadechl, neustále měl dojem, jako by měl v plicních sklípcích kyslíčnick uhlíčitý, který ho při každém dalším nadechnutí vyčerpával.

Už snad podvacáté se musel zastavit, ohnul se, podepřel se o kolena a snažil se zhluboka nabrat do plic dech. "Je to zlé, co?" ozval se Fredericks. V jeho hlase byla znát nervozita, kterou se jen stěží snažil zakrýt.

Orlando přikývl. Prudce se rozkašlal a na okamžik se mu pod zavřenými víčky objevily pestrobarevné kroužky a mžítka.

I když oči otevřel, noční obloha kolem něj se hýbala a barevná kolečka nezmizela. "Jo, zlý..."

"Tak už dál nepůjdem," začal opatrně Fredericks. "Mohli bychom se podívat po nějakém úkrytu. Možná by se nám tentokrát podařilo rozdělat oheň, kdybychom našli pár klacíků a třeli je chvíli o sebe."

Orlando potřásl hlavou a snažil se ignorovat nepříjemnou bolest hlavy. "Musíme jít dál... musíme říct ostatním..."

"Já vím. Musíme jim říct, že jsi přišel na to, co mají ti lidé z Grálu za lubem."

"Takže musíme..." Orlando se ztěžka nadechl, "...musíme se dostat k těm Priamovým hradbám."

"Jo, ale bude to k ničemu, když tu umřeš vyčerpáním!" Frederickse jeho slova evidentně bolela.

"Podívej, Frederico," řekl a trochu se narovnal. "Já umřu tak jako tak. Není to tvoje vina a není ani nic, jak bys tomu mohl zabránit."

"My všichni umřeme, Orlando."

"Tak jsem to nemyslel, však víš. Já se pravděpodobně z téhle sítě... nikdy nedostanu. Je to na mě příliš. Jsem zvyklý dvanáct hodin denně spát. Dokonce i když nejsem nemocný." Zvedl ruce, aby zamítl jakoukoliv Fredericksovu námitku. "Jenže tady spát nemůžu - prostě to nejde. Máme práci. Mám tohle zdravé Thargorovo tělo a jsem rozhodnutý toho využít, pokud to jenom půjde. Pokud tu informaci nepředáme Renie a ostatním, nemuselo by se jim podařit odsud dostat. Mohli by tady zemřít - sedm lidí! A to nemluvím o všech těch dětech, jako je bratr Renie Stephen. A co se týče mě, kdyby tady byla nějaká Nilská všeobecná nemocnice, ve které bych se mohl přihlásit a kde bych mohl ležet v posteli s čelem ve tvaru pyramidy, mohl bych tím získat jenom pár měsíců navíc - a to je všechno." Vydal se dál podél břehu řeky a vnímal, že Fredericks stále stojí na svém místě a sleduje ho. "Takže díky za pozitivní myšlenky," zavolal přes rameno. "Ale já nemám na vybranou."

Fredericks ho tedy dohonil, ale zdálo se, že už nemá co říct.

Orlando byl odhodlaný už nezastavovat, pokud to jen půjde. Nutně potřeboval kyslík, ale každé hluboké nadechnutí ho nutilo k silnému kašli. Proto Orlando začal využívat trik, který se naučil v RL během celé řady bronchitid, které prodělal. Dýchal povrchně a nosem. Sice trochu zpomalil, ale soustředil se na dýchání a pokračoval stejným tempem dál. Měsíc najednou zmizel za několika mraky. - Byly to vlastně první mraky, které od chvíle, kdy vstoupili do tohoto podivného Egypta, viděli.

"Myslíš, že bude pršet?" zeptal se s nadějí v hlase Fredericks.

"Ne. Upaut říkal, že v tomto simovém světě nepršelo už celé roky."

Když se obloha začala opět rozjasňovat, postavili si tábor mezi několika balvany asi sto metrů od řeky. Orlando věděl, že potřebuje být stejně silný jako jeho zdravý společník, a tak okamžitě klesl k zemi. Těsně předtím, než hluboce usnul, cítil, jak přes něj Fredericks přetahuje svůj plášť.

* * *

Žena, jež ho pobízela, aby řekl Beezlovi slova, která chtěl jeho agent slyšet, se najednou znovu objevila v jeho snu. Měla na sobě sukně z jakéhosi průsvitného materiálu, ale přestože jí byla vidět malá prsa a kulaté, skoro dětské břicho a přestože byl frustrovaný a roztoužený, její přítomnost na něj nepůsobila sexuálně. Její oči, lemované černou linkou, hleděly spíš skrz něj než na něj. Držela něco přitisknuté na prsou, ale její dlouhé černé vlasy, které jí splývaly přes ramena, ten předmět zakrývaly. Až když se přiblížila k němu tak blízko, že by se jí mohl dotknout, kdyby natáhl ruku (ve snu si však připadal, že se nemůže pohnout, že je jen jakýmsi pozorovatelem bez těla) a natáhla k němu dlaň, povšiml si, že drží pírkó. Zářilo neobvykle jasně a bylo dlouhé asi jako její předloktí. Jeho barva byla tak zvláštní, že pro ni nemohl najít do správné jméno.

Kdo jsi? zeptal se, nebo si myslel, že se zeptal.

Jsem Maat, bohyně Spravedlnosti. Když tvá duše spočine na vahách osudu, je to právě toto pírkó pravdy, které položím na druhou stranu vah. Když je tvá duše těžší, budeš uvržen do temnoty. Když tvá duše na vahách stoupne výš než pírkó, budeš společně se stejnými dobrými dušemi, jako jsi ty, odveden na loď boha Ré a budeš dál žít v blaženosti v západních zemích.

Řekla ta slova klidným a věcným tónem turistického průvodce či neosobním hlasem vypravěče z dokumentárních filmů. Přestože tu ženu nikdy předtím neviděl, připadala mu nějak povědomá. Ve své spící mysli si však nedokázal vybavit,

proč to tak je.

A proč mi to říkáš? zeptal se Orlando.

Protože to je můj úkol. Protože jsem jednou ze zdejších bohyň. Zarazila se - a poprvé za tu dobu se zdála být poněkud vyvedená z konceptu, jako kdyby Orlandoova otázka rozpoutala nějaký nečekaný problém. Protože já nevím, kdo jsi, ale vím to, že cestuješ od jedné Hranice k druhé, odpověděla po chvíli. Tvá přítomnost mne ruší.

Hranice? Orlando se snažil pochopit význam jejích slov, ale bohyně Maat se začínala měnit v stín. Jaké Hranice?

Neodpověděla mu. Probudil se a zjistil, že odpolední slunce stále ještě září nad obzorem. Začínal se dusit, hlasitě sípal a nemohl popadnout dech. Snažil se uklidnit, a tak na bohyni úplně zapomněl.

* * *

Už byli na cestě napříč pouští pátou noc a stále nikde neviděli konec ani sebenepatrnější změnu rázu okolní krajiny. Nil se dál vlnil mezi pustou zemí a mizel daleko na obzoru jako malá černá nitka. Duny se táhly na všechny strany, a přestože je horký vítr neustále přestavoval, vypadaly stále stejně.

Něco se však přece jen změnilo.

Také Fredericks si toho všiml. "Neslyšíš... neslyšíš nic?"

Orlando jen potřásl hlavou. "To není zvuk."

"Co tím chceš říct?"

"Není to zvuk." Zhluboka se nadechl a viditelně zpomalil. "Už to cítím nějakou dobu. Je to jakási vibrace, ale řekl bych, že to i cítím. Je to celá řada věcí, ale zpočátku mi to taky připadalo jako zvuk. Už nějakou dobu je to před námi a stále to sílí."

"Jo, už začínám chápat, jak to myslíš." Fredericks zamrkal. "Co bys řekl, že to je?" Ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl věcně a vyrovnaně.

"Já nevím, ale ať je to co chce, není to nic dobrého."

"Co budeme dělat?"

"Co můžeme dělat? Půjdem dál. - Nemáme jinou možnost, vzpomínáš, Frederico?"

Podivný pocit trval a neustále se prohluboval a sílil. Zanedlouho to, co zpočátku znělo jako nepříjemný bzukot hmyzu a bylo cítit jako zápach něčeho kyselého, začalo dominovat Orlandovým myšlenkám. Připadal si, jako by ho nepříjemně bolela hlava, ale přesto ta bolest byla jaksi vzdálená, jako by ani nebyla v jeho hlavě.

Nakonec došel k závěru, že ať už je to cokoli, rozhodně by bylo dobré se tomu vyhnout, a proto změnil směr. Řeka Nil tu byla velmi široká a protější břeh byl sotva vidět, přestože byla jasná noc. Proto se místo toho, aby překročili řeku na druhou stranu, rozhodli zamířit hlouběji do pouště. Jenže změna směru nic nevyřešila: ať zatočili kamkoliv, zvláštní pocit vibrací byl stále před nimi. Už dokonce zaplnil svou přítomností jasnou noc. Byl to chladný, děsivý pocit, před kterým se nedalo nikam utéct.

Je to stejné jako simulace smrti, pomyslel si Orlando a vzpomněl si na dny, kdy takové simulace vyhledával dobrovolně v naději, že si na ten pocit zvykne. Je to stejné jako čekat, až si pro vás přijde kat, aby vás odvedl na popravu, a vědět, že se s tím absolutně nedá nic dělat.

"Je to ta věc z Mrazáku," řekl nahlas. "Čeká na nás. Je to ta věc, které jsi říkal zlo, skutečné zlo."

Fredericks jen zavrčel. On to také věděl.

Orlando si v tom okamžiku nepřál nic jiného než zavolat svým rodičům, aby pro něj přišli a zachránili ho. Vlastně si uvědomil, že chce svou matku. Za jiných okolností by se za takovou myšlenku styděl, ale ne teď. Teď jen chtěl, aby ho někdo držel a aby bylo všechno opět v pořádku. Jenže Vivien teď od něj možná byla jen několik palců, a zároveň jako by byla na druhé straně vesmíru. Bolelo to. Strašně to bolelo.

Také Fredericks vedle něj trpěl, snažil se potlačit slzy a byl odhodlaný hrát mužskou roli stejně tak hloupě jako každý jiný chlapec.

Opět změnil směr a po vlastních stopách se vraceli zpět, i když vítr už ty stopy z větší části zavál. Nic se však nezměnilo. Oblak hrůzy stále visel před nimi.

Budeme muset dojít až k tomu, uvědomil si zachmuřeně Orlando. Nemáme jinou možnost.

Fredericks vedle něj už dokonale podlehl tomu děsu. Oči měl vykulené tak, že mu bylo vidět bělmo ze všech stran.

Tvářil se jako vystrašené zvíře. "Já tady nechci být - nechci tady být," řekl tiše jeho přítel. "Nechci to dělat..."

Orlando natáhl ruku a dotkl se Fredericksova ramene. Snažil se dodat svému příteli aspoň trochu odvahy, ale i jeho hlas byl napjatý a plný zoufalství. "Můžeme jít klidně směrem, kudy jsme šli původně." Obrátil se a znovu se vydal podél břehu Nilu. "Není v tom žádný rozdíl, a ani by nebyl, i kdybychom se obrátili a vydali se zpět na místo, kde jsme začali."

Fredericks neměl už dost sil, aby se s ním hádal. Sklonil tedy hlavu a vydal se za Orlandem. Něco jako by je neustále přitahovalo k sobě, jako by byli planety, které se dostaly do gravitačního pole černé díry. Nohy už je sotva nesly, ale přesto kráčeli stále dál a čekali, co se bude dít.

Když přešli přes vysoký hřeben, konečně to uviděli. Pro Orlanda to bylo stejné, jako kdyby ho někdo praštil do žaludku a jemu se udělalo tak zle, že se ani nemohl nadechnout.

Nic z toho, co bylo před nimi, nemělo působit tak hrozným dojmem. V pouštním údolí stál vysoký chrám. Byl ozářený tak jasně, že to snad ani nebylo ve světle měsíce možné. Chrám byl obklopený nerovným kruhem z rozbitého kamení. Podél jeho fasád stála řada neporušených sloupů, připomínající úsměv obrovské lebky. Přestože se Orlando a Fredericks dívali na chrám z nejvyšší duny, nějaký optický klam způsobil, že to vypadalo, jako by se zároveň tyčil nad nimi, jako by se sama noc ohnula vlivem podivné gravitace chrámu.

Orlando ještě v životě neviděl nic, co by působilo tak mrtvým a opuštěným dojmem, nic tak prázdného, chmurného a bez života, ale po chvíli zjistil, že tam přece jen něco žije. Něco, co cítili už tak dlouho před tím, než sem dorazili. Bylo to

něco tak děsivého, že pouhý pohled na obydlí té věci rozechvěl Orlando každou buňku v těle, každý elektrický impuls jeho myšlenek. Všechno na něj křičelo, aby se dal na útěk. Ale Orlando přesto věděl, že by ho ani útěk nezachránil. Věděl, že by ho simulace opět zavedla na toto místo - i kdyby nebylo magické přitažlivosti, jakou kolem sebe chrám šířil, ani děsivé paralyzující síly, která ho proměnila v nehybný kámen, stále by se snažil utéct, kdyby jen mohl. Běžel by tak dlouho, až by padl na zem, a i potom by se plazil tak dlouho, dokud by se mu nezastavilo srdce. Trvalo to několik minut, než promluví, ale přesto každou sekundu museli ze všech sil bojovat s nepřekonatelnou přitažlivostí údolí.

"To je... to je opravdu hrozné místo," vydechl nakonec Fredericks a slova se mu zadržovala ve vyschlých ústech. "Je to horší... než to bylo v Mrazáku. Ach bože, Orlando, já chci... Ach bože, prosím, já chci jít domů."

Orlando neodpověděl: věděl, že potřebuje všechny své síly k tomu, co se chystal udělat. Díval se na své nohy, pak se pomalu naklonil od nesmírné síly chrámu a díval se na svou nohu, jak se pomalu zvedla z písku. Připadal si nyní strašlivě daleko, jako by se díval obrovským teleskopem na jinou planetu. Potřeboval veškerou svou koncentraci k tomu, aby dokázal zvednout druhou nohu (která mu v té chvíli připadala, jako by ani nebyla jeho), a dal se do pohybu. Otočil se nepatrně na stranu a opět nohu položil do písku. Zvedl druhou a udělal totéž. Byla to nesmírně namáhavá operace. Každá sekunda, během které odolal ohromné síle v údolí, mu připadala nekonečně unavující.

Když se konečně otočil zády k chrámu, natáhl ruku těžkou, jako by byla z betonu, k Fredericksovi. Jakmile se svého přítele dotkl, měl pocit, že mu předal alespoň trochu energie, trochu života. - Fredericksovi se tvář zkroutila nesmírným úsilím, ale pak se i on začal pomalu otáčet, a bylo zřejmé, že i jemu to dělá nesmírné potíže. Když se vrátili kousek zpátky po vysoké duně, chrám konečně zmizel z jejich dohledu, nepřestávali však jeho strašlivou přítomnost cítit. Cítili ji v každém nervu svého těla - přesto se ten tlak zdál být o něco mírnější. Orlando byl konečně schopen udělat první krok od údolí děsu. Každý sval ho bolel a po čele mu stékal studený pot.

Ušel několik dalších metrů. Každý krok představoval nesmírnou bolest, jako by se snažil odtrhnout od nějaké hrozné rostliny s mnoha výhonky zabodnutými do všech buněk jeho slabého těla. Když byli od chrámu ještě o něco dál, Orlando měl najednou pocit, jako by se tlak té věci začínal přesunovat, jako by se celý ten komplex a jeho děsivá aura přitažlivosti uvolnily. V tom okamžiku se ten tlak vyrovnal, byl stejný za ním i před ním a Orlando pochopil, že bylo celkem jedno, jakým směrem by se vydal, dříve či později by na ten chrám na dně údolí i s jeho neznámým obyvatelem opět narazil. Cítil se strašlivě slabý, a tak ani netušil, kde se v něm vzala ta rezerva sil, když padl na kolena a začal hrabat.

Fredericks došel až k němu, a také on bez váhání přiložil ruku k dílu. Oba si počínali neohrabaně jako dvě divá zvířata, která přežila zásah blesku. Když vyhrabali v písku jámu asi dvě stopy hlubokou, Orlando i Fredericks vlezli dovnitř a dlouho leželi a jen lapali po dechu.

"Kolem té věci nikdy neprojdeme," promluvil Fredericks sípavým hlasem, jako by mu něco právě rozdrtilo žebra.

"Vtáhne nás to dovnitř. Dostane nás to."

Orlando už nebyl schopen ani rozumně uvažovat. Všechny své síly spotřeboval na to, aby se vymanil z té strašlivé moci, a mohli si alespoň na chvilku odpočinout. Fredericks měl pravdu, ale Orlando o tom právě teď nemohl přemýšlet. Vyčerpání se ho zmocňovalo stejně jako síla chrámu, ale on se mu tentokrát nebránil.

* * *

Bylo to celé tak nesmyslné, že se to dokonce vymykalo i logice snů.

Matně černá pyramida se tyčila tak vysoko, že její vrchol ani nebyl vidět, a její základna byla tak dlouhá, že se táhla oběma směry snad do nekonečna. Přestože byly z každé strany pyramidy vidět proužky noční oblohy poseté několika málo hvězdami, v porovnání s černotou té stavby se zdály být téměř jasně modré.

Orlando dobře věděl, že s tou strašlivou věcí nemůže bojovat sám, proto zavolal brouka, se kterým mluvil ve svých předcházejících snech. Báł se však zesílit příliš hlas, a tak přestože svého pomocníka volal dlouho, stále za ním nepřicházel. Přišel však někdo jiný.

Tvůj sluha za tebou nemůže přijít Necítím ho tady. Řekla to tónem někoho, kdo sice přináší smutné zprávy, ale necítí se za ně být zodpovědný. Asi je teď v nějakém jiném snu.

Orlando se otočil a zjistil, že se vznáší vedle něj. Vypadala jen jako drobný stín uprostřed noci. Pírko stále držela v ruce, jako by to byla její jediná obrana proti děsivé černé pyramidě.

Můžeš mi pomoci? Otočil se zpátky k té černé stavbě, která se tyčila nad nimi tak vysoko, že z okolního světa nic jiného nebylo vidět. Nemůže projít kolem té věci. Když nám nikdo nepomůže, zemřeme.

Nemůžete se mu vyhnout, řekla, ale její hlas nezněl nelaskavě. - Žádný takový příběh není. On stojí uprostřed toho všeho. Musíte se mu postavit tváří v tvář.

Je to... je to Osiris?

Přestože její tvář nebyla ve tmě příliš dobře vidět, Orlando měl pocit, jako by ji v ní zacukalo bolestí. Ne, řekla. Ten, kdo chce váš život, je někdo mnohem podivnější. Je to pán Seth, spící vládce Červené země. On je ten, kdo sní - my jsme jeho noční můry. On sní také o vás.

Orlando už něco podobného někdy slyšel. Kdo jsi? zeptal se.

Maat, bohyně Spravedlnosti, řekla

Myslím, kdo jsi doopravdy.

Jsem hlas, řekla, ... slovo. Jsem okamžik. Na tom nezáleží.

A Orlando si najednou vzpomněl. Ty jsi ta žena z Mrazáku. Ty jsi Šípková Růženka. Už jsi s námi jednou mluvila. Řekla jsi nám, že naše přátele najdeme u Priamových hradeb.

Neodpověděla mu a její tvář se nyní úplně skrývala ve stínu.

Ale proč nám nepomůžeš? Musíš být uvězněná tady stejně jako my! Jestli se nám nepodaří obejít ten chrám a dostat se

nějak z pouště, zemřeme, a společně s námi zemře i řada dalších lidí. A také všechny děti. Ztracené děti! Začala se od něj vzdalovat, a když stále neodpovídala na jeho prosby, Orlando si byl jistý, že ji ztratil. Viděl z ní už jen temnou siluetu proti noční obloze. Připadala mu jako anděl.

Prosím. Vztáhl k ní ruce. Prosím.

Pamatuj, tohle je jen sen, řekla mu, ale znělo to tak, jako by to byla ona, kdo spí.

Já vím, že bys mohla něco udělat, řekl Orlando a najednou mu bylo jedno, jestli to je nebo není sen. Měl pocit, že má něco velmi důležitého na dosah. Možná to byla jeho poslední šance, a on ji nehodlal ztratit. Ty víš spoustu věcí.

Pomoz nám se odsud dostat.

Existuje jistá rovnováha, kterou nechápete, protestovala a její hlas byl slabý jako vítr, který nezvedl ani jediné zrnko písku. Existují věci, o kterých vy nevíte...

Prosím.

Sklonila hlavu a pak zvedla jednu ruku dlaní vzhůru. Proti temnotě byla ta dlaň průsvitná jako dlaň ducha. Viděl skrz ni hvězdy. Jděte dál, až uvidíte mé znamení, zašeptala. Modlím se, abych udělala správnou věc. Je nás příliš mnoho a není mezi námi jediný, kdo by nás vedl.

O čem to mluvíš? Zdálo se, že mu skutečně chce pomoci, ale Orlando nerozuměl jedinému slovu z toho, co říkala. Cítil, jak jeho šance uniká. Jít dál...?

Vejděte do temnoty, řekla. Pak uvidíte mé znamení...

A po těch slovech zmizela a velká pyramida se proměnila v černý kouř. Jediné, co zbylo, byla temná obloha a jediná jasná hvězda.

* * *

Tvář měl přitisknutou k horké zemi a ústa plná písku, když znovu otevřel oči. Ze světla na noční obloze zbývalo už jen několik posledních hvězd. Měsíc už dávno zmizel za obzorem. To, co leželo na druhé straně duny, zůstalo nezměněné: chrám byl jako vír a oni už se otáčeli v jeho spirálách. Nezáleželo na tom, kterým směrem se vydají, nemohou před tím utéct.

Vejděte do temnoty...

Ale co to jen mohlo znamenat...

Vejděte do temnoty...

Orlando se posadil a srdce se mu rozbušilo. Kdyby o tom přemýšlel příliš dlouho, dokonce i uprostřed tohoto šílenství - tohoto virtuálního vesmíru, vymyšleného Egypta, chrámu s podivnou vitalitou upírské hrobky - nikdy by tomu neuvěřil. Přišla za ním do jeho snu. Řekla mu, co má dělat. Skutečnost, že mu poradila právě to, co se mu chtělo udělat ze všeho nejméně, byla jen dalším důvodem k tomu, aby o tom nepřemýšlel a neztrácel zbytečně čas.

Zatřásl se spícím Fredericksem.

"Co? Co se děje?"

"Ihned pojd'. Pojd' za mnou." Vylezl z jámy v písku a opatrně vstal. Každý pohyb ho nesmírně bolel a v plicích jako by mu hořel plamen. Nemohl si však dovolit o tom teď uvažovat. "Tak pojd'."

"A kam jdeme?"

"Prostě pojd' za mnou. A na nic... se neptej."

Fredericks ohromeně Orlando sledoval, když udělal první krok. Jeho ohromení se však rázem proměnilo v úděl. "Co to děláš? Ta... ta věc je přímo tam."

"Ta věc je všude!"

"Orlando! Vrať se zpátky!"

On však svého přítele ignoroval a pokračoval dál. To poslední, co si právě teď mohl dovolit, bylo naslouchat hlasu rozumu.

"Gardinere, ty mě děsíš. Copak jsi dočista zešlel, nebo co? Orlando! Vrať se zpátky!"

Jedna noha dopředu, druhou přitáhnout. Levá, pravá, levá, pravá. Opět cítil strašlivou přitažlivou sílu té věci.

Najednou musel bojovat s tím, aby se k ní nerozběhl. Něco ho drželo neviditelným stiskem. Bylo to tak silné, že kdyby mu upadly nohy, pokračoval by dál po rukách. Přítomnost té věci se před ním rozložila jako jedovatý květ, volající na malý hmyz hlasem bez hlasu, tvarem bez tvaru, ale přesto to bylo neodolatelné pozvání. Ta věc ho chtěla. - Chtěla jeho život.

"Gardinere!"

Fredericksův křik mu připadal hrozně vzdálený. Část Orlando mozku, která ještě stále patřila jemu, byla smutná.

Věděl, že jeho přítel váhá mezi svým a Orlandoým bezpečím. V dalším okamžiku však zaslechl Fredericksovy kroky, když se neochotně vydal za ním. Věděl, že se jeho přítel rozhodl. Jestli se Orlando mylí nebo se zmýlila ta žena s pírkem, uvrhne je svým rozhodnutím do záhuby oba.

Co to ta žena říkala? "Uvidíte mé znamení" - co tím jen chtěla říct? Jak jim vlastně chtěla pomoci?

Už byl za okrajem písčitého hřebene a rychle postupoval jako neohrabaná polorozbitá mechanická hračka dopředu.

Dvakrát dokonce spadl a kutálel se ze svahu, ale síla, která ho nyní svírala ve své moci, mu nedovolila, aby zjistil, jestli si při tom pádu ublížil. Postavila ho na nohy a on pokračoval dál.

Fredericks na něj přestal volat, ale Orlando za sebou stále cítil jeho zrychlený vyděšený dech. Pokračoval dál do údolí. Chrám stál před ním a zároveň se tyčil nad ním. Sloupovité zuby se nedočkavě šklebily a těšily se na blížící se potravu.

Orlando cítil, že ta věc, která žila za tím děsivým úsměvem, spí nebo alespoň zčásti nevnímá. Přesto byla stále tam. A tak jako blecha v psím kožichu cítí, když se pes pohne, on cítil, jak se ta věc začínala pomalu probouzet. Klopýtl pod tíhou toho nesnesitelného pocitu a opět upadl. Přitažlivost však ani na okamžik neochabla. Neměl ani čas vstát a už ho to táhlo dál dopředu po nerovné zemi.

Některé kusy v písku se zdály být tvrdé a drsné, jako kdyby žár proměnil zrnka v ostré sklo. Všude se povalovaly kameny a ostré úlomky, které se odolily ze skal kolem chrámu. Drobné kousky se mu zabodávaly do dlaní a kolen a Orlandoův dech se proměnil na hlasité sténání a nářek. Také Fredericks se za ním rozplakal. Orlando se snažil plazit místy, kde byl písek ještě stále jemný a hladký, ale ne vždy se mu to dařilo.

Přitažlivost byla tak hrozná, že si ani nevšiml, že se povrch země pod jeho dlaněmi najednou změnil. Dno údolí se před jeho očima začínalo rozpíjet a objevily se na něm černé tečky. Pokusil se zastavit a nadechnout se, zmocnil se ho však tak silný záchvat kašle, že měl pocit, že snad omdlí. Jak hlasitě sípal, sklonil hlavu, aby mu do ní nateklo alespoň trochu krve. Jakmile opět viděl o něco jasněji, všiml si, že klečí na něčem kulatém, na něčem, co bylo zčásti zabořené v písku. Nebyl to však kámen.

Byl to kus kameniny, uvědomil si po chvíli. Její povrch byl tvrdý jako cihla. Mezi abstraktními diagonálami na povrchu kameniny byl malý obrázek, který se lišil od ostatních. Bylo to pírkó.

Uvidíte mé znamení...

Chrámu ho dál táhl k sobě, ale Orlando se mu poprvé od chvíle, kdy s Fredericksem opustili své útočiště, začal zběsile bránit. Krev mu začínala pění v žilách a v hlavě mu hučelo, když se snažil svými nehty kameninovou nádobu vytáhnout z písku. Ústa měl dokořán a v očích mu hořelo.

"Pomoz mi," zasípal Orlando. "Tady to je!"

Fredericks se zastavil, ale na okamžik nebyl schopen udělat nic. Orlando hrabal ze všech sil v písku. Nemohl však najít místo, kam by zasunul prsty, aby tu věc mohl vytáhnout.

Fredericks se k němu naklonil a snažil se pomoci. Za chvíli se jim podařilo odhrabat větší část zahnutého hladkého povrchu - okraj však stále nenašli. Nesnesitelná síla chrámu, který už se tyčil tak blízko, že se podobal vysoké černé hoře, je stále nutila, aby se po břiše plazili dál a aby ignorovali všechno ostatní...

Orlando zasténal. V očích měl slzy. "Je to nějaká nádoba. Musí být hrozně velká!" Věděl, že nikdy nebude mít tolik sil, aby dokázal odolávat přitažlivosti chrámu tak dlouho, než se mu podaří tu věc z písku vyhrabat. Ta žena s pírkem se sice pokusila, ale on nebude mít tolik sil, aby její dar využil, ať už to bylo cokoliv.

Touha plazit se dál začínala být silnější než on.

"Chtěl jsem pomoci..." zamumlal. "Chtěl jsem je zachránit..."

Fredericks ho opustil. Orlando cítil jeho nepřítomnost a u srdce ho zamrazilo. Nemohl dovolit, aby jeho přítel pokračoval dál sám. Hra je tedy prohrána.

Zvedl hlavu a uviděl, že se Fredericks plazí zpět k němu, jako by ho poháněla nesmírná síla jeho vlastní vůle. V ruce svíral velký kus kamene. Orlando na něj ohromeně zíral, když Fredericks zvedl oběma rukama kámen nad hlavu a vši silou s ním praštil do symbolu bohyně Spravedlnosti.

Neozval se žádný zvuk, jen děsivý řev v jeho hlavě, když se nádoba rozpadla. Orlando a Fredericks chvíli hleděli na prasklý otvor a pak něco uvnitř zablikalo. Z rozbité nádoby se vyhrnul oblak a roztočil se kolem nich. Pak vyrazil prudce vzhůru a točil se tak rychle, že na okamžik zmizel v temné noci. Po chvíli se opět vrátil a začal se točit kolem nich. Orlando zvedl ruce a zakryl si s nimi tvář. Když otevřel oči, seděla na jeho prstu malá žlutá opička a pozorně si ho prohlížela. Asi tucet dalších se jim usadilo na ramenou.

"Ahoj, Landogarnere!" řekl ten tvoreček a jeho pisklavý hlásek se zdál být překvapivě veselý. "Kam jdeš? Proč jsi nechal Bezbožný kmen tak dlouho v té temné místnosti?"

Dvě další mikroopičky se vznesly a začaly poletovat kolem nich. "Kmen se zlobí!" vykřikovaly. "Nudná místnost. Nudná! Nudná!"

"Ale teď," prohlásila ta první z nich bezstarostně jako komár, poletující kolem pekelné brány, "teď si konečně užijeme srandu!"

Tak tohle nás tedy mělo zachránit? pomyslel si zoufale Orlando. Tohle je to nejlepší, co tažena dovede? Zlost a vyčerpání ho zasáhly jako kladivo. Vyčerpání poslední síly, ale chrám ho k sobě neustále volal. Tentokrát už se mu neubrání, pomyslel si nešťastně.

Opička jako by v tom okamžiku něco pocítila, a tak se ohlédla přes rameno. - Když uviděla zubící se kamenné sloupce, vykřikla a malýma ručkama si zakryla tvář.

"Proč jsi nás sem přivedl? Tohle není vůbec žádná sranda."

Kapitola 33

Nedokončená země

INTERNET/ZPRÁVY: Kultovní masová sebevražda na Nové Guinei

(vizuál: oběti kouře, odváděné ze Somarova letiště)

HLAS: Dvacet šest obětí náboženské sekty na Papui Nové Guinei zemřelo potom, co se zapálili na letišti v hlavním městě Port Moresby. Členové sekty, která je spojována s kulty, které kdysi byly hlavní součástí ostrovního života, si polili šaty a těla benzinem a zapálili se v hlavní části Somarova letiště v Port Moresby. Neučinili žádné prohlášení a nenechali žádné vysvětlení svého činu.

(vizuál: Kanijiwa před NU v Launcestonu)

Profesor Robert Kanijiwa z tasmanické Nové univerzity v Launcestonu tvrdí, že tato masová vražda je součástí děsivého trendu.

KANIJIIWA: "Toto by se dalo považovat za další akt šíleného kultu - tato sekta existuje již od osmnáctého století. V poslední době něco takového však bohužel není nic neobvyklého. A není to jen lokální záležitost, děje se to v celém světě - je to jako horečka konce tisíciletí, která vypukla před několika málo desetiletími. Schází k tomu však patřičné

vysvětlení. Zdá se, že spousta lidí cítí jakousi blížící se apokalypsu, a já se obávám, že tento incident zdaleka nebyl poslední..."

PRO NĚKTERÉ Z BAREV NEBYLO ŽÁDNÉ JMÉNO. - Kousky oblohy byly bez nějakého zřejmého důvodu zasazené i do země. Dokonce i přítomnost Emily, Loutky, která měla správně zůstat ve své simulaci, pro niž byla vytvořená, se stala pro Renie nevysvětlitelnou záhadou. Stačil však jediný pohled na jejího přítele, ležícího na podivné zemi, a všechny její otázky jí rázem připadaly naprosto bezvýznamné.

Vyděšeně si přitáhla !Xabbuovo bezvládné tělo k sobě a přitiskla si ho na prsa. Snažila se ho pevně obejmout, aby alespoň trochu zmírnila jeho divoké křeče. Dobře věděla, že to není ten nejlepší způsob, jak si poradit s jeho záchvatem, ale nic lepšího jí v tom okamžiku nenapadlo. Když se jeho záchvat zhoršil natolik, že už ho málem ani nemohla udržet, stiskla ho ještě silněji, jako kdyby mu její tvrdohlavost mohla zachránit život. Po chvíli se jeho svaly o něco uvolnily a křeče se zmírnily. Dlouhou dobu byla tak vyděšená, že se na něj neodvážila ani podívat. Byla si téměř jistá, že se mu zastavilo srdce. Pak najednou na svém krku ucítila jeho dech.

!Xabbu zamrkal a pomalu otevřel oči. - Chvilku se nechápavě rozhlížel po podivné obloze a nedokončené krajině a pak upřel své vážné oči přímo na ni. "Renie. Moc rád zase vidím tvou tvář."

"Co se to děje?" ozvala se za ní Emily 22813. "Proč mi to nikdo nevysvětlí? Ta opice je nemocná? Kde to jsem? A kdo jste vy?"

Renie jí v tom okamžiku nemohla odpovědět, i kdyby znala odpověď na její otázky. Pevně !Xabbua objala, po tvářích jí stékaly slzy úlevy a vpíjely se do jeho srsti.

"...Myslela jsem si..." nutila se mluvit mezi jednotlivými vzlyky, "...byla jsem si jistá, že jsi..." Zjistila, že to slovo nechce říct. "Už jsi v pořádku?"

"Jsem unavený," řekl. "Velmi unavený."

Pomalů ho pustila. Shrbeně seděl vedle ní, hlava mu bezvládně visela, stále se chvěl. Svaly na nohou měl slabé a dlouhý ocas mu nehybně ležel mezi nimi.

"Co se stalo?" zeptala se. "Jak jsi udělal tu... tu bránu? A jak jsi ji otevřel?"

"Hned ti to řeknu," odpověděl. "Ale nejdřív mě nech trochu odpočinout."

"Ovšem." Pohládila ho po zádech. "Mohla bych ti nějak pomoci?" Jejich relativní klid byl poněkud surrealistický. Jen před několika okamžiky jim hrozilo, že je chytí Lev a jeho hybridní půlmedvědi-půlrostliny. Nyní byli... docela jinde. - A bylo to místo, proti kterému byla Lvova země Oz téměř normální.

"Máte tady něco k jídlu?" zeptala se Emily, jako by se nic nestalo. "Mám hrozný hlad."

"Je mi líto, ale nemáme nic." Renie se snažila s dívkou mít trpělivost, ale nedařilo se jí to. Emily nějak ztratila své dětské chování, přesto Renie stále připadalo, jako by žila v nějakém svém vlastním světě. "Tak to bychom se tu měli trochu porozhlédnout. Uvidíme, co najdeme."

!Xabbu vstal a protáhl se. Pak se posadil na zem vedle Renie, hlasitě zívá a odhalil své úctyhodné špičáky. "Už je mi trochu líp," řekl. "Je mi líto, jestli jsem tě vyděsil." Věnoval jí tak rozpačitý pohled, jaký nikdy u paviána ještě neviděla, a ona uvažovala, co mu asi její smutek ukázal - což bylo něco, čemu ona sama ještě docela nerozuměla.

"Bála jsem se, protože... protože jsem si myslela, že umíráš." Konečně to vyslovila. Povzddechla si. "Ale všechno je tak divné. Jak jsi třeba mohl vědět o tom zlatém světě? O té bráně? A co tady dělá ona?"

"Emily není Loutka," řekl !Xabbu. "Nemohu ti říct, jak to vím, ale já to prostě vím. Potom co jsem tančil, začal jsem vidět věci úplně jinak."

"Takže ty tvrdíš, že je stejná jako my? Že to je někdo chycený v síti?"

!Xabbu potřásl hlavou. "Já nevím. Ale ona není... jak je to slovo? Konstrukt." Postavil se na zadní nohy. "Měl bych ti asi vysvětlit všechno, co vím." Renie musela obdivovat rychlost, s jakou se zotavil - nejspíš to bylo dědictví po jeho předcích, kteří museli v nehostinné pustině bojovat o své životy téměř každou hodinu po celé tisíce generací.

"Neměli bychom raději nejdřív zmizet z tohoto místa?" zeptala se. "Mohl bys otevřít tu věc znovu? Připadá mi to tu hrozně divné. Tak... špatné."

"Nevím, jestli k tomu budu mít dostatek sil nebo jestli to vůbec zvládnu udělat znovu," řekl !Xabbu. "Dovol mi nejdřív, abych ti to celé vysvětlil."

Renie se posadila do pokud možno pohodlné pozice, ale složení a odpor země, nebo co to vlastně bylo, byly velmi proměnlivé. Renie musela být vděčná alespoň za to, že jim nebylo příliš horko nebo že tu nemrzli. Kromě všech jiných extrémů, které tu byly viditelné, se tento simový svět zdál být stejně klidný jako obchodní kancelář.

"Včera v noci jsem ti řekl," začal !Xabbu, "že se musíš dívat svým srdcem. A to je pravda, Renie - ty jsi pro nás všechny velmi důležitá, i když o tom nevíš."

Chtěla mu říct o svých vlastních objevech z minulé noci, ale věděla, že na to není čas. Potřebovala znát odpovědi na své bezprostřední otázky. "Pokračuj, prosím."

"Ale když ses mě zeptala, co dělám já, abych pomohl, uvědomil jsem si, že ty vidíš věci opravdu skutečné. Od chvíle, kdy jsem já vstoupil do této sítě, jsem ztratil schopnost vidět, kterou mi dali moji lidé."

Renie, má přítelkyně, já jsem se na věci kolem sebe díval očima městských lidí. Ignoroval jsem to, co mi bylo dáno Otcem Mantisem. Ignoroval jsem moudrost svých lidí a zoufale jsem se snažil být jako ty, jako Martina, jako nebohý pan Singh. A já jsem dítě ve vašem světě, ve světě strojů. Když jsem se pokoušel vidět tak jako vy, viděl jsem stejně, jako vidí vaše děti." Přikývl, jako by si to chtěl potvrdit.

"Kdysi jsem ti vyprávěl příběh o Lidech, co sedí na svých patách, o paviánech - vzpomínáš? Jak zabili jednoho ze synů Otce Mantise a pak si pohazovali s jeho okem, jako by to byl míček? A já jsem ti říkal, že když jsem si vybral tohle tělo, bylo to proto, že ke mně v mých snech mluvil Otec Mantis. Ale to jsem ještě nechápal, jak to celé zapadá dohromady."

Ztratil jsem moudrost svých lidí. A tak jsem tančil, protože to dělám vždy, když je má duše hladová.

Když jsem byl na tom místě - na tom místě, kde jsem tančil - najednou jsem tomu rozuměl. Paviáni byli s Otcem Mantisem ve válce a oni si pohazovali s tím okem, jako by to byla hračka, protože nechápali, jak se mají dívat. Nedívali se svými srdci. To oko bylo Otce Mantise, skrze jeho syna, a oni ho odmítli. - Byli ve válce s tímto viděním.

Tohle jsem při tanci zjistil. - Myslím, že jsem dostal tohle tělo právě proto, abych objevil a pochopil tuhle pravdu.

Pavián, který chodí a hádá se a vždycky se hašteří se svými sousedy kvůli dělení věcí, nevidí okem Otce Mantise - okem ducha. Neříkám, že Lidé, co sedí na svých patách, jsou zvlášť zlí. Mohli bychom se od nich učit. O přátelství a rodině a o síle, která z toho vzniká. O tom, že řešení věcí se nachází v bystrých myšlenkách a hbitých prstech. Ale já jsem dostal svou lekci, Renie. - Když jsem tančil, pochopil jsem, že se musím znovu naučit dívat očima, které mám, dívat se srdcem svých lidí - což je něco, co jsem nedělal od doby, kdy jsem přišel do této... fata morgány.

Když jsem dotančil, Renie, připadalo mi to, jako bych po mnoha týdnech strávených v temnotě vstoupil do denního světla. Viděl jsem věci jinak! Jak to jen celé mám vysvětlit? Vy městští lidé si často myslíte, že existují jen správné a špatné cesty. - Posloucháte příběhy a písně, které si vyprávějí a zpívají naši lidé, a říkáte si: 'Poslouchejte, ti Křováci jsou jako děti. Oni si myslí, že na nebi jsou tváře, a věří, že slunce vydává zvuky.' Ale na nebi skutečně jsou tváře, kdybyste se lépe podívali. Slunce zpívá píseň, kdybyste to poslouchali. My jsme prostě jiní v tom, jak vnímáme svět, Renie. Vaši lidé a naši lidé jsou zcela odlišní. A já jsem úplně ignoroval to, co jsem se dlouhá léta učil.

A tak když jsem přestal tančit, když mi magie opět vyčistila hlavu, měl jsem pocit, že se přede mnou už nic neskryje. Ty bys tomu nejspíš říkala využití podvědomí - že věci, kterých jsem si všiml, ale kterým jsem nerozuměl, mi najednou byly jasné. To je ale jedno. Já prostě vím, co vím. A první věc, kterou jsem pochopil, bylo to, že mě něco znepokojuje, ale protože se toho zároveň dělo velmi mnoho, ignoroval jsem to a zapomněl na to.

Byl to pochopitelně ten zapalovač, ale já jsem si to neuvědomil, dokud jsem ho nenašel v tvé kapse. Ptala ses, proč by Azador nosil takovou věc, navíc když to písmeno na něm nebylo začáteční písmeno jeho jména. A sám Azador také řekl, že věci, vytvořené v jednom světě, se nedají přenášet do jiného světa - to je také důvod, proč jsi byla překvapená, když jsi tu s námi viděla Emily!"

"Ale to stále nic nedokazuje," prohlásila Renie. "Mohl to ukrást někomu v Kansasu."

!Xabbu, jehož odhad se už ostatně ukázal být správný, jen pokrčil rameny.

"Počkej chvíli," řekla. "Ne, nemohlo to být z Kansasu, protože to je kopie moderního zapalovače - je to Minisolar na stabilizovaný vodík. Jenže veškerá technologie v Kansasu byla nejméně sto let stará."

"Nic takového jsem já ale nevěděl," řekl !Xabbu. "Ale když jsem se na ten zapalovač podíval potom, co jsem tančil, a porovnal to s ostatními věcmi kolem nás, s naší lodí, s naším oblečením, připadalo mi to víc skutečné. Obávám se, že přesněji ti to vysvětlit nedovedu. Tak to prostě vidělo mé srdce. Možná bych to mohl vyjádřit tak, že to je stejný rozdíl jako dívat se na řadu různých čar na skále anebo vidět na té stejné skále nakreslenou antilopu. Rozdíl v... obsahu... myslím, že tak bys to asi řekla ty... je velmi velký. A když jsem ten zapalovač uchopil, zjistil jsem, že v tom je ještě něco víc. Jinak by se to dalo říct ještě tak, že mi to připadalo jako dívat se na dřevěnou motyku mých vlastních lidí. Ty nebo kdokoliv z městských lidí by viděl jen kousek dřeva. Obvyčejný kus dřeva se zahnutým koncem. Pro Křováka to však má mnoho významů, jako pro vás třeba puška nebo námořní loď. A ten klacek by k němu promlouval mnoha jazyky nejrozumnějších způsobů, ke kterým se dá využít, k čemu se používal nebo k čemu měl být používán." Naklonil hlavu a tážavě se na ni podíval. "Dává ti to nějaký smysl, Renie? Jsem dost unavený a špatně se mi o tom mluví."

"Myslím, že to chápu." Obrátila se, aby se podívala, co se stalo s Emily. Ta byla neobyčejně potichu. Zdálo se, že je dívka ponořená sama do sebe - svým způsobem vypadala jako zvíře, vytržené ze svého domova - jednoduše se stočila na zemi a usnula. "Snažím se to chápat, !Xabbu. Takže ty jsi poznal, že ten zapalovač... že je to něco neobvyklého."

"Ano. A když jsem ho držel, když jsem se ho dotýkal, cítil jsem, že se něco stane. Bylo to jako vidět nerovnosti, vidět tváře, cítit to správné řešení. - Když jsem zapalovač pohládl nebo se ho dotkl nějakým zvláštním způsobem, mohl jsem říct, že jeho tvůrce měl v úmyslu, abych to udělal. A tak se mi podařilo nakonec otevřít tu bránu. Vlastně jsem ji viděl, jak září v dálce."

"Ale já jsem nic neviděla. Tedy dokud jsme tam nedošli."

"Ani jsem si nemyslel, že bys to mohla vidět. Ten nástroj, ta věc, co vypadá jako cigaretový zapalovač, patří Bratrstvu Grálu - tím jsem si jistý. Osoba, která ho drží, je schopná vidět věci, které jiní nevidí - může se chovat stejně jako bůh. A nepochybuji o tom, že kdybychom se tu věc naučili správně používat, objevili bychom mnoho věcí, které bychom mohli udělat."

Renie se rozbušilo srdce. To byla dobrá zpráva - ne, to byla skvělá zpráva! Mohli by s pomocí té věci opět vzít svůj osud do svých vlastních rukou. Podívala se na malou kovovou věc, ležící v !Xabbuově dlani, a poprvé po dlouhé době ucítila nový příliv naděje.

"Ale viděl jsem také jiné věci," pokračoval !Xabbu. "Ne, nemohu říct, že jsem to viděl - to není to správné slovo. Věděl? Cítil? Nejsem si jistý. Každopádně jsem poznal, že ti znetvoření lidé jsou ve skutečnosti jen pouhé stíny, že nejsou o nic živější než stromy, kameny nebo obloha v říši toho hrozného Lva. Ten ale na rozdíl od nich živý byl. A stejně tak živá je i Emily." !Xabbu koutkem oka mrkl po spící dívce. "Je to skutečná osoba nebo alespoň živá síla - není to jen pouhá součást simulace."

"A teď to dokážeš poznat také? Co je skutečné a co není?"

Potřásl hlavou. "Trvalo to jenom několik minut, tehdy ten pocit ve mně byl ještě velmi silný. Někdy se potom, co tančíme, cítíme, jako bychom stáli na vysokém místě a viděli do velké dálky nebo s neobvyklou ostroší. Ale není to tak vždycky, a i když se to stává, nikdy to netrvá příliš dlouho." Obrátil se ke spící dívce. "Emily se mi teď nezdá ani víc, ani méně živá, než tomu bylo, když jsme ji poznali."

"Ale mohl bys to dokázat znovu!"

Z hrdla mu vyšel podivný zvuk. Smál se. "Není to něco, co můžeš zapnout a vypnout, Renie, jako bych byl jeden z těch vašich strojů. Měl jsem velkou potřebu, a tak jsem tančil, abych našel odpovědi. Na okamžik jsem skutečně měl mnoho odpovědí. Viděl jsem, co je skutečné a co není, a také jsem dokázal otevřít bránu. Neměl jsem tušení, kam ta brána povede, a to je také důvod, proč jsme se ocitli na tomto podivném místě. Mohl bych tančit každou noc třeba celý rok, a už by se to nikdy neopakovalo."

"Omlouvám se," řekla a myslela to vážně. "Já jenom... jen jsem doufala."

"Ale on k naději skutečně je docela dobrý důvod. Máme tu věc, co u sebe měl Azador. Otevírá brány. Nemohu ti slíbit, že budu vědět, jak se s tím zachází, jako jsem to věděl, když jsem byl ještě v transu, ale je to věc z tvého světa strojů - a ten má svá pravidla. Když něco uděláme, ta věc bude zase fungovat."

"Mohla bych si ten zapalovač vzít?" Vzala si ho od něj tak opatrně, jak jen mohla, jako kdyby to byla mýdlová bublina. Přes veškeré nešetrné zacházení, jakým ta věc prošla od chvíle, kdy se dozvěděla o její existenci - zapalovač spadl na betonovou podlahu a na palubu lodi, potopil se v řece - najednou se z ní stal vzácný předmět a Renie nehodlala riskovat, že udělá něco špatně.

Zapalovač nevypadal o nic jinak než předtím. Byl to jen starodávňý zapalovač s ostentativně vyrytým monogramem "Y" na jedné straně. I když teď věděla to, co věděla, nebylo na něm nic, co by jen nepatrně naznačovalo, že to je něco jiného, než se na první pohled zdálo. "Jak jsi... co jsi s ním udělal?" zeptala se a prstem přejela po povrchu monogramu. "Jak jsi to uvedl do chodu?"

"To se dá jen těžko vysvětlit." !Xabbu opět hlasitě zívá. "Díval jsem se svými skutečnými očima. Ale řekl bych, že to je způsob, jakým po zapalovači přejedeš prstem."

Renie se na malý předmět podívala tak, jak se to naučila ve svém světě. Snažila se přijít na to, co měl asi jeho tvůrce v úmyslu, ale nebylo to zařízení, které bylo určené k tomu, aby mu rozuměl někdo jiný, než byl jeho oprávněný majitel - rozhodně neodpovídal obvyklým standardům, jaké by zařízení tohoto druhu mělo splňovat. Byl to osobní klíč někoho bohatého, takže tajemství, jak s tím klíčem odemýkat, znal jen on.

Nebo za jistých okolností, uvědomila si s jistou dávkou trpkého pobavení, domorodý tanečník nebo cikánský zloděj. Na krátký okamžik si vzpomněla na Azadora a pocítila k němu sympatie, i když to trvalo opravdu jen chvíli. Pokud tento podivný předmět používal k tomu, aby mohl cestovat v síti, v této chvíli byl už zase jen obyčejnou součástí velkého stáda.

Zoufale si nažila vzpomenout, jak !Xabbu s předmětem zacházel během těch několika krátkých okamžiků jasnozřivosti, a pořád s předmětem otáčela ze strany na stranu, mačkala ho, silně tiskla, hladila a otáčela mezi prsty. Jednou dokonce měla pocit, jako by už přece jenom něco měla, ale byla to jen nepatrná vibrace podobná chvění motýlích křídel pod měkkým sametem. Ten pocit však okamžitě zmizel. Ať již zkoušela cokoliv, předmět zůstával stále stejně netečný k jejímu snažení. - Podala zapalovač tedy zpátky !Xabbuovi. Ten si ho jemně vzal a očichal ho. Potom ho potěškal v dlani. "Tak kde si tedy myslíš, že vlastně jsme?" zeptala se. "A kdo nebo co je, k čertu, Emily, když není součástí minulé simulace?" Najednou ji něco napadlo. "Azador to musel vědět, ten násilnický bastard! Ale předstíral, že je Emily Loutka."

"Možná," řekl !Xabbu. "Ale pamatuj, mé znalosti pocházejí jen z krátkého okamžiku prozření. Možná tento předmět dokáže tyto věci rozlišit, a proto tedy Azador věděl... i když možná také ne. V každém případě ten zapalovač ukradl, i když není jisté, že věděl, jak ta věc vlastně funguje, ani co dokáže." Chvilku si těžký lesklý předmět opět prohlížel. "A co se týče Emily, těžko říct. Rozhodně je osoba, a jako taková si zaslouží lidské zacházení. Možná je duch - jednou jsi mi říkala, že v síti žijí i duchové."

Renie se otřásla, přestože místní klima zůstávalo stále stejné. "To jsem neřekla. Jen jsem ti vyprávěla, že někteří lidé věří, že v síti žijí duchové - nejspíš jsou to stejní lidé, kteří věří i v jiné duchy, nebo že když stoupneš na prasklinu v dlažební kostce, přivoláš na svou matku neštěstí - a všechny ty další nesmysly o černých kočkách a tak."

!Xabbu naklonil hlavu na stranu, což většinou znamenalo, že uvažuje o zdvořilém způsobu, jak vyjádřit svůj nesouhlas. Ale pokud měl v úmyslu se s ní přit, v poslední chvíli si to raději rozmyslel. "V každém případě ale nevím, kdo je Emily. A co se týče tohoto místa, řekl bych, že to je něco nedokončeného. Co si o tom myslíš ty?"

"Možná." Rozhlédla se kolem sebe a zamračila se. "Ale zdá se mi divné, že by to jednoduše nedokončili ještě předtím, než celou věc zapnuli, jestli chápeš, co tím myslím. V systému by mohly sice být jisté mouchy, ale i tak by na tom po spuštění systému pracovali jejich inženýři a snažili se to opravit. Jenže Atasco říkal, že tahle místa rostou, takže..." pokrčila rameny. "Ať už to znamená cokoliv, teď je to stejně jedno. Každopádně se mi tu nelíbí. Ze všech těch legračních odrazů a neurčitých barev se mi dělá špatně od žaludku. Taky mě z toho bolí oči. Je nějaká šance, že bychom se zkusili dostat někam jinam?"

"Myslíš, že bychom našli další bránu?" - !Xabbu znovu očichal zapalovač. "Já nevím, Renie. Jsem opravdu unavený a navíc nemám ten stejný pocit, jako jsem měl předtím - to pravé vidění."

"Ale říkal jsi to správně, je to jen stroj. Nechci, aby ses zbytečně vyčerpával, !Xabbu, ale alespoň to zkus. Uvidíš, jestli si budeš moct vzpomenout, co jsi udělal."

"Co když otevřeme bránu a dostaneme se na ještě nepříjemnější místo, než je tohle?"

"No, tak se otočíme a vrátíme se sem do světa, co vypadá jako prošívaná deka. Ty brány přece musí fungovat oběma směry, nebo ne?"

"Tím si nejsem jistý." Přesto vzal zapalovač do ruky a přidržel ho v dlaních jako mokré mýdlo. Po chvíli se zarazil.

"Mám pocit, že bych to možná ještě jednou zvládl, Renie, ale jsem opravdu strašně unavený. Nevím, jestli je ta správná chvíle."

Renie se najednou vybavil jeho křečovitý záchvat, který skončil před necelou půlhodinou, a ona se v duchu proklínala za svou bezohlednost. "Omlouvám se, !Xabbu. Jistě to počká. Potřebuješ si odpočinout. Pojď ke mně a polož si mi

hlavu na klín."

Opřela se zády o kousek nerovnosti na podivné zemi v tomto hrubém virtuálním návrhu - spíš to byl jenom takový hrbol, než že by to připomínalo skutečný objekt, že by to byl plánovaný trs trávy nebo keř na potenciální stráni. Nebylo to sice pohodlné, ale v posledních několika dnech už navštívila horší místa. !Xabbu se k ní připlazil a natáhl se vedle její nohy. Přitom ji ocáskem šimral na bradě. Opřel si paže o její kolena a pak si na ně uložil hlavu. Na zvíře to byla skutečně neobvyklá poloha. Během několika sekund už tvrdě spal.

Renie vydržela být vzhůru o něco málo déle.

* * *

Nevěděla, jak dlouho spala, protože v tomto dokonale monotónním světě se čas nedal určit. Měla však pocit, že spala neobyčejně tvrdě. Jakmile otevřela oči, zmocnil se jí zmatek - na co se to vlastně dívá. Téměř vzápětí ji napadlo, že se svět nějak převrátil naruby.

První její poznání spočívalo v tom, že si uvědomila, že nebe nyní přece jen má barvu. Nedalo se to sice ještě nazvat konkrétní barvou, ale bylo to o poznání jasnější než ten původní odstín, takže se to začínalo vzdáleně podobat světle šedé. - Byla to však evidentní změna. Také ostatní barvy se změnily, jako kdyby se nějaký globální filtr o stupeň posunul, takže většina barev a tvarů v tomto simovém světě byla najednou o něco temnější a působily pevnějším dojmem. Ne všechny změny však znamenaly větší pevnost: několik věcí se jako by proměnilo do nebytí, do jakési fantomové verze, která nahradila objekty, co byly předtím docela jasně zřetelné. Naopak jiné předměty zatím zmizely docela, ztratily se v nicotě. Možná se celé zdejší prostředí pomalu proměňovalo, pomyslela si - možná bylo uprostřed transformačního procesu a stávalo se něčím úplně jiným.

Ale z čeho do čeho se to vlastně přeměňovalo? A proč tak pomalu? Co to celé mělo znamenat? Masivní a celková proměna celé krajiny, když ztratili Azadora, se nabízela jako odpověď na její druhou otázku. Byly rychlé změny tam a pomalé změny tady - jednoduše rozdílnými verzemi stejného procesu? Opravdu se tedy síť hroutí? Nebo se začíná měnit v něco docela jiného?

Byla tak zmatená nezodpověditelnými otázkami, že si v první chvíli ani nevšimla, že !Xabbu už neleží na jejím klíně.

Najednou ho slyšela promluvit.

"Viš, Renie, probudil jsem se s takovou myšlenkou." Krčil se několik kroků od ní a velice pozorně si prohlížel Azadorův zapalovač.

"Vyspal ses alespoň trochu?"

"Ano, vyspal, díky. Ale teď bych ti chtěl říct, co mě napadlo. Mluvil jsem o téhle věci, jako by to byl nějaký nástroj, jako by to byla motýčka. Ale co když je to něco víc?"

"Já tě nechápu, !Xabbu." Renie si všimla, že ani Emily už není na místě, kde předtím klidně spala. Když si ale všimla, že to !Xabbuovi nedělá starosti, nechala to být. "Víc než..."

"Co když je to víc než jen obyčejný nástroj. Co když to je Jméno? Jedna z věcí, ve kterou věří moji lidé - vlastně čemu věří většina primitivních lidí - je, že ve jménech se skrývá velká moc. Takže znát skutečné jméno někoho nebo něčeho znamená nad tím člověkem či věcí mít moc. Takže co když ta věc patří jednomu z členů Bratrstva?"

"Tak to můžeme použít k tomu, abychom cestovali z jednoho místa na druhé," řekla a uvažovala. "A možná bychom dokonce i mohli naplánovat, kam bychom chtěli jít, místo toho, abychom se dál zdržovali tady."

"Aha, ale jestli to je něco, co patří jednomu z členů Bratrstva, možná by to mohlo pro nás udělat totéž co pro tu osobu, co jí to patřilo. Možná by to mohlo být Jméno."

"Myslíš jako třeba přístupový klíč? Že by nás to dostalo na místa, kam bychom se jinak nedostali? Možná by nás to dokonce mohlo odvést ze sítě?"

"Nebo do informačních souborů Bratrstva Grálu." Vycenil na ni zuby. "Pokud ano, mohli bychom jim ještě nadělat řádné škody."

"Ach !Xabbu!" Nadšeně zatleskala. "To by bylo ještě lepší, než jsem se kdy odvažovala jen pomyslet! Možná by se nám nakonec přece jen podařilo získat nějaké informace o Stephenovi a o ostatních..."

Její náhlou euforii přerušila Emily, která k nim seběhla z nedalekého kopce. Mávala divoce rukama a běžela, co jí síly stačily, jako by prchala před démony. "Pomozte mi!" křičela. Renie vyskočila na nohy.

Emily se zastavila a v její tváři se mísila bolest a zlost. "Už jsem vám to říkala. Mám hlad! Musím se něčeho najíst! Řekli jste, že se po něčem podíváte, ale neudělali jste vůbec nic. Umírám hlady! Všude kolem je jen pustina. Vůbec nic k jídlu!"

Renie byla překvapená tím, jak je ta dívka rozčilená. Jak mohli vědět, jestli Emily opravdu potřebuje něco jíst nebo ne? Vždyť ani nevěděli, kdo vlastně je, a už vůbec netušili, s pomocí jakého zařízení se do sítě napojila. Možná skutečně měla hlad. "Pomůžeme ti se po něčem podívat..." začala, ale byla přerušena zoufalým výkřikem.

"Už jsem se podívala sama. A taky jsem vám to řekla. Nic tady není! Nepotřebuju jídlo jen pro sebe. Myslíte si, že jsem hloupá a sobecká, ale vždyť vy mě ani neznáte! Je to pro moje malé bejby! Mám v sobě dítě!"

"Už zase?" to bylo jediné, na co se v tu chvíli Renie zmohla. - Rychle tedy dodala: "Tedy chci říct, pořád ještě?"

"Vy o mně nic nevíte," kvílela Emily, pak padla na zem a začala hořce plakat.

"Možná bychom pro ni měli přece jen něco najít," povzdechla si Renie a obrátila se ke !Xabbuovi. "Možná se tu někde tvoří nějaké ovoce, které bychom jí mohli nasbírat, já nevím." Podívala se na dívku. "Ona je stále těhotná. Co to má znamenat?"

!Xabbu zatím přejížděl prsty po povrchu zapalovače, jako by četl nějakou báseň v Braillově písmu. "Možná bychom měli najít nějaké jiné místo," řekl. - "Tedy nějaké místo, na které jsme víc zvyklí, místo, kde najdeme Emily něco k jídlu a přístřeší a podobné věci."

Jo, jasně, pomyslela si Renie, něco známého jako třeba porodník, ale hned vzápětí ji napadlo něco docela jiného. "A

kdy to děťátko čekáš?"

Emily trochu zmírnila svůj nářek. "Já... já nevím."

"Kdy jsi naposledy měla své dny? Který den v měsíci?"

Dívka se zamračila. "Už mám šest týdnů zpoždění. To je důvod, proč to vím." Ztišila hlas a zašeptala: "A je mi tak... divně."

Renie si oddechla úlevou. U hubených lidí se to někdy dlouho nepoznalo, ale jak se zdálo, i když pravidla v této síti byla poněkud podivná, Emily rozhodně porod v nejbližší době nečekal. "Uděláme, co bude v našich silách, abychom pomohli," řekla a poněkud zmírnila svůj tón. "Najdeme ti něco k jídlu..." Zarazila se. !Xabbu neobvykle ztichl. Jeho ruce se nyní pohybovaly velmi pomalu. Už se nedíval na kov ve svých dlaních, ale někam do dálky. Vlastně se zdálo, jako by něco poslouchal.

"Renie," řekl klidně. "Myslím, že jsem našel otvor. A je velmi blízko nás. Možná je to ten, kterým jsme sem přišli..."

"To je dobré... velmi dobré!" Emilyin problém byl ihned stranou. Pokud se tomu malému Křovákovi podaří přimět ten pseudozapalovač, aby normálně fungoval, mnoho věcí se co nevidět změní k lepšímu.

"...ale něco podivného se tam děje. Někoho tam cítím."

"Co tím myslíš?" Najednou se jí naježily chloupky na zádech. "O čem to mluvíš? Koho tam cítíš? Koho?"

!Xabbu zavřel oči a dlouhou dobu mlčel. Držel zapalovač tak opatrně ve svých malých prstech jako klenotník, chystající se brousit velmi vzácný kámen. "Bude to znít téměř šíleně," řekl nakonec. "Je to, jako by někdo stál na druhé straně. Když zafouká vítr, jako bych slyšel velmi blízko nějaký hlas, i když nevidím, kdo to mluví." Podivně lidsky se zatvářil, nakřčil obočí a zamračil se. Renie poprvé za celou tu dobu náhle pocítila, jak protismyslné je to, že je její nejlepší přítel pavíán. "Renie, myslím, že to je Martina."

"Cože? To snad žertuješ!"

"Slyším ji. Cítím ji. Nerozumím jejím slovům. Ale je na druhé straně a snaží se najít cestu ven." Najednou prudce zaklonil hlavu, jako by ho vylekal nějaký silný hlas. "Je velmi blízko!"

Renie se po kolenou připlazila k němu, ale zůstala od něj několik palců. Nechtěla se ho dotknout, protože měla strach, že by tím narušila nějaký neviditelný obvod. "Je tam s ostatními? Dokázal bys je najít? Mohli by oni najít nás?"

"Já nevím. Zkusím otevřít bránu, jestli si vzpomenu, jak jsem to udělal předtím." Výraz jeho zamračené tváře změnilo nesmírné soustředění. "Tentokrát je to velmi těžké - dělám něco špatně."

Ale jakmile to vyslovil, nějaká neviditelná ruka vytvořila prasklinu ve vzduchu jen několik metrů od nich, a oni uviděli zlaté světlo. Během několika sekund se prasklina protáhla do horizontálního pruhu v délce lidských paží. Na krajích se vytvořily další dvě praskliny a zamířily k zemi. O několik sekund později je spojila plocha zlatého světla, které se nedalo popsat jinak, než že bylo oslepující, ale které také bylo zcela proti pravidlům ohraničené svými vlastními okraji.

Emily na to hleděla s ústy dokořán. Také Renie pohled na ten jev fascinoval. Viděla to teprve podruhé, ale celkový efekt byl stejně úžasný jako v Lese. Jen !Xabbu nebyl u vytržení z pohledu na tento nevšední jev. Oči měl zavřené a tiše si pro sebe něco mumlal.

Záře začínala pohasínat. Závěs plamenů nepatrně potemněl a získal jantarový odstín. Renie se vydělila v domnění, že se celý experiment nepodařil a že jestli Martina skutečně byla kdesi na druhé straně, že s ní ztratili spojení.

Ze zlaté záře se najednou ozval ohlušující zvuk - byl tak náhlý a strašlivý, že Renie ani neslyšela svůj vlastní výkřik ohromení. Z brány vypadlo několik klopýtajících postav - a ty srazily Renie i !Xabbua na zem. Hluk trochu utichl, a když Renie zvedla hlavu, viděla, že zlatý obdélník rychle pohasíná, až zmizel docela. - Nic dalšího neviděla, protože na ní leželo něco těžkého s ostrými hroty a tisklo ji to k zemi.

"Martino?" vykřikla, když se snažila vymanit zpod té těžké masy. "Jsi to ty?"

T4b, robot ve svém válečném úboru, se převrhl na stranu a překvapeně vydechl. Chvilí zůstal ležet na zádech, pak se posadil a zíral na ni, jako by byla něčím, čemu se jen stěží dá uvěřit.

Další postava se vymanila ze změní ležících těl. "Renie! Můj bože! Jsi to ty!" Sim sice vypadal jako temilúnská žena, ale hlas se silným přízvukem se dal jen těžko zaměřit.

"Martino!" Postavila se na nohy a téměř nevnímala modřiny, které jí svým těžkým přistáním způsobil T4b. Objala svou ztracenou přítelkyni tak silně, že ji zvedla ze země. "Ach, dobrý bože, jak se to jen stalo. Mysleli jsme si, že jsme vás už ztratili navždycky! Je s vámi Orlando?"

Do toho se najednou za nimi ozval Florimelin hlas jako zvuk cirkulárky. "William prošel s námi, Martino." Renie to považovala za dobrou zprávu. "Ale zdá se, že se praštil do hlavy. Je v bezvědomí."

"Díky bohu," zamumlala Martina a pak ohromila Renie, když se jí zeptala: "Máme tu něco, čím bychom ho mohli svázat?"

"Svázat?" řekla Renie. "Ty chceš říct, že máš v úmyslu ho svázat? Mluvíš o tom samém Williamovi...?"

"Ano. On je... já vlastně ani nevím, kdo je," řekla Martina. "Ale není tím, za koho se vydával. Pokusil se zabít Quan Li."

"Tomu nerozumím." Renie zmateně potřásla hlavou. Nemohla se tak rychle vyrovnat s novým přísunem informací.

"Kdo všechno je tady? Co se stalo?" Tento nový svět, který byl ještě před několika okamžiky úplně pustý, nyní hučel jako včelí úl. T4b se konečně postavil na nohy a začal si ze svých kovových nýtků a hrotů oprašovat podivnou zdejší zem. Také si se zájmem prohlížel Emily 22813, zatímco Emily hleděla na obrněného muže, jako by byl nějaký mimořádně velký a nepřijemný hmyz.

Quan Li a Florimel (chvilku jí trvalo zjistit, která je která, protože obě měly stejná temilúnská těla) se skláněly nad Sladkým Williamem, jehož dlouhé bezvládné tělo, oblečené ve známém černém úboru, pořád ještě leželo v blízkosti místa, kde se před chvílí zavřela brána. Florimel si trhala na tenké pruhy svou blůzu, aby ho mohla svázat. Quan Li dělala totéž. Tvářila se však přitom zlostně, jako by odmítala pomoc druhé ženy a raději to udělala sama. Renie uvažovala, jak moc jí asi William ublížil, aby obyčejná důchodkyně, jako byla Quan Li, jednala s takovým zápalem.

Po Orlandovi a jeho příteli Fredericksovi ale nebyla nikde ani stopa.

!Xabbu se postavil na zadní nohy a v ruce stále držel zapalovač. Sledoval všechno, co se dělo kolem něj, s jakousi nezúčastněností, jako kdyby byl v o něco mírnějším transu než poprvé.

"Našli jste vy nás, nebo jsme my našli vás?" zeptala se Martina. Zdála se být vyčerpaná a na nohách se držela jen díky tomu, že ji Renie podpírala. "Bylo to tak zmatené. Tolik ti toho musím říct!"

"My jsme něco našli," vysvětlovala jí Renie, "klíč nebo jakési dálkové ovládání nebo něco takového. Je to nějaké přístupové zařízení - každopádně to vypadá jako zapalovač, vidíš? !Xabbu to použil, aby otevřel bránu. Už otevřel dvě! Myslíme si, že ta věc patří někomu z Bratrstva, ale někdo mu to ukradl..." Uvědomila si, že vykládá z pocitu úlevy a náhlého štěstí. "Ne, zapomeň na to. Vysvětlím ti to později. Teď mi ale řekni, co je s Williamem. Vůbec tomu nerozumím. On zaútočil na Quan Li? Zbláznil se?"

"Obávám se, že je to zvěd Bratrstva Grálu," odpověděla Martina. "Když jsme byli na Místě Ztracených - zapoměla jsem, vy vlastně nevíte, kde jsme všude byli a co jsme celou tu dobu dělali." Potřásla hlavou a unaveně se zasmála.

"Stejně jako my nevíme, co se celou tu dobu dělo s vámi! Ach, Renie, celé to je tak strašně zvláštní!" V očích měla nesmírné vyčerpání. "A tohle místo! Co je to? Připadá mi hrozně bizarní."

Emilyin náhlý výkřik vyděsil Renie i Martinu tak, že nadskočily. "Je mrtvý?" ječela dívka. "Je tu tolik krve!"

Renie se obrátila, aby se podívala. Jak se Emily snažila ustoupit před T4b, málem přitom zakopla o Williama, ale dívka nebyla jediná, kdo měl ve tváři výraz překvapení. - Florimel, která klečela vedle Williama, najednou zvedla ruce a zmateně hleděla na své zakrvácené prsty. Také Quan Li měla na rukou krev. Rychle od Williama uskočila a v očích měla děs.

"Je vážně zraněný," řekla Florimel, ale zněla trochu nejistě. - "Strašně krvácí..."

Renie k nim přistoupila a s Florimelinou pomocí vysokého muže převrátila. William nyní ležel na zádech. Renie se na něj podívala a překvapeně vykřikla. Jeho černé šaty byly na břiše rozpárané a látku měl nasáklou krví. Pod ním se na podivně zbarvené zemi začínala tvořit kaluž. Jakmile se krev vsákla do půdy, začala měnit barvu. Začínala modrat, na některých místech byla zelená a jinde odporně šedá. Jenom krev na jeho šatech zůstávala stále stejně rudá.

"Kristepane." Renie se při pohledu na něj zvedl žaludek. "Jak se to mohlo stát? Vypadá to, jako by ho napadlo nějaké zvíře."

!Xabbu se k němu sehnul. "Je stále ještě naživu. Musíme mu rychle ovázat rány." Rozhlédl se kolem sebe a pak vzal Florimel a Quan Li pruhy látky, kterými ho ještě před chvilkou chtěly svázat. Těmi začal ovazovat jeho ošklivé rány. T4b stál za nimi a vedle opice a dvou ženských simů vypadal poněkud absurdně, jako když se nějaká mechanická hračka dostane do krabice s dřevěnými. Nic z jeho kostýmu se nezdálo být vhodné pro zdejší prostředí, to bylo na první pohled zřejmé.

Renie cítila, jak ji někdo zatahal za ruku. Pomohla tedy Martině vstát. Francouzka se naklonila blízko k jejímu uchu a zašeptala tak tiše, že si Renie v první chvíli nebyla jistá, jestli jí správně rozumí, protože slova její slepé přítelkyně byla příliš šokující.

"Udělal to jeden z nich," řekla Martina. "Jsem si jistá, že se jeden z nich pokusil ho zabít. Mohlo na něj zaútočit v jeskyni i něco jiného - na tom místě, kde jsme byli před tím - ale já jsem v okamžiku, kdy jsme vstoupili do brány, za sebou cítila násilí. Jenže v té chvíli jsme byli všichni spolu. Nemohu říct, kdo je vinen, ani nedokážu poznat, který z nich své překvapení a smutek jen předstírá. Něco v téhle nové simulaci ruší moje smysly."

Martina mluvila, jako by dokázala číst myšlenky, a Renie neměla nejmenší tušení, jak je to možné. Vlastně neměla vůbec tušení, co se to tu děje. "Já tomu nerozumím." - Zhluboka se nadechla a pak se přinutila mluvit co nejtišeji. "William je zvěd a jeden z nás se ho pokusil zabít?"

"Jeden z lidí, kteří sem přišli se mnou," odpověděla Martina. "Věřím, že to tak je - ať už k tomu ten někdo měl jakýkoliv důvod, muselo se to stát v okamžiku, kdy jsme vstoupili do brány. Hrozně se bojím, Renie."

"Co budeme dělat?" Rychle se kolem sebe rozhlédla. - Všichni kromě Emily se zajímali o Williamův osud, ať už se před tím dopustil čehokoliv. A jak si mohli být jistí, že Martina má pravdu - že jsou smysly slepé ženy tak spolehlivé? Před několika dny, když vstoupila do sítě, byla její silou tak zaskočená, že se z toho málem zbláznila.

Martina se náhle otočila k ostatním a třesoucím se hlasem řekla: "Já vím, že mu to udělal jeden z vás."

Všichni znehybněli. Florimel a Quan Li zastavily své ruce nad Sladkým Williamem. Stále držely provizorní obvazy, kterými chtěly ovázat jeho rány. Všichni vypadali jako nějaký podivný živý obraz. Také T4b se tvářil překvapeně, i když se jeho výraz ukrýval za hmyzí maskou.

Emily o několik kroků ustoupila od krvavé scény a ruce si tiskla na břicho. Dívka ze Smaragdového města znehybněla jako vystrašený králík, když Martina vykřikla. "Já jsem nic neprovedla!" rozplakala se Emily a sehnula se k zemi, jako kdyby tak chtěla chránit své nenarozené dítě před tím, kdo vyřkl obvinění.

"Ty ne," ujistila ji Renie. "Ale Martino, nemůžeme přece..."

"Ne." Martina potřásla hlavou. "Nemůžeme žít s pochybnostmi. Jestli se mýlím, tak se mýlím, ale tomu sama nevěřím. A za malý okamžik budu znát odpověď." Vyzabila k nehybné skupině jako ovčácký pes, snažící se zahnat vlky jen silou své vlastní osobnosti. "Víte dobře, že znám způsoby, jak se dívat na věci, které vy nevidíte - tedy ti, kdo cestovali se mnou, to vědí."

"Cože? Jen proto, že něco zaútočilo na Williama, a ty si myslíš, že to byl někdo z nás, chceš si tady hrát na soudce a porotu?" Florimel znechuceně potřásla hlavou, ale v jejích očích se zrcadlila i jistá směsice strachu a zlosti. "To je šílené!"

"Nebudu nikoho soudit," odsekla Martina a Renie si povšimla agresivity, jakou u ní dosud nikdy neviděla. "Musíš to být ty nebo Quan Li - vy jste totiž jediné dvě, kdo má na svých rukách krev. Ten, kdo to udělal, by si jistě nestačil setřít krev z rukou."

Florimel se podívala na své ruce a Quan Li se jen zmohla na chabý protest. Renie si najednou na něco vzpomněla. "Martino, já jsem ho viděla..." ukázala na T4b, "...jak si hned potom, co jste prošli skrz, začal čistit hroty na svém úboru."

"Co to říkáš?" rozkřikl se na ni T4b. "Co je to za blbost... ty tvrdíš, že jsem vrah? Nikdo se do mě nebude vobouvat!" Zvedl okovanou pěst a hroty na jeho těle se naježily jako hřbet jedovaté mořské ryby. V tom okamžiku vypadal skutečně hrozně. Renie musela zvážit skutečnost, že bez Orlandova barbarského simu by se goggleboyovi jen velmi těžko ubránili, kdyby se rozhodl s nimi pustit do boje.

Martina však zůstala klidná. "Pak je tedy T4b také podezřelý. Když mi vy ostatní nevěříte, bude soudcem tedy Renie."

"Nikdo mě nebude soudit," varoval ji T4b. "Vymyslely jste si pěknou hovadinu, vy dvě. Nikdo mě nebude soudit, nikdo..."

"Přestaňte!" vykřikla Renie tak hlasitě, jak jenom mohla, a zoufale se snažila udržet situaci pod kontrolou. "Všichni toho okamžitě nechte!"

Do ticha, které vzápětí následovalo, se ozval !Xabbu, a přestože mluvil neobyčejně tiše, jeho slova působila jako výstřel ze samopalů. "Snaží se mluvit," řekl pavián.

Všichni se rázem otočili a viděli, jak Sladký William otevřel černé omalované oči. Pak najednou v nečekaném klidu vyrazila jedna postava a přes Sladkého Williama se vrhla na !Xabbua.

Útočníkem byl jeden z temilúnských simů, ale Renie v prvním okamžiku nevěděla, který - nebyla si ani jistá, jestli to vůbec měl být útok, protože napadnout malého paviána nedávalo žádný smysl. Celá věc jako by se odehrávala zpomaleně bez evidentní logiky. Renie to připadalo, jako by byla pod vlivem drog. Když se ta tmavovlasá žena konečně postavila na kolena, držela opici v rukách. Potom si ho odtrhla od ruky a překvapivou silou odhodila !Xabbua na stranu. V tom okamžiku Renie věděla, že tím útočníkem je Quan Li.

Něco lesklého vyletělo velkým obloukem na stranu a zůstalo to ležet jen krok od Renie. Byl to Azadorův zapalovač. V tom okamžiku pochopila, že Quan Li na paviána zaútočila jen proto, aby mu sebrala právě ten drahocenný předmět.

Rychle se tedy sehnula, sebrala ho ze země a pevně stiskla v dlaní.

Quan Li se postavila a jednou rukou si třela zakrvácenou paži. "Zatraceně," supěla, "ten malej syčák umí kousat!"

Uviděla, že Renie něco skrývá v ruce, a bez váhání se vrhla za ní, ale když se vedle ní postavila z jedné strany Florimel a z druhé T4B, aby ji chránili, Quan Li se zastavila. Její zlost se náhle rozpustila a na její tváři se objevil široký líný úsměv. Její tvář v tom okamžiku vypadala téměř nepřírozeně. "Proč mi to jednoduše nedáte a já si půjdu po svém. Nikomu neublížím."

Chování babičky z Hongkongu se dramaticky změnilo, ale ještě děsivější byla metamorfóza její známé tváře. Uvnitř ní jako by se k životu probudil někdo další - nebo ten někdo konečně vyplaval na povrch.

!Xabbu se opět objevil. Dokulhal k Renie a zastavil se vedle ní. Ujistila se, že není vážně raněný, a právě v okamžiku, kdy se chystala položit první otázku, Quan Li vyrazila děsivou rychlostí na stranu a popadla Emily. Během jediného mrknutí oka si nebohou dívku přitiskla k tělu. Její pohyby byly stejně rychlé a smrtící jako pohyby hada. Její úsměv se ještě o něco rozšířil. "Jestli se ke mně jen některý z vás o krok přiblíží, zlomím jí vaz. To slibuju. A teď si můžeme promluvit o tom zapalovači, souhlasíte?"

"Emily je jenom Loutka," řekla zoufale Renie. "Není ani skutečná."

Quan Li nadzvedla obočí. "Takže vám bude jedno, když ji roztrhám před vašima očima na kusy, co říkáš? Polámu ji kosti, přetrhám šlachy a tak?"

"Jestli to zkusíš, budeš na kusy ty," zavrčel T4b.

"Jasná věc, kámo," odpověděla Quan Li a imitace jeho způsobu řeči působila v jejím podání ještě podivněji. "Tak si myslím, že se nejspíš dohodneme."

Přestože ta podivná osoba mluvila velmi věcným tónem, Renie měla pocit, že celá situace je dokonale nestabilní.

Zoufale se snažila, aby vyhnala ze svého hlasu paniku. "Když ti dáme ten zapalovač, slíbíš, že ji necháš jít?"

"S radostí. Tam, odkud pochází, je takových holek celá hromada."

"Tak mi ale nejdřív odpověz na pár otázek. Bude to součást naší dohody." Pokud toho člověka přinutíme mluvit, získáme tím alespoň čas, a třeba někdo z nás něco chytrého vymyslí, pomyslela si Renie. Její vlastní mozek pracoval na plné obrátky, s ničím chytrým však nepřišel. V duchu zuřila. Zlobila se na sebe, že se nechala podvést, zlobila se na Emily, že se nechala chytit. Nechtěla riskovat život té dívky o nic víc, než bylo nezbytně nutné, ale nehodlala se zapalovače vzdát bez boje. Představa, že by se toho drahocenného předmětu měli vzdát zrovna v okamžiku, kdy objevili jeho schopnosti, pro ni byla naprosto nepřijatelná - nemyslitelná.

"Otázky...?"

"Kdo jsi? Nemůžeš být Quan Li."

"Ty jsi ale chytrá holka, co?" řekla ta osoba v ženském simu. "Jsi tak chytrá, že si myslíš, že bys mě mohla přesvědčit, abych tohle dítě nestáhl zaživa z kůže." Emily se začala svíjet a naříkat, ale Quan Li ji pevně stiskla a dívka rázem zmlkla.

"Je ale pravda, že toho víte celkově hrozně málo. Vlastně nevíte nic. Jako například to, co se stalo s tvým bratrem. No, ale já toho vím dost a připadá mi to zatraceně zábavné."

"Neposlouchej!" Martina položila Renie ruku na rameno. "Ona lže - jen se snaží ti ublížit, snaží se tě rozrušit!"

Renie hleděla na tu znetvořenou nenávisťnou tvář, kterou všichni až dosud tak dobře znali, a udělalo se jí zle. Je to vlk, pomyslela si. Celou dobu to byl vlk, převlečený za hodnou stařenku...

"Tak já že lžu?" Quan Li se najednou prudce otočila a varovně zasyčela na T4b, který se snažil k ní o krok přiblížit.

Ještě o něco zesílila stisk kolem Emilyina krku. Dívka měla na okamžik nohy ve vzduchu a zběsile kolem sebe kopala.

"Proč bych se obtěžoval? Proč by mi mělo záležet na tom, co si banda takových chudáků, jako jste vy, myslí, nebo nemyslí?" Opět ten vlčí úsměv. "Ale jestli se zajímáte o nejnovější novinky, tak vám ze sportu řeknu, pokud vás to

ovšem zajímavá, že vaše roztomilá čínská babička je nade vši pochybnost mrtvá. Atasco ji pozval k sobě - tak jsem si opatřil její linku. Babička Quan předstírala, že je hacker, ale já jsem si jistý, že ji do sítě dostal nějaký čínský kontakt. Jedině tak jsem mohl zařídít, aby ji někdo zabil." - Následoval děsivý vzrušený smích. To monstrem si to opravdu užívalo.

"Pracuješ pro Bratrstvo Grálu?" zeptala se Renie. "To je ten důvod, proč jsi nás špehoval?"

"Dělat špeha pro Bratrstvo?" začal pomalu. "Ty si opravdu myslíš, že tady jde o vás? Vždyť vy nic nevíte." Neznámý v těle Quan Li opět změnil výraz. Tvářil se najednou nezúčastněně a bylo to ještě horší, než když se démonicky šklebil. Zdálo se, že Emily v jeho sevření omdlela. "Tak to by stačilo. Už jsem ten tvůj pokus prokoukl, ty děvko. Buď mi teď dáte ten zapalovač, nebo tuhle malou začnu stahovat z kůže."

Renie o tom ani v nejmenším nepochybovala - oči, které na ni hleděly z tváře nebohého Quan Li, neznaly, co jsou to skrupule, neznaly základní lidská pravidla. Ty oči jí připomněly Hyenu z !Xabbuova příběhu. Zoufale si přála, aby to rozhodnutí udělal někdo za ni, aby nad celou situací někdo konečně získal kontrolu, ale žádný z jejich společníků se ani nepohnul, ani nepromluvil. Bylo to tedy na ní. Mohla si nechat jedno nebo druhé - malou kňourající Emily, která možná byla člověk, nebo klíč k vesmíru a možná i život svého bratra.

Podala zapalovač !Xabbuovi. "Otevři bránu."

"Co to na mě zkoušíš?" osopil se na ni cizinec.

"Nehodlám ti to jednoduše dát," odpověděla zamračeně Renie. "Bůh ví, co bys nám potom udělal. Až !Xabbu otevře bránu, pustíš Emily a my ti dáme zapalovač. Pak projdeš na druhou stranu a necháš nás tady, jak jsi slíbil."

Florimel byla ohromená. "Ty to prostě tomu hajzlovi dáš?"

"Moc bych si přála, abychom měli jinou možnost." Renie se obrátila zpátky ke Quan Li. "Tak co?"

Stvůra jenom na okamžik zaváhala a pak přikývla. "Dobrá. Ale žádný kousky. Jestli na mě něco zkusíte, bude vám opravdu hodně horko."

!Xabbu zavřel oči. Soustředil se a prsty přejížděl po povrchu zapalovače. Renie dostala na okamžik strach, že se mu nepodaří znovu vytvořit bránu, ale pak se ve vzduchu za cizincem vytvořil zářivý závěs. Ten, co se skrýval v simu Quan Li, začal opatrně couvat dozadu a Emily držel před sebou jako štít, dokud nebyl zářivý obdélník krok od něj.

"Hod' mi ten zapalovač," řekl.

"Tak pusť to děvče."

"Teď už to nezáleží na vás." Hlas bez emocí byl zpět. "Dokonce byste mě mohli zabít, a já bych se jen jednoduše odpojil ze sítě, což je víc, než můžete vy - já tady nejsem uvězněný jako vy. Raději bych dal ale přednost tomu, kdybyste mi hodili ten zapalovač."

Renie se zhluboka nadechla, pak kývla na !Xabbua. Ten ho hodil cizinci. Chytil ho, rychle si ho prohlédl, pak se usmál a udělal další krok ke zlatému světlu. Emily stále držel u sebe. Ústa, která kdysi patřila Quan Li, se našpulila. Zvěd se naklonil a políbil bezvědomou dívku na tvář. "Tak jdeme, zlatíčko," řekl jí. "Najdeme si nějaké jiné místo na hraní."

"Ne!" vykřikla Renie.

Něco skočilo na cizincovu nohu a pevně ji chytilo. Zvěd vykřikl zlostí a bolestí. Renie, Florimel a T4b na nic nečekali a vrhli se za ním. Mlátili ho a fackovali, jen aby odtáhli Emily i jejího vězňatele od zlatého světla. Loutka Quan Li byla překvapivě silná, a přestože byli v přesile, nebylo jisté, jestli se jim podaří dívku ze spárů té stvůry vyrvat. Jenže Quan Li ji nemohla pevně držet a zároveň se bránit proti !Xabbuovým zubům, kterými se jí zakousl do stehna. A tak zlostně vykřikla a dívku nakonec pustila. Rychle se vymanila ze změti těl.

Zastavila se u zlaté brány, která zářila tak jasně, že to, co kdysi bývalo Quan Li, v jejím světle vypadalo jen jako temná silueta. Ukázalo to třesoucím se prstem na Renie a ostatní, a když to promluvílo, jeho hlas byl neobyčejně jasný. "Teď už je to ztraceně osobní. Ještě se s vámi uvidím. S každým z vás."

"To si piš, že jo," zamumlala Renie.

Vytáhl Azadorův zapalovač, jako by jim chtěl dát najevo jejich porážku, a pak vstoupil do světla. O několik okamžiků později se brána opět zavřela.

Následovala chvíle nepřijemného ticha, ve kterém se všichni téměř udusili. Renie najednou něco napadlo: "Kde je !Xabbu? On se té stvůry... držel!"

Ucítila dotek malé ruky. Pavián stál těsně u jejích nohou a díval se vzhůru na ni. Tělo měl celé poškrábané. "Jsem tady, moje drahá přítelkyně. Když jste osvobodili Emily, pustil jsem se."

"Ach, díky bohu." - Renie se tak třásla kolena, že se nemohla udržet na nohou. Posadila se tedy vedle !Xabbua.

"Dvakrát během jednoho dne."

Martina a Florimel klečely vedle těhotné dívky, která se začínala pomalu probírat. T4b stál nad nimi. Ruce měl rozpažené a postupně svíral a otevíral dlaně. - Po krátkém okamžiku vlastního hrdinství si opět připadal úplně bezmocný. Na Williama si nikdo nevzpomněl, dokud se hlasitě nerozkašlal a nezačal plivat krev.

"Je... je tu... někde voda?" jeho hlas byl chraplavý jako Ústí ve větru.

Renie se k němu odplazila a ostatní se k ní rychle přidali. Její chvilkový pocit naděje rázem uhasí. William měl zastřený pohled, a pokaždé, když se nadechl, ozvalo se strašlivé bubláni krve.

"Tady žádná voda není, William," řekl !Xabbu. "Je mi to líto." Pak na okamžik zaváhal. "Mohl bych ti dát vodu ze mě," řekl, naklonil se k němu blíž a z malé tlamičky mu začaly téct sliny do Williamových úst.

Muž povolil bledou bradu, potom ten bublavý zvuk ještě zesílil a poté utichl, když polkl. "Díky," řekl tiše.

"Měl bys šetřit síly," řekla mu vážně Florimel.

"Já umírám, Flossie, takže se na to vybodni." Znovu se trhavě nadechl. "Brzy se mě... zbavíte, takže... mě alespoň zkuste vyslechnout. To je to poslední, co pro mě ještě můžete udělat." William na okamžik otevřel oči a obrátil je k Renie. Potom zamrkal a zavřel oči. "Myslel jsem, že slyším tvůj hlas. Takže... takže jsi zpátky, co?"

Vzala ho za ruku. "Jsem zpátky."

Znovu oči otevřel, jako by ho právě něco napadlo. "Quan Li! Dávejte si pozor na Quan Li."

"Ona je pryč, Williamě," řekla mu Martina.

"Chtěla mě zabít, ta... ta mizerná... mrcha. Nechtěla, abych někomu řekl... o tom, co jsem viděl... v Aerodromii. Řekl jsem jí, že jsem slyšel... když se někdo vrací." - Zoufale bojoval s dechem. "Ona řekla, že také někoho slyšela, ale... řekla, že to byla... Martina."

Slepá žena se k němu naklonila. "A to je důvod, proč jsi za mnou přišel s tím zvláštním vyprávěním? Proč jsi mi to všechno říkal?"

"Já... já chtěl jen vidět, jak na to budeš reagovat. Ale to, co jsem ti řekl, byla pravda. Myslel jsem si... že bys... poznala, kdybych lhal." Zasmál se strašlivým bublavým smíchem. "Ta babka mě... pěkně... natáhla... co?" - Jeho tvář se zkroutila bolestí, a když se opět trochu uklidnil, pokračoval. "Bože, to bolí. Jde to hrozně pomalu. Připadám si... jako bych umíral... celé dny."

Renie neměla tušení, o čem se spolu baví, a bolelo ji, když se musela dívat, jak trpí při každém slově. Martina jí to jistě později celé vysvětlí. "To je jedno, Williamě. Quan Li je pryč."

Zdálo se, že ji neslyší. "Myslím, že tohle... odpovídá na otázku... jaká je smrt... online, co říkáš, Flossie? Nikdo... nemůže předstírat tenhle... pocit. Tady... ti spadne hřebínek. Je to... je to skutečné."

Florimel měla v tváři podivně tvrdý výraz, ale přesto držela Williama pevně za ruku. "Všichni jsme s tebou," řekla.

"Martino, neřekl jsem ti... celou pravdu," řekl umírající muž. - Oči měl opět otevřené, ale v této chvíli to vypadalo, že slepý je on, že už svou francouzskou přítelkyni nevidí. "Říkal jsem ti, že... moji přátelé, přátelé ze sítě... že někteří z nich byli v kómatu. Ale víš... byla tam jedna zvláštní osoba. Já... já ji miloval. Nevěděl jsem, že... že je tak mladá...! Nikdy jsem se s ní... ve skutečnosti... nesetkal." Williamova tvář se zkroutila bolestí. "Nikdy jsem se jí ani nedotkl! Nikdy! Ale řekl jsem jí... co k ní cítím." Zasténal a ve stejném okamžiku se ozval děsivý zvuk v jeho poraněných plicích. -

"Když... onemocněla, já... jsem si... že to je moje vina. Přišel jsem sem, protože... protože jsem ji chtěl... chtěl jsem ji najít a... a říct jí, že... je mi to líto. Protože jsem si myslel, že to... že to je dospělá žena... opravdu jsem si to myslel. Nikdy bych..." začal lapat po dechu a na chvíli zmlkl.

"To je v pořádku," řekla Martina.

Slabě potřásl hlavou. Otevřel ústa, chvíli však trvalo, než opět promluvil. "Ne. Byl jsem... blázen. Starý blázen. Ale snažil... jsem se být... dobrým člověkem..."

Ještě malou chvíli hlasitě sípal, sténal a dýchal, ale žádná slova už nevyslovil. Nakonec se ještě naposledy zachvěl a potom znehybněl.

Renie chvíli hleděla na nehybný sim bez svého majitele, pak mu přes tvář přetáhla cíp jeho pláště a posadila se. - Zatlačila slzy a hřbetem ruky si otfela tvář. Dlouhou dobu všichni mlčeli. Pak opět promluvila: "Musíme ho pohřbit. Jistě tady nějakou dobu ještě budeme."

"Copak nevíš, co je to úcta?" obořila se na ni zlostně Florimel, která ho stále držela pevně za ruku. "Vždyť před několika okamžiky zemřel!"

"Ale on je mrtvý, zatímco my ostatní žijeme." Renie vstala. Je to velmi kruté být slušná, pomyslela si. Přišli o Williama a nemají ani přístupové zařízení. Bylo tedy důležité, mít co dělat - nebylo to důležité jen pro ni, ale pro každého z nich. Takže i pohřeb byl lepší než nic. "Ta věc, která ho zabila, by se mohla kdykoliv vrátit. Navíc si toho máme mnoho vyprávět." Ukázala na místo, kde se podivná krajina začala trochu přibližovat skutečné. - Její původní protoplazmatická barva se začínala proměňovat v něco, co vzdáleně připomínalo skály a trsy trávy. "Když se nám podaří najít nějaké pevné místo, jako je támhleto, nebudeme se muset dívat na jeho prázdný sim tak dlouho, dokud tu budeme. To ty ale udělat nechceš, že?"

"Renie, všichni jsme velmi unavení a rozčilení..." začala Martina.

"Já vím." Pomalu se otáčela a rozhlížela se kolem sebe. "Což je také důvod, proč zbývá pár věcí, které ještě musíme udělat, abychom se znovu nedostali do stejné situace." Slyšela se, jak mluví ostře, a tak trochu zmínila svůj tón. "Jen tak mimochodem, Martino, všimla jsem si, jak ses pustila do boje. Kdybys chtěla, mohla bys být buldok."

Francouzka jen pokrčila rameny a odvrátila se od ní.

!Xabbu zatahal Renie za rukáv a řekl: "S čím ti mám pomoci?"

Emily 22813 se opět probudila. Její zachránci seděli opodál, když se najednou posadila a prohlásila: "Ta ženská mě chtěla zabít!"

"My víme," pravila Renie. "!Xabbu, jestli najdeš nějaké místo, kde by se dal rozdělat oheň, myslím, že by byla vhodná doba na to, abychom si jeden obstarali."

"Podívám se, co se s tím dá dělat." Rozběhl se po stráni.

"Ona se mě pokusila zabít!" kvílela dívka. "Mě a moje dítě!"

"Emily," řekla Renie. "My všichni víme, co se stalo, a je nám to moc líto. Teď ale musíme vyřešit spoustu problémů, takže, prosím tě, buď už pro jednou zticha!"

Emily rázem zmlkla.

* * *

!Xabbu našel něco, o čem Renie skutečně velmi silně pochybovala, že by to mohlo být dřevo. Vypadalo to jako kusy drátu, jako části ztuhlých rybářských sítí. Vyskládal z nich úhlednou hromádku, pak po dlouhé námaze konečně rozdělal jiskru a po chvíli se mu podařilo rozfoukat neuvěřitelně věrohodný oheň-neoheň. Plameny měnily barvy i podobu a občas se mezi nimi dokonce dělaly jakési díry nepřítomnosti okolního prostředí, ale ať už to vypadalo jak chtělo, byl to oheň. Pomohl jim na tomto místě vytvořit o něco teplejší prostředí a všichni na oheň soustředili svou pozornost, což bylo přesně to, co měla Renie v úmyslu.

Je to stejné jako to, co říkal !Xabbu, že si každý musí najít svůj příběh, pomyslela si, když se rozhlédla kolem sebe a uviděla zamyšlené soustředěné tváře. Když nemůžete mít skutečný oheň, musíte se na něm dohodnout. - Potlačila další vlnu únavy. Ještě ji čekala spousta práce, takže spánek tady neměl místo. V každém případě teď budou muset držet hlídky, což znamenalo, že ona bude muset začít s tou první, i když byla tak unavená, že se bála, aby nepadla na zem a na místě neusnula. Když chceš být hrdinka příběhu, říkala si v duchu - a jak se zdá, někdo se toho musí ujmout - budeš muset odvést práci.

T4b hleděl do podivných plamenů. - V Emilyně malé tváři se zračily její vlastní starosti, zdálo se, že dívka je mnohem záhadnější, než se na první pohled jevila. !Xabbu ji pozorně sledoval svými drobnými hnědými opičíma očima. Tvář tvrdohlavé Florimel stále vypadala jako nehybná maska, ale i ona měla ramena svěšená únavou. A Martina měla tvář otočenou do dálky, jako by naslouchala něčemu, co nikdo jiný slyšet nemohl. - Renie se na ně na všechny pozorně podívala a přemýšlela.

"Dobrá," řekla po chvíli. "Máme si toho mnoho vyprávět. Stala se celá řada děsivých věcí. Přišli jsme nejméně o jednoho z našich členů a navíc se Sellarsovi dosud nepodařilo k nám dostat - možná se mu to nepodaří nikdy, podle toho, jak se to zatím jeví. Ale my jsme tady a víme toho víc, než jsme věděli před nedávnem. Mám pravdu?" Někdo jen přikývl, někdo jen tiše zamumlal, ale byla to lepší odpověď, než jakou čekala a než jaké by se jí dostalo asi před hodinou. "Podařilo se nám najít v síti jeden druhého a ne za všechno vděčíme přístupovému zařízení jednoho z členů Bratrstva. Za mnohé z toho můžeme poděkovat zvláště Martině a !Xabbuovi, ano? Je to tak?"

"Snažíš se tu prohlásit za naši velitelku?" ozvala se Florimel. - V jejím hlase byl náznak její obvyklé agresivity. Ale byl to jen náznak.

"Snažím se vám jen říct, co si myslím. Ale jestli chcete, můžete také mluvit. Kdokoliv z vás. Myslíš si, že tady budu jen nečinně stát a dívat se, jak se všichni hrouťte? Ne, to tedy nebudu."

Florimel se jenom mírně pousmála, ale nic dalšího nedodala. Ostatní opět přikýkli nebo zamumlali. Byli sice smutní, ale nepropadali beznaději. Všechno na tomto místě v této šedé hodině vypadalo jako nějaká slitina. Dokonce i kouř, který vycházel z jejich divného ohniště, se zdál být jako směsice něčeho pevného a plynného.

"Přesto se dá něco dělat," pokračovala dál. "Poslouchejte mě! Dají se dělat dobré věci. A začínají teď a tady. Můžeme jít dál. Ale ze všeho nejdřív si musíme promluvit." Znovu se na ně na všechny podívala, snažila se zvolit ta správná slova, ten správný tón, aby je dokázala přesvědčit. Měla jistý směr - možná právě to !Xabbu myslel, když mluvil o tom, že se člověk musí na věci dívat srdcem - i když cíl byl stejně teoretický a nejasný jako vzdálená hvězda, a ona věděla, že ho bez pomoci opět ztratí. "A navíc před sebou už nesmíme nic tajit," naléhala dál. "Rozumíte mi? Víc než kdykoliv před tím jsou nyní naše životy v našich společných rukách. Už žádná další tajemství."

V této nedokončené zemi se sice dal rozdělat oheň, ale neexistoval způsob, jak si tu vytvořit noc. Mluvili a hádali se mnoho hodin. Dokonce se občas i zasmáli nebo rozplakali, ale nakonec se všichni uložili pod nezměněnou oblohou.

Renie si vzala první hlídku a dívala se na podivně neutrální oblohu a přemýšlela o svém bratru Stephenovi.

Jdu za tebou, můj milý, slibovala mu v duchu. Její tiché prohlášení však nepatřilo jen jemu. Slíbila to sobě a varovala tím všechny překážky v podobě lidí a věcí, které jí dosud stály v cestě. Jdu za tebou a najdu tě.

Přisahal si, že od této chvíle bude mít stále oči otevřené.

Závěr

OCITL SE NA PLÁŽI A TVÁŘ MĚL ZABOŘENOU V PÍSKU. Po nesmírně dlouhé noci v Benátkách mu připadalo divné, že opět cítí na své kůži teplé šimrání slunečních paprsků. Jeho jasná záře zbarvila písek na bílo a modrý oceán se leskl jako porcelánový talíř.

Paul vstal a každý sval v těle ho bolel. Zvedl hlavu a rozhlédl se po prázdné pláži. Dokonce i obloha byla prázdná, jen v dálce se vznášelo několik bílých obláčků a tu a tam zahlédl siluetu několika mořských ptáků, kteří vzlétli ze skalního útesu na moře a opět se vraceli zpátky.

Na vrcholu nedaleké skály stál velký nízký dům. Byl postavený ze dřeva a kamení a kolem něj byla stěna s bránou uprostřed. V jasné sluneční záři viděl, jak z brány vycházejí pastevci a ženu své stádo dolů z kopce na pastvu. Viděl také velký vůz, naložený spoustou kameninových nádob, který právě vjížděl na nádvoří. - Paul se opět rozhlédl po pláži a pak jeho pohled sklouzl na oceán. Nakonec se otočil a zamířil k domu na vrcholu skály.

Pak pohledem zachytil něco, co bylo ještě bělejší než bílý písek. Přimhouřil oči a podíval se o něco lépe. Byla to malá kostra nějakého ptáka. Kostí bylo to jediné, co z něj zbylo po útoku mrchožroutů a mořského větru. Paul pocítil jistou empatii. Uvnitř se totiž cítil stejně - suchý, vybělený na kost. Daly by se jistě dělat horší věci než zůstat ležet na horkém slunci, nechat se zasypat pískem a omývat přílivem.

Kdyby u sebe měl minci, hodil by si s ní, aby mohl rozhodnout o svém osudu. Ani trochu mu nezáleželo na tom, jestli půjde dál nebo zůstane ležet v písku. Byl rozhodnutý nechat svůj další osud v rukou božích. Jenže u sebe neměl nic než otrhané šaty plné písku a písečných blech.

Už se nenechám unášet proudem, řekl si pro sebe a považoval to za vydařený žert. Přesto však pokračoval dál k úpatí hor.

* * *

Žádný z mužů, stojících u brány, se mu nepokoušel zabránit ve vstupu do domu. I když několik z nich hlasitě komentovalo jeho špinavý zevnějšek a věk. Jemu však bylo docela jedno, co si o něm kdo myslí, zvláště pak tyto hloupé Loutky, které si ani nebyly vědomy toho, že za svůj tanec vděčí nitkám, za které tahá někdo jiný. Pokračoval tedy nerušeně dál. Jeho otrhané šaty začaly očichávat kozy a několik prasat, nikdo z lidí mu však nevěnoval ani

seběmenší pozornost, dokud se nezastavil ve stínu u vstupních dveří do domu, aby se ještě jednou otočil a zadíval se na modrý oceán.

Nějaká žena v dlouhém rouchu s kápí držela v rukách, zkroucených věkem a tvrdou prací, pohár vína. Podala mu ho, on poděkoval a naklonil si pohár k vyprahlým rtům. Dál však pozoroval nekonečný let racků, díval se, jak krouží nad hladinou, potápějí se a znovu krouží nad oceánem.

Zdálo se, že stařenu neobyčejně upoutala jeho tvář. Paul se na ni podíval s pocitem vzdálené zvědavosti, když té ženě najednou do očí vystoupily slzy. - Její zkroucená ruka, která se ještě před malým okamžikem natahovala pro almužnu mu místo toho pevně stiskla zápěstí.

"Můj pane," zašeptala, a její hlas byl stejně drsný jako její kůže, "můj pane, ty ses vrátil!"

Paul unaveně přikývl. Jestli to byla nějaká hra, tak ať. Jeho však už nevzrušovalo jednat podle nějakého dalšího scénáře. Udělal to, co mu bylo řečeno. Nandi mu prozradil, že Poutníka a Tkadlenu najde na Ithace. Tak byl konečně tady.

"Pojď," řekla. "Pojď!" Nadšeně se usmívala a její výraz byl téměř dívčí. "Pojď se mnou a už nic neříkej. Dům - tvůj dům - můj pane, je plný zlých mužů. Zavedu tě za tvým synem."

Zamračil se. O synovi nic nevěděl. "Bylo mi řečeno, že mám najít Poutníkův dům. Bylo mi řečeno, že mám osvobodit Tkadlenu."

Žena na něj vyvalila oči. "Snad tě neočarovali nějakí zlí bohové? Ty jsi poutník, můj pane, a toto je tvůj dům."

Vystrašeně se začala rozhlížet kolem sebe, pak však obrátila svůj usazený pohled opět k němu. "Zavedu tě k ní - ale prosím, můj pane, zapřísahám tě, musíš mlčet a s nikým nepromluvit jediné slovo!"

Dovolil jí, aby ho vedla kolem velké kamenné stěny a kolem dřevěného domu postranními dveřmi do malé zakouřené kuchyně. Ženy, které tam pracovaly, se podívaly na jeho otrhané oblečení s výrazem znechucení a začaly něco pokřikovat na jeho průvodkyni, která, jak se ukázalo, se jmenovala Euryklea. Začínal přemýšlet o tom, do jakého příběhu se to vlastně dostal. Když ze svého místa u krbu vyskočil starý pes, zavrčel, pak očichal jeho špinavou ruku a začal mu radostně olizovat prsty, byl si už docela jistý.

"Odysseus," řekl tiše. "Král Ithaky."

Euryklea se k němu prudce otočila a vylekaně si přitiskla prst na rty, aby mlčel. Přidala do kroku a vedla ho dál dlouhou chodbou, na jejíchž stěnách visely kopí a válečné štíty. Před otevřenými vnějšími dveřmi do chodby stálo ve stínu na nádvoří několik ozbrojených mužů. Jejich oblečení i vyleštěné zbraně svědčily o tom, že se bezesporu jedná o muže s vysokým postavením. Vypadalo to, jako by něco oslavovali. Nad ohništi se rožnilo maso a muži hlasitě nadávali svým příliš pomalým sluhům, kopali je a hrozili jim pěstmi. Jeden z hostů zpíval nějakou neslušnou baladu, hlavu měl zvednutou a díval se na temné okno, odkud byl výhled na celé nádvoří.

"Slyš, jak sladce Antonius zpívá, paní!" zahulákal další z nich chraplavým hlasem. Nebylo ještě ani poledne a on už byl opilý namol. "Nepustíš ho nahoru, aby ti mohl zazpívat v soukromí?"

V okně se však nic nepohnulo. Muži se zasmáli a vrátili se ke své původní zábavě.

Paulovi bylo všechno jedno. Dokonce i když za stařenou stoupal po rozvrzaných schodech a zbývalo mu už jen několik okamžiků od toho, co tak dlouhou dobu hledal a kvůli čemu projel tolik jinými světy, připadalo mu těžké přimět se, aby mu na tom alespoň trochu záleželo.

Oni to dítě zabili. Ta myšlenka se mu honila v hlavě už od okamžiku, kdy otevřel oči. Nemohl ji už déle zahánět.

Vzpomínka na nehybné tělo toho malého chlapce a na jeho vlastní bezmoc hořela v jeho těle tak dlouho, až už v jeho nitru nezbylo docela nic. Ten chlapec kvůli němu zemřel. Obětoval ho jako pěšáka v šachu a pak utekl.

Cítil se úplně prázdný.

Euryklea se zastavila přede dveřmi. Odhrnula na stranu závěs a pobídla Paula, aby vešel dovnitř. Když udělal krok dopředu, stařena padla na kolena a začala mu líbat ruce. Pak si přitiskla jednu jeho ruku na čelo, jako to dělají oddaní služebníci.

Jakmile vešel dovnitř, Tkadlena zvedla hlavu. Její stav, ze kterého nyní vytahovala nitě a rozplétala nedokončený obrázek, kterému už zbývalo jen pár maličkostí, stál před ní jako barevná harfa. Na tapiserii bylo mnoho různých ptáků - holubice, vrány, rackové a další. Každý z nich byl v pohybu. Někteří zobali, jiní si čistili peří, někteří měli roztažená křídla a letěli. Také jejich pírka měla snad všechny barvy duhy. Byly to neobyčejně zářivé barvy.

Žena u stavu na Paula hleděla. Napůl si byl jistý, jakou tvář před sebou uvidí, a dokonce i když jeho srdce bylo v tuto chvíli úplně prázdné, zrychlil se mu při pohledu na ni dech. Byla o něco starší než ve svých ostatních podobách, ale byla přesto překvapivě mladá. Husté lesklé vlasy jí splývaly po ramenou a vytvářely na jejích zádech tmavý závoj. Její oči byly hluboké a vystrašené jako pohledy cizinců na starých fotografiích. Ona však nebyla cizinka - ona byla někým mnohem významnějším. Zнала ho. A přestože Paul dosud neznal její jméno, on ji také znal, znal ji každíčkým kouskem svého těla.

"Tak jsi tady," řekla, a dokonce i její hlas v něm vyvolával pocit, jako by se vrátil domů. "Konečnější tady." Vstala a otevřela náruč. Její šaty působily dojmem, jako by roztáhla křídla. Když se usmála, její tvář najednou vypadala jako tvář mladé dívky. "Je toho tolik, co si musíme povědět, můj dávno ztracený muži - tolik!"

Jinozemě

Kniha druhá
Svazek 2

Tad Williams
Řeka Modrého ohně

Z anglického originálu
OTHERLAND - Book Two
RIVER OF BLUE FIRE volume 2
vydaného firmou DAW BOOKS, INC.,
375 Hudson Street, New York,
NY 10014, USA v roce 1998
přeložila Šárka Bartesová
Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství NÁVRAT,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 608. publikaci v roce 1999
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.
Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-251-1